

ΣΥΛΛΟΓΗ (1204)
ΕΘΝΙΚΩΝ ΑΣΜΑΤΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΥΣΑ

ΤΕΤΡΑΚΟΣΙΑ ΑΙΣΜΑΤΑ ΤΟΝΙΣΘΕΝΤΑ

ΥΠΟ

ΤΟΥ ΕΚ ΘΗΡΑΣ ΜΟΥΣΙΚΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ

ΑΝΤΩΝΙΟΥ Ν. ΣΙΓΑΛΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

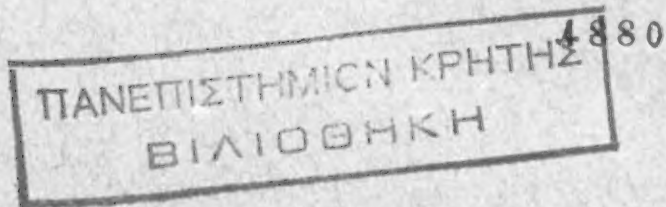
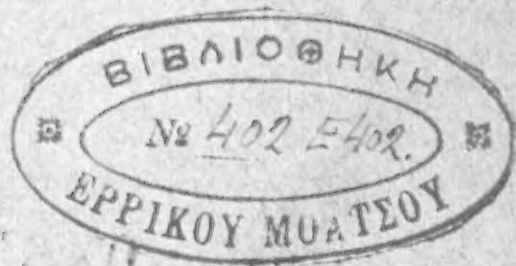
ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Χ. Ν. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΣ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ ΚΡΗΤΗΣ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΑΡ. ΕΙΣΑΓ.

9467

Τ Ω,
ΥΨΗΛΟΤΑΤΩ, ΔΙΑΔΟΧΩ,
ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΘΡΟΝΟΥ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΩ,
ΤΗΝ ΒΙΒΛΟΝ ΤΑΥΤΗΝ
ΑΝΑΤΙΘΗΣΙΝ

Ο ΣΥΓΓΡΑΦΗΣ

ΥΨΗΛΟΤΑΤΕ,

Ἐπιτρέψατε τὴν ταπεινὴν ἀφιέρωσιν τοῦ πονήματός μου, πρωτοφανοῦς ὄντος ἐπὶ τῶν ἡμερῶν σας, οὐ μόνον ἐν Ἑλλάδι, ἀλλὰ καὶ καθ' ἅπαντα τὸν Ἑλληνισμόν, ὅπερ ἐν τῇ προβεβηκυῖα ἡλικίᾳ μου συνέταξα, καὶ οὐδὲν ζητῶ ἄλλο, εἰμὴ τὴν συγγνώμην τῆς θερμῆς ἐπιθυμίας, ἵνα προσφέρω καὶ γὼ ἐν τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ τῇ Ὑμετέρα Ὑψηλότητι τὰ ταπεινὰ καὶ εὐπειθῆ σεβάσματά μου.

εὐπειθέστατος

Α. Ν. ΣΙΓΑΛΑΣ.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Συνάγων κατὰ διαφόρους καιροὺς ᾄσματα τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ σύγχρονα καὶ τῆς παρελθούσης ἐποχῆς, ἀπετέλεσα μετὰ τινὰ ἔτη πλουσίαν συλλογὴν περιέχουσιν τετρακόσια περίπου ᾄσματα. Ἐφρόντιζον δὲ νὰ διασώσω ἀπὸ τῆς λήθης καὶ παραδώσω εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεὰς οὐ μόνον τὸ κείμενον αὐτῶν ἀλλὰ καὶ τὸ μέλος, ὅπερ ἔγραφον διὰ τῶν τῆς καθ' ἡμᾶς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς χαρακτῆρων. Καὶ προσεπάθουν νὰ διατηρῶ ἑκάστοτε ὅσον οἷόν τε ἀπαραποίητον τὸ γνήσιον μέλος, καθ' ὃ ἤδοντο τότε, τονίζων αὐτὰ εἰς γραμμὴν γλαφυράν μὲν καὶ λιγύφωνον, ἀλλὰ καὶ ἀπλὴν καὶ εὐκόλον, ὅπως ᾄδωσιν αὐτὰ εὐχερῶς καὶ ἄνευ μακρᾶς προμελέτης οὐ μόνον οἱ τὰ πρῶτα φέροντες ἐν τῇ μουσικῇ ἀλλὰ καὶ οἱ δευτερεύοντες καὶ οἱ μικρὰν πεῖραν ἔχοντες τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν μουσικῆς.

Διαιροῦνται δὲ ταῦτα εἰς Ὑμνους καὶ Δεήσεις, Ἡρωϊκὰ, Ἐγχώρια, Ἐθνικὰ, Βυζαντινὰ, Ἐπτανησιακὰ καὶ Εὐρωπαϊκὰ, Κρητικὰ, Ῥωσσικὰ (κατὰ τὸ μέλος), Διάφορα, Ἀστεῖα, Κώμους (πατηνάδας), Σύμμικτα χορικά, Σχολιακὰ, Κάλαντρα, Γαμήλια, Ὑπνωτικὰ καὶ Θρήνους. Ἐπιστημονικὴ δὲ ἀκρίβεια καὶ βαθυτέρα μελέτη ἀπῆται διαίρεσιν καὶ

τάξιν ἄλλην παρ' ἣν ἤδη ἔχουσιν, ἀλλ' ὁ ὀλίγος χρόνος δέν μοι ἐπέτρεψε καλλητέραν τάξιν, ὁποίαν ἐπεθύμουν. Διότι τακτοποιήσας ταχέως ὡς ἡδυνήθην κατὰ τὸ 1875 τὴν συλλογὴν ταύτην, προσήνεγκον αὐτὴν ὡς ἔκθεμα εἰς τὴν κατὰ τοῦτο τὸ ἔτος Ὀλυμπιακὴν ἔκθεσιν. Ἡ δὲ ἐπὶ τῶν Ὀλυμπίων Ἐπιτροπὴ ἀνέθηκε τὴν ἐξέτασιν τοῦ ἐκθέματός μου εἰς ἐπιτροπὴν ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ μουσικοῦ Συλλόγου. Ταύτης δὲ τὰ μέλη ἔκριναν ἄξιον βραβεύσεως τὸ ἔργον. Ἡ δὲ ἐπὶ τῶν Ὀλυμπίων Ἐπιτροπὴ ἐβράβευσε τὸ ἔργον διὰ τοῦ ἀργυροῦ βραβείου, καὶ συνέστησεν αὐτὸ εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν πρὸς ἔκδοσιν. Ἡ δὲ Βουλὴ τῆς Ἑλλάδος κατ' αἵτησίν μου ὥρισε δισχιλίας δραχμὰς πρὸς τὴν ἐκτύπωσιν, τὸ δὲ ὑπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν συνήργησεν εἰς τὴν ἐγγραφὴν τῶν συνδρομητῶν. Καὶ οὕτως ἡδυνήθην νὰ δημοσιεύσω διὰ τοῦ τύπου καὶ προσφέρω εἰς τὸ φιλόμουσον κοινὸν τῶν ἔσω καὶ ἔξω Ἑλλήνων τὸ πρωτοφανὲς τοῦτο πόνημά μου, προϊόν πολυετῶν κόπων, ἐγκριθέν ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἐκκλησιαστικοῦ μουσικοῦ Συλλόγου, καὶ βραβευθέν ὑπὸ τοῦ Συνεδρίου τῶν Ἑλλανοδικῶν τῆς Γῆς Ὀλυμπιακῆς περιόδου (1875) διὰ τοῦ ἀργυροῦ πρώτης τάξεως νομισματοσήμου.

Εὐμενὴς δέ, ὡς ἐλπίζω, ὑποδοχὴ τῆς συλλογῆς μου ταύτης θέλει μὲ ἐνθαρρύνει καὶ ἐξ ὀρεινῶν καὶ μεμακρυσμένων ἐπαρχιῶν, ὅπου ξενισμὸς οὐδαμῶς ἐπέδρασεν οὐδὲ ξέναι φυλαὶ εἰσεχώρησαν, νὰ συλλέξω ἄσματα ἑλληνικὰ ἐντόπια, καὶ δημοσιεύσω αὐτά, ὅπως χρησιμεύσωσιν εἰς μόρφωσιν καὶ ἀνάπτυξιν εἰλικρινοῦς καὶ γνησίου ἑλληνικοῦ χαρακτῆρος.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

7

Τῶν δὲ συναδέλφων μου μουσικῶν ἐξαιτοῦμαι τὴν ἐπιεί-
κειαν, ἵνα διορθώσωσιν εὐμενῶς τὰ τυχὸν παρeisφρήσαντα
λάθη, καὶ συμπληροῦντες τὸ ἔργον μου ἀναδείξωσιν αὐτὸ
χρησιμώτατον εἰς ἀνάπτυξιν καὶ τελειοποίησιν τῆς ἐθνικῆς
ἡμῶν ἐξωτερικῆς μουσικῆς.

Τέλος ἐκφράζω τὴν εὐγνωμοσύνην μου πρὸς τὸν Ἐκ-
κλησιαστικὸν μουσικὸν Σύλλογον διὰ τὴν εὐμενῆ κρίσιν,
καὶ τὰς εὐχαριστίας μου εἰς τὴν ἐπὶ τῶν Ὀλυμπίων Ἐπι-
τροπὴν διὰ τὴν βράβευσιν, καὶ εἰς τὴν Βουλὴν καὶ εἰς τὸ
Ἵπουργεῖον, εὐχόμενος ὅπως ἄλλοι νεώτεροι καὶ ἀκμαιό-
τεροι τύχωσιν ἀνωτέρων βραβείων διὰ συλλογὰς πλουσιω-
τέρας καὶ ἐπιστημονικώτερον ἐπεξεργασμένας.

Η

ΕΠΙ ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΚΛΗΡΟΔΟΤΗΜΑΤΩΝ

Ε Π Ι Τ Ρ Ο Π Η.

Πρὸς

τὸν Κ. Ἀρτῶνιον Ν. Σιγάλαν ἐκθέτην μουσικῶν ἔργων.

Εἰς ἀπάντησιν τῆς ἀπὸ 10 τρ. μ. ἀναφορᾶς σας γνωστοποιοῦμεν ὑμῖν ὅτι ζητήσαντες κατ' αἵτησιν τῶν ἐλλανοδικῶν τῆς μουσικῆς, τὴν γνώμην τοῦ ἐνταῦθα Ἐκκλ.Μ. Συλλόγου, ἐλάβομεν τὸ ἀπὸ 22 Ἰανουαρίου ε. ε. ἔγγραφον αὐτοῦ, δι' οὗ ἐπροτάθη ἡ βράβευσις ὑμῶν, ἥτις καὶ ἐνεκρίθη, ἀπονεμηθέντος ὑμῖν ἀργυροῦ Νομισματοσήμου, τὸ ὁποῖον μετὰ τοῦ προσήκοντος διπλώματος θέλει προσεχῶς συναποσταλῇ μετὰ τῶν ἀπονεμηθέντων εἰς τοὺς ἄλλους αὐτόθι ἐκθέτας.

Πρὸς πληρεστέραν δὲ εὐχαρίστησιν σας συνάπτομεν ἐνταῦθα ἀντίγραφον τοῦ μνησθέντος ἐγγράφου τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Μ. Συλλόγου, καὶ θεωροῦμεν καλὸν καὶ συμφέρον ὑμῖν νὰ μεταβῇτε, ἂν θέλητε, ἐνταῦθα πρὸς κοινωφελῇ χρησιμοποίησιν τοῦ ἔργου σας, ἡ δὲ Ἐπιτροπὴ εἶναι εὐδιάθετος νὰ συστήσῃ τοῦτο εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν, ἀποστέλλουσα συγχρόνως ἀντίγραφον τοῦ ἐγγράφου τοῦ Ἐκκλ. Μουσικοῦ Συλλόγου, καὶ τῆς γνωμοδοτήσεως τῶν Ἑλλανοδικῶν.

Ἐπιθυμοῦντες δὲ νὰ γνωρίζωμεν, ἂν προτίθεσθε νὰ ἔλθητε εἰς Ἀθήνας πρὸς τὸν ἀνωτέρω σκοπὸν, ἀναβάλλομεν τὴν ἀποστολὴν τοῦ βιβλίου σας, ἢν θέλομεν ἐνεργήσῃ, ἂν μᾶς πληροφορήσητε περὶ τοῦ ἐναντίου.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 29 Μαΐου 1876.

Ὁ Ἀντιπρόεδρος

Σ. Ε. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ Γραμματεὺς

Ἀναγνωστόπουλος.

Ἀπόσπασμα ἐγγράφου

ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ Μ. ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Πρὸς

ΤΗΝ ΕΠΙ ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΚΛΗΡΟΔΟΤΗΜΑΤΩΝ
ΕΠΙΤΡΟΠΗΝ.

Εὐχαρίστως ἀποδεξάμενοι τὴν ἀπὸ 20 Δεκεμβρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 30 πρόσκλησιν ὑμῶν, ὅπως ἐπὶ τῶν κατὰ τὴν τελευταίαν Ὀλυμπιάδα (1875) ἀποσταλέντων καὶ διὰ τοῦ συστήματος τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς γεγραμμένων μουσικῶν ἔργων, ἀποφανθῶμεν περὶ τῆς ἀξίας καὶ χρησιμότητος αὐτῶν, σπεύδομεν σήμερον μετ' ἀκριβῆ καὶ ἐκτεταμένην μελέτην, νὰ ὑποβάλωμεν τὸ ἀποτέλεσμα τῆς κρίσεως ἡμῶν, καὶ ἰδίως τὸ ἐξαχθὲν ἐκ τῆς συλλογῆς τοῦ ἐκ Θήρας κ. Ἀντωνίου Ν. Σιγάλα.

Καὶ πρῶτον μὲν παρατηροῦμεν καθ' ὅλου, εἴτε γενικῶς ταῦτα :

Αἱ τοιαῦται συλλογαὶ ἐξωτερικῶν ἀσμάτων ἐθνικῶν, τονισμένων διὰ τῶν χαρακτήρων τῆς ἡμετέρας ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς εἰσὶν ἔργον ἐθνικόν, διότι οὐ μόνον θέλουσι συντελέσει εἰς τὴν μόρφωσιν καὶ ἀνάπτυξιν τῆς ἐκπεσούσης ἐκ τῆς περιωπῆς αὐτῆς ἐθνικῆς μουσικῆς ἔνεκα τῶν ἱστορικῶν τοῦ ἔθνους περιπετειῶν, ἀλλὰ καὶ θέλουσιν ἐξηγήσει καὶ διευκρινήσει τὸ τῆς ἐλληνικῆς μουσικῆς ζήτημα, παραλληλιζομένων τῶν διασωθέντων ἐν τοῖς ὄρεσι καὶ τοῖς ὄροπεδίοις τῆς Ἑλλάδος καθαρῶς Ἑλληνικῶν ἀσμάτων, ὡς λ. χ. ἐν Ταῦγέτῳ, Παρνασσῷ, Ὀλύμπῳ, Πίνδῳ, Ἰδῇ καὶ ἐν ὄρειναῖς χώραις καὶ νήσοις ἀποκέντροις καὶ μεμονωμέναις, ὅπου ἢ ἐλάχιστα ἢ οὐδαμῶς ἐπέδρασεν ὁ ξενισμὸς, οὐδὲ εἰσεχώρησαν ποτὲ ξέναι φυλαί. Τοῦτο δ' ἐστὶ παραδεδεγμένον καὶ παρὰ πᾶσιν ὁμολογούμενον τὸ ζήτημα τοῦτο ὅπερ σήμερον πολλοὺς σπουδαίους ἄνδρας ἐν τῇ ἐσπερίᾳ ἀπασχολεῖ, δὲν πρέπει βεβαίως παρ' ἡμῖν νὰ θεωρηθῇ ὡς τι ἐπουσιῶδες, διότι ἀληθῶς δὲν πρόκειται περὶ εὐτελοῦς τινος ἀντικειμένου, ἀλλὰ περὶ στοιχείου τοῦ ἡμετέρου ἔθνους κυριωτάτου, καθότι, ὡς

γνωστὸν, δὺω εἰσὶ τὰ κυριώτατα γνωρίσματα παντὸς ἔθνους, ἡ γλῶσσα καὶ ἡ μουσικὴ, ἐφ' ἧς καὶ τὰ ἔθνη σεμνύνονται. Μὴ νομίσῃ δέ τις, ὅτι ἡ λύσις τοῦ σπουδαίου τούτου τῆς μουσικῆς ζητήματος θέλει ἐπιτευχθῇ μονομερῶς ἐκ τῆς Εὐρώπης, ἄνευ τῆς συμπράξεως καὶ ἡμῶν, ἢ χωρὶς πρότερον ἡμεῖς νὰ χορηγήσωμεν αὐτῇ τὴν ἀπολύτως ἀναγκαιοῦσαν πρὸς τοῦτο ὕλην, ἐπειδὴ δὲ ἡ ὕλη αὕτη δὲν δύναται ἄλλως νὰ συλλεχθῇ καὶ παρασκευασθῇ εἰμὴ διὰ τοιούτων συλλογῶν, καὶ μάλιστα γεγραμμένων διὰ τοῦ συστήματος τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς, διότι ἡ τῆς Εὐρωπαϊκῆς δὲν ἔχει τὰ ἀπαιτούμενα προσόντα πρὸς ἀκριβῆ παράστασιν τοῦ ποιῶ καὶ τῶν τριῶν τῆς ἡμετέρας μουσικῆς, γενῶν καὶ τῶν πολλῶν αὐτῆς τρόπων καὶ ἤχων, ἐφ' ὧν εἰσὶ μελοποιημένα τὰ ἐθνικὰ ᾄσματα· διὰ τοῦτο ἐκ τῶν προτέρων κρίνομεν τὴν ἐν λόγῳ συλλογὴν ὠφελιμωτάτην, ὥς ἐξυπηρετοῦσαν οὕτως ἐθνικὸν σκοπὸν, καὶ δὴ ἓνα τῶν σπουδαιοτάτων καθ' ἡμᾶς.

Τέλος ἡ συλλογὴ αὕτη τῶν ἐξωτερικῶν ᾄσμάτων τοῦ κ. Ἀντωνίου Ν. Σιγάλα, εἶναι ἐπιτυχὴς καὶ ἐπωφελεστάτη ὑπὸ τε ἐθνικὴν καὶ μουσικὴν ἔποψιν. Ἐὰν δὲ αὕτη διαιρεθῇ κατὰ ἤχους καὶ τὰ ᾄσματα ἐκ τῶν ἀπλουστέρων εἰς τὰ συνθετώτερα καὶ δυσκολώτερα βαίνοντα διευθετηθῶσι, δύναται νὰ χρησιμεύσῃ καὶ ὡς βιβλίον ἐν τοῖς Μουσικοῖς Σχολείοις διδασκτικόν, διότι ἑλληνικωτέρων καὶ ἐθνικωτέρων ᾄσμάτων κείμενον ἀδύνατον νὰ πορισθῇ ἡ ἑλληνικὴ νεότης.

Περαιίνοντες δὲ προτείνομεν τὴν βράβευσιν αὐτοῦ, εὐχόμενοι ἵνα καὶ ἄλλοι μιμούμενοι τὸ παράδειγμα αὐτοῦ ἐνασχοληθῶσιν εἰς πακαϊοῖας συλλογὰς· ἡ δὲ ἀξιότιμος τῶν Ὀλυμπίων Ἐπιτροπὴ, ἡ τὴν ρομκὴν ἀνάπτυξιν καθ' ὅλους τοὺς κλάδους ἐπιδιώκουσα, λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν τὰς εὐχὰς ἡμῶν, φρονοῦμεν ὅτι ἤθελε παράσχει μεγάλην ὑπηρεσίαν εἰς τὸ ἔθνος, ἂν εἰς τὸ μέλλον ἤθελε κηρύξῃ, ὅτι τοὺς τοιαύτας συλλογὰς πέμψοντας, κατὰ τὰς γενησομένας εἰς τὸ ἐξῆς Ὀλυμπιακὰς ἐκθέσεις, θέλει οὐ μόνον δεχθῇ εὐμενῶς, ἀλλὰ καὶ ἐπαξίως ἀνταμείψῃ, ἂν ἤθελον κριθῇ ἄξια βραβεύσεως. Οὕτω δὲ δύνανται νὰ διαφύγῃ τοῦ πανδαμάτορος χρόνου τὸ παμφάγον στόμα πολλὰ ἔτι καὶ σπουδαῖα ἐθνικὰ κειμήλια, καὶ συλλεγόμενα νὰ περισωθῶσι καὶ χρησιμοποιοηθῶσιν εἰς τὴν ἐθνικὴν ἀνάπτυξιν καὶ μόρφωσιν εἰλικρινοῦς καὶ γνησίου ἑλληνικοῦ χαρακτῆρος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 22 Ἰανουαρίου 1876.

Ἡ ἐπιτροπὴ

Π. ΚΟΥΠΙΤΩΡΗΣ, Π. ΑΓΑΘΟΚΛΗΣ,
ΑΘ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΔΗΣ.

Ὁ εἰσηγητὴς

Κ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΔΗΣ.

ΕΠΙ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α'.
ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΩΙ ΤΡΙΤΗΙ

ΤΩΝ ΥΠΟ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΗ ΖΑΠΠΑ ΙΔΡΥΘΕΝΤΩΝ
ΟΛΥΜΠΙΩΝ

*Γνώμη τῶν Ἑλληνοδίκων ἀπονέμεται βραβεῖον ἀργυροῦν
Α' τάξεως τῷ κ. Ἀρτωνίῳ Ν. Σιγάλα, ἐκθέτῃ τοῦ δήμου
Καλλισταίων ἐπαρχίας Θήρας, διὰ τὰ ἐν τῇ συναγωγῇ ὑγ'
κλάσει διακριθέντα καὶ ὑπ' αὐτοῦ συλλεγέντα, καὶ διὰ τῶν
σημείων τῆς Ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς τορισθέντα τετρακόσια
περίπου ἄσματα τοῦ λαοῦ.*

*Ἐγένετο ἐν Ἀθήναις
τῇ λα' μηνὸς Ἰανουαρίου α ω ο ς'*

*ὁ ὑπουργὸς τῶν ἐσωτερικῶν
καὶ πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς τῶν Ὀλυμπίων*

Α. ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΣ.

Ἀναφορά

ΤΗΣ ΟΛΥΜΠΙΑΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

Πρὸς

ΤΟ ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ.

Ὁ ἐκ τῆς ἐπαρχίας Θήρας κ. Α. Ν. Σιγάλας, κατὰ τὴν ἐν ἔτει 1875 τελεσθεῖσαν Γ' Ὀλυμπιακὴν ἔκθεσιν, ἐξέθεσε συλλογὴν 400 ἐξωτερικῶν ᾠσμάτων τονισμένων διὰ τῶν χαρακτήρων τῆς Ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς, τὸ δὲ συνέδριον τῶν Ἑλλανοδικῶν ἀπένειμεν αὐτῷ ἀργυροῦν νομισματοσίμημον Α' τάξεως.

Ὁ δ' ἐνταῦθα Ἐκκλησιαστικὸς Μ. Σύλλογος προσκληθεὶς παρὰ τῆς ἐπιτροπῆς νὰ γνωμοδοτήσῃ ὑπέβαλε τὰς ἐσωκλείστους ἐπὶ ἐπιστροφῇ διευθυνομένης ἀπὸ 22 Ἰανουαρίου 1876 καὶ 27 Ἰουνίου 1878 γνωμοδοτήσεις του, πρὸς δὲ καὶ τὸ Συνέδριον τῶν Ἑλλανοδικῶν (ὅρα σελ. 68—71 τῶν συνημμένων πρακτικῶν αὐτοῦ) ἐν τῇ βραβεύσει του ἀποφαίνεται μετ' ἐκείνων περὶ τοῦ ἔργου τοῦ κ. Σιγάλα

Τῶν συστάσεων τούτων συμμεριζόμενοι τοὺς λόγους, λαμβάνομεν τὴν τιμὴν νὰ παρὰκαλέσωμεν τὸ Σ. Ὑπουργεῖον, νὰ παράσχη τῷ εἰρημένῳ Σιγάλα τὴν ἀνήκουσαν συνδρομὴν πρὸς δημοσίευσιν τοῦ ἀξιολόγου ἔργου του, συνιστῶν αὐτὸ εἰς τε τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς καὶ ἄλλας ἀρμοδίας ἀρχάς, πρὸς δὲ καὶ εἰς τοὺς διαφόρους εἰδικοὺς Συλλόγους πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ του.

Τῇ 29 Ἰουλίου 1878.

Ὁ Ἀντιπρόεδρος

Σ. Α. ΣΠΗΛΙΩΤΑΚΗΣ.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

τῶν κατὰ τμήμα περιεχομένων

Ἀφιέρωσις	σελ.	γ'.
Πρόλογος	»	ε'.
Σχετικὰ ἔγγραφα	»	ή—ιγ'.
Ὕμνοι καὶ Δεήσεις	»	1
Ἡρωϊκὰ	»	31
Ἐγχώρια ἔθνικα	»	106
Βυζαντινὰ	»	214
Εὐρωπαϊκὰ καὶ Ἑπτανησιακὰ	»	249
Κρητικὰ	»	291
Ῥωσσικὰ	»	342
Διάφορα	»	362
Ἀστεῖα	»	400
Κώμοι (πατηνάδες)	»	442
Σύμμικτα μὲ χοροὺς	»	457
Σχολειακὰ	»	487
Κάλαντρα	»	493
Γαμήλια	»	503
Ὑπνωτικὰ	»	509
Θρῆνοι	»	516

ΠΙΝΑΞ

τῶν περιεχομένων κατ' ἀλφαβητικὴν τάξιν.

Ἄρατ' ὅπλα γενναῖοι δπλῆται	Σελίς	102
Ἀφροδίτη μου κυρία	»	108
Αἰωνίως ἔχασα τὸ φῶς	»	119
Ἀναχωρεῖς κ' ἐκεῖ ποῦ πᾶς	»	122
Ἄν ἦτο τρόπος ν' ἀνακαλύψω	»	127
Ἀφανισμὸς καὶ λύπη	»	147
Ἀλλοίμονον ὁ δυστυχής	»	159
Ἀγάπησα τ' ἀπέκτησα	»	162
Ἀπερνᾷ νομίζεις ὥρα	»	174
Ἄν ἦς ὥραία τί χρησιμεύει	»	186
Ἀφροδίτης ἡ εἰκόνα	»	198
Ἄχ ἔρωτα σκληρώτατε	»	216
Ἄν ἦτο τρόπος κι' ἂν ἤμποροῦσα	»	220
Ἄχ! ὅλος ὁ κόσμος εἶναι σκοτεινὸς	»	225
Ἄχ! νὰ ἤμποροῦσα νᾶκλαια	»	254
Ἄ! μάνα μ' ἂν ἦσαι μάνα μου	»	292
Ἄνδρες γιατί με διώχνετε	»	293
Ἄγγελοι σ' ἱστορήσανε	»	298
Ἀνάθεμα τὴν μάνα σου	»	313
Ἀγάπη εἶχα κ' ἔχασα	»	321
Ἀνάθεμα τὴν μάνα σου	»	329
Ἀναχωρεῖς κ' ἐκεῖ ποῦ πᾶς ἐλπίζω	»	347
Ἀρχοντες καὶ μεγιστάνες	»	369
Ἄλφα βῆτα θὲ ν' ἀρχήσω	»	371
Ἀπ' αὐτὸν τὸν πλάνον κόσμον	»	385
Ἄν τὸν ἔρωτ' ἀθετήσης	»	390
Ἀπεφάσισα νὰ γίνω	»	391

Ἀγάλι' ἀγάλια με καιρὸν	Σελίς	404
Ἀπελπίσθηκα εἰς ὅλα	»	405
Ἀσπρα πουλιά καὶ μαῦρα	»	447
Ἄν τὸ νὰ με βλέπῃς μόνον	»	443
Ἄς πηγαίνω τί προσμένω	»	447
Ἄν ἡ ζωὴ μου κρέμαται	»	454
Ἀνάθεμα τὸν ἔρωτα	»	460
Ἄγγελος εἶσαι	»	465
Ἄγγελοι δότε μου πτερὰ	»	467
Ἀπορροῖσαν ἡ συκιᾶς	»	470
Ἀναστάσεως ἡμέρα	»	504
Ἀνοιξετε οἱ οὐρανοὶ	»	504
Ἄν κοιμηθῇς καὶ ἡμερωθῇς	»	543
Βασίλισσα τοῦ κόσμου	»	7
Βασιλεῦ τῶν βασιλέων σὺ δοτὴρ	»	20
Βλέμμα τὸ ἱλαρόν σου	»	458
Βαρὶὰ καρδιὰ μικρὴ καρδιὰ	»	222
Βλέπω ναὶ πῶς ἀμφιβάλλεις	»	234
Βρύσες νερὸν μὴ τρέξετε	»	294
Βάσανα πίκρες καὶ καῦμοὺς	»	299
Βασίλισσά 'σαι μάτια μου	»	332
Βῆμα βραδὺ με βῆμα συγκροτεῖ	»	489
Γλυκοφέγγει καὶ τ' ἄστρον τῆς αὐγούλας	»	440
Γιὰ μένα βράζουν τὰ νερά	»	455
Γαζέτες δι' ἐμένα	»	343
Γαρούφαλό μου κόκκινον	»	403
Γιὰ ἔλα καψογιάννη	»	348
Γιὰ νᾶχα φίλο	»	469
Δεῦτε παῖδες τῶν Ἑλλήνων	»	43
Δὲν εἶναι τρόπος νὰ γένῃ ἄλλη	»	444
Δὲν θέλω ἡμπορέσω παντελῶς	»	424

Δασκάλισσα δασκάλισσα	Σελίς	451
Δέν με λυπᾶσαι δέν πονεῖς	»	464
Δέν λυπῆσαι ν' ἀποθάνω	»	493
Δέν ἔμπορῶ νὰ καίω πλέον	»	204
Δέν με ἀρέσκει τῆς μάχης πλέον	»	205
Δέν εἶναι κρίμα νὰ διψῶ	»	304
Δέν θέλω πλὺν νὰ μοῦ μιλήσῃς	»	319
Δέν θέλω πλὺν νὰ σ' ἀγαπῶ	»	336
Δέν ἔμπορῶ ἐξάπαντος	»	382
Δέν θέλω χρήματα, δέν θέλω πλοῦτο	»	440
Δένδρον εἶχα ἔς τὴν αὐλή μου	»	481
Δέν εἶναι ὁδὸ τὰ Γιάννινα	»	484
Ἑλλάς ἐγείρου ὥς πότε δοξασμένη	»	65
Ἐγὼ ἔμαι στρατιώτης	»	69
Ἐφθασ' ἡ λαμπρὰ στιγμή	»	74
Ἕλληνες ὅλ' ἄς τρέξωμεν	»	89
Ἔως πότε ἡ ξένη ἀκρίδα	»	97
Ἔως πότε τὸ κακὸν θεὸ νὰ τρέχη	»	117
Εἰς τὸ ρεῦμα τῆς ζωῆς μου	»	124
Ἐχε ὑγεία φίλη θὰ φύγω	»	132
Ἔως πότε αὐτὴ ἡ γνώμη	»	173
Εἰς πεδιάδα με πρασινάδα	»	188
Εἰς τοῦ βουνοῦ τοὺς πρόποδας	»	190
Ἐχεις δυὼ μάτια ἄν ἐλιγὲς	»	191
Ἐγὼ πλὴν εἶμαι δοῦλος δικός σου	»	195
Ἐσπερία μου αὖρα ἀθῶα	»	209
Εἰς τὸ τρυφερόν σου στῆθος	»	229
Εἶναι καὶ ἄλλαις συμφοραῖς	»	262
Ἐπήραμε τὴν πέρδικα	»	296
Ἐγήρασαν τὰ πάθη μου	»	302
Ἐδὼ πουλί μου ξεψυχῶ	»	322
Εἶσαι κοντὴ κοντούτσικη	»	327
Ἐνα πουλάκι ἀγαπῶ	»	328

Εἰς μίαν πεδιάδα	Σελίς	348
Εἶδες εἶδες τὸ γατάκι	»	352
Εἶδες εἶδες εἶδες μίαν εἰς τὰ ὄρη	»	369
Εἰς ἓνα κάλλος θαυμαστὸν	»	376
Ἐσυχώθηκ' ὁ καϊμένος	»	379
Εἰς βουνὸν ἐγὼ κ' ὁ ἔρως	»	388
Ἐπιασα νὰ κλώσω νῆμα	»	446
Εὐμορφά μου κοπελούδια	»	432
Ἐσεῖς παιδιὰ τοῦ κάμπου	»	436
Ἐκί' ἀπὸ κάτω ἀπ' τὰ λουλούδια	»	437
Εὐγα 'ς τὸ παραθύρι σου	»	445
Ἐπαιζα μὲ τὰ κορίτσια	»	474
Ἐμῶν ἀγόρια 'ς τὸν χορὸν	»	482
Ἐνα πουλάκι ἐκάθουνταν	»	483
Ἐλληνες κλαύσωμεν	»	449
Ζεῦ θεὸς θεῶν τε καὶ ἀνδρῶν	»	4
Ζεῦγος ἱερῶν ἀνάκτων	»	43
Ζάχαρ' εἶν' τὸ φίλημά σου	»	466
Ζῆσε σὺ ἄχ! σκληρὰ	»	242
Ζωγραφιστὴν 'ς ὄλον τὸν νοῦν	»	303
Ζάχαρη νὰ 'ν' ὁ ὕπνος σου	»	466
Ἦλθε στιγμὴ νὰ χωρισθῶμεν	»	436
Ἦ μὲ στέλνεις τὴν καρδιάν μου	»	460
Ἦ ἀγάπ' ἀνάθεμά τη 'ς τὴν ἀρχὴν εἶναι	»	465
Ἦτον καλοκαιράκι αὐγὴ χαροποιὰ	»	484
Ἦλθ' ἡ ὥρα γιὰ νὰ φύγω	»	494
Ἦ Ἀφροδίτη θάλασσα	»	499
Ἦ φύσις ἄρχησε νὰ χλωμιάζη	»	240
Ἦ ἀθλία ψυχὴ καθημένη	»	255
Ἦθελαν νὰ 'μουν εὐμορφος	»	323
Ἦ ἀγάπημ' 'ς τὸν ἀέρα	»	358
Ἦλινε τώρα π' ἀνατέλλεις	»	374

ΠΙΝΑΞ ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ.

σελ.

Ἦλθαν τὰ περιστέρια σου	Σελίς	444
Ἦτον ἓνας γέρον	»	434
Ἦ ὥραιότης δὲν θεωρεῖται	»	478
Ἦλιος εἶν' ὁ δεσπότης	»	507
Ἦ ὁμήγυρις ἀξία	»	508
Θεὲ πατέρων καὶ Κύριε τοῦ ἐλέους	»	3
Θεὰ σώφρων ποῦ φωτίζεις	»	249
Θάλασσα μπλάβα κι' ἄλμυρή	»	305
Θάλασσα γίνου ταπεινή	»	335
Θάλασσα σὺ τὸν ἄνδρα μου	»	380
Θαυμάζομαι τὸ κρυὸ νερὸν	»	479
Θεέ μου δός μου φώτισι	»	503
Ἴσως θαρρεῖς ἂν μ' ἀρνηθῇς	»	306
Ἴσως κόρη τὸ ἴστερνόν σου	»	354
Κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην	»	49
Κι' ἂν δὲν κόπτει τὸ σπαθί μου	»	73
Καθρέπτῃς εἶσαι ζωντανὸς	»	453
Κίν' ἀηδονάκι μου γιὰλὸ	»	208
Καὶ ὅταν εἰς τὰ χεῖλη μου	»	266
Καυμένο Μηλοπόταμο	»	309
Κηπαρισάκι μου ψιλὸ	»	320
Καλόγερος ἐκάκιωσε	»	410
Κυρὰ Μαριόρα	»	414
Καθημερινῶς σὲ βλασφημῶ	»	433
Κάτω 'ς τὸ γιὰλὸ κάτω 'ς τὸ περιγιάλι	»	434
Καλὴν ἐσπέραν ἄρχοντες	»	493
Καὶ πρέπον καὶ ἐπαινετὸν	»	506
Κοιμᾶται τὸ παιδάκι μου	»	509
Λαμπρὸς ποτὲ φωσφόρος τῶν νυκτῶν	»	53
Λαὲ τῆς Ἑπτανήσου	»	94

Λάμπει φῶς μου ὡς διαμάντι	Σελίς	171
Λύπη 'ς τὴν λύπην ποῦ ποτὲ	»	246
Λέγω το 'γὼ πῶς σ' ἀγαπῶ	»	330
Λεμονάκι μυρωδάτο	»	356
Λιγνὸ κηπαρησάκι μου	»	448
Λαμπρὰ σήμερον ἡμέρα	»	493
Μὲ μέλος ἐναρμόνιον	»	5
Μαύρ' εἶν' ἡ νύκτα 'ς τὸ βουνὸν	»	48
Μὲ τὸ κράνος βαρεῖ 'ς τὸ σκοτάδι	»	62
Μουσῶν χορεία ἐκ τῆς Ἑλλάδος	»	64
Μὲ τὰ δόλια σου χεῖλη	»	138
Μακράν σου φῶς μου	»	143
Μιὰ βοσκοπούλ' ἀγάπησα	»	178
Μὴν εἶδες τὴν Ξανθοῦλαν	»	181
Μισεύεις κι' ὅλα τὰ πουλιὰ	»	192
Μὲ ὑπεσχέθης φίλημα	»	202
Μικρὸς ἐγὼ μικρὰ καὶ σὺ	»	214
Μαῦρα πλὺ ἀπεφάσισα	»	218
Μὴ κλαίεις μὴ ὀδύρεσαι	»	283
Μήγαρις καὶ τ' ἀπάντεχα	»	314
Μελαγχρινή μου κήπερη	»	333
Μαίε μου χρυσομάλλη	»	359
Μία λεπτὴ δροσιὰ	»	360
Μιὰ βοσκοπούλα 'ς τὸ βουνὸ	»	362
Ματάκια μου σβυσμένα	»	381
Μαλαγματένιος ἀργαλιὸς	»	397
Μὲ πόνους ἐγεννήθηκα	»	400
Μόλις ἡ φύσις ἔδειξε	»	406
Μβαίνω μέσ' ες τ' ἀμπέλι	»	416
Μιὰ πέρδικα καυχήθηκε	»	421
Μιὰ γριὰ ἀσχημομοῦρα	»	425
Μὲ ὀρκίσθηκεν ὁ ἔρω	»	428

ΠΙΝΑΞ ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ.

κα'.

Νέοι νέαις ὅσοι εἴσθε	Σελίς	345
Νανὰ ποῦ σ' ἔκαμ' ἀετὸς	»	
Ξημερώνει αὐγὴ τῶν θαυμάτων	»	76
Ξύπνα ξύπνα ἰδοὺ τοῦ ἡλίου	»	129
Ξύπνα ξύπνα καὶ τ' ἄστρον τσ' αὐγούλας	»	137
Ξενητευμένο μου πουλὶ	»	161
Ξύπνα γλυκεῖά μ' ἀγάπη	»	183
Ξυπνῶ καὶ μ' εἶπαν ἔφυγε	»	212
Ξημερώνει καὶ χαίρετ' ὁ κόσμος	»	274
Ξύπνησε ἄσπλαγχνος	»	275
Ξύπνα καὶ μὴν κοιμᾶσαι	»	389
Ξύπνησε χαδεμένη μου	»	453
Ὁ καιρὸς ἀδελφοὶ	»	46
Ὅλα τὰ ἔθνη πολεμοῦν	»	60
Οἱ γνωστοί σου πιστὴ	»	134
Ὁ μισευμὸς εἶναι κακὸν	»	175
Ὅταν αἱ δύο μας ψυχαὶ (αἰτήσῃ τοῦ ἐν Κρήτῃ δημοδιδασκάλου Κ. Γ. Σαουνάτζου.	»	180
Οὐρανέ μου τὰ μαῦρά σου μάτια	»	226
Ὅποιος ἰδεῖ κυρία μου	»	270
Ὁ τάφος καταφύγιον	»	278
Ὁ ἔρωτας εἶναι πρὶκὸς	»	307
Ὁ ἔρωτας εἶναι φωτιὰ	»	316
Ὁ ἥλιος τὸ βῆμα του	»	395
Ὅλον τὸν κόσμον κι' ἂν θωρῶ	»	404
Ὅλαις ἢ μελαγχριναῖς κ' ἢ μαυρομάταις	»	407
Ὁ ἔρως λυσσασμένος	»	430
Πολυχρόνιον ποιῆσαι κύριος	»	15
Πόλεμον εἰς τοὺς ἀπίστους	»	85
Πάθος ἀνίατον	»	96
Πρωτὶ βράδυ σ' ἐνθυμοῦμαι	»	200

Πῶς βαστάς καρδιά μ' θαυμάζω	Σελίς	236
Πῶς ὁ ἔρωσ μ' ἔχει πληγωμένον	»	282
Παιδιά κ' ἦνταν ἡ τουφεκιές (Κρητικά)	»	294
Πές με καρδιά μ' ποῦ εἶσαι	»	344
Ποία ἄλλη 'σάν ἐσένα	»	346
Ποῦ νὰ εἶναι μὰ τί κάμνει	»	350
Πικρά ἀναστενάζω	»	351
Ποτὲ κάνεις ἄς μὴν εἰπῇ	»	378
Περιβόλι μ' ὀργωμένο	»	415
Πολλοὶ ἐχθροὶ ἐπάσχισαν	»	459
Πές μου νὰ ζοῦν τὰ μάτια σου	»	464
Πουλάκι ξένο	»	474
Ποῦς εἶδε πράσινο δενδρὶ	»	480
Πάυσι πλέον ἢ μελέτη	»	488
Πάλιν ἀκούσατ' ἄρχοντες	»	496
Στὴν μέσσην τὸ σπαθί μου	»	51
Σὰν τὴν σπῖθα κρυμμένη	»	70
Στὴν παλάμην καὶ πάλιν τὸ σπαθί	»	82
Συκωθῆτε συκωθῆτε	»	92
Σὺ ποτὲ μοῦ εἶπες	»	106
Σκιερὸν κ' ἥσυχον δάσος	»	108
Σήμερον μάτια μου	»	142
Συχνά περιπλανώμενος	»	145
Σὰν δὲν ἤθελες φιλίαν	»	156
Σὰν τὴν φωτιὰν ποῦ μ' ἀναψες	»	179
Σκληρὸν πουλί μου	»	214
Στὰ μάτια ὁποῦ λαχταρῶ	»	238
Στὰ χρυσὰ μαλιὰ ἐφόρει	»	265
Σὺ ποῦ πέταξες τὰ ὕψη	»	269
Συγχώρησόν μοι πλάστα μου	»	271
Σὺ μόνη εἶς' ἡ λαμπηδὼν	»	273
Σὲ σὲ ὅπου πηγαίνω	»	274
Συμφορὰ κρύα γῆ	»	277
Στὸν τάφον μ' ἐπάνω	»	285

ΙΙΝΑΞ ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ.

κγ'.

Σορέντον Σορέντον	Σελίς	286
Σοῦ εἶπα ᾿γὼ ὅσον νὰ ζῶ	»	334
Στενάξατε τριαντάφυλλα	»	342
Στοχάζομαι καὶ ἀπορῶ	»	345
Στὸ κλουβὶ φυλακισμένον	»	393
Στοῦ στήθους μου τὸ βάθος	»	426
Στὸ ἓνα χέρι τὴν Ἀννιῶ	»	438
Στὰ στήθη μου ἔχει φωτιᾶ	»	452
Στὴν κλίνην ποῦ κοιμᾶσαι σὺ	»	455
Σήμερον ὅλοι χαίρονται	»	457
Στὸ ἐδικόν σου τὸ κορμὶ	»	463
Σκληρὰ μὴν πλησιάζεις	»	476
Στὰ μέσα στὰ μεσάστερα	»	484
Στὸ σχολεῖον θὰ ἐμβῶμεν	»	487
Τῆς Δαμασκοῦ ἀγλαῖσμα	»	8
Τὸν Βασιλέα μας	»	44
Τί ἀστραπαὶ ᾿ς τὴν δύσιν	»	34
Τί καρτερεῖτε φίλοι καὶ ἀδελφοί	»	50
Τέκνα γνήσια Ἑλλήνων	»	78
Τοῦ συντάγματος ἡ δόξα	»	400
Τοῦ πολέμου ἡμέρ' ἀνατέλλει	»	442
Τί μεγάλη δυστυχία	»	445
Τίς νὰ ἦναι τάχα πάλιν	»	446
Τάχα ξεύρεις πῶς ποθαίνω	»	449
Τί πουλί μου τί	»	454
Τί ὠραῖον φεγγαράκι	»	468
Τώρα ᾿ς τὸ γλυκοχάραγμα	»	485
Τὸ ἐρωτικὸν ἀηδόνι	»	244
Τὰ τραγούδια μου τὰ ᾿λεγες	»	258
Τῆς καρδιᾶς μου τ' ἀπόκρυφα μέρη	»	260
Τί ἄκρα ματαιότης	»	263
Τί ἀχρίζουν ὑπέρλαμπρα κάλλη	»	280
Τὰ κάλλη σου δὲν εἶδα ᾿γὼ	»	344
Ταμποῦρι μου καὶ λιρατζῆ	»	326
Τῆς μυρτιᾶς τὸ τραγοῦδι	»	363
Τὰ ζῶα μου ἀργὰ	»	373
Τώρα τὰ πουλιὰ τώρα τὰ χελιδόνια	»	365
Τώρα κάμαν ἓνα νόμον	»	396
Τί εἶσαι σὺ καὶ τ' εἶμ' ἐγὼ	»	408
Τώρα εἶναι νέα μόδα τοῦτο ποῦ θὰ σᾶς εἰπῶ	»	442
Τώρα εἶναι νέα νὰ φοροῦσι	»	443

Τί με μέλλει τί φροντίζω		Σελίς	420
Τὸ φιλὶ ποῦ ἐφιλήθη		»	422
Τὴν ὥραν 'π' ἀξιῶνομαι		»	442
Τώρα πλέον ἐγνωρίσθη		»	464
Τί ὠραῖον φεγγαράκι		»	474
Τοῦ Κίττου ἡ μάνα κάθουνταν		»	482
Τῶν ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος		»	520
Ὑμνοὶ ἐθωμανικοὶ		»	24
Ὑγρὸν ἀπὸ τὰ δάκρυα		»	469
Ὑπερτεροῦσιν οἱ στεναγμοί σου		»	475
Ὑπνε μου καλοῦπνε μου		»	511
Ὑπνε κ' ἐπαρέ μου το		»	511
Φίλοι μου συμπατριῶται		»	36
Φωνὴ μεγάλη θ' ἀκουσθῇ		»	253
Φεγγάρι μου λαμπρότατο		»	308
Φαίνεται σὺ δὲν μ' ἀγαπᾷς		»	318
Φεύγεις γλυκεῖά μ' ἀγάπη		»	356
Φέτο τὸ καλοκαιράκι		»	383
Χαῖρε λαμπρά ὦ λαμπρά ἡμέρα		»	99
Ψυχὴ ἀθλία τί δυστυχία		»	187
ὦς πότε παλληκάρια		»	33
ὦ παιδιὰ μου ὀρφανά μου		»	35
ὦ γενναῖοι Ἕλληνες		»	39
ὦ λιγυρὸν καὶ κοπτερὸν σπαθί μου		»	55
ὦ κόρη γλυκυτάτη		»	133
ὦ ἀργυρά πανσέληνος		»	140
ὦ ἔρατὼ ἀγάπη μου		»	170
ὦ ποία μαύρη ἄδυσσος		»	176
ὦ πατρίς μου ἰδοὺ		»	196
ὦ ἔρωτα ἐπίβουλε		»	207
ὦς τρυγῶν ἦτις ταρασσει		»	224
ὦσάν νὰ ἔπιες τὸ νερὸν		»	234
ὦ τί μαχαῖρι κοπτερὸν		»	239
ὦς τρέχουσι τὰ σύνεφα		»	324
ὦ ἔρωτα ἐπίβουλε μὲ τὰ σκληρά σου βέλη...		»	427
ὦ ψυχὴ ἐρωτευμένη		»	449
ὦ πόσον εἶναι ὀρεκτὸν		»	505
ὦ μυχαιότης κόσμου		»	516
ὦ τί χωρισμὸς φρικώδης		»	517
ὦχ! σὰν τί θωροῦν τὰ μάτια μου		»	518

ΣΥΛΛΟΓΗ ΕΘΝΙΚΩΝ ΑΣΜΑΤΩΝ

ΥΜΝΟΙ.

ΔΕΗΣΙΣ

πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων.

Εἰς ἤχον ᾠγὰς Γαλῶν

Ὁ Θεὸς ἐθεῶν τε καὶ ἀνδρῶν ὁ-
σοῦ μου πάντων βασιλεῦ, ὁ σὺ μου-
σῶν, χαρίτων, Ἀθηναῖς, Ἐρμού, Ἀ-
πόλλωνος γονεῦ, ὅς θλων κόσμου ὑψίστου γεσθμεῦ

καὶ διὰ νομεῦ δ' ἐπίβλεψον
ἐπίβλεψον δ' καὶ ἴδε πλεόν καὶ
ἡμᾶς δ' ἐάν καὶ ὑπάρχῃς
Ζεῦ καὶ τὴν ἄρετὴν ἀληθῶς τι-
μᾶς δ' εὐσπλαγχνεῖς ὥς πότε καὶ ὥς
πότε πλῆθος συμφορῶν δ' ἄς ἐπανακάμ-
ψῃ πλεόν καὶ εἰς ἡμᾶς ὁ χρυ-
σοῦς αἰὼν ὁ χρυσοῦς αἰὼν.

Ἐκπληξον, κεραυνοφόρε! τοὺς ἐχθροὺς τῶν σοφῶν
[Γραικῶν.

Ῥίψον βροντώδη σου τὸν κεραυνόν, Θεέ! κατὰ τῶν ἀν-
[ταρτῶν.

Φθάνει πλέον, ἀγκυλομῆτα Ζεῦ! Ἑλλήνων τὰ κακά.
Ἐπίβλεψον ἐξ οὐρανοῦ, ναοὺς σου ἴδε τοὺς λαμπροὺς,
Τοὺς τετεφρωμένους, φεῦ! λοιπὸν τί ἀργεῖς, Ζεῦ! τοὺς
[κεραυνούς;

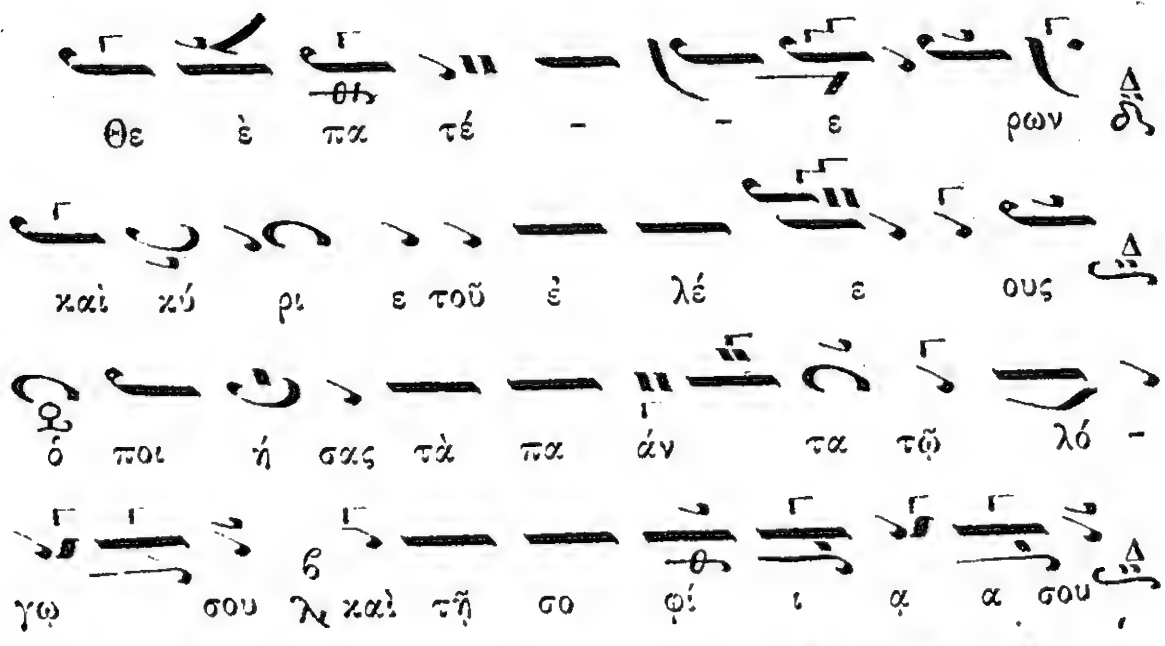
Ἄθλιοι! ἕως πότε! ἕως πότε νύξ δυστυχιῶν;
 Ἄς ἐπαναλάμψῃ πάλιν καὶ ἡ ἡὺς τῶν εὐτυχιῶν.
 Βρόντησον, ὑψιβρεμέτ' ἐρίγδουπε! βρόντον τρομερόν.
 Πλῆξον σκληρῶν βαρβάρων κεφαλὰς, Θεέ! κεραύνωσον
 [δεινῶς.

Πάτερ ἀναξ! ἐπάκουσον ἡμῶν, καὶ βρόντησον ἐχθρούς.
 Σπλαγχνίσθητι, ὑψίθρονε! Ἑλλάδα σῶσον ἐκ δεινῶν,
 Καταταρταρώσας, Ζεῦ! θρόνον τοῦ ἐχθροῦ τὸν τυραννικόν.
 Ἐπίβλεψον, ἐπίβλεψον, καὶ ἴδε πλέον καὶ ἡμᾶς,
 Ἐὰν καὶ ὑπάρχῃς Ζεῦ! καὶ τὴν ἀρετὴν ἀληθῶς τιμᾶς.

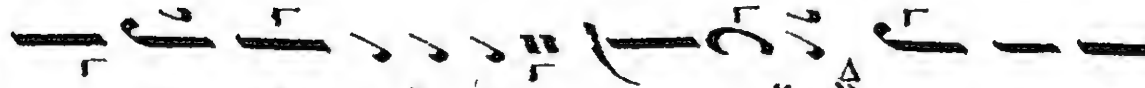
ΥΜΝΟΣ

τονισθεῖς ὑπὸ τοῦ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει ἀοιδίμου μουσικο-
 διδασκάλου Ἀθηνῶν Κ. Ζαφειρίου.

Εἰς ἤχον $\frac{\pi}{\pi}$ δλ. νη. $\frac{\gamma}{\gamma}$

 Θε ε πα τέ - ε ρων
 καὶ κύ ρι ε τοῦ ε λέ ε ους
 ὁ ποι ἡ σας τὰ πα άν τα τῷ λό -
 γω σου καὶ τῇ σο φί ι α σου
 κα τα σκευ ά α σας τὸν άν θρω -

 πον ἴ να δε σπό - ο ζῆ^Δ τῶν υ̇ πò

 σοῦ γε νο μέ νων κτι σμά α τῶν

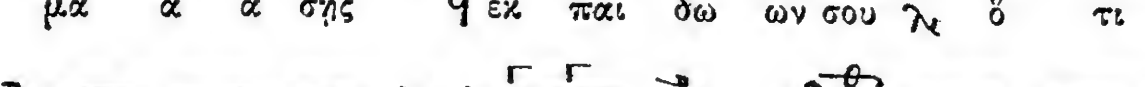

 καὶ δι έ ε πῆ τὸν κό σμον ἐν ό σι ι-

 ό τη τι καὶ δι και ο σύ υ νη

 νη^Δ δός μοι τήν τῶν σῶν θρό νων πά ρε δρον σο-

 φί ι αν^Δ καὶ μή με ἀ πο δο κι-

 μά α α σης^Δ ἡ ἐκ παι δω ὦν σου^β λ ό τι

 έ γὼ δοῦ λος σός^β λ και υί ο-

 ός τῆς παι δί σκη ης σου. Ἄ α μήν.

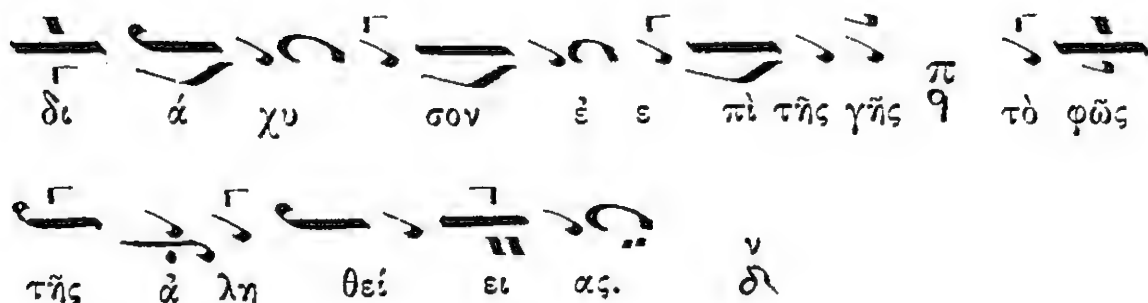
ΥΜΝΟΣ

πρὸς τὸν Ὑψίστον

τονισθεῖς ὑπὸ τῶν υἱῶν τοῦ μακαρίτου Θεοδώρου Παπα-Παράσχου
Κωνσταντίνου καὶ Λεωνίδα.

Εἰς ἤχον $\lambda\delta\lambda.$ νη ρ χ

Μὲ μέλος ἐναρμόνιον ὁμοῦ -
μεν τὸν αἰῶ ὦ ὦ νιον δοτῆρα τῆς σο-
φίας (δίδας). Πρὸς τὸν θεὸν στρεφόμεθα καὶ
σέβας αἰσθανόμεθα λ παλ-
λούσας τὰς καρδίαις
παλλούσας τὰς καρδί-
ας $\delta\lambda$ ἐκ τῆς ἀφθό-
νου σου πηγῆς Δ $\delta\lambda$ τὸ πόμα τῆς σο-
φίας Δ $\delta\lambda$ διὰ χυ-
σον ἐπί τῆς
γῆς χ η τὸ φῶς τῆς ἀληθείας Δ $\delta\lambda$

Θεέ, ὅς τις τὸν ἥλιον, μ' ἐν βλέμμα μόνον φίλιον
 εἰς τοὺς αἰθέρας στήνεις
 δεινῶν ἡμᾶς ἀπάλλαξον, καὶ εἰς τὰς ψυχὰς μας ςάλαξον
 τὰ μύρα τῆς εἰρήνης
 τὰ τέκνα σου ὁδήγησον, εἰς εὐσταθίας βίον
 καὶ πλησμονὴν χορήγησον, χαρίτων οὐρανίων.

Σὺ ὅστις νοῦν ἐπότισας κ' ἐκ πνεύματος ἐφώτισας
 τοὺς ἄλιεῖς μ' ἐν νεῦμα
 ὡς ἄρτον ἐπιούσιον, δίδου ἡμῖν τὸ πλούσιον
 καὶ ἅγιόν σου πνεῦμα
 ἐν ᾧ ἀγωνιζόμεθα, ἀγῶνα τῆς παιδείας
 διάλυσον, δεόμεθα, τὰ σκότη τῆς ἀγνοίας.

Πρὸς τοὺς ἐπιστατοῦντάς μας, καὶ τοὺς ποδηγετοῦντας
 πρὸς φῶς καὶ πρὸς παιδείαν [μας
 τὴν θεϊκὴν σου χάριτα, καὶ τ' ἀγαθὰ σου τ' ἄρρητα
 παράσχου μ' ἀφθονίαν
 καὶ ὡς χρυσοῦν παλλάδιον, ὡς στέμμα τοῦ ἀγῶνος
 εἰς τῆς ζωῆς τὸ στάδιον, δὸς δάφνην Ἑλικῶνος.

ΥΜΝΟΣ

πρὸς τὴν Θεοτόκον

ὑπὸ τῶν μοναζουσῶν τῆς ἐν Τήνῳ Ἱερᾷ Μονῆς τῶν Δυτικῶν,
κατὰ τὴν πρώτην Μαΐου ἐκάστου ἔτους.

Εἰς ἤχον $\lambda\grave{\alpha}\tilde{\eta}$ πα. ρ γ

Βα σί λισ σα τοῦ κό ο σμου $\chi\tilde{\eta}$ Δέ-
σποι να τοῦ ρα νοῦ $\chi\tilde{\eta}$ Βα σί λισ σα τοῦ
κό ο σμου $\chi\tilde{\eta}$ Δέ σποι να τοῦ ρα νοῦ $\chi\tilde{\eta}$ Μυ-
ριο χα ρι τω μέ ε νη παρ θε να εὐ λο-
γη μέ νη μη τέ ρα τοῦ Θε οῦ $\pi\tilde{\eta}$ μυ ριο-
χα ρι τω μέ νη η μη τέ ρα τοῦ Θε οῦ $\pi\tilde{\eta}$

Ὡ βρύσις εὐσπλαγχνίας
ὦ χάριτος πηγῇ,
σὺ εἶσαι ἡ χαρά μας
καὶ ἡ παρηγορίά μας,
ἐλπίς παντοτεινὴ.

Ὡ δὲν ἀκούεις μάννα
στὰ μακρυνὰ τῆς γῆς,
τοὺς μαύρους στεναγμούς μας
τοὺς μαύρους ὀδυρμούς μας,
γιὰ νὰ μᾶς λυπηθῇς.

ὦ μάμμα γλυκεῖα μάμμα,
 μάμμα εὐσπλαγχνική
 ἡμῶν τῶν πικραμένων,
 τῶν μετανοημένων
 σπλαγχνίσου τὴν ψυχὴν.

Μὴ μᾶς ἀλησμονήσης,
 ὦ μάμμα μας γλυκεῖα,
 ἰδὲ βοήθησέ μας
 τρέξε καὶ σκέπασέ μας
 τὰ ξένα τ' ἄρφανά.

Τὰ εὐσπλαγχνά σου μάτια
 ὦ, στρέψε πρὸς ἡμᾶς
 τοὺς στενοχωρημένους,
 τοὺς ἀθλίους τοὺς τεθλιμμέ-
 νὰ μᾶς παρηγορήσ. [νους

Καὶ ὅταν ἡ ψυχὴ μας
 θὰ ἔγῃ ἀπὸ τὸ κορμί,
 δεῖξέ μας τὸν υἱόν σου
 τὸν πολυαγαπητόν σου
 τὴν δόξαν τ' ἀληθῆ

Καὶ κράξε τότε ὅλους
 ἡμᾶς εἰς τὸν οὐρανόν,
 γιὰ νὰ εὐχαριστοῦμεν
 καὶ νὰ δοξολογοῦμεν
 μαζῇ σου τὸν Θεόν. Ἀμήν.

ΥΜΝΟΣ

πρὸς τὸν ἅγιον Ἰωάννην τὸν Δαμασκηνόν

κατὰ τὴν ἐπέτειον ἐσθιὴν τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἐκκλησιαστικοῦ Μουσικοῦ
 Συλλόγου, Δεκεμβρίου δ'.

Εἰς ἤχον π^λ. πα^θ χ

Τῆς Δα μα σκοῦ ἃ γλά ι σμα μα-

λιρ ρύ ου σα λύ ρα μύ στα τῶν ι ε-

ῥῶν μου σῶν τῶν μου σου γῶν ἡ θύ ρα Δ

Τῆς Ἐκ κλη σί ας Ὁ μ.τ ρε ἔν δο ξε

ἴ ω άν νη Δ τῆς ὁρ θο δό-

ξου πί σε ως α ει θαλ λῆς στε φά νη. Χ

Τέ κνχ χο ρεί ας εὐ σε βοῦς μου σο-

τρα φοῦς ὁ μά δος εἰς τὴν ε στί αν τῶν μου-

π σῶν τὴν πό λιν τῆς παλ Χ λά δος τὴν πό-

λιν τῆς παλ λά δος. Χ

Ἐκ τῶν ἀ παν τα χοῦ οὔ χω ρῶν

τῆς γῆς τῆς ἐλ λη νί δος σὺν α θροισθέν-

τα πρὸς και ρὸν ὅ φε λος τῆς πα τρί δος Δ

Φό ρον ἀνθ' ὧν ε μό χθη σας ὅ πέρ τῆς

Ἐκ κλη σί ας κ'ὕ πέρ τῆς καλ λι-

φώ νου της μού σης τῆς ἐ ρασμί ι ας χ

Αἶ νον σοὶ ἄ να πέμ. που σι π τὴν μνή-

μην σου τι μῶν τα ἐκ τῆς γλυ κεί ας λύ ρας

σου π μι κρά ψυ χί α χ σχόν τα μι κρά

ψυ χί α σχόν τα. χ

Τὸν πλά στην οὖν τοῦ σύμ ὅμ παν τος Ἱ παρ'

ῶ ἡ ἄ ρε τή σου σ' ἐ κά θι σε κ' ἡ

ἄ μεμ πτος ἐ πὶ τῆς γῆς ζω ἡ σου. Δ

Μὴ δι α λεί πης δυ σω πῶν ὅ πέρ τῆς

ἄ γνο τά της χο ρεί ας τῶν μου-

σο τρα φῶν ῆς εἶ σαι ὁ προστά α της. χ

Καὶ σὺν αὐτῇ νᾶ εὐ τυ χῆ π ἡ πό-
 λης τῆς παλ λάδος καὶ ἔ δῃ καὶ τὴν ἔ νο-
 σιν π ᾶ πά σης τῆς Ἐλ χ λάδος ᾶ πά-
 σης τῆς Ἐλ λάδος. λ

Ἄ πά σης ᾶ πά σης ᾶ πά-
 σης τῆς Ἐλ λά α δος ᾶ πά σης τῆς Ἐλ-
 λά δος.

Υ Μ Ν Ο Σ

εἰς τὴν Α. Μ. τὸν βασιλέα τῶν Ἑλλήνων.

Eίς ἡχον π^λ_δ. νη. Ω λ

Τὸν βασιλέα μας τὸν πρῶτον Γε-

ώργιον σῶσον Θεέ ^ν δός δόξης στέφανον

τὴν τὴν χην ἃ φθονον τὸν βασιλέα

μας σὼσον Θεέ. ν
δ

Τὰ καλὰ ἅπαντα ἔλ λήνων ἃ ναχτι

δὸς ὃ Θε εἰς τὴν βασιλείαν του στήρι-

ξον αὐξήσον χρόνους εὐδαίμονας δὸς ὦ

Θε εἰ. ν
δ

Θε εἰς εὐλόγησον ὑπὸ τὸν Ἀνα-

κτα κιόλους ἡμᾶς διὰ νὰ ἄγωμεν πάντο-

τε εὐφρονες τὸν Βασιλέα μας σὼσον

Θε εἰ.

Υ Μ Ν Ο Ι

εις ἀμφοτέρους τοὺς βασιλεῖς.

Εἰς ἤχον ^λπδ̣. νη. ρ ^λ

Zeū γος ἰ ε ρὸν ᾿Α νά κτων δ̣ ἡ λαμ-
 πρά αὖ τῇ ἡ μέ ρα ^βλ Zeū γος
 ἰ ε ρὸν ᾿Α νά κτων ἡ λαμ πρά αὖ τῇ
 ἡ μέ ρα ^βλ πλῆθος ἡ δα νῶν
 ε κτά κτων ^γλ λήθης εἶναι ἄνω τέ ε-
 ρα ^βλ λήθης εἶναι ἄνω τέ ρα. δ̣
 Ὁ λοι σᾶς προ ὕ παν τοῦ σι ^Δδ̣ κι'εὔ-
 χον ται ἄπὸ καρδί ^βι ας ^λδ̣-
 λοι σᾶς προ ὕ παν τοῦ σι ^Δδ̣ κι'εὔχον ται ἄ-
 πὸ καρδί ^βι ας ^λνὰ σας δι αι-

ω νι σθῶ σιν αἶ τι μαὶ τῆς βα σι λεί-

ας λ αἶ τι μαὶ τῆς βα σι-

λεί ας. δ

Χαῖ ρε βα σι λεῦ Ἐλ λή νων Δ χαῖ-

ρε τῆς Δα νί ας κλά α δος λ χαῖ-

ρε βα σι λεῦ Ἐλ λή νων Δ χαῖ ρε τῆς

Δα νί ας κλά α δος λ χαῖ ρε βα-

σι λῖς Ἐλ λή νων λ χαῖ ρε τῆς Ῥω σί ας

κά αλ λος λ χαῖ ρε τῆς Ῥω σί-

ας κλά δος.

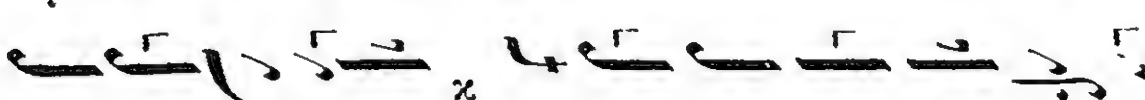

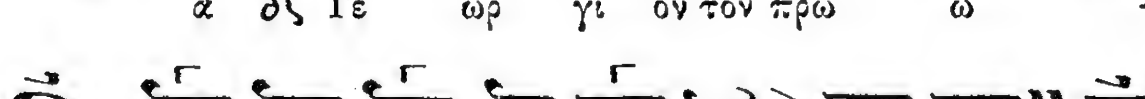
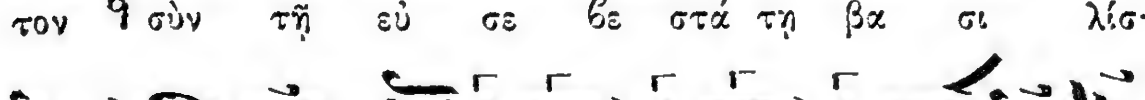

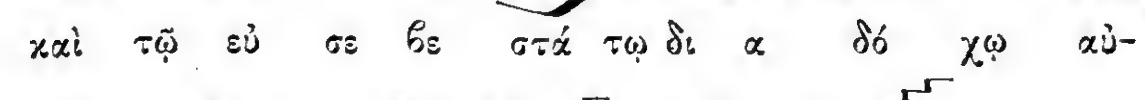

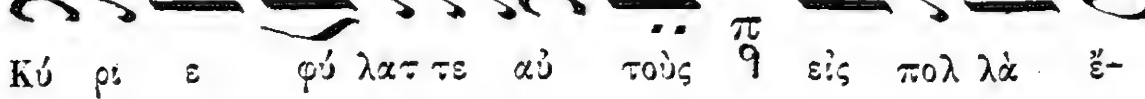
ΠΟΛΥΧΡΟΝΙΣΜΟΣ.

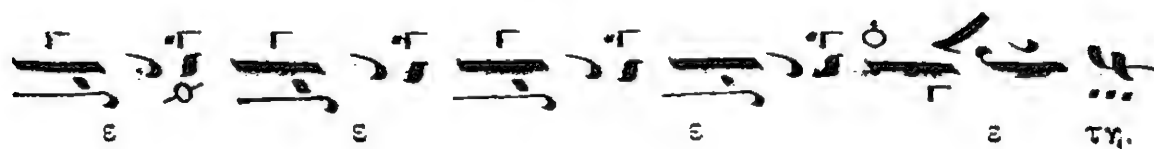
Εἰς ἤχον ᾠ Γα ρ ζ

Πο λυ χρο νι ον ποι ῃ σαι Κύ ρι-
 ος ὁ θε ὸς δὲ τὸν θε ο σε βέ-
 στα τον δὲ καὶ φι λό χρι στον ἡ μῶν
 βα σι λέ α δὲ Γε ὠρ γι ον τὸν πρῶ-
 ω ω τον δὲ συν τῇ εὐ σε βε στά-
 τη βα σι λίσ σῃ ἡ μῶν δὲ Ὁ ο
 ο ο ολ γα δι καὶ τῷ εὐ σε βε στάτω
 δι α δό χῳ αὐ τῶν δὲ Κων σταντι
 νῳ δὲ Κύ ρι ε φύ λατ τε
 αὐ τοὺς εἰς πολ λά ἔ τη εἰς πολ λά ἔ τη
 εἰς πολ λά ἔ τη.

ΠΟΛΥΧΡΟΝΙΣΜΟΣ.

Εἰς ἤχον $\lambda\bar{\eta}\bar{\eta}$ π. φ $\bar{\lambda}$

 Πο λυ χρό νι ον $\pi\bar{\eta}$ ποι ῆ σαι Κύ-

 ρι ος ὁ Θε ὸς $\lambda\bar{\eta}\bar{\eta}$ τὸν Θε ο σε βέ στα-

 τον $\pi\bar{\eta}$ και φι λό χρι στον ἡ μῶν $\lambda\bar{\eta}\bar{\eta}$ βα σι λέ-

 α Δ $\delta\lambda$ Γε ώρ γι ον τὸν πρῶ ω

 τον $\pi\bar{\eta}$ σὺν τῇ εὐ σε βε στά τη βα σι λίς-

 ση ἡ μῶν $\lambda\bar{\eta}\bar{\eta}$ $\bar{\lambda}$ ο ο ο ολ γα $\pi\bar{\eta}$

 καὶ τῷ εὐ σε βε στά τῷ δι α δό χῳ αὐ-

 των $\lambda\bar{\eta}\bar{\eta}$ Κων σταν τί νῳ $\lambda\bar{\eta}\bar{\eta}$

 Κύ ρι ε φύ λατ τε αὐ τοὺς $\pi\bar{\eta}$ εἰς πολ λά ἔ-

 τη Δ $\delta\lambda$ εἰς πολ λά ἔ τη $\lambda\bar{\eta}\bar{\eta}$ εἰς πολ λά ἔ-

ΠΟΛΥΧΡΟΝΙΣΜΟΣ

Εἰς ἤχον Δι-θ' ἤχ

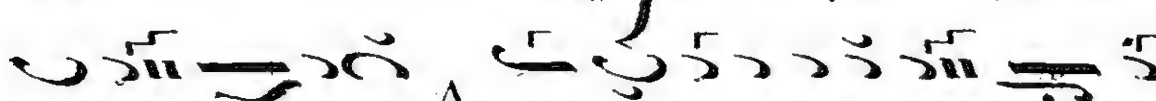
Πο-λυ-χρο-νι-ον-ποι-ῆ-σαι-κύ-

ρι-ος-ὁ-θε-ὸς-ὁ-τὸν-θε-ο-σε-βέ-

στά-τον-καὶ-φι-λό-χρι-στον-ἡ-μῶν-βα-σι-

λέ-ε-ε-α-Γε-ώρ-γι-ον-τὸν-πρῶ-ω-ω-

τον-σὺν-τῇ-εὐ-σε-βε-στά-τη-βα-σι-λί-ι-

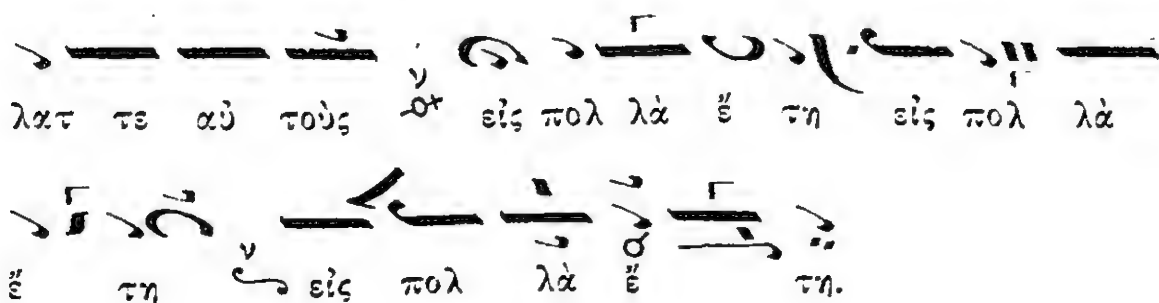
ισ-ση-ἡ-μῶν-Ὁ-ο-ο-ολ-γα-καὶ

τῷ-εὐ-σε-βε-στά-τω-δι-α-δό-χω-αὐ-τῶν-Κων-

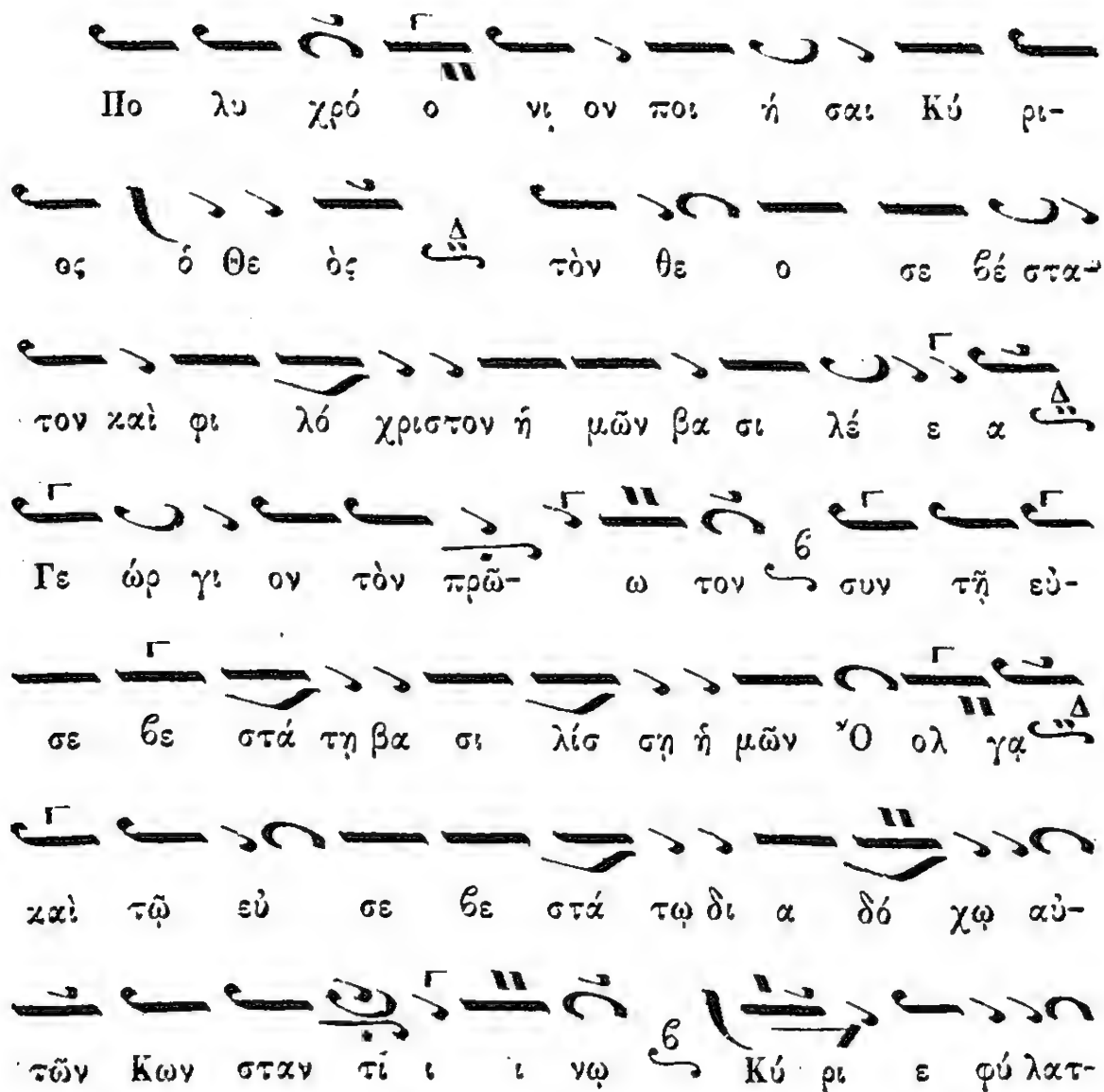

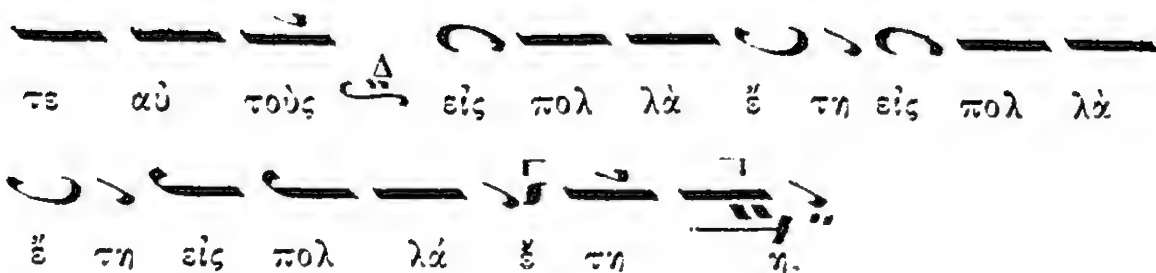
σταν-τί-ι-ι-νω-Κύ-ρι-ε-φύ-

ΠΟΛΥΧΡΟΝΙΣΜΟΣ.

Εἰς ἡχον Δι. — θ λ

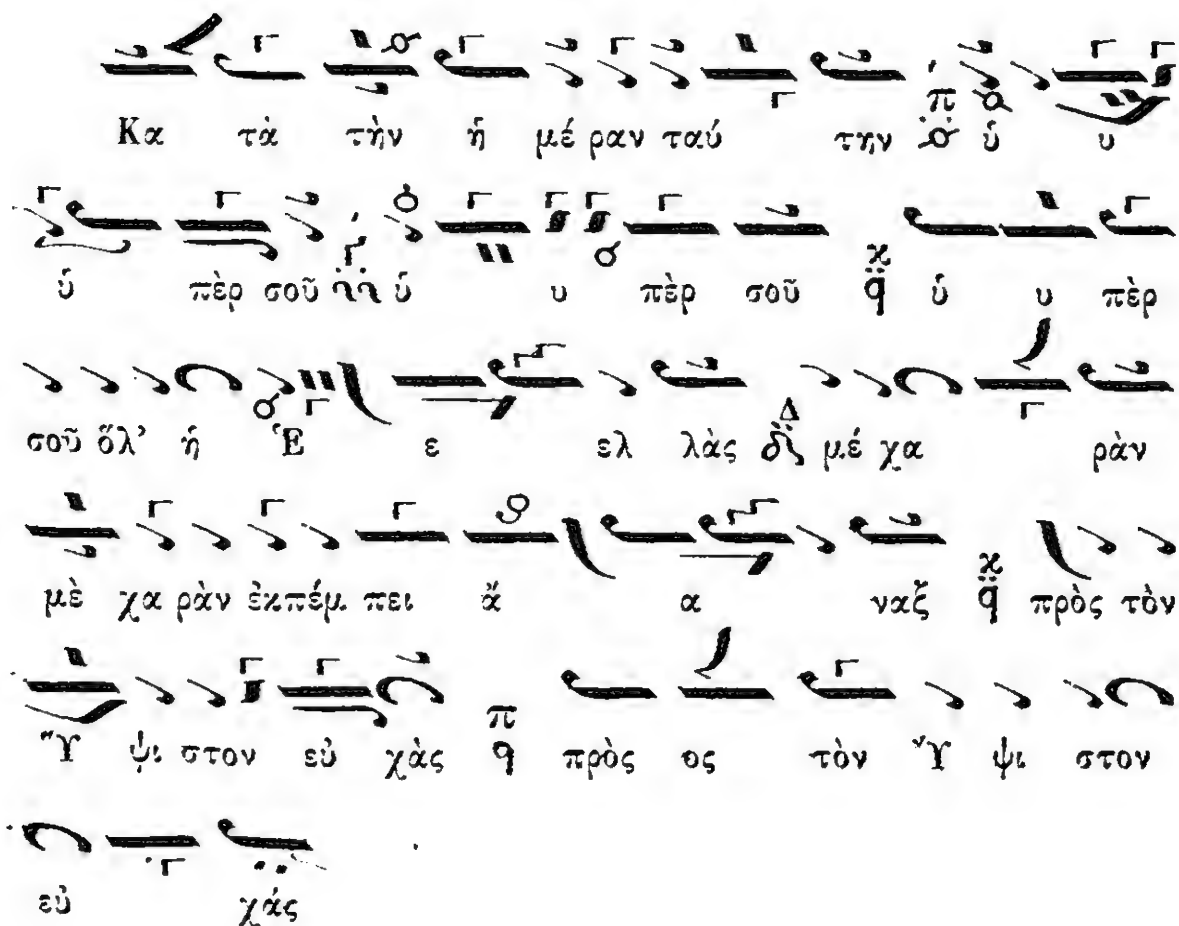

ΥΜΝΟΣ

πρὸς ἀνάμνησιν τῆς αἰθείας εἰς τὸν θρόνον ἀναβάσεως
 τοῦ βασιλέως Γεωργίου.

Εἰς ἤχον $\pi^{\flat} \bar{q}$ πα. φ γ^{\flat}

Ἄλλ' αἱ κόραι Ἐλικῶνος, ἀπ' τὰ ὕψη Παρνασοῦ,
 Μόνοι δύνανται ἀξίως εἰς τὰς ὀχθας Ἰλισοῦ

Εἰς τοὺς πόδας τοῦ σοῦ θρόνου νὰ τονίσωσιν ὠδὴν,
καὶ θὰ ψάλλωσιν εὐρύθμως εἰς αὐτὴν τὴν ἑορτὴν.
Νέα θεία ἀρμονία παραστάτις τῶν Μουσῶν,
σὺ ἀνάπεμψον εὐχὴν μας, ἐλθέ κράζε μεθ' ἡμῶν.
Βασιλεῦ τῶν βασιλέων σὺ δοτὴρ τῶν ἀγαθῶν
ς' τὸν Γεώργιον τὸν πρῶτον βασιλέα τὸν σεπτόν,
Χάρισε ζωὴν κ' ὑγείαν εἰς τὸν ἀνακτα ἡμῶν
κ' εἰς τὸν ὑψηλὸν τοῦ θρόνου δόξης σπάδιον λαμπρόν.

ΥΜΝΟΣ

πρὸς τὸν Ὑψίστον ὑπὲρ τοῦ σουλτάνου.

Εἰς ἤχον π^{Δ} δλ. νη. Ω χ

Βασιλεῦ τῶν βασιλέων σὺ δο-
τὴρ τῶν ἀγαθῶν χ τῷ προστάτη
τῆς παιδείας χάρισαι πᾶν ἐφετόν. ω χ
Πλήρεις ἀγαθῶν ἡ μέρας καὶ δι-
α-
μονὴν ἐτῶν χ δώρσαι τῷ ἡγε-
μόνι Δ δλ δόξης στέφανον λαμπρόν χ δώ-

ρησαι τῷ ἡγεμόνι δόξης

στέφανον λαμπρόν.

ν
δ

Σοῦ δεόμεθα τῶν ὅλων Ὑψιστε παμβασιλεῦ,
στήριγμα τῶν βασιλέων καὶ τῶν φώτων παροχεῦ.
Στήριξον ἐπὶ τοῦ θρόνου τὸν σουλτάν Ἀζήζη-Χάν
μ' ὅλα τ' ἀγαθὰ τοῦ Κροίσου καὶ εἰρήνην καὶ χαράν.
Φώτισον δὲ ἡμᾶς πάντας, ὦ αἰώνιε Θεέ,
ἄφθονε πηγὴ σοφίας καὶ χαρίτων χορηγέ·
ἵνα ἄδωμεν προθύμως ζήτω, ζήτω, ζήτω τρίς
ὁ σουλτάνος εἰς τὸν θρόνον εἴθε γένοιτο, ἀμήν.

ΥΜΝΟΣ

ψαλεῖς κατὰ τὸ 1825 ἐν τῷ μεσημβρινῷ μιναρὲ τῆς Ἀγ. Σοφίας
ἐν Κωνσταντινιπόλει.

Εἰς ἤχον ᾗ πα. λ

Μέγας ὁ Θεὸς μέγας ὁ Θεός

ὁ ὁ ὁ ὁ ὁ ὁ ὁ ὁ

ὁ ὁ ὁ ὁ ὁ ὁ ὁ

ω ω α α δ ό τι εἰς εἰ στίλν

Δ δ θε ο ο ο

ο ο ός. π 9

ο μο λο γω ω ω ω α ω

ω ω ω π 9 ω ω ω α δ-

τι εἰς εἰ στίλν δ θε-

ο ο ο ο ος π 9

ο μο λο γω ό τι δί και ος

ε στίλν ι ι εν ό προ φή η

η η η η της. π 9

Δεδ τε προ σκυ γή σω με ε ε ε

έν αα δεῦ τε προ σκυ νή η η η

η η σω μεν

π
9

Δεῦ τε εἰς ἀ πε λει θε ρω σι

ι ι ι ι ιν αα δεῦ τε εἰς ἀ-

πε λει θε ε ε ε ρω σιν.

π
9

Με γας δ Θε ο ο ο ο

ο ο ο ος αα μέ γας δ Θε ο

ο ο ο ο ο ος.

π
9

Οὐκ ἔ στιν ἔ τε ρος πλὴν τοῦ Θε οῦ

ου ου ου ου ου ου αα οὐκ

ἔ στιν ἔ τε ρος πλὴν τοῦ Θε οῦ ου ου

ου ου ου ου.

Υ Μ Ν Ο Σ

ψαλλόμενος ἐν τῷ ῥαμαζανίῳ.

Εἰς ἤχον π^λ. πα θ λ

Ε σαλ λα του βεσ σα λα μου α λεῖ . κε

για σε ε γκιν τε νε ε

ε ε για α α α π για-

ρε σου ου ου ουλ για α

α α α α α α α α

α α α α α α α α

α α α α α α α α

για χαμ πιμ αλ λαχ α α α α α

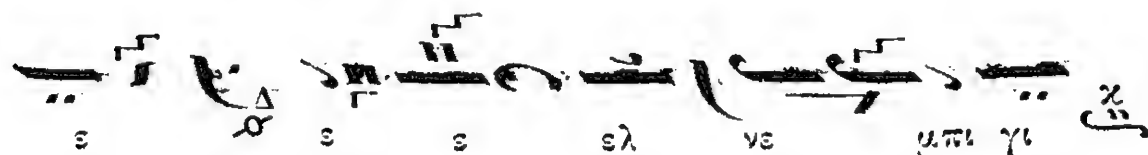
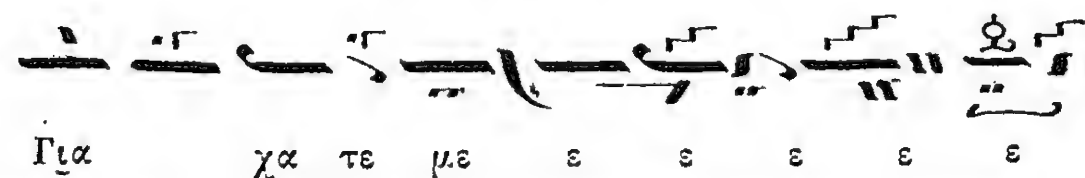
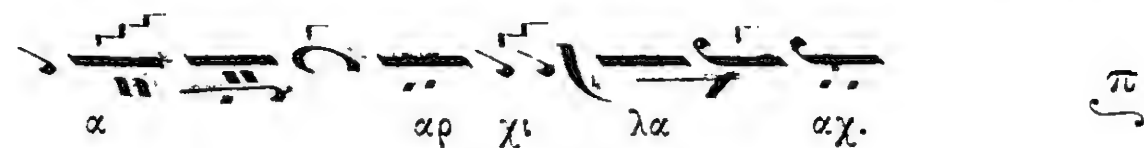
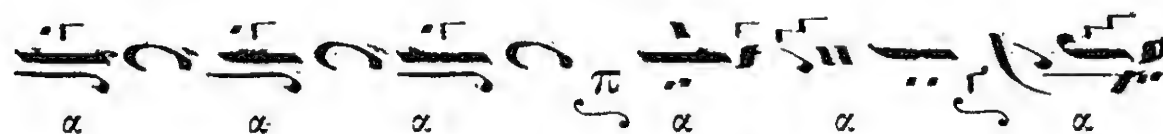
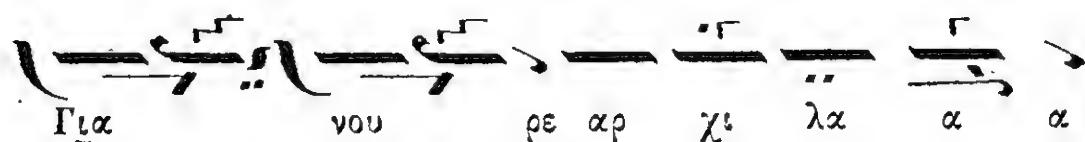
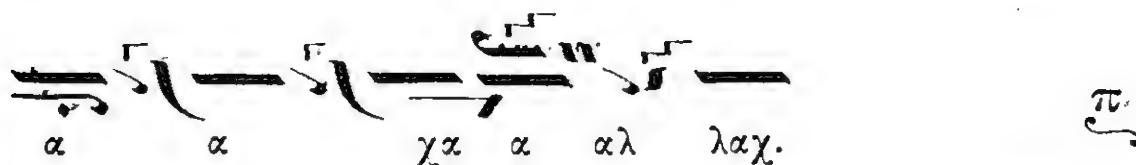
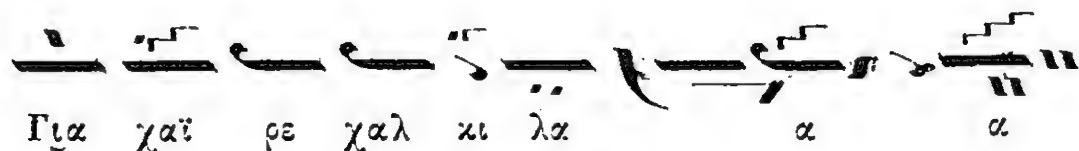
α αλ λαχ για νεμ πι

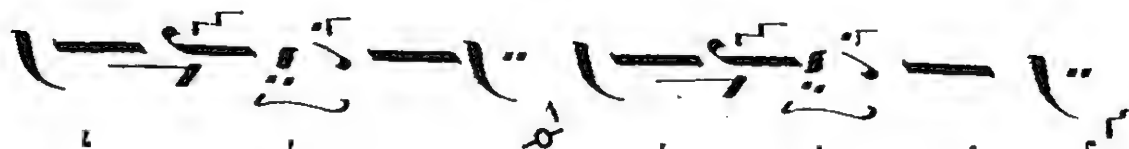
για α α α α α α α

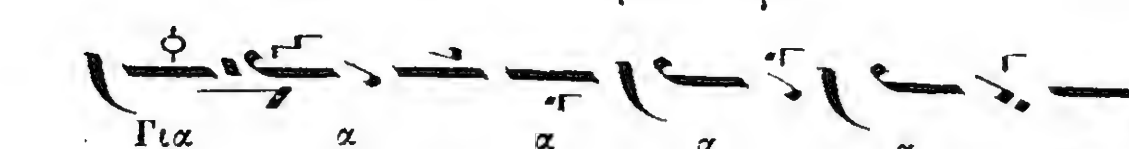
λαχ.

π

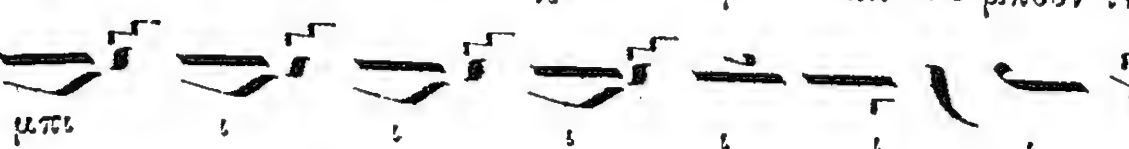

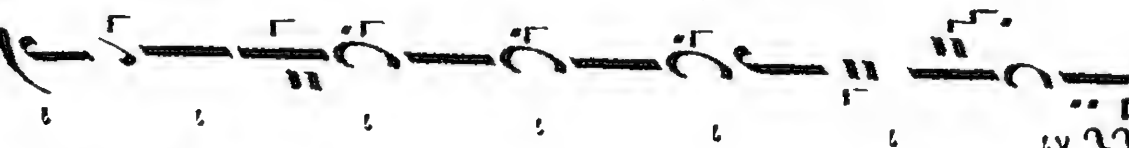

 ι ι ι ι ι ι ι

 ι ι ελ νε μπι γιν. π

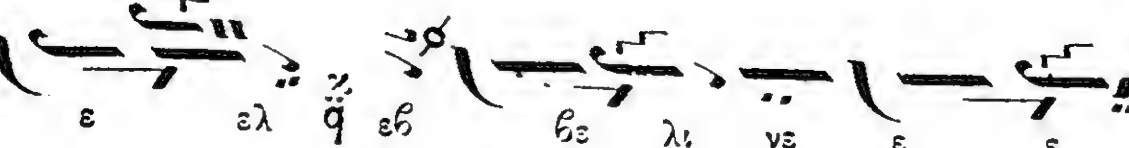

 Για α α α α α

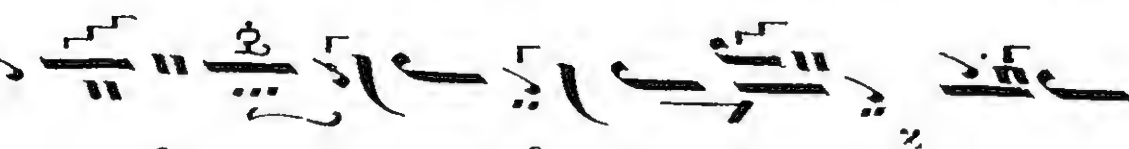

 α α χε φι αλ μπουν ενι

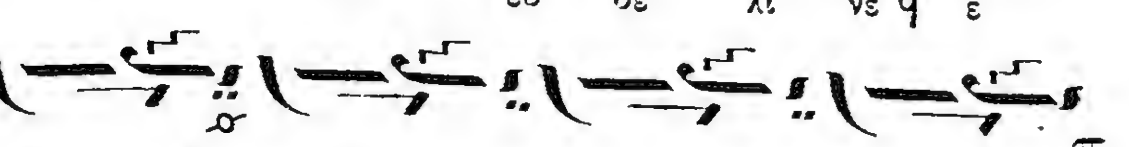

 μπι ι ι ι ι ι ι

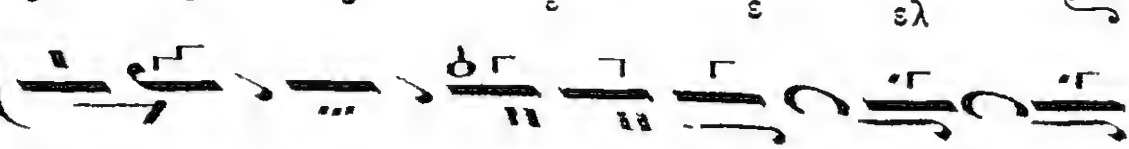

 ι ι ι ι ι ι ενι

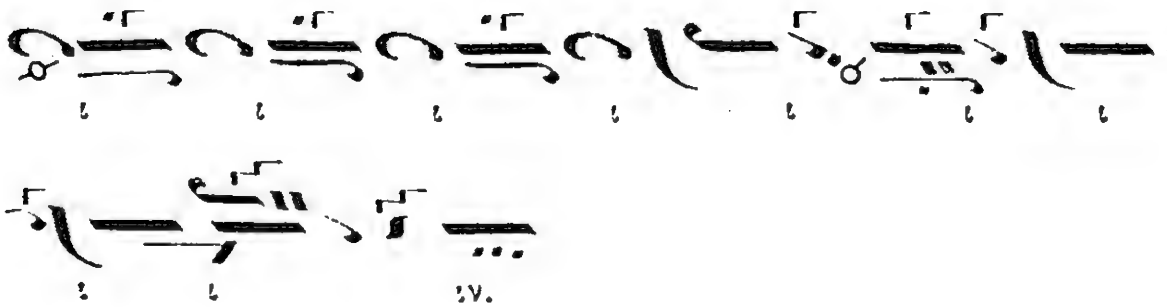

 Για σε μιν τε ε ε ε ε

 ε ελ εβ εβ λι νε ε ε

 ε ε ε εβ εβ λι νε ε

 ε ε ε ε ε ελ π

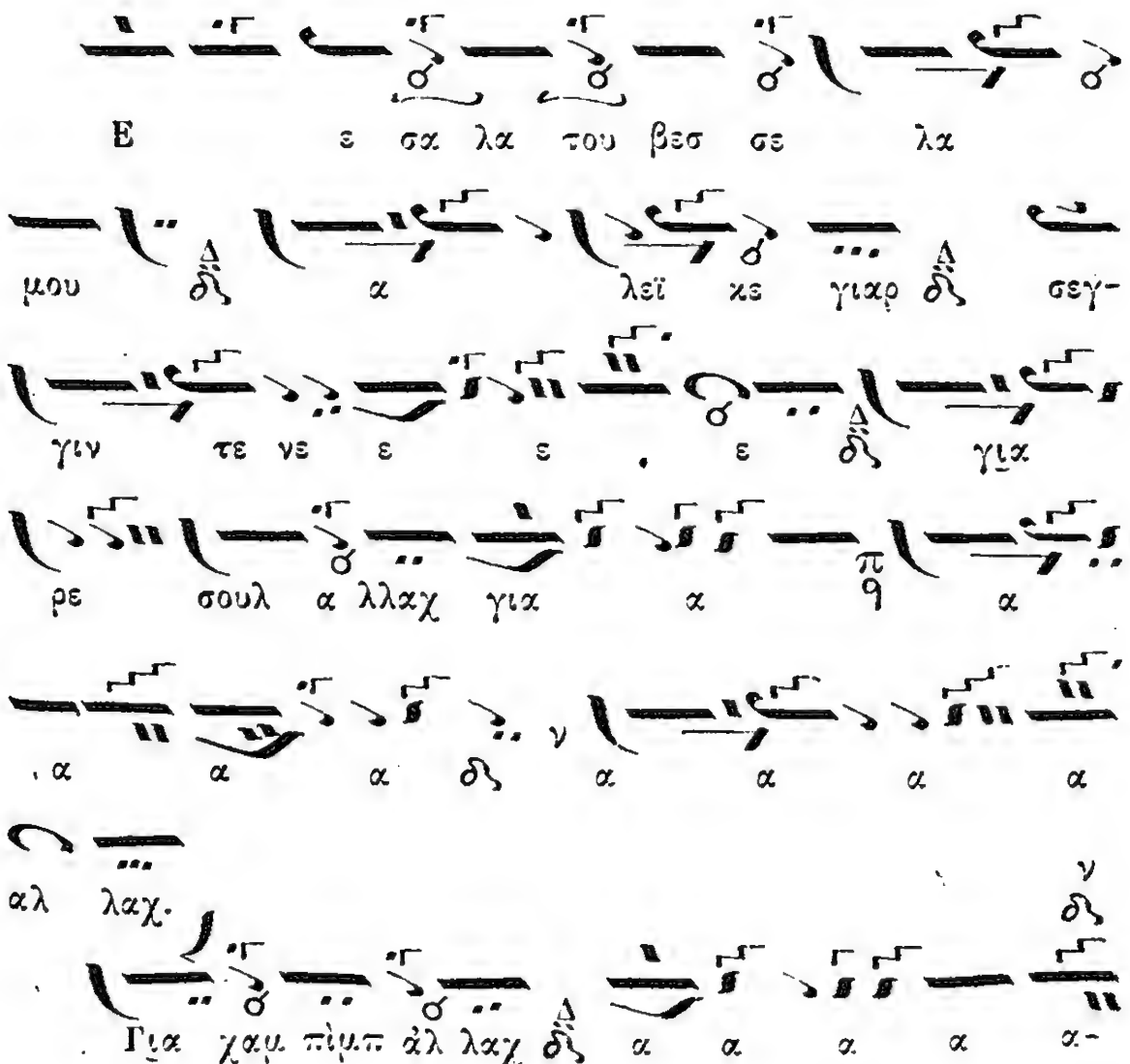

 α χι φι ι ι ι ι

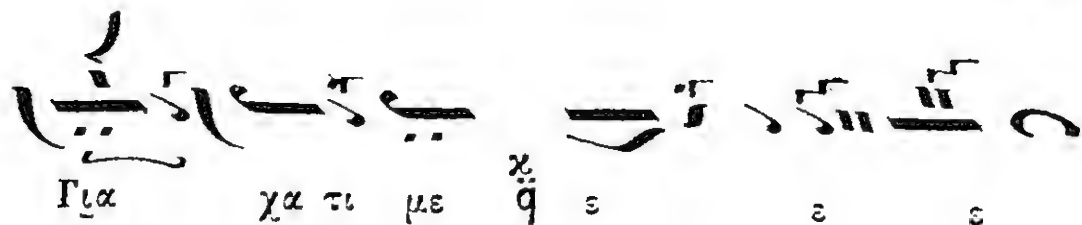
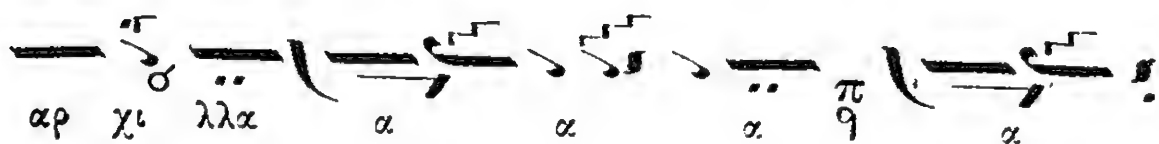
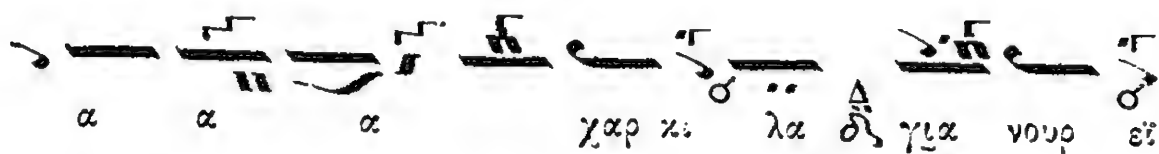
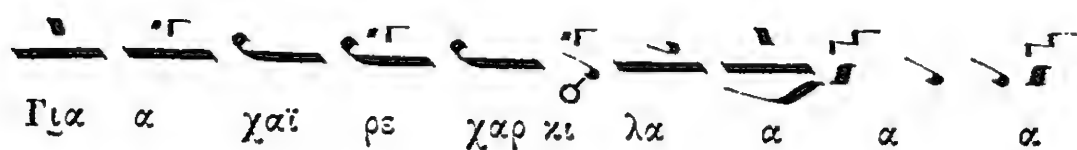
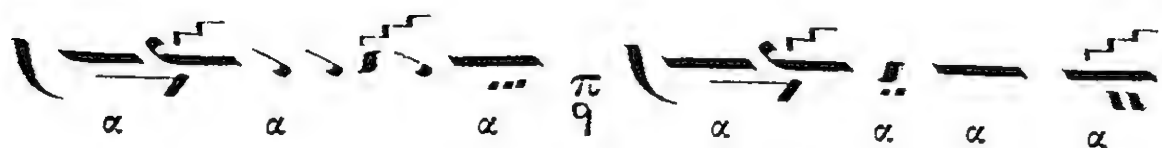
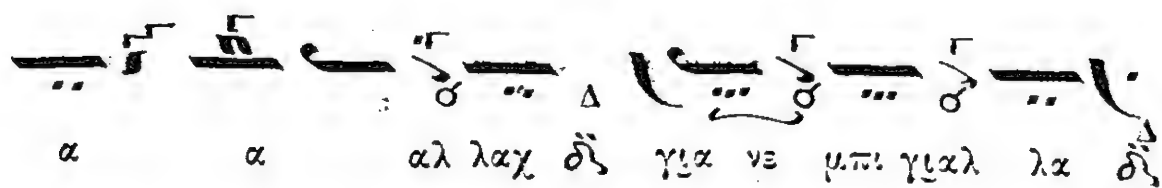

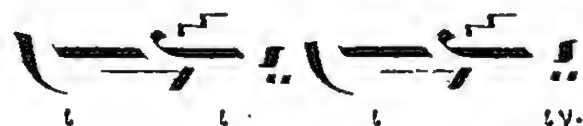
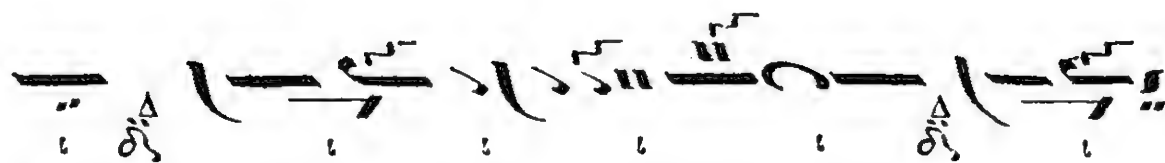
ΥΜΝΟΣ

ψαλλόμενος ἐν τῷ μπαρεμίῳ.

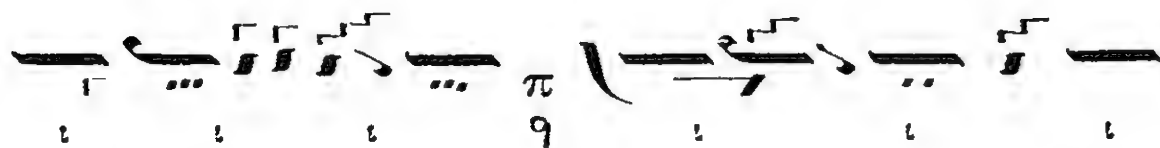
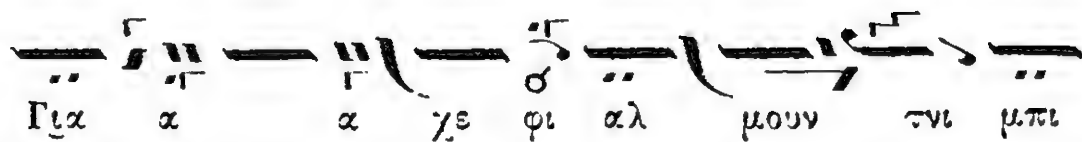
Εἰς ἤχον π δλ. νη. ω $\frac{7}{4}$

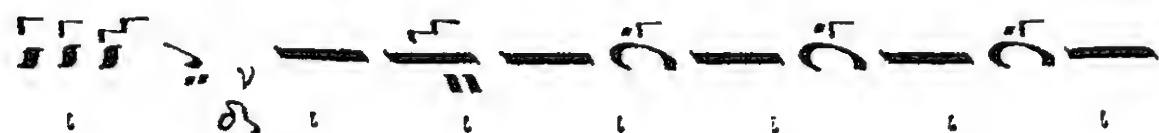
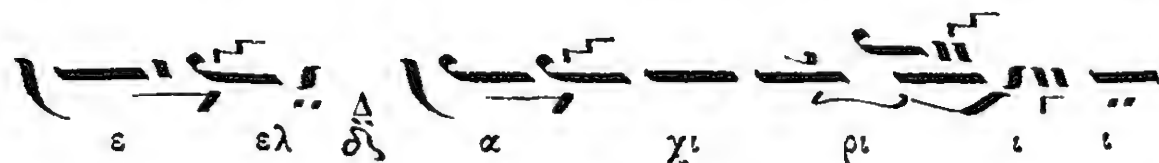
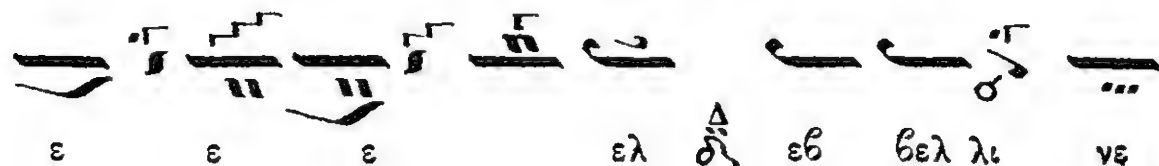
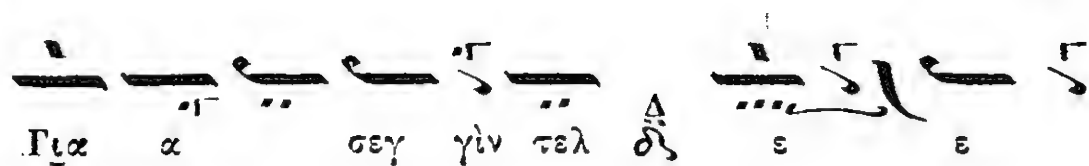

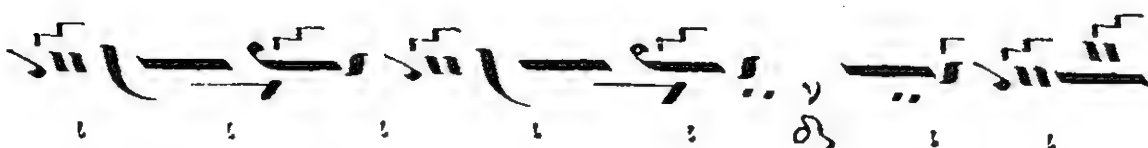
π
9

८३

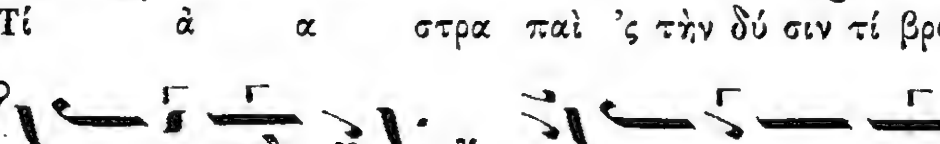

Η ΡΩΪΚΑ

Η ΣΑΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ.

Eis ἡχον $\frac{\lambda}{\pi q}$ πα. $\frac{r}{\lambda}$

 Τί ἄ α στρα παῖ ᾿ς τήν δύ σιν τί βρον ταῖ
 τί τρο με ρά χ ἄν τι λα λοῦν
 ᾿Α σί ας τὰ πλευ ρά π καρ δι α μου
 τί τρέχ' ἐ, λε ει νή καὶ ὁ τρι ταῖ ος σέ
 βα στᾱ καὶ ᾱ μα ἔν θους ἡ δο νή Δ λαμπ'
 ὁ οὐ ρα νὸς φω νή ἁ κού ω τό τε ζέ

ὦ οὐρανὲ φωνάζω καὶ πηδῶ, ἀπ' τὴν στρωμνὴν
 καὶ παρευθὺς κινῶ πρὸς τὴν φωνήν
 ς' τὸ ἄλωνακι τρέχω μέ χαράν,
 ὁ Ζέφυρος ἐδρόσισε περιοχὴν πολὺ λαμπράν
 πέριξ ὁ λαὸς μ' ἀλαλλαγμὸν θωροῦσαν
 μέγας ὁ Θεὸς τὰ ὄρ' ἀντιλαλοῦσαν,
 ἐφώναξα δακρύων πρὸς δυσμὰς
 Θεέ! τί τὸ σημεῖον τοῦτο ἴσάν τί δηλοῖ σ' ἡμᾶς;

ὦ ἱερὰ ἐλευθερία σέ, σ' ἐσέ θεωρῶ
 καὶ ὡς οὐρανὸν σέ δῶρον λαχταρῶ
 ἐλευθερία·μ' ἀγκάλας ἀνοικτὰς
 ἡ Σάμος σου σέ καρτερεῖ
 με τὰς κλεινὰς αὐτῆς ἀκτὰς
 διὰ νὰ σωθῇ ἀφ' ὅσους πάσχει πόνους
 νὰ σ' ἀξιωθῇ ς' τοὺς δέκα τῶρα χρόνους,
 φθάνουν θεὰ τῆς Σάμου τὰ δεινὰ
 ἔλα νὰ τῇ ὀροσίσης τοὺς κάμπους καὶ βουνά.

Στρέφεις λοιπὸν καὶ παραιτεῖς θεὰ ἓνα λαὸν
 πολυπαθῆ, βοῶν, δακρυρροῶν

δέν με μαλάττει κλαυθμηρὰ ἤχῳ
 φωνάζουσα κατόπιν σου
 φωνὰς Σαμίων δυστυχῶν,
 κλαύσατε βουνὰ, θρηνήσατε κοιλάδες
 κάλλη θερινὰ ὠραῖαι πεδιάδες
 τύχην κακὴν τῆς γῆς σας τῆς λαμπρᾶς
 ὧ ἐποχῇ δακρύων, ἡ ἡμέρα ἀποφράς.

Λοιπὸν θεὰ ἡ πρέπει νὰ χαθῇ ἀπὸ τὸ πᾶν
 ἡ εὐκλεὲς ἡ Σάμος μιὰ φορὰ
 ἡ πρέπει σὺ μὲ δόξαν εἰς αὐτὴν
 ν' ἀνοίξης τέλος τῆς μητρὸς
 Ἑλλάδος θύραν τὴν κλειστὴν
 πρῶτ' εἶν' αὐτὴ καὶ νέα ἰσόφασίς της
 σὲ θὲ νὰ ζητῇ καὶ μέχρι τῆς θανῆς της
 λοιπὸν θεὰ τὸ τέλος μὴν ἀργῆς
 τὴν κρίσιν της ἅς κρίνῃ ὁ οὐρανὸς κ' ἡ γῆ.

ΘΟΥΡΙΟΝ ΑΣΜΑ

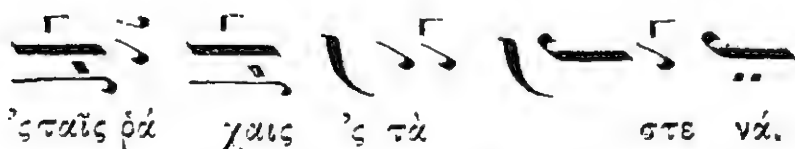
τοῦ ἀειμνήστου Ῥήγα τοῦ Φερραίου

Εἰς ἤχον $\overset{\text{L}}{\underset{\text{L}}{\text{q}}}$ πα. $\overline{\chi}$

Ὡς πό τε παλ λη κά ρια νὰ ζῶ μεν

ς τὰ βου νὰ μο να χοὶ 'σάν λιον τά ρια

Σπηλῖαῖς νὰ κατοικοῦμεν, νὰ βλέπωμεν κλαδιὰ
νὰ φεύγωμε τὸν κόσμον γιὰ τὴν πικρὴ σκλαβιά.

Νὰ χάνωμε πατρίδα, ἀδελφία καὶ γονεῖς,
τοὺς φίλους, τὰ παιδιὰ μας κι' ὅλους τοὺς συγγενεῖς.

Καλήτερα μιᾶς ὥρας ἐλεύθερη ζωὴ
παρὰ σαράντα χρόνους σκλαβιὰ καὶ φυλακὴ.

Τί σ' ὠφελεῖ νὰ ζήσης καὶ νὰ ἴσαι ἔς τὴν σκλαβιὰ
στοχάσου πῶς σέ ρίπτουν καθ' ὥραν ἔς τὴ φωτιά.

Ἐλᾶτε μ' ἓνα ζῆλον εἰς τοῦτον τὸν καιρὸν
νὰ κάμωμ' ἓναν ὅρκον ἐπάνω ἔς τὸν σταυρόν.

Νὰ βάλλωμε συμβούλους μὲ πατριωτισμὸν
καὶ οὗτοι νὰ μᾶς δίδουν εἰς ὅλα ὀρισμὸν.

Ὁ νόμος νὰ ἴναι πρῶτος καὶ μόνος ὁδηγὸς
καὶ τῆς πατρίδος ἓνας ἄς γίνῃ ἀρχηγός.

Γιατὶ ἡ ἀναρχία μοιάζει τὴν σκλαβιὰ
νὰ ζῶμεν ὡς θηρία εἶν' πιὸ σκληρὴ φωτιά.

Καὶ τότε μὲ τὰς χεῖρας ἠψηλὰ ἔς τὸν οὐρανὸν
ἄς εἴπωμ' ἐκ καρδίας ταῦτα πρὸς τὸν Θεόν.

ὦ Βασιλεῦ τοῦ κόσμου ὀρκίζομαι πρὸς σέ,
ἔς τὴν γνώμην τοῦ τυράννου νὰ μὴν ἐλθῶ ποτέ.

Μήτε νὰ τὸν δουλεύσω μήτε νὰ πλανηθῶ
εἰς τὰ ταξίματά του νὰ μὴ παραδοθῶ.

Ἐν ὅσῳ ζῶ ἔς τὸν κόσμον ὁ μόνος μου σκοπὸς
γιὰ νὰ τὸν ἀφανίσω θὰ ἦναι σταθερός.

Πιστὸς εἰς τὴν πατρίδα, συντρίβω τὸν ζυγόν,
ἀχώριστος θὰ εἶμαι ἀπὸ τὸν ἀρχηγόν.

Κιᾶν παραβῶ τὸν ὅρκον ἄς ἰσχύῃ ὁ οὐρανός
καὶ ἄς μὲ κατακαύσῃ νὰ γίνω ἴσ᾿ ἀν καπνός.

Η ΠΑΤΡΙΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΤΕΚΝΑ ΤΗΣ.

Εἰς ἤχον $\pi\acute{\alpha}\nu$ $\pi\alpha.$ $\bar{\lambda}$

$\bar{\omega}$ ω ω ω $\pi\alpha$ $\delta\iota\acute{\alpha}$ α $\mu\omicron\upsilon$ $\delta-$
 $\delta\omicron$ $\phi\alpha$ $\nu\acute{\alpha}$ $\mu\omicron\upsilon$ $\delta\lambda$ $\sigma\chi\omicron$ $\delta\omicron$ $\pi\iota-$
 $\sigma\mu\acute{\epsilon}$ $\nu\alpha$ $\delta\omega$ $\lambda'\epsilon$ $\kappa\epsilon\tau\acute{\iota}$ $\bar{\lambda}$ $\delta\iota$ $\omega\gamma-$
 $\mu\acute{\epsilon}$ ϵ $\nu\alpha$ δ $\delta\omicron$ $\sigma\mu\acute{\epsilon}$ $\nu\alpha$ $\delta\lambda$
 α α $\alpha\pi'$ $\tau\acute{\alpha}$ ϵ $\theta\upsilon\eta$ $\pi\alpha\nu$ $\nu\iota$ $\lambda\iota.$ $\bar{\lambda}$
 $\xi\upsilon$ $\pi\nu\eta$ $\sigma\tau\epsilon$ $\tau\acute{\epsilon}$ $\kappa\nu\alpha$ $\lambda'\eta\lambda$ $\theta\epsilon\nu$ η ω $\phi\alpha$ $\bar{\lambda}$
 $\xi\upsilon$ $\pi\nu\eta$ $\sigma\tau\epsilon$ δ $\lambda\alpha$ $\tau\acute{\rho}\epsilon$ $\xi\alpha$ $\tau\epsilon$ $\tau\acute{\omega}$ $\phi\alpha$ $\bar{\lambda}$
 κ' $\eta\lambda$ $\theta\epsilon\nu$ δ $\delta\epsilon\tau$ $\pi\nu\omicron\varsigma$ δ $\mu\omicron$ $\sigma\tau\iota$ $\kappa\acute{\omicron}\varsigma$

Ποῦ μέ κόπους κατὰ τόπους τρέχετε γιὰ μιὰ τροφήν
εἰς δεσπότας κ' ἰδιώτας δούλου δέχεσθε μορφήν.

Ευπνήστε τέχνα κτλ.

Νύκτα ἡμέρα ὥς ἡ σφαῖρα περιφέρεσθε ἔς τὴν γῆν
περπατεῖτε, προσπαθεῖτε δόξης ναῦρετε πηγὴν.

Ευπνήστε κτλ.

Καὶ ποθεῖτε νὰ φανῇτε ἔς τὴν πατρίδα εὐπειθεῖς,
νέος ἔγχείναι, γέρον ἔμβαίνει ἀπ' τὰ ξένα ὁ καθείς.

Ευπνήστε κτλ.

Κι' ἀποθαίνει ἢ ἔπομαίνει ἐνδεὲς καὶ δυστυχὲς,
κ' ἐγὼ πλέον τελευταῖον, μένω μόνη ἀτυχὲς.

Ευπνήστε κτλ.

Συναχθῆτε νὰ ἰδῇτε τὰς πληγὰς μ' ἐλεεινῶς
πῶς τὸ αἷμα τρέχ' ὥς ῥεῦμα ἀπ' τὰς φλέβας μου δεινῶς

Ευπνήστε κλπ.

Τὴν στολὴν μου τὴν καλὴν ξεσχισμένην τὴν φορῶ
σφαλισμένην καὶ δεμένην μὲ ἀλύσους τὴν θωρῶ.

Ευπνήστε κτλ.

Δὲν βαστάζω ὅλο κράζω θάνατόν μου τὸν πικρόν
ἴσάν μ' ἀφῆτε κι' ἀμελῆτε σωτηρίας τὸν καιρόν.

Ευπνήστε κτλ.

Εἰς ἤχον δὲ Δι. ὅ

Φίλοι μου συμπάτρι ὦται δὲ δοῦ-

λοι ν᾿ με θα ὡς πό τε δὲ τῶν ἀ χρεί-

ων μου σουλ μά νων τῆς πλ τρίδος τῶν τυ-

ρά νων δὲ ἐκ δι κή σε ως ῆ ὦ ρα

ἔ ρθα σεν ὦ φί λοι τῶ ρα.

Ἡ κοινὴ πατρίς φωνάζει καὶ μετὰ δακρύων κράζει:
τέκνα μ' Ἑλληνες γενναῖοι, δράμετ' ἄνδρες τε καὶ νέοι
κ' εἶπατε μεγαλοφώνως
ὡσάν ἀδελφοὶ συμφώνως
ἀσπαζόμεν' εἰς τὸν ἄλλον μ' ἐνθουσιασμὸν μεγάλον
ἕως πότε τυραννία
ζήτω ἡ ἐλευθερία.

Τῶν Ἑλλήνων μέγα γένος τὸ ἐξακουσμένον ἔθνος
εἰς ἀνατολὴν καὶ δύσιν ὡς νᾶ μὴν ἦν ἔς τὴν φύσιν,
μήτ' ἀκούεται καθόλου
ἕξ ἐνὸς εἰς ἄλλου πόλου.

Ταῦτα κάμν' ἡ τυραννία μουσουλμάνων ἡ ἀγρία
ἀλλὰ ἦλθε τέλος πάντων μεταξὺ τόσων συμβάντων
ἐκδικήσεως ἡ ὥρα
οἱ γραικοὶ φωνάζουν τώρα
ἀλλαλάζοντες μὲ κρότον ἔλαμψε μετὰ τὸν σκότον,
ἔλαμψεν ἡ σωτηρία
ζήτω ἡ ἐλευθερία.

Εἰς τυράννων τὴν θυσίαν ἅπαντες με προθυμίαν
 ἔρχοντ' ἄλλοι ἀλλαχόθεν τῆς Ἑλλάδος πανταχόθεν.
 ὥς εἰς ἑορτὴν συντρέχουν
 ὥς πανήγυριν τὴν ἔχουν.

Καὶ δὲν στέργεται καθ' ἓνας ἀπ' αὐτοὺς μικρὸς ἢ μέγας
 ἐξοπίσω νὰ γυρίσῃ, εἶναι λέγουν καταισχύνῃ·
 τοὺς υἱοὺς των οἱ πατέρες
 ἐγκαρδιώνουν αἱ μητέρες,
 εὖγε τέκνα μου τοῖς λέγουν κ' εἰς τὸν πόλεμον τὰ στέλλουν
 ἕως πότε ἢ δουλεία
 ζήτω ἢ ἐλευθερία.

Τὰ σπαθιά των γυμνωμένα πρὸς τὸν οὐρανὸν στραμμένα
 σταυρωμένα τὰ κινοῦσιν ὅσον νὰ σπινθοβολοῦσι
 κι' ἀσπαζόμεν' εἰς τὸν ἄλλον
 ὄρκον κάμνουςι μέγαν

Τότε μόνον νὰ τ' ἀφήσουν ὅταν τοὺς ἐχθροὺς νικήσουν
 ναὶ μὰ πίστιν μὰ πατρίδα μὰ τὴν εἰς Θεὸν ἐλπίδα
 τῆς Ἑλλάδος ἢ πρὶν δόξα
 μὲ τῶν τέκνων τῆς τὰ τόξα
 θέλει πάλιν ἐπιστρέψῃ νέους ἥρωας νὰ στέψῃ.
 Ἔως πότε τυραννία
 ζήτω ἢ ἐλευθερία.

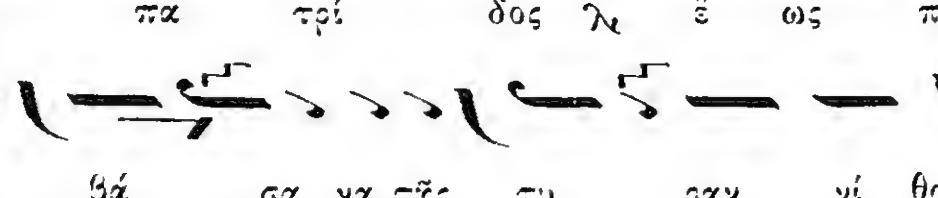
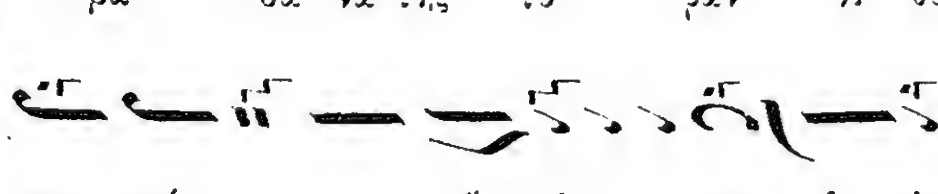
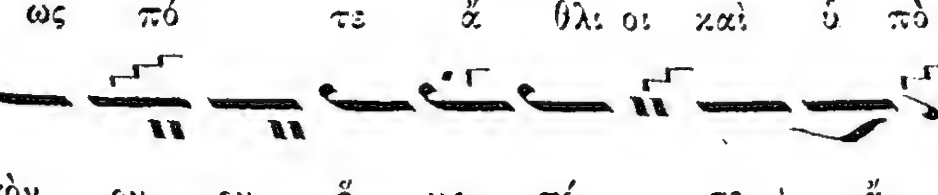
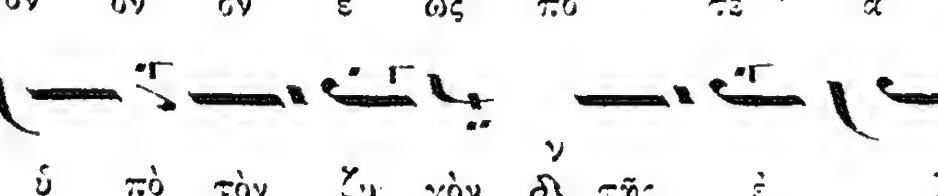
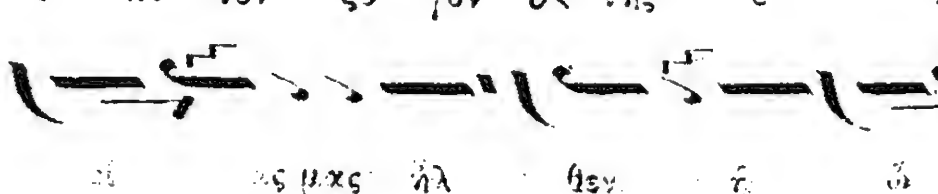

Τούτους οἱ γραικοὶ μιμοῦνται, τούρκους πλέον δὲν φοβοῦν-
 τὴν ζωὴν καταφρονοῦσι τοὺς τυράννους ἀψηφοῦ-
 παρὰ νὰ ὑποταχθῶσι
 προτιμοῦν νὰ φονευθῶσι.

Εἰς γραικοὺς κόποι καὶ πόνοι εἶν οὐδὲ μόνοι καὶ μόνοι
 τοὺς ἐχθροὺς νὰ πολεμήσουν δύνανται νὰ τοὺς νικήσουν.

ἀλλὰ τί δεν θέλουν κάμει
ὅταν μετ' αὐτῶν καὶ ἄλλοι
ἐνωθῶσιν εἰς ἓν σῶμα, δὲν φοβοῦνται πλέον πτῶμα.
Ἔως πότε τυραννία
ζήτω ἢ ἐλευθερία.

Εἰς ἤχον $\frac{\lambda}{\pi \delta \lambda}$. $\nu \tau$.

7.

 Ω γεν ναὶ οἱ Ἑλ λη νες φι-

 λοι πα τρι δος ὡς πό-

 τε βά σα να τῆς τυ ραν νί θος

 ἔ ὡς πό τε ἄ θλι οἱ καὶ ὁ πò τὸν

 ζυ γόν ον ον ἔ ὡς πό τε ἄ θλι οἱ

 καὶ ὁ πò τὸν ζυ γόν δλ τῆς ἐ λσυ-

 θε ρί ας μας ἡλ θεν τῆ

ρα σάλ πιγξ τοῦ Ἄ ρε ως φω νά ζει

τώ ρα δ' Δ δεῦ τε φι λε λεύ θε ροι ὄρ-

μᾶ τε κατ' ἐχ θρῶν δεῦ τε φι λε λεύ-

θε ροι ὄρ μᾶ τε κατ' ἐχ θρῶν.

χ

Ἡ δό ξα τὸ κρά τος ἅ χρείων τυ ράν-

νων ἅς πέ ση ἅς σδέ ση τὸ γένος αὐ τῶν.

Ἔως πότε τύραννοι νὰ βασιλεύουν
καὶ τὴν πατρίδα μας νὰ δυναστεύουν
καὶ νὰ βασανίζωσιν ἡμᾶς ἀνηλεῶς,
φθάνουν ὅσα πάσχομεν τοσούτους χρόνους
πάθη τ' ἀχόρητα θλίψεις καὶ πόνους
νῦν τὴν σωτηρίαν μας ἠὺδόκησ' ὁ Θεός.

Ἐλλὰς ἡ πατρίς μας δακρύει στενάζει
τὸ ἔλεος κράζει τῶν τέκνων αὐτῆς.

Δράμωμεν ὡς ἥρωες ἐκδικηθῶμεν
Ἕλληνες ἡμεθα μὴ φοβηθῶμεν,
οἱ ἐχθροὶ μας πίπτουσι μὲ φόβον πανικόν,

χαῦνοι καὶ δειλόκαρδοι πῶς ἡμπορεῖτε
μ' ἀνδρείους ἑλληνας ν' ἀντισταθῆτε ;
τούτων ἡ ἀνδρία εἶν' ὥς δῶρον φυσικόν.

Ἄς λάβωμεν ὅπλα καὶ ἄγωμεν πάντες
καὶ πλέον δὲν εἶναι καιρὸς ἀνοχῆς.

Ἔχομεν προπάτορας ἄνδρας γενναίους
αὐτοὺς τοὺς ἥρωας τοὺς ἡμιθέους
τὸν Λεωνίδα, Περικλῆ καὶ τὸν Θεμιστοκλῆ
οὗτοι ἐπολέμησαν ὑπὲρ πατρίδος
καὶ δι' ἐξάλειψιν τῆς τυραννίδος
οὗτοι ἀντημείφθησαν μὲ δόξαν οὐ πολλήν.
Ψυχὰς τῶν ἡρώων ἐκείνων γενναίων
τὰ ἔθνη τοῦ κόσμου θαυμάζουν κοινῶς.

Ποῦ εἶσαι γλυκύτατε συμπατριῶτα
τῆς Σπάρτης γέννημα καὶ νομοθέτα ;
ξύπνα γενναιότατε Λυκοῦργε θαυμαστέ,
ἡ πατρίς, τὰ τέκνα σου σὲ προσκαλοῦσι
τοὺς σοφοὺς νόμους σου ἀναζητοῦσι,
τοὺς ἐνθουσιάζοντας τοὺς ἑλληνας ποτέ.
ὦ ἄπιστοι τοῦρκοι ἐπάρατον γένος
τὸ τέλος σας ἦλθε νικᾶσθε λοιπόν.

Ῥήτωρ Δημόσθενες ποῦ εἶσαι τώρα
καὶ σὺ ὦ Σώκρατες ἔλθετε τώρα
νὰ ἐνθουσιάσητε τὰ τέκνα σας ἡμᾶς
καὶ νὰ καταστήσητε ἥρωας ἄλλους
ὥς τοὺς προγόνους μας ἄνδρας μεγάλους
διὰ ν' ἀπολαύσωμεν βραβεῖα καὶ τιμᾶς.
Ὡς πότε ἀχρεῖον καὶ βάρβαρον γένος
τὴν γῆν τὴν πατρίαν ἡμῶν νὰ πατῇ.

Τί λοιπόν βραδύνομεν, τί καρτεροῦμεν
 πλέον ταχύτερον ἅς προχωροῦμεν,
 ὅλοι μὲ ὁμόνοιαν καὶ ἐνθουσιασμόν,
 νέοι πατριῶταί μου προθυμηθῶμεν
 ἢ νὰ νικήσωμεν ἢ νὰ χαθῶμεν·
 θάνατος ὁ ἐνδοξος εἶν' ἴδιον ἡμῶν.

Γενναῖοι ὀπλῖται ὁμοῦ πολεμεῖτε
 τοὺς τούρκους φωνεῖτε, σικτίριν μπουρδᾶν. (α).

Γένος ἀσεβέστατον κατηραμένον
 γένος ἀπάνθρωπον καὶ κομπασμένον
 πῶς τὸ ὑποφέρομεν οἱ Ἕλληνες ἡμεῖς.
 Ἄνδρες φιλελεύθεροι δοῦλοι ὡς πότε
 καὶ τὰ ἀνδράποδα ἡμῶν δεσπότηι ;
 τοῦτο δὲν εἶν' ἴδιον ἐλλήνων τῆς τιμῆς.

Οἱ τύραννοι φρίττουν, τρομάζουν καὶ πίπτουν
 τὸ βᾶϊ φωνάζουν μπιζιμ χαλιμίζ. (β)

Αἰμοβόρε τύραννε σουλτὰν χασάπη (γ)
 ποῦ εἶναι τῶν φίλων σου ἡ τόσ' ἀγάπη ;
 ἔσθυσεν ἡ δόξα σου σχεδὸν ὀλοτελῶς
 ἔφθασεν ἡ πτῶσις σου ἀπὸ τὸν θρόνον
 δὲν ἔχεις δύναμιν δὲν ἔχεις τόνον·
 θεία εἶν' ἀπόφασις νὰ πέσης παντελῶς.

Λοιπὸν ἀδελφοί μου εἰς τί δειλιᾶτε
 ὀρμᾶτε, κτυπᾶτε, Θεὸς μεθ' ἡμῶν.

(α) Ἐκουμεπισθῆτε ἀπ' ἐδῶ.

(β) Οὐαὶ ἡμῖν ! (γ) Μακελλάρης.

Εἰς ἦχον $\frac{7}{\pi}$ δὲ νη. $\frac{7}{\chi}$

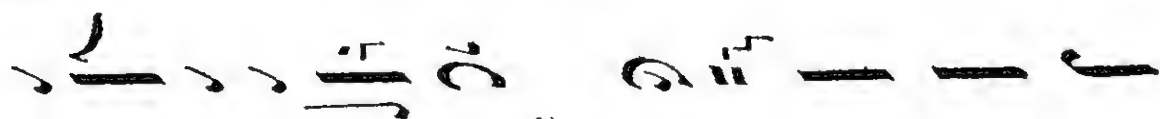
Δεῦ τε παῖδες τῶν ἑλ λή νων

ἄνδρες φίλοι τῶν κιν δύ-

νων ἡ πατρὶς σᾶς προσκαλεῖ ἡ πα-

τρὶς σᾶς προσκαλεῖ^ν δὲ σάλπιγξ τῆς ἐ-

λευθερίας κατ' ἐχθρῶν τῆς

τυραννίδας^Δ δὲ πάντα

χοῦ διὰ λαλεῖ^ν δὲ πανταχοῦ διὰ

λαλεῖ.

^ν
δὲ

Τὴ ὅπλ' ἄς λάβω μὲν ἔλ λη νες ἄνω-

ρίψωμεν τὸν ζυγὸν λάβωμεν ὁδηγὸν
 ἔς τὴν δόξαν τῆς ἐλευθερίας ζήσωμεν ἀδελφοί.

Τῆς Ἑλλάδος ἱστορίας τῶν ἐλλήνων ἀριστείας
 προπατόρων ὁ αἰὼν,
 τῶν ἡρώων τῆς Εὐρώπης εἶναι ἴδιος ἡμῶν,
 τὰ ἔθνη ἀποροῦν κ' ἡμᾶς κατηγοροῦν
 πῶς ὑποφέρομεν δουλείαν οἱ Ἕλληνες ἡμεῖς.

Τρόπαια τοῦ Μαραθῶνος δὲν ἠφάνισεν ὁ χρόνος
 αἰωνίως διαρκοῦν
 καὶ τὴν δόξαν τῶν προγόνων πάντοτε διατηροῦν·
 τῶν ὅπλων ἡ κλαγγὴ κ' ἡ τρομερὰ βοή
 μόνα δὲ ταῦτα κύπτουν τυράννων τὴν ζωήν.

Μὲ τριακοσίους ἀνδρας Λεωνίδας μυριάδας
 θανατῶνει τῶν ἐχθρῶν
 καὶ τὸ σῶμα τ' εἰς τὴν δόξαν καταθάπτεται νεκρόν·
 ὦ Ἕλληνες θρηνεῖ, κλαίει καὶ ἐκφωνεῖ
 ἡ μήτηρ μας ἡ τεθλιμμένη· τέκνα μου τελευτῶ.

Θερμοπύλαι μαρτυροῦσι καὶ τρανῶς ὁμολογοῦσι
 μυριάδες τῶν περσῶν
 ὅτι εἶναι φονευμένοι παρὰ τῶν στρατιωτῶν·
 μήτερ ὑπομονή, εἵμεθα ἱκανοὶ
 τὸ αἶμα τῶν τυράννων νὰ πιοῦμεν μὲ χαράν.

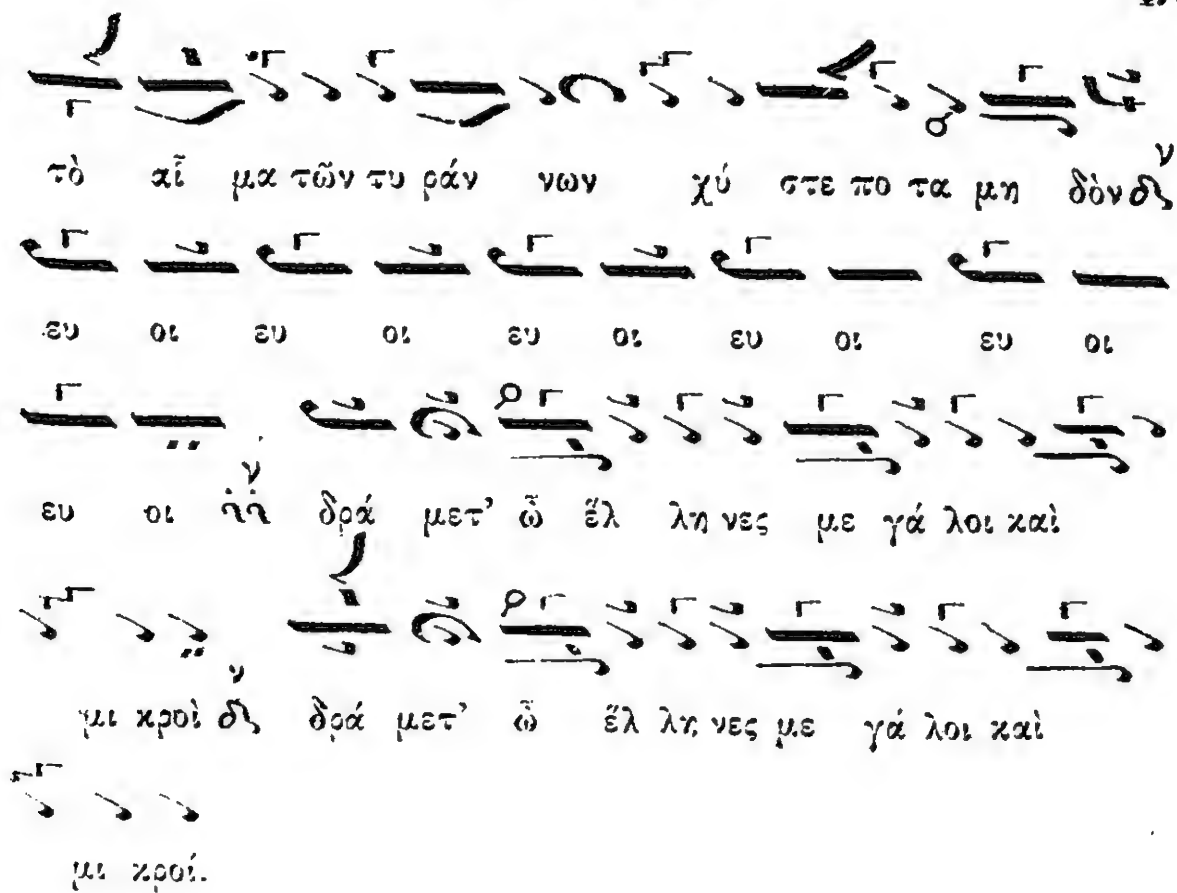
Ἕλληνες ἀνδρειωμένοι ἕως πότε δουλωμένοι
 δεῦτε ἄγωμεν λοιπὸν
 ἐνωθῶμεν Μακεδόνες μετὰ τῶν Σπαρτιατῶν
 τύραγνοι φρύξατε τὰ ὅπλα ρίψατε,
 ὥς λέοντες ἠγριωμένοι ὀρμῶμεν καθ' ὑμῶν.

Δεῦτε παῖδες τῶν Ἑλλήνων οἱ ἀπόγονοι ἐκείνων
 τῶν ἡρώων θαυμαστῶν
 ἔλθετ' εἰς τὴν συμβουλήν μου, μοιρασθῆτε τὸν μισθόν,
 τύραννοι φρίξατε τὰ ὄπλα ρίψατε
 ὅταν ἀντιπαραταχθῆτε ἔς τὰ ἄρματα ἡμῶν.

Λογισθῆτε τοὺς αἰῶνας χρόνους καὶ ὀλυμπιῶνας
 ἀφοῦ κλαίει ἡ Ἑλλάς
 ἣτις ἦτον ἡ κρηπίδα εἰς τὰς γνώσεις τὰς σοφάς·
 ἄς πέσουν οἱ ἐχθροὶ σωροὶ σωροὶ νεκροὶ
 ὅταν ἀντιπαραταχθῶσι ἔς τὰ ἄρματα ἡμῶν.

Εἰς ἤχον $\frac{\lambda}{\pi}$ δλ. νη $\frac{\gamma}{\chi}$

 Ὁ καὶ ρὸς ἀ δελ φοὶ τῆς ε λευ θε ρί-

 ας φθά νει $\frac{\pi}{9}$ καὶ τὸ γέ νος ἡ μῶν τὰς δυ-

 νά μεις τοῦ λαμ βά νει $\frac{\pi}{9}$ γεν ναῖ οἱ ῥου με-

 λιῶ ται $\frac{\Delta}{\delta\lambda}$ μω ρα ε ται καὶ νη σιῶ ται $\frac{\Delta}{\delta\lambda}$

 τὸ χεῖ με τῶν τυ ράν νων χύ στε πο τα μη δὸνδλ^ν

Μὴ φοβεῖσθε γραικοὶ ὅτι εἰσθε τάχ' ὀλίγοι,
 ἢ Εὐρώπῃ ἰδοὺ τὰς ἀγκάλας τῆς ἀνοίγει,
 ὁ τύραννος κλονεῖται τὴν πτῶσιν του φοβεῖται·
 ὁ ζῆλος τῆς πατρίδος ἅς λάμψ' εἰς τὰς ψυχάς.

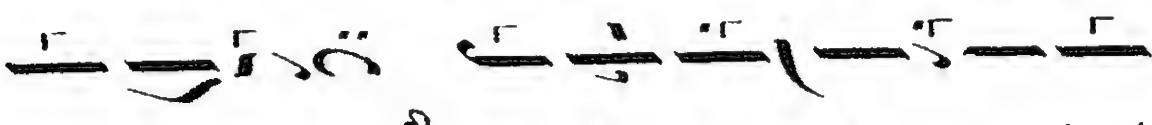
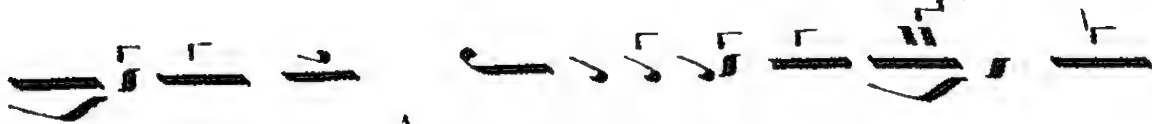
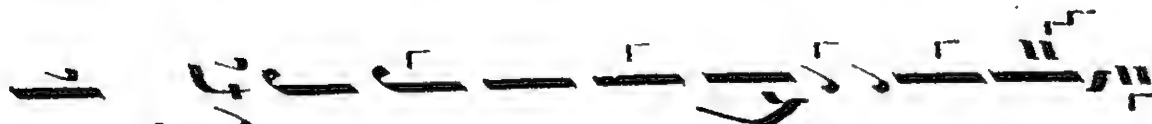

Μὴ φοβεῖσθε γραικοὶ τοὺς λαοὺς τοὺς τρισβαρβάρους
 εἶναι ὄχλος πολὺς ἄνευ τόλμης τε καὶ θάρρους
 ὥς πότε τυραννία ζήτω ἢ ἐλευθερία,
 τὸ αἶμα τῶν ἐχθρῶν ἅς τρέξῃ πρὸ ποδῶν.

Ἡ ἀθλία Ἑλλάς ἔς τὸν βαρὺν ζυγὸν στενάζει
 τοὺς πιστοὺς τῆς υἱοῦς εἰς βοήθειαν τοὺς κράζει,
 ἀλύσους νὰ συντρίψουν δεσμά τους ν' ἀπορρίψουν
 καὶ τρόπαια λαμπρὰ νὰ στήσουν κατ' ἐχθρῶν.

Εὐοί, εὐοί, εὐοί, εὐοί, εὐοί, εὐοί, εὐοί
 δράμετε ἔλληνες μεγάλοι καὶ μικροί.

Σπαθί, σπαθί, σπαθί, σπαθί, σπαθί
 δράμετ' ὦ Ἕλληνες μεγάλοι καὶ μικροί·
 φωτιά, φωτιά, φωτιά, φωτιά, φωτιά, φωτιά
 θέστε ὦ Ἕλληνες, γυναῖκες καὶ παιδιά.

Εἰς ἤχον λ π δ λ νη λ

 Μαύρ' ἦν ἡ νύ κτα 'ς τὰ βου νὰ λ 'ς τοὺς βράχους πέφ-

 τει χιό νι δ Δ 'ς τὰ ἄ γρι α α 'ς τὰ

 σκο τει νὰ Δ δ 'ς ταῖς ῥά χαις πέ τραις 'ς τὰ βου-

 νὰ λ δ κλέ πτης ξε σπα θώ νει ξε σπα θώ-

 νει λ δ κλέ πτης ξε σπα θώ νει ξε σπα-

 θώ ω νει

Ἐν τὸ δεξιὸν χεῖρ' τὸ γυμνὸν, βαστᾷ ἀστροπελέκι
 παλάτι ἔχει τὸ βουνὸν καὶ σκέπασμα τὸν οὐρανόν
 καὶ ἐλπίδα τὸ τουφέκι

Φεύγουν οἱ τύραννοι χλωμοὶ τὸ μαῦρό του μαχαῖρι,
 μ' ἰδρῶτα βρέχει τὸ ψωμί 'ξεύρει νὰ ζήσῃ μὲ τιμὴ
 καὶ ν' ἀποθάνῃ 'ξεύρει.

Τὸν κόσμον ὁ δόλος διοικεῖ κ' ἡ ἄδικ' εἰμαρμένη,
 Τὰ πλούτη ἔχουν οἱ κακοὶ ἐδῶ 'ς τοὺς βράχους κατοικεῖ
 ἡ ἀρετὴ κρυμένη

Μεγάλοι ἔμποροι πωλοῦν τὰ ἔθνη 'σάν κοπάδια,
 τὴν γῆν προδίδουν καὶ γελοῦν ἐδ' ὅμως ἄρματα λαλοῦν
 'ς τ' ἀπάτητα λαγκάδια.

Πήγαινε φίλα τὴν ποδιὰ ποῦ δοῦλοι πρόσκυνοῦσι,
 'Εδῶ 'ς τὰ πράσινα κλαδιὰ μόν' τὰ σπαθιά τους, τὰ παιδιὰ
 καὶ τὸν σταυρὸν φιλοῦσι.

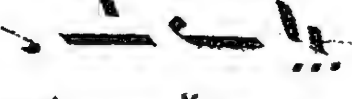
Μητέρα κλαῖς; ἀναχωρῶ, νὰ μ' εὐχηθῆς γυρεύω,
 ἓνα παιδί σὲ ὕστερῳ ὅμως νὰ ζήσω δὲν ἔμπορῳ
 ἂν ζῶ γιὰ νὰ δουλεύω.

Μὴ κλαῖτε μάτια γαλανὰ φωστῆρες ποῦ ἀρέσω,
 τὸ δάκρυόν σας μὲ πλανᾷ ἐλεύθερος ζῶ 'ς τὰ βουνὰ
 κ' ἐλεύθερος θὰ πέσω.

Βαριὰ βαριὰ βοίζ' ἡ γῆ, ἓνα τουφέκι πέφτει,
 παντοῦ τρομάρα καὶ σφαγὴ, ἐδῶ φυγὴ κ' ἐκεῖ πληγὴ
 ἐσχότωσαν τὸν κλέφτη.

Σύντροφοι ἄσχεποι πεζοὶ τὸν φέρουν λυπημένοι,
 καὶ τραγωδοῦν ὅλοι μαζῇ ἐλεύθερος ὁ κλέφτης ζῇ
 κ' ἐλεύθερος 'ποθαίνει.

Εἰς ἤχον $\pi\delta\zeta$ νη ζ

 Τί , καρ τε ρεῖ τε φί λοι

 καὶ ἃ δελ φοὶ π καὶ δέν κι νεῖ-

 ει σθε με γλῶσ σα με σπα θί π ζ

 Ἰ δοὺ καιρὸς μάς ἔ ρθα σεν ἦ

 μέ ρα δό ξης ἔ λαμ ψε λοι πόν ἔρ-

 μά τε κρά ζον τες αἶ τὸ ε λε λεῦ καὶ

 σφά ζον τες.

Δοῦλοι σεῖς πλέον μὴ καταδέχεσθε

μήτε νὰ ἦσθε μήτε νὰ λέγεσθε,

ἐλεύθερα φρονήσατε γενναίως πολεμήσατε

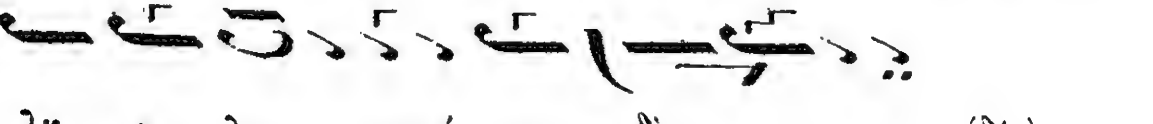
καὶ τ ἄρματα ἀδράξατε καὶ τοὺς ἐχθροὺς σπαράξατε.

Ὁ Λεωνίδας καὶ ὁ Θεμιστοκλῆς,

Ἐπαμεινώνδας καὶ μέγας Περικλῆς

Ἕδικοί μας ἦσαν πρόγονοι καὶ τοῦ Διὸς ἀπόγονοι,

λοιπὸν ὁμόστε καὶ σπαθία γυμνώστε γιὰ τὴν πατρίδα.

 ἄν που λὲ πε τῶ δὲ ἄν ρί ψω τὸ του-

 φέ κι ἡ τύ χη τί με πλέ κει ἡ

 τύ χη τί με πλέ κει πο τέ μου δὲν ῥω-

 τῶ πο τέ μου δὲν ῥω τῶ δὲ α λή αλ ον α

 λη α λο πο τέ μου δὲ ρω τῶ. (δίς)

Ἄν τώρα θέλ' ἡ τύχη τὸ βόλι νὰ με τύχη
 καλὰ τὸ καρτερῶ.
 ἂν αὔριο ὅμως θέλει καὶ τώρα δὲν με μέλει
 καὶν τώρα θὰ χαρῶ.
 Αὐτὸς ἂν κολακεύῃ καὶ ἄλλος ἂν δουλεύῃ
 καὶ τρίτος τυραννῇ,
 δὲν εἶν' ὁ στρατιώτης ἢ δοῦλος ἢ δεσπότης,
 ἐλεύθερα φρονεῖ.
 Ὅταν με γνέφουν κόποι, ὅταν βροντᾷ τὸ τόπι
 γελῶ καὶ τραγουδῶ,
 κι' ἐπάνω ἔς τ' ἄλογόν μου, τοῦ σκοτεινοῦ μου δρόμου
 τὰ βάραθρα πηδῶ.
 Ὁ κόσμος ἰδικός μου κ' ἐγὼ εἶμαι τοῦ κόσμου,
 καὶ ὡς περνᾷ περνῶ,
 κ' εἰς ὅλα τὰ συμβάντα ἐμπρός μου βλέπω πάντα.
 καὶ πίσω δὲν γυρνῶ.

Μὴ κλαῖς ὠραία κόρη, ὀπίσ' ἀπὸ τὰ ὄρη
 ὁ δρόμος μ' ὁδηγεῖ.
 παντοῦ ὠραίας ἔβρίσκω καὶ πού ποτε δὲν μνήσκω.
 πατρίς μου εἶν' ἡ γῆ.

Μιὰ τουφεκιὰ σφυρίζει ὁ χάρος δρεπανίζει,
 βουκέφαλ' ἐμπροστὰ,
 μολύβια ὅταν βρέχη, τὸ αἷμα ὅταν τρέχει
 ἐμπρὸς ποῖος μὲ βαστᾷ ;

Κιᾶν ἔφθασ' ἡ ἡμέρα ποῦ θὰ σφυρίξ' ἡ σφαίρα
 ἔς τῆς μάχης τὴν βοήν
 γελῶντας ὡς γελοῦσα, ἴποθαίνοντας ὡς ζοῦσα,
 ἀφήνω τὴν ζωήν.

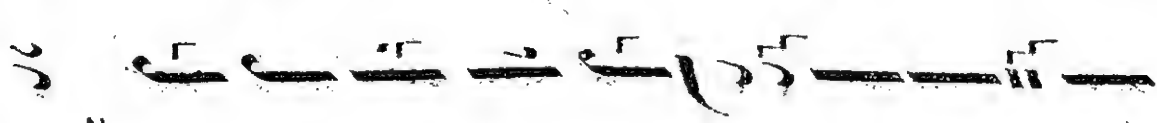

Ἦχος λδ' νη. ᾤ

Λαμ' πρὸς πο τε φω σφό ρος τῶν νυ-

κτῶν ἐ φώ τι ζε σκη νὰς τὰς ἐλ λη-

νί δας δ' ἐ κεῖ πλη σί ον τὴν λόγ χην του κρα-

τῶνδ' ἐ τρα γω δοῦ σεν δ νέ ος Πε-

 πί δας^δ Δ ὦ ζέφυροι τερπνοὶ πε τατ' εὐ-

 θύς^υ δ' μη νύ σα τε 'ς τὴν φί λην μου Ἑλ-

 λά δα δι ἀ τὴν δό ξαν σου πα τρίς δι ἀ

 τὴν δό ξαν σου πατρίς φρου ρῶ ἐ δῶ^δ Δ εἰς τὴν

 κοι λά δα εἰς τὴν κοι λά δα.

Τηρεῖ τὴν λάμψιν τοῦ ἐχθρικοῦ πυρός
 καὶ σιωπᾷ 'ς τὴν θέσιν του θεμένος,
 ἢ νύκτα χρόνος, ὁ Ἕλληन ζωηρός
 καὶ τραγωδεῖ 'ς τὴν λόγχην στηριγμένος·
 ὦ ζέφυροι τερπνοί, πετατ' εὐθύς,
 μηνύσατε 'ς τὴν φίλην μου Ἑλλάδα,
 διὰ τὴν δόξαν σου πατρίς, διὰ τὴν δόξαν σου πατρίς
 φρουρῶ ἐδῶ εἰς τὴν κοιλάδα.

Ὁ ἥλιος τὸν πόλεμον κινᾷ
 αὔριον εἰν' ἡμέρα τῆς ἀνδρείας
 κιὰν ἀποθάνω 'ς τὴν λόγχην μου σιμᾷ
 ὑπὲρ πατρίδος καὶ τῆς ἐλευθερίας,
 πετατ'ε πάλιν ὦ ζέφυροι τερπνοί,

εἰπέτε εἰς τὴν φίλην μου Ἑλλάδα·
διὰ τὴν δόξαν σου πατρίς, διὰ τὴν δόξαν σου πατρίς
ἀπέθανα εἰς τὴν κοιλάδα, εἰς τὴν κοιλάδα.

Ἦχος ᾠδῆς νη. 7

ὦ λυ γη ρὸν καὶ κο πτε ρὸν σπα-

θί μου καὶ σὺ του ρέ κι θλι-

βε ρὸν που λί μου εἰσεῖς τὸν τοῦρ-

κον σφάξατε τὸν τύραννον σπα-

ρά ξατε νᾶνα στη θῆ πατρίς

μου νὰ ζήσῃ τὸ σπαθί μου νὰ ζήσῃ

να στη θῆ πατρίς μου νὰ ζήσῃ τὸ

σπαθί μου.

Σπαθί μου 'σάν σ' ἀκούω νὰ κυγκλίζης
 καὶ σὺ λαμπρὸν τουφέκι νὰ βουμβίζης,
 νὰ στρώνωνται τουρκῶν κορμιὰ
 ἀλλὰχ νὰ σκούζουν 'σάν σκυλιὰ,
 αὐτ' εἶν' ἡ μουσική μου ποῦ τέρπει τὴν ψυχὴν μου.

Ἵ τὸν οὐρανὸν ἀστράπτει καὶ βροντάει,
 βροχὴ βοριᾶς κατακλυσμὸς βογκάει,
 κ' ἐγὼ γυρίζω 'ς στενὰ
 καὶ ἀναβαίνω τὰ βουνὰ,
 ν' ἀναστηθῇ ἡ πατρίς μου νὰ ζήσῃ τὸ σπαθί μου.

Γιὰ τῆς πατρίδος τὴν ἐλευθερίαν,
 γιὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστιν τὴν ἀγίαν,
 γι' αὐτὰ τὰ δύο πολεμῶ
 μ' αὐτὰ νὰ ζήσ' ἐπιθυμῶ,
 κιὰν δὲν τὰ ἀποκτήσω τί μ' ὠφελεῖ νὰ ζήσω.

Ἦ ὥρα ἔφθασεν ἡ σάλπιγξ κράζει,
 ἀπὸ χαρὰν σκιρτῶν τὸ αἶμα βράζει,
 τὸ μπᾶμ τὸ μποῦμ, τὸ γκλί γκλί γλοῦν
 ἀρχίζουν νὰ βροντολογοῦν,
 κ' ἐγὼ τοὺς τούρκους σφάζω, ζήτω Ἑλλάς φωνάζω.

Φωνὴ τοῦ Ἄρεως μ' ἐνθουσιάζει
 τὸ αἶμά μου σκιρτᾷ καὶ ἀναβράζει,
 'ς τὸν τύραννον ἀποστατῶ
 ζυγὸν συντρίβω καὶ πατῶ,
 νὰ ἀποθάνω μέλλω, ἐλευθερίαν θέλω.

ὦ οὐρανὲ τί τρέχ' εἰς τὸ κορμί μου;
 βοίζει, μυρμιδίζ' ἡ κεφαλὴ μου,

βροντὴ ἀλλόκοτος σεισμὸς
καρδιακὸς παροξυσμὸς,
ἀνάπτει μου τὸ σῶμα, καπνοὺς πετᾷ τὸ στόμα.

Τὸν Ἕλληνα ὅπου τὸν προστάζ᾽ ἡ φύσις
νὰ κόπτη τὰ δεσμὰ καὶ τὰς ἀλύσεις,
ἄνδρα δὲν εἶδα δεύτερον
ἔσάν τοῦτον φιλελεύθερον,
ποῖος ζυγὸς θὰ φθάσῃ νὰ τὸν καταδαμάσῃ.

Θυμὸς χαρὰ ὁμοῦ κι' ἀπελπισία
πατρίδος ἔρωσ καὶ φιλοτιμία,
εἰς μάχην μὲ παρακινοῦν
ψυχὴν ταραττοῦσι καὶ νοῦν,
λοιπὸν ἔς τ' ἀγαπητά μου ἄς τρέξω ἄρματα μου.

Κρυμμένα εἰς τὰ σπήλαια καὶ δάση
ὁ βέβηλος ἐχθρὸς μὴ σᾶς ἀρπάξῃ,
πολυπαθῇ μου ἄρματα
πολύτιμά μου πράγματα
φανῇτε τώρα πλέον νὰ ἰδῇτε φῶς ὥραϊον.

Λιγνὴ καλοζωσμένη δέξου μέση,
αὐτὸ τὸ ἐκλεκτόν σου ὅπλοθέσι
πιστόλια δυὸ ζευγαρωτά
ὥς δύο τόξα τορνευτά,
κι' ὥς ἄλλην βελοθήκην διπλὴν πυριτοθήκην.

Σπαθί μου ἐπιδέξιον σπαθί μου
ἐλπὶς κ' ὑστερινὴ ἀπανδοχή μου,
τὴν μέσιν μου περίζωσαι,
πιστὸν νὰ ᾔσ' ὀρκίζω σε,
πιστὸν εἰς τὴν ἑρμὴν μου τὴν ὀλοῦστερινήν μου.

Βραχίονες ἀδράξατε τουφέκι,
 ποῦ πέμπει φλογερὸν ἀστροπελέκι·
 ἡ δεξιὰ μου αὕτη χεὶρ
 εὐστόχως ἄς ἀνάπτει πῦρ,
 νὰ τρέχῃ κατ' εὐθείαν 'ς τοῦ τούρκου τὴν καρδίαν.

Ἦ θέμις τὸν σκοπὸν μου δικαιῶναι
 κ' ἡ Νέμεσις εὐθὺς μὲ ἀρματώνει,
 ὁ Ποσειδῶν καὶ ὁ Ἑρμῆς
 συντηγοροῦν ὑπὲρ τιμῆς.
 κ' ἐγὼ σὰν παλλητῆς ἀκολουθῶ τὸν Ἄρην.

Ἐμβαίνω εἰς τὸ στάδιόν μου πλεόν
 προβάλλω στῆθος τῆς ψυχῆς γενναῖον,
 δέν θὰ κοιτάζω λάφυρα
 ὅσον λαμπρὰ καὶ ἄπειρα,
 ἐμπρὸς 'ς τὴν αἰωνίαν δόξαν μου κ' εὐτυχίαν.

Ὡς ἄνθρωπος ζητῶ τὰ δίκαιά μου
 ὡς Ἑλλήν δίκαια τὰ ἐθνικά μου,
 Ἑλλήν καὶ τοῦρκος θὰ σταθοῦν
 ἐμπρὸς 'ς τὸν Ἄρην νὰ κριθοῦν,
 κ' αὐτὸ νέον δρᾶμα θὰ γίνη κόσμου θαῦμα.

Ὁ ἥρωας ὁ ἐνθουσιῶν ἀφρίζει
 ὠρμᾷ ὡς λέων καὶ ὀδόντας τρίζει,
 τὸ πω πω πω ὡς ἀρχινᾷ
 ἤχοῦν κοιλάδες καὶ βουνά,
 μὲ τὸ σπαθὶ 'ς τὰ χεῖλη χύνεται 'ς τὰ πλήθη.

Ζωὴ θνητὴ 'ς τὸν ἥρωα δέν πρέπει
 'ς τὸν θάνατον ἀθανασία βλέπει,

ζῇ ἡ ψυχὴ τοῦ ἑς τὰς ψυχὰς
ὅλων ἀκούει τὰς εὐχὰς,
παντοῦ τὸν ἐκθειάζουν, αἰῶνες τὸν δοξάζουν.

Εἰς τὴν φιλτάτην μου λοιπὸν πατρίδα
ὅπου τὸν ἥλιον ἀρχῆθεν εἶδα,
τὰ ἄρματα ὅπου φορῶ
μέ ὄρκον τὰ καθιερώ,
καὶ μάρτυς μου ἄς γένῃ πιστὸς ἡ οἰκουμένη.

Ἦ ν' ἀποθάνω μέ αὐτὰ ἐντίμως
παρὰ νὰ ζῶ δοῦλος τούρκων ἀτίμως,
ἢ εἰς τὴν γῆν ὅπου πατῶ
ἐλεύθερος νὰ περπατῶ,
καὶ ἐλευθέρους γόνους ν' ἀφῆσω ἀπογόνους.

Ἐμπρὸς σ' ἐσένα ὦ σεπτὴ πατρίς μου,
ζωὴν, παιδιὰ, γυναῖκα, ἢ γονεῖς μου,
τὰ βλέπω ὡς μηδενικὰ
ὁ ἔρως σου μ' ὑπερνικᾷ,
σὺ εἶς ἡ βασιλὶς μου ἑς τὸν θρόνον τῆς ψυχῆς μου.

Τ' ἀθῶα αἵματα τῶν ἀδελφῶν μου
ἀκόμ' ἀχνίζουσι πρὸ τῶν ποδῶν μου,
τί θεωρία τρομερὰ
ἐκδίκησις λοιπὸν σκληρὰ,
σπαθὶ ἑς τοὺς μουσουλμάνους, φωτὶ εἰς τοὺς τυράννους.

Ποῦ χρόνος ποῦ σφαγὴ νὰ ἐκδικήσῃ
τὸ αἷμα ὅπερ ἔφθασε νὰ χύσῃ,
ὁ βάρβαρος ὀθωμανὸς
αἰῶνες καὶ ὠκεανὸς,
νὰ τρέξουν εἶναι χρεῖα νὰ ἔκδικηθῇ ἡ Ἑραικία.

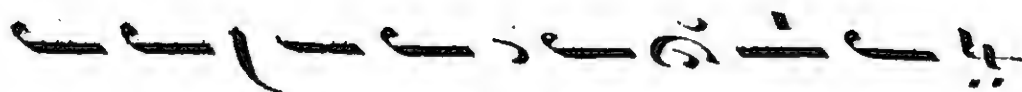
Τὸ λέγω καὶ σεισμὸς ἐξαίφνης ἄλλος
 ᾿ς τὴν κεφαλὴν μου καὶ καρδίαν μέγας,
 κλονίζει μ' ὅλο τὸ κορμὶ
 καὶ ἀτακτοῦσιν οἱ σφιγμοί,
 θαμβόνηται τὸ φῶς μου καὶ δὲν θωρῶ ἐμπρὸς μου.

Τὰ δίκαιά μου Ἀθηνᾶ τὰ βλέπεις,
 ἀπ' τὸν σκοπὸν μου μὴ μὲ ἀποτρέπεις,
 ὁ τοῦρκος ὅπου κιὰν φανῇ
 θυσία μου θὲ νὰ γενῇ,
 ὅτι εἶν' διπλοῦς ἐχθρὸς μου, πατρίδος πίστεώς μου.

Ναὶ μὰ τὴν ἄδικον σφαγὴν τοῦ θείου
 τοῦ πατριάρχου μας τοῦ Γρηγορίου,
 ἐνόσ' οἱ πόδες μου πατοῦν
 τὰ μάτια μου ὑγρὸν κρατοῦν,
 θὰ καίω καὶ θὰ σφάζω, τὰ ὅπλα δὲν εὐγάζω.

Ἦχος λ π δ' νη. χ

Ὁ λατὰ ἔθνη πολεμοῦν κ' εἰς τοὺς τυ-
 ράνους των δρ μοῦν δ' ἐκ δί κη σιν γυ ρεύ-
 ουν καὶ τοὺς ἐξο λο θρεύ ουν π καὶ τρέ χουν

για τὴν δόξαν ἑστὴν φωτιάν βρὲ παιδιά.

Κι' ἐκεῖνοι ποῦ ἀποκοτοῦν ὅτι κιὰν θέλουν ἀποκοτοῦν,
ἴδετε τὴν Ἰταλίαν πῶς πῆρ' ἐλευθερίαν
καὶ τρέχουν για τὴν δόξαν στὴν φωτιάν βρὲ παιδιά.

Ὡς πότε πλὺ ὑπομονή, καὶ νὰ μὴ ἔγάζωμε φωνήν,
ἄς τρέξωμε με βίαν, μ' ὅλην μας τὴν καρδίαν,
μὲ τ' ἄρματα ἑς τὰ χέρια ἑστὴν φωτιά βρὲ παιδιά.

Χωρὶς καμμίαν ἀφορμὴν μᾶς πέρνουν πλοῦτον καὶ τιμὴν,
μὲ δάκρυα με πόνους μᾶς θλίβουν τόσους χρόνους,
κ' ἐλευθερίαν ὁ Ἕλλην προτιμᾷ βρὲ παιδιά.

Κι' ὅποιος τὴν δόξαν προτιμᾷ κ' ἐλευθερίαν ἀγαπᾷ,
μὲ τ' ἄρματα ἑς τὰ χέρια ἄς ἔλθῃ μετ' ἐμένα,
χρυσὴν ζωὴν νὰ ζήσῃ ἑς τὰ βουνὰ βρὲ παιδιά.

Κι' εἰς τὴν καβάλ' ὁ θετταλὸς, κ' εἰς τὴν πεζοῦραν εἶν' καλὸς,
τώρα κι' ὁ Ἀθηναῖος ἑστὴν μάχ' εἶναι γενναῖος,
ὁρμοῦν ἑστὰ τὰ λιοντάρια ἑστὴν φωτιά βρὲ παιδιά.

Ὁ Γούρας εἶναι φοβερός καὶ ὁ Στορνάρης ξακουστός,
τρέχουν, πετοῦν καὶ σκούζουν, τυράννους φοβερίζουν,
τρομάζουν Ἀλβανίτας, με σπαθὶ καὶ φωτιά.

Ὁ Κωνσταντῖνος θαυμαστός τοῦ Μάρκου Βότζαρ' ἀδελφός,
ὥσὰν θηρὶδ γυρίζει τοὺς Ἀλβανοὺς θερίζει
μὲ τὸ σπαθὶ ἑς τὸ χέρι, ἑστὴν φωτιά βρὲ παιδιά.

Μὰ σὺ γενναῖε θαυμαστὲ Νικηταρᾷ ἐξακουστὲ
οἱ τοῦρκοι σὲ τρομάζουν καὶ θάνατον σὲ κράζουν,
ποῦ σφάζεις καὶ θερίζεις τὴν τουρκίαν βρὲ παιδιά.

Σουλιῶται ἄνδρες θαυμαστοὶ καὶ ἡπειρώται ἕακουστοί,
τὸ αἶμά των ἐχύσαν τὸ γένος ὠφελήσαν,
γιὰ τὴν πατρίδ' ἐμβῆκαν ἔς τὴν φωτίαν βρέ παιδιά.

Αὐτοὺς κ' ἡμεῖς ὦ ἀδελφοὶ ὦ ἄνδρες Ἑλληγες σοφοὶ
τώρα ἄς μιμηθῶμεν ἥρωες ἄς φανῶμεν,
κι' ἄς τρέξωμε ἔς τὸν κάμπον μὲ σπαθία καὶ καρδίαν.

Αὐτοὺς ποῦ βλέπετ' ἀντικρυ εἶναι κον:άριδες χοντροὶ,
καὶ σεῖς βρέ παλληκάρια ὅλ' εἴσθε ἴσαν λιοντάρια
ποῦ κολυμβοῦν ἔς τὸ αἶμα, ἔς τὴν φωτιά βρέ παιδιά.

τουτούμικα φαρδιά φοροῦν, χωρὶς πιλάφι δὲν ἔμποροῦν,
μίαν ὥραν δὲν προσμένουν χωρὶς καφέ ἴποθαίνουν,
φεύγουν ἄμ' ἀντικρύσουν, ἔς τὴν φωτίαν βρέ παιδιά.

Τί τὰ φοβεῖσθε βρέ παιδιά αὐτὰ τὰ ἄγρια σκυλιά,
γαύγισμα μόνον ἔχουν κι' ἀπ' τὸ σπαθί μας τρέχουν,
ὀρμήσατε γενναῖοι, ἔς τὴν φωτίαν βρέ παιδιά.

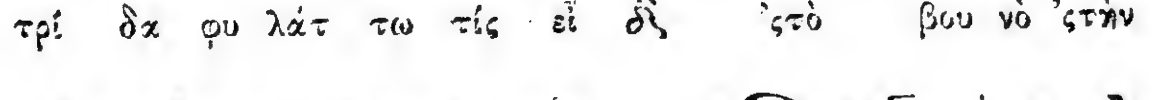

Ὅσ' ἄστρα ἔχ' ὁ οὐρανὸς, κι' ὅσαις φωτιῆς ὁ κεραυνὸς,
τόσαις φοραῖς ὁμοίως ἐνίκησεν ἀνδρείως
ὁ Φώτης ὁ Τζαβέλας τὴν τουρκίαν βρέ παιδιά.

Ἐφθασε πλέον ὁ καιρὸς νὰ λάμψη πάλιν ὁ σταυρὸς
κ' ἡ νίκη μας νὰ γένη ἔς τὸν κόσμον ἕακουσμένη,
νὰ ἐλευθερωθοῦμεν μιὰ φορὰ βρέ παιδιά.

Ἦχος λ δ' νη. ζ

Μὲ τὸ κρά νος βα ρεῖ τὸ σκο τά δι δ' Δ μὲ

 τὴν λόγ χην σὲ χέ ρι θρα σὺ δὲ ἔς τὸ βου-

 νὸ ἔς τὴν φω τιάν ἔστὸ λαγ κά δι ᾧ τὴν πα-

 τρί δα φυ λάτ τω τίς εἶ δὲ ἔστὸ βου νὸ ἔσ τὴν

 φω τιὰ ἔστὸ λαγ κά δι ᾧ τὴν πα τρί δα

 φυ λάτ τω τίς εἶ

Κουρασμένος σὲ δάφναις ἐπάνω
 γύρε γύρε πατρίς μου ἐσὺ,
 ἀγρυπνεῖ ὁ σκοπὸς καὶ φυλάττει
 ὥς νὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα τίς εἶ;

Ὁ πολίτης τί τίτλος ἦν κρῖμα
 ἡ καρδία τοῦ ἀνθρώπου νοσεῖ,
 κ' αὐτὸς εἶναι κλεισμένος ε' τὸ μνηῆμα
 κ' εἰς κανένα δὲν λέγει τίς εἶ;

Κάπου κάπου καμμιὰ μαυρομάτα
 κάποιος κλέπτης τὸ κάλλος μισεῖ,
 ἴσ' ἀν νεράϊδα ποῦ κόπτει τὴν στράτα
 ἴσ' ἀν ἱππότης τῆς λέγει τίς εἶ;

Εἰς ἤχον $\lambda \delta \lambda$ νη λ

Μου σὼν χω ρεῖ αι ἐκ τῆς Ἑλ λά-

δος μου σὼν χω ρεῖ αι ἐκ τῆς Ἑλ λά-

δος ἐλ θὲ τα χέ ως εἰς Ὁ δη σὸν

ἐλ θὲ τα χέ ως εἰς Ὁ δη σὸν λ τὴν μα-

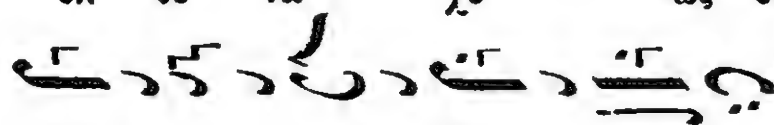
κα ρί αν πῶς ἐ ορ τά ζουν λ τὴν

μα κα ρί αν πῶς ἐ ορ τά ζουν λ

ἐλ θὲ τα χέ ως εἰς Ὁ δη σὸν π

ὥς πό τε μοῦσαι εἰς Παρ νασ σόν.

Τὴν μακαρίαν σεπτὴν Ἑλλάδα,
τὴν ρίζαν ὅλων τῶν ἀρετῶν
καὶ τὸ ταμεῖον πάσης σοφίας
τροφὸν ἡρώων καὶ ποιητῶν.

Κι' ἄλλων μυρίων δεδοξασμένων
καὶ ἀμιμήτων μέχρι τοῦ νῦν,
ἀνδρῶν σοφῶν τε καὶ θαυμασίων
καὶ τιμωμένων σ' ὅλην τὴν γῆν.

Ἄλλ' αὐτὴ ἤδη πικρῶς στενάζει
διὰ τὰ μέγιστα τῆς δεινᾶ,
ὅς' ἀπ' τὸν τύραννον τώρα πᾶσχει
ἀπανθρωπότατα κι' ἀλγεινά.

Πλὴν σεβασμία φίλη πατρίς μου
παῦσε μὴ κλαίεις ἐλεεινᾶ,
πλέον Κρονίδας ἀποφασίζει
νὰ σ' ἐξαλείψῃ ἀπ' τὰ δεινά.

Ἴδου ποῦ στέλλει ἐκ τοῦ Ὀλύμπου
τὸν ἄγγελόν του ὁ Ζεὺς Ἑρμῆν
νὰ ἀναγγεῖλῃ τὴν θεϊκὴν του
καὶ ἀμετάβλητον προσταγὴν.

Εἰς ἤχον ^{λε} π ^{δλ}. νη.

χ

Ελ λὰς ἐ γεί ρου ὡς πά λαι δο ξα-

σμέ νη ^π ^θ κ'εἰς χεῖ ρας θρά ξαι τὸ

δό ρυ τὸ βαρύ ^ρλῶς χθές ἐ σί γας νε κρὰ

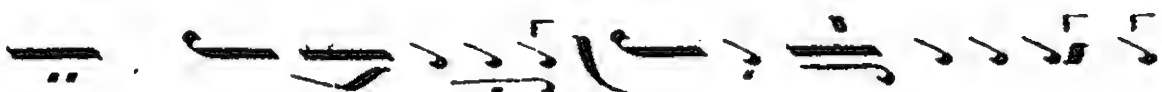
καὶ πι κρα μέ νη ^π9 δι ό τι ἄν δρες

σ' ἐ νέ παι ζον σκληρά ^ρλζή τω τὸ ἔ θνος γεν ναῖ

οι ἐμ πρὸς ^π9 εἶ τε ἐν μέ σω κλαγ γῆς καὶ πυ-

ρὸς ^νἂ κι' ἄς πέ ε ση ἂ σπαί ρων πᾶς ἂ γε νῆς ἐχ-

θρὸς ^νδλ κι' ἄς πέ ε ση ἂ σπαί ρων πᾶς ἂ γε νῆς ἐχθρὸς.

Εἰς τὴν Εὐρώπην 'ποῦ σ' ἔψεγεν ἀπόνως
τεῖνε τὴν χεῖρα ὡς ἀδελφὴ σεμνή
καὶ πρόσφερε της ἐν ρόδον Μαραθῶνος,
ἀπάντησίν σου ἀπλῆν ἄλλ' εὐγενῇ.

Ζήτω τὸ ἔθνος γενναῖοι ἐμπρὸς,
εἴτε ἐν μέσῳ κλαγγῆς καὶ πυρὸς
νὰ πέσῃ πᾶς ἄφρων τῆς δόξης μας ἐχθρὸς.

Ὅταν τὰ ἔθνη ὀργὴ πιέζει μοίρας
ὅταν δεσπότης νωθρὸς τὰ τυραννῇ,

σιγῶντας βλέπει τοὺς μέλλοντας σωτῆρας
ὥς νὰ βροντήσῃ τῶν ὀπλῶν ἡ φωνή.

Ζήτω τὸ ἔθνος γενναῖοι ἐμπρὸς,
εἴτε ἐν μέσῳ κλαγγῆς καὶ πυρὸς
κιᾶς πίπτει τοῦ θρόνου πᾶς τύραννος αἰσχρὸς.

Εὐλογημένοι νὰ ᾗσθαι πατριῶται,
εὐλογημένα τὰ ὄπλα σου στρατέ,
ἐν' ᾧ τὸ ἔθνος ἐφόνευε προδότας
ἐσπεύσατ' ὅλοι τοῦ ἔθνους λυτρωταί.

Ζήτω τὸ ἔθνος γενναῖοι ἐμπρὸς,
εἴτε ἐν μέσῳ κλαγγῆς καὶ πυρὸς
κι' ἄς πέσῃ σφαδάζων πᾶς τοῦ στρατοῦ ἐχθρὸς.

Ἄνθος τοῦ γένους φιλότιμος νεότης,
γίνου τῶν νόμων ἀδάμαστος φρουρὸς,
γίνου τοῦ ἔθνους ἀνδρεῖος στρατιώτης
δούλην του πλέον δὲν σ' ἔχει βαυαρὸς.

Ζήτω τὸ ἔθνος γενναῖοι ἐμπρὸς,
εἴτε ἐν μέσῳ κλαγγῆς καὶ πυρὸς
κι' ἄς πέσῃ τῶν νέων πᾶς ἄτιμος ἐχθρὸς.

Ἐλευθερία εἰδὲν πνέῃ μοίρα
ἢ ἐπιστήμη καθίσταται νεκρά,
ἢ φαντασία ὀργῶσα μένει στεῖρα
ὅταν τῆς κόπτει ὁ φόβος τὰ πτερά.

Ζήτω τὸ ἔθνος γενναῖοι ἐμπρὸς,
εἴτε ἐν μέσῳ κλαγγῆς καὶ πυρὸς
κι' ἄς πέσῃ τῶν φώτων ὁ ἔσχατος ἐχθρὸς.

Ἀπὸ τὸν ὄλμον τοῦ ἄγγλου Κοδριγκτῶνος,
τοῦ αἰοιδίμου τοῦ γάλλου Δερινοῦ

ἐξῆλθε βρέμων πυρακτωμένος θρόνος
πλὴν τὸν δολίως καθήμενον κλονεῖ.

Ζήτω τὸ ἔθνος κτλ.

κι' ἄς πίπτῃ τοῦ θρόνου πᾶς ἡγεμὼν νωθρός.

Θὰ σὲ φθονήσῃ λαὲ τῶν Θρασυβούλων
τῶν ἐθνοτήτων ὁ εὐγενὴς χορός,
ἐν ᾧ σ' ἐφθόνουν καὶ ἀπεκάλουν δοῦλον
ὡς μονομάχος ἡγέρθης κρατερός.

Ζήτω τὸ ἔθνος κτλ.

κι' ἄς πίπτῃ ἀσπαίρων πᾶς τῶν λαῶν ἐχθρός.

Οὕτως ἀλάσσει ἡ σκωληκώδης κάμβη
ψυχῆς ὠραίας λαμβάνουσα πτερὰ,
καὶ τὴν θαυμάζουν ἐν ᾧ πετᾶ καὶ λάμπει,
κρίνα καὶ ῥόδα καὶ ἄνθη τρυφερά.

Ζήτω τὸ ἔθνος κτλ.

καὶ πάσης προόδου ἄς πίπτῃ ὁ ἐχθρός.

Εἰς τὸν βωμόν σου θεὰ τῆς ὁμονοίας
σβύνει ὁ Ἕλληρ τὴν δᾶδα τῶν παθῶν,
κατηραμένα τὰ πάθη τῆς πατρίας
κατηραμένος νὰ ᾔῃ ὁ ἀπειθῶν.

Ζήτω τὸ ἔθνος κτλ.

κι' ἄς πέσῃ τῆς θείας ἀγάπης ὁ ἐχθρός.

Σκίρτησε χώρα κλεινὴ τῶν Μακεδόνων,
τοῦ γέρω Πίνδου ἀνθήσατε βουνά,
καὶ τοῦ Ὀλύμπου αἱ φάραγγες μὲ κλόνον
σχίσατε στίφη πολεμιστῶν πυκνά.

Ζήτω τὸ ἔθνος κτλ.

κι' ἄς πέσῃ τῶν ἔξω Ἑλλήνων πᾶς ἐχθρός.

Ἄν ἡ πατρίς μας ἀκμάσῃ κι' αὐξήσῃ,
 ἂν ἀνατείλουν ἡμέρ' εὐτυχεῖς
 ἄδοξος τοῦρκε ἡ μνήμη σου θὰ ζήσῃ
 καὶ διπλασίως θὰ ἦσαι δυστυχής.

Ζήτω τὸ ἔθνος κτλ.

κι' ἀνθούσης πατρίδος ἅς πέσῃ ὁ ἐχθρός.

Εἰς ἤχον Νδλ. νη. ρ χ

Ἐ γώ 'μαι στρα τι ὦ της τὸ ὅπλον

μου βα στῶ⁹χ νὰ πὰ' νὰ, πο λε μή σω

γιὰ νὰ 'λευθε ρω θῶ⁹χ σί γα ἡ ρέ μει σί-

γα ἡ ρέ μει πε ρί πο λος δια θαί νει^ν δλ

σί γα ἡ ρέ μει πε ρί πο λος περ νᾶ^Δ δλ

σί γα ἡ ρέ μει πε ρί πο λος περ νᾶ^Δ δλ

νά ζή σὴ τὸ σπα θί μου καὶ ἡ ἐλευθε-

ριά ^ν δὲ νά ζή σὴ τὸ σπα θί μου καὶ ἡ ἐλευ-

θε ριά.

Ἐμπρὸς στρατηγέ μας ἔμπρὸς ὁδήγησέ μας
κι' εὐθὺς διάταξέ μας νὰ πολεμήσωμεν,
σιγὰ ἡρέμει κτλ.
ζήτ' ὁ Ἀρτέμης καὶ ὅλα τὰ παιδιά.

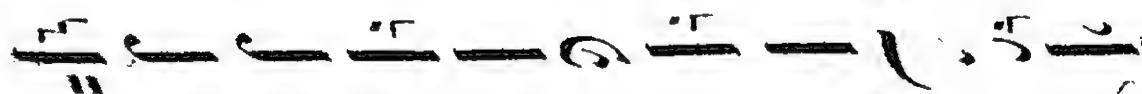
Χριστοῦ τοῦ θείου, γενναῖοι στρατιῶται
ἄς βάψωμεν τὰς λόγχας εἰς αἷμα τῶν τουρκῶν,
σιγὰ ἡρέμει κτλ.
ζήτω ἡ πατρίς καὶ ὅλα τὰ παιδιά.

Τὴν ὥραν τῆς μάχης γενναίως θὰ ὁρμήσω
τὸ αἷμά μου θὰ χύσω γιὰ τὴν ἐλευθερίά.
Σιγὰ ἡρέμει κτλ.
ζήτω ἡ πατρίς καὶ ὅλα τὰ παιδιά.

Εἰς ἤχον ^λ π ^δ νη. ^ε ¹ χ

Ἐάν τὴν σπὶ θα κρυ μέ νη 'ς τὴ στά-

κτην ἐ κρυ βώ του γιὰ μᾶς λει θε ριὰ λ

ἦλθ' ἡ ὦ ρα πε τιέ τε κι' ἄ νά

πτει ἐ ξα νοί χθη σέ κά θε με ριὰ δ

ἦλθ' ἡ μέ ρα φω νά ξαν τα χεί ει λη δ^Δ ποῦ κλει-

σμέ να τὰ εἶχ' ἡ σκλα βιά^π ποῦ κλει σμέ να τὰ

εἶχ' ἡ σκλα βιά^π ποῦ κλει σμέ να τὰ εἶχ'

ἡ σκλα βιά^π καὶ μέ μιᾶς ἐ πε τὰ χθη

καὶ χί λιοι κι' ἄλλοι χί λιοι πε τιῶν ται μέ μιὰ δ^ν

καὶ μέ μιᾶς ἐ πε τὰ χθη καὶ χί λιοι

κι' ἄλλοι χί λιοι πε τιῶν ται γιὰ μιᾶς δ^ν τρέ χουν ἄρ-

μάτ' ἄρ πά ζουν μέ βί ε αν ^Δδὶ τὸν σταυ-

ρὸν γὰρ ση μεῖ ον ε βά στουν καὶ γυ ναῖ-

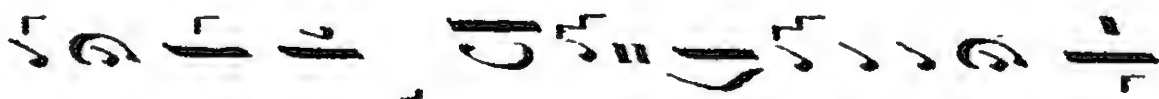
κες παι δία τοὺς φω νά ζουν ^π9 ὁρ κι-

σθῇ τε γιὰ τὴν ἁευ θε ριά ^Δδὶ καὶ γυ ναῖ κες παι διὰ

τοὺς φω νά ζουν ὁρ κι σθῇ τε γιὰ τὴν

ε λευ θε ριὰν ^ρα ὁ ορ κι σθῇ τε γιὰ

τὴν ἁευ θε ριά.

Τούτ' ἡμέρα ποῦ Θεὸς εἶχε στείλει
τὸν Υἱόν του 'ς τὸν κόσμον γιὰ μᾶς,
τούτ' ἡμέρα ἀδελφια καὶ φίλοι
εἶν' ἡμέρα μεγάλης χαρᾶς.

Ἐσάν θηρία ὅλ' ὁρμήσανε τότε
ἔμβαίνουν μέσα εἰς τὴν ἐκκλησίαν,

συγχωροῦνται τὰς ἀγκάλας ἀνοίγουν
πέρνουν ὅλοι τὴν θείαν εὐλογίαν.

Τί εὐλογία ἔτον ἐκείνη ἡ θεία
τῶν ἐλλήνων, ἀναύτ' ἡ καρδία,
τὸν σταυρὸν γιὰ βοήθειαν εἶχον
κί' ἀποκτήσαν μ' αὐτὸν ἁλευθερίαν.

Εἰς ἡχὸν ^λπ δ̣ νη. Ω ^λχ

Κι' ἂν δὲν κό πτει τὸ σπα θί μου ἡ αἶχ μὴ

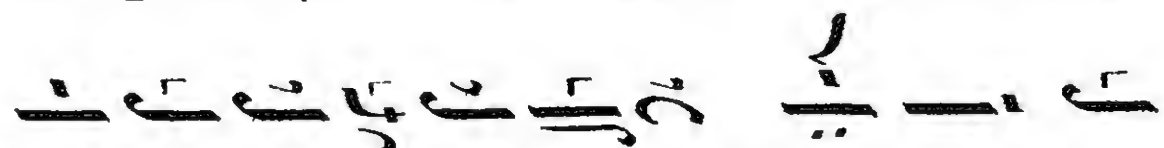

ἂν δὲν τρυ πά ει ⁶λ ἡ ψυ χή δὲν λη σμο νά ει ⁶λ

πῶς εἰ πλάσθ' ἐλ λη νικῆ ⁶λ ἡ ψυ χή δὲν λη σμο-

νά ει πῶς εἰ πλάσθ' ἐλ λη νικῆ ^νδλ ἡ ψυ χή δὲν λη-

σμο νά ει πῶς εἰ πλάσθ' ἐλ λη νικῆ ^νδλ τῶν ἐχ' θρῶν μι-

σῶ τὰ δῶ ρα δὲν τὰ θέλ' ἄς τὰ κρα τή-

 σουν ^{δλ} _Δ τούς μι σῶ κις με μι σή σουν ⁹ _χ

 προ τι μῶ τήν φυ λα κήν ^λ ₆ ναί ή ψυ-

 χή δέν λη σμο νά ει πῶς ε πλασθ' έλ λη νι κή ^ν _{δλ}

 κ' ή ψυ χή δέν λη σμο νά ει πῶς ε πλασθ' έλ λη-

 νι κή.

Ἦς τὸ λαμπρὸν μέλλον ἐλπίζω, βλέπω τὴν ἐλευθερίαν μου καὶ τὴν πρόσκαιρον σκλαβίαν μου λησμονῶ δὲν τὴν ψηφῶ.

Θά 'λθ' ὁλόκληρος ἡμέρα πάλ' ἐλεύθερος θά 'βγῶ,
 θά 'λθῃ θά 'λθῃ μιὰ ἡμέρα ποῦ θ' ἀκυρωθοῦν συνθῆκαι.

Κι' ὁποῖος σ' ἄλωσιν ἐμβῆκεκ' ἐχωρίσθη τῆς μητρὸς,
 θά 'λθῃ θά 'λθῃ 'κείνη 'μέρα νά 'βγ' ἐλεύθερος κι' αὐτός.

Εἰς ἤχον ^λ _π ^{δλ} _{νη} ₂ ^λ _χ

 Ἐ φθας' ή λαμ πρά στιγ μή νά φα νι-

σθη ἄν δρί α ^βη ή πί στις ή ἔλ πί

δα ᾽ς τὰς γραι κι κὰς καρ διὰς ^βη ή πί στις

ή ἄν δρί α ᾽ς τὰς γραι κι κὰς καρ διὰς ^βη

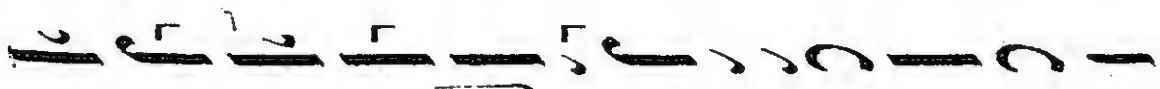
ἄς πᾶ με ναι ἄς πᾶ με ^Δδῖ ή

δδ ξα της μᾶς κρά ζει ή σάλ πιγξ μᾶς

φω νά ζει μᾶς κράζ' ἐ λευ θε ριὰ ^βη ή

σάλ πιγξ μᾶς φω νά ζει μᾶς κράζ' ἐ λευ θε-

ριὰ ^βη ἄς πᾶ με ναι ἄς πᾶ α με ᾽ς τήν

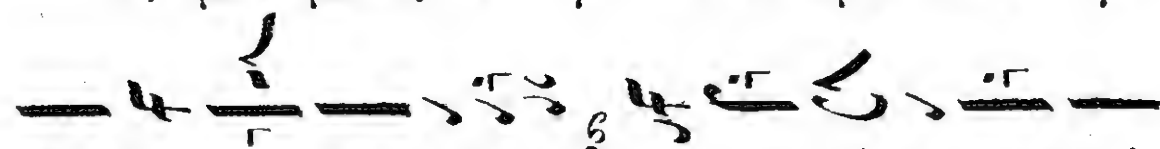

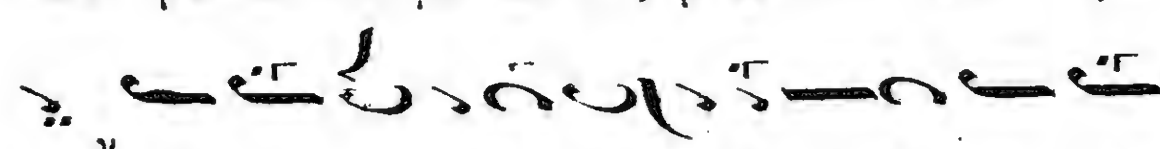
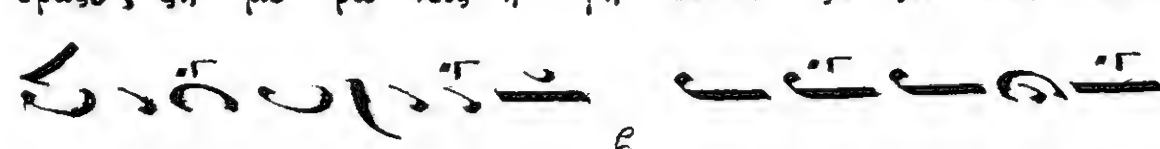

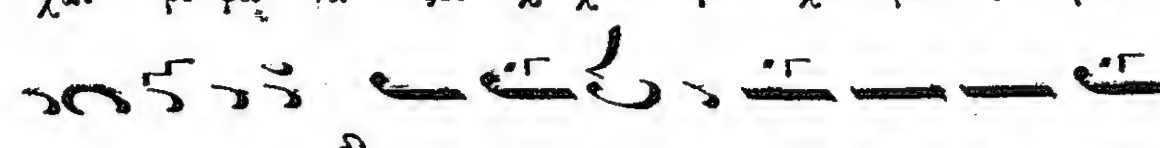
μά χην τῆς πα τρι ^Δδος δῖ ἐκ βά θους τῆς

καρ διί ας βο ὦν ἐ λευ θε ριὰ ^βη ἐκ

 βά θους τῆς καρ δὶ ας βο ὦν ἐ λευ-

 θε ριά.

Εἰς ἦχον $\lambda \pi \delta \lambda$ νη. $\Omega \chi$

 Ξη με ρώ νεις αὐ γῇ τῶν θαυ μά των αὐ γῇ

 δό ξης αὐ γῇ 'λευ θε ριάς ⁶ λ και τοὺς τά φους τῶν πρώ-

 τωνθυ μά των στε φα νώ νεις μ' ἄκ τί νας φαι-

 δράσθ^ν λ ξη με ρώ νεις ἡ γῇ δὲ δο ξά ζει τῆς 'Ελ-

 λά δος 'σάν τό τε σκιρ τᾶ ⁶ λ κι' ἄπ' τὰ σπλάγ χνα της

 χαῖ ρε φω νά ζει ⁹ χ χαῖ ρε χαῖ ρε ἡ μέ-

 ρα λαμπρά ^δ Δ κι' ἄπ' τὰ σπλάγ χνα της χαῖ ρε φω-

— — — — —

νά ζει χαῖ ρε χαῖ ρε ἡ μέ ρα λαμ πρά δ^ν

— — — — —

κι' ἀπ' τὰ σπλάγ χνα της χαῖ ρε φω νά ζει χαῖ-

— — — — —

ρε χαῖ ρε ἡ μέ ρα λαμ πρά δ^ν ᾧ ναὶ σὺ εἰ-

— — — — —

σαι σὺ σ' ἄ γναν τεύ ω μυ στι κή τῆς Ἑλ λά-

— — — — —

δος αὐ γήδ^ν εἶ σαι σὺ μέ χα ρὰν σέ λατρεύω^λ

— — — — —

θαυ μά σι' οὐ ρα νί α πηγὴ δ^ν λαμ προ-

— — — — —

φό ρος ἑσάν τό τε προ θαί νεις δ^ν ὅτ' ἐ-

— — — — —

στά θα ἄρ χαί α σει ρὰ μιᾶς φρι κώ θους σκληρὰ

— — — — —

εἰ μαρ μέ νη καὶ δια δώ σει νά σώ σης

— — —

ἡ μ.ᾶς.

Εἰς ἤχον λ π δ ν η. λ

Τέ λ να γνή σ ι α ἐλ λ ή ή ν ων Δ Εἰς

τὰ σ ύ νο ρα α π ε τᾶ α ϵ ε Δ σῶ-

μα ϵ να ψυ χή μι ι α Δ τὸν ἁ γα-

ρη νὸν χ τυ πᾶ α τ ε Δ τὸν ἁ γα ρη-

νον χ τυ πᾶ τ ε χ τυ πᾶ τ ε χ τυ πᾶ τ ε τὸν ἐχ-

θρὸν ν τὸν ἁ γα ρη νὸν χ τυ πᾶ τ ε χ τυ πᾶ-

 τ ε χ τυ πᾶ τ ε τὸν ἐχ θ ρὸν ν τὸ δι ἁ α δη-

μα νὰ πέ ε ση τοῦ ἐχ θ ροῦ

μας τρο μα σμέ ε ε νου δλ ή πα-

τρὶς καὶ ή θρη σκεί ει ει ει α Δ δὶ στομος

μα χαί αι ρα μί ι ι α Δ εὶς τήν

δε ξι αν ᾄς λά α άμ ψη Δ γέ νους ἀναστα-

τω μέ ε ε ε νου δλ ᾄς λά α άμ ψη Δ

ᾄς λάμ ψη ᾄς λάμ ψη ή ρομ φαί α κι' ο σταυ ρος

κι' ᾄς πέ ε ση Δ κι' ᾄς πέ ση κι' ᾄς πέ ση έλ-

λή νων δ έχ θρός.

Εἰς τὴν ἥπειρον Τζαβέλα τοὺς γενναίους σου ὠδήγα,
Γρίβα Θεόδωρε τοὺς φαύλους εἰς τὴν Λάρισσαν κυνήγα
κυνήγα κυνήγα κυνήγα τοὺς ἐχθροὺς
κυνήγα κυνήγα κυνήγα τοὺς ἐχθροὺς.

Καὶ σὺ τρέξε Χατζῆ Πέτρε καὶ σὺ Ζέρβα καὶ σὺ Ζάκα
καὶ σὺ Καραίσκε νέε καὶ σὺ Βέηκε γενναῖε
καὶ σὺ Ῥάλη καὶ σὺ Ζάκα καὶ σὺ Βαλαστὲ πετᾶτε
πετᾶτε πετᾶτε πετᾶτε σὰν ἄετοὶ
πετᾶτε πετᾶτε πετᾶτε σὰν ἄετοί.

Δὲν ἀκούετε ἀνδρεῖοι τὸν πολεμοκράτην κρότον,
ἄστραψε τὸ τηλεβόλον εἰς τὸν Δούναβιν τὸ πρῶτον,
εἰς τὸν Δούναβιν κτυποῦσιν οἱ ῥῶσοι τοὺς ἐχθροὺς
κ' εἰς ἀνατολὴν κτυποῦσιν οἱ ῥῶσοι τοὺς ἐχθροὺς.

Ἐξω ἔξω τῶν ὀρίων εἰς τὴν Ἄρταν εἰς τὸν Βῶλον,
μὲ τὴν σπάθην εἰς τὸ χέρι πολεμάτενε οἱ γέροι
ὁ ἀγὼν ὑπὲρ τοῦ γένους ὁ ἀγὼν ὑπὲρ τῶν ὅλων·
ἄς λάμψη ἄς λάμψη ἄς λάμψη ἡ θρησκεία κ' ἡ πατρίς
ἄς λάμψη ἄς λάμψη ἄς λάμψη ἡ θρησκεία κ' ἡ πατρίς.

Ἐξω ἔξω τῶν ὀρίων ἡ μικρά μας βασιλεία
ἔσωσε τοὺς θησαυροὺς της, τοὺς βαθμοὺς καὶ τ' ἀριστεῖα·
τοὺς ἀγαρηνοὺς κτυπᾶτε κτυπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς,
τοὺς ἀγαρηνοὺς κτυπᾶτε κτυπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς.

Θέλω ἄλλο νέον κράτος διὰ σὲ ἀναζυμῶση,
τοὺς ἀγαρηνοὺς δὲ πάλιν θέλω τοὺς ἐξουδενώση,
ὁ Θεὸς τὴν εἶπε τότε ὥς ἐδῶ τὸ βᾶδισμά σου,
ἄς λάμψη ἄς λάμψη θρησκεῖα καὶ πατρίς
ἄς λάμψη ἄς λάμψη θρησκεία καὶ πατρίς.

Εἰς τοῦ θετταλοῦ ὁ Πλάστης τὴν μεγάλην πεδιάδα
ἔρριψε τὸ χῶμα ὅλον κτίζων πάλαι τὴν Ἑλλάδα,
εἰς τοῦ θετταλοῦ ὁ πλάστης ὁ πλάστης τοῦ παντός
εἰς τοῦ θετταλοῦ ὁ πλάστης ὁ πλάστης τοῦ παντός.

Ὅσους ὅμως αὐτὸς εἶχε χάλικας ἐκείνους ὅλους
 ἔρριψε τῆς Ἰδῆς πέραν καὶ πατρίδα ἐλευθέραν·
 καὶ πατρίδα ἐλευθέραν ἡμεῖς ἔχομεν τοὺς βράχους
 τὰ βουνὰ καὶ τοὺς τριβόλους, τοὺς βράχους τοὺς βράχους
 τοὺς βράχους καὶ βουνὰ
 κ' οἱ τοῦρκοι τοὺς κάμπους τοὺς κάμπους τὰ δάση τὰ τερπνά.

Ἐμπροστὰ σημαιοφόροι, ἡ φωνή σας ἔστω μία,
 ἡ ἀνάστασις τοῦ γένους καὶ ἡ αὐτοκρατορία·
 κ' ἡ ἀνάστασις τοῦ γένους τοῦ γένους τοῦ γένους τῶν
 γραικῶν
 κ' ἡ ἐξόντωσις τοῦ γένους τοῦ γένους τοῦ γένους τῶν
 τουρκῶν.

Φέρετε δὲ τὴν σημαίαν μέχρι μέχρι τοῦ Εὐξείνου
 ἀνοιχτὴν εἰς τοὺς ἀνέμους καὶ φρικτὴν εἰς τοὺς πολέμους,
 τὸν δικέφαλον ἐκεῖνον αἶτον τοῦ Κωνσταντίνου,
 ᾧ λάμψη ᾧ λάμψη ᾧ λάμψη θρησκεία καὶ πατρίς
 κι' ᾧ μένουν κι' ᾧ μένουν κι' ᾧ μένουν οἱ τοῦρκοι
 μόνον τρεῖς.

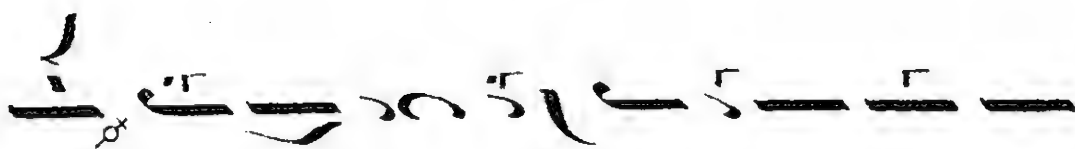
Εἰς τὸν ἵππον ἀναπήδα φθάσας εἰς τὰς Θερμοπύλας
 Μακεδόνας κ' ἡπειρώτας, στρατηγούς καὶ στρατιώτας
 ὅλους εἰς τὰς ἐπταλόφου φέρε τους ὠραίας πύλας,
 ᾧ λάμψη ᾧ λάμψη ᾧ λάμψη θρησκεία καὶ πατρίς
 ᾧ λάμψη ᾧ λάμψη ᾧ λάμψη θρησκεία καὶ πατρίς.

Ὅταν κράτος κινδυνεύει, τότε εἰς τὸν βασιλέα
 μένει στέμμα τοῦ κράτος, μένει σκῆπτρον ἡ ῥομφαία
 κατ' ἀγαρηνῶν ῥομφαία ῥομφαία ῥομφαία κατ' ἐχθρῶν
 κατ' ἀγαρηνῶν ῥομφαία ῥομφαία ῥομφαία κατ' ἐχθρῶν.

Κ' ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πολέμου μεταξὺ τῶν προμαχόνων
πρέπει νὰ ζητᾷ ἐκεῖνος ἢ τὸν τάφον ἢ τὸν θρόνον
ὅπου στέκεται βαρέως ὅπου μάχεται γενναίως·

ἄς λάμψη ἄς λάμψη ἄς λάμψη θρησκεία καὶ πατρίς
κι' ἄς μείνουν κι' ἄς μείνουν οἱ τοῦρκοι μόνον τρεῖς.

Ἦχος πδ' νη.

Στὴν παλάμην καὶ πάλιν τὸ σπαθί

τὸ σπαθί καὶ τὸ αἶμα ποτάμι καὶ

τὸ αἶμα' ἄς χυθῇ

ἦ

Μᾶς φωνάζουν καὶ Σέρβοι μᾶς φωνάζουν

καὶ θοῶδες θετταλοὶ ἢ περὶ ῥωτὲς μα-

κεδόνας καὶ Κροῖτες καὶ ὁ Ἄθως εἰς

Αἶ μόν^Δ καὶ ὁ Πλν δος εἰς Ὅσ σαν δ^ν με τα-

φέ ρουν ε^Δ κεί νων^Δ τήν βρον τό ρω νον γλῶσσανδ^ν

άν τη χει^ρ ἡ πυ ρι τις^ρ αἶ εἰς τήν γήν των

σπαρ μέ νην ε^ρ να μόνον σπιν θῆ ρα^ρ αἶ ε^ρ να

μό νον προσ μέ νει^ρ τῆς Ἑλ λά δος οἱ παῖδες^ν

σεῖς γε νῆ τε σπιν θῆ ρες^Δ στρα τη γοί των γε-

νῆ τε^ρ αἶ καὶ τοῦ γέ νους σω τῆ ρες δ^ν στρα τη-

γοί των γε νῆ τε καὶ τοῦ γέ νους σω τῆ ρες.

Σ τήν παλάμην καὶ πάλιν τὸ σπαθί
καὶ τὸ αἶμα ποτάμι καὶ τὸ αἶμ' ἄς χυθῇ.

Ἄετοί τοῦ Ὀλύμπου τὰ βουνὰ στερημένοι,
ἔς τὸ κλουβί τῆς Ἑλλάδος τῆς στενῆς μας κλεισμένοι,

τὰ πτερὰ καὶ τὰ νύχια μόλις πλέον βαστᾶτε,
 σᾶς ἀνοίγω τὴν θύραν τοῦ κλωβιοῦ καὶ πετᾶτε·
 εἰς τὴν πόλιν πετᾶτε τοῦ κλεινοῦ Κωνσταντίνου
 καθεὶς δράξατε μέρος τῆς πορφύρας ἐκείνου·
 καὶ τὰ μέλη της μίαν οἱ πανέλληνες ὦραν
 νὰ ἐνώσωμεν ὅλα ᾿ς τὴν διθάλασσον χώραν.

᾿Σ τὴν παλάμην καὶ πάλιν τὸ σπαθὶ
 καὶ τὸ αἶμα ποτάμι καὶ τὸ αἶμ' ᾶς χυθῇ.

᾿Σ τὴν ἀγίαν Σοφίαν τὸ θυμίαμα καίει,
 καὶ τὸ πλῆθος ᾿ς ταῖς πέτραις γονατίζει καὶ κλαίει·
 Κωνσταντῖνος ὁ μάρτυς πρὶν ὡς μάρτυς ᾿ποθάνει,
 τὴν ἀγίαν ᾿ς τὰ χεῖλη κοινωνίαν λαμβάνει·
 καὶ χορὸς τῶν ἀγγέλων μελανὰ ἐνδεδυμένος
 ἀπ' ἐπάνω του κλαίει καὶ αὐτὸν καὶ τὸ γένος·
 πλὴν τὸ λάβαρον τώρα αὐτὸς τώρα βαστάζει,
 εὐλογεῖ τὴν Ἑλλάδα καὶ ᾿ς τὰ ὅπλα μᾶς πράζει.

᾿Σ τὴν παλάμην καὶ πάλιν τὸ σπαθὶ
 καὶ τὸ αἶμα ποτάμι καὶ τὸ αἶμ' ᾶς χυθῇ.

Εἰς τὰ χεῖλη ἐπάνω αὐτὸς ἔκραζε τότε,
 πολεμᾶτε τοὺς τούρκους πληγὰς λάβετε δότε,
 ἀλλ' ἢ σπάθη του σπᾶται κ' ἐμπροστὰ πάλιν τρέχει,
 αἰετὸς ὅστις ὅπλα τὰ ὀνύχια του ἔχει·
 καὶ αὐτὰ λέγων γύρω ἡ φωνὴ του ἐσπάρη,
 πάρετέ μου τὴν κάραν πρὶν ὁ τούρκος τὴν πάρη·
 ἀλλὰ τῶρ' ἀπ' τὴν δούλην τοῦ Μωάμεθ κολόναν
 ὁ νεκρὸς τὴν ἀρπάζει καὶ φορεῖ τὴν κορῶνα.

᾿Σ τὴν παλάμην καὶ πάλιν τὸ σπαθὶ
 καὶ τὸ αἶμα ποτάμι καὶ τὸ αἶμ' ᾶς χυθῇ.

Ἐκεῖ τρέξατε ὅπου ὅπου θέλει καθίστη,
τὸν οὐράνιον θρόνον ὁ Θεὸς ἂν θελήσῃ,
ἐκεῖ ὅπου ὡς φόρον ἢ βασίλισσα χώρα
χωρῶν δύο λαμβάνει πόντων δύο τὰ δῶρα.
νὰ ὁ Δούναβις ὅστις μόνος ἔχυνε δρόσον
δροσιᾶς ῥεῦμα ταχύνει καὶ στρατεύματα ῥώσων·
καταβαίνει ὁ ῥῶσος τὴν Ἑλλάδα κοιτάζει
κ' εἰς τὰ ὅπλα ὧ γένος ὁμοβάπτιστον κράζει.

Ἔς τὴν παλάμην καὶ πάλιν τὸ σπαθί
καὶ τὸ αἶμα ποτάμι καὶ τὸ αἶμ' ἄς χυθῇ.

Ὁ ἀγὼν τῆς Ἑλλάδος ἱερὸς καὶ ὠραῖος,
καὶ κἄνεις ἀγγλογάλλος καὶ κἄνεις εὐρωπαῖος
δὲν σήκῳνει Ἑλλάς μου κατ' ἐπάνω σου δόρυ,
κιᾶν σηκώσουν τὰ θραύουν τὰ μεγάλα σου ὄρη,
πλὴν σὲ φέρει ὁ φράγκος ἀλυσίδες ἀγχόνης,
κ' ἐλησμόνησεν ὅσα ἐνθυμοῦνται αἰῶνες·
ἓνα κράτει βιβλίον εἰς τὸ ἓνα σου χέρι,
τὸν σταυρὸν εἰς τὸ ἄλλο καὶ εἰπέ του καρτέρει.

Εἰς ἤχον $\lambda \ddot{a}$. πα ρ χ

Πό λε μο ον εἰς τοὺς ἀ-

πί ι στου ους πό λε μο ον

εἰς τοὺς ἀ πῆ ε στου ους ^π

ὅ σους τρέ ε φουν τὰ βου νὰ α

μας καὶ αἱ λόγ γοι μας πλα τά-

νοὺς ^π δὲ τό σοι τό σοι οἱ ^π

πὸ λε μάφ χοι ^χ εἰς πη δὴ σα τε

ὅρ θοὶ ^π ὁ ἐχ θρὸς νὰ νε κρω θῆ ἡ ^π αἰ-

μα αἰ μα εἰς τὴν Ὅσ σαν ^ρ αἰ εἰς τὸν Ἀ-

θω να πε τὰ τε ^π αἰ μα αἰ μα εἰς τὴν

Ὅσ σαν εἰς τὸν Ἀ θω να πε τὰ τε ^π δὲ

εἰς τὸν Πί λυ δον ον εἰς τὰ

τε εμ πη στρα τι ὦ ὦ

ται στρα τη λά ται π δ ᾄς βα φῶ σιν

αἶ μα κραί σι σας π σπά θαι

μέ χρι τῆς λα βη ῆς τῶν εἰς τὸ

αἶ αι μα τῶν τυ ρά α νων εἰς

τὸ αἶ αἶ μα τῶν ἀ πί στων.

Ψάλλατε τὰ ᾄσματά μου σεῖς τῶν στρατοπέδων νέοι
ὥς τὰ ἔψαλλον ἐκεῖνοι τοῦ ἀγῶνος οἱ γενναῖοι,
ὅταν ἔσπειραν τὸν τρόμον καὶ τῶν τούρκων τὴν φθοράν
εἰς θαλάσσας καὶ ξηρὰν καὶ τῶν τούρκων τὴν φθοράν.

Τῶν πατέρων ἡ ἀνδρεία ἐσᾶς τέχνα δὲν στολίζει,
ἄλλος ἥλιος τὴν γῆν μας ἄλλος σήμερον φωτίζει.

ἄλλος παρ' ἐκεῖνον ὅστις τοῦ ἐχθροῦ τὴν κατασχύνῃ
ἔφεγγεν εἰς τὴν Βαλτέτζην, Ἀμπλιανὴν καὶ Καρυταίνην.

Ἀθλιοι τοῦ τακτικοῦ μας λοχαγοὶ καὶ στρατιῶται
εἰς τὴν ἄδοξον ἀργίαν ἢ ἀνδρεία σας ὥς πότε
θὰ μαραίνεται ὥς πότε καὶ ματαίως θὰ ζητεῖ
καὶ ματαίως θὰ ζητεῖ δόξης στάδιον αὐτῇ.

Ἄνω στήσατε τοῦ Πίνδου τὴν ἐλληνικὴν σημαίαν,
ἢ Ἑλλάς ἐκεῖ ἃς λάβῃ σῶμα νέον ψυχὴν νέαν
καὶ εἰς ἀνοικτὸν αἴρα καὶ εἰς τὴν μεγάλην φύσιν,
ἀπ' τῆς μικροβασιλείας ἱατρεύθηκε τὴν φθίσιν.

Ἰατρεύθηκε τὴν φύσιν νεανίων, νὰ ἐμβαίῃ
δαφνηφόρος εἰς τὰς πόλεις, καὶ ῥοδόχροοι παρθένοι
ν' ἀναθέτουν εἰς ἐκείνους τὴν νικήτριαν αἰχμὴν
τὴν νικήτριαν αἰχμὴν καὶ ζωὴν τῶν τὴν τιμὴν.

Τί καλὸν καὶ εἰς πεζίτην στρατιώτην ἀφοῦ τρέξῃ,
καὶ τὰ μέλη του ἢ νίκη μὲ θερμὸν ἰδρῶτα βρέξῃ,
μετὰ πείναν μετὰ δίψαν καὶ ἀγῶνα του τοσοῦτον
εἰς τὸ τέλος νὰ εὐρίσκη καὶ ἀνάπαυσιν καὶ πλοῦτον.

Ἀλλὰ σᾶς διὰ παρθένους, διὰ πλοῦτον δὲν σᾶς μέλει,
ἐλευθέρωσιν πατρίδος δόξαν ἢ ψυχὴ σας θέλει,
καὶ εἰς πρόσκλησιν σαλπίγκων καὶ εἰς Ἄρεως βοὴν
καὶ εἰς Ἄρεως βοὴν τείνατε τὴν ἀκοήν.

Ἀλλὰ γέροντες καὶ νέοι ἔξω τῶν ὀρίων τώρα
ἔφθασεν ἢ ἀπ' αἰώνων προαγγελλομένη ὥρα,
ἡμεῖς φεύγομεν, σὺ φέγγε ἥλιε, ἥλιε μὴ ἀργοπόρει,
αἶμα εἰς τὸ μέτωπόν σου, αἶμα ὥς κορῶνα φέρει.

Εἰς τῆς γῆς τὰ μαῦρα βάθη, ξίφη μας καὶ πυροβόλα
 νὰ ταφῶσι καὶ σκωρία νὰ τὰ καταφάγῃ ὅλα,
 ὄνομα ἐλευθερίας νὰ προφέρῃ ταπεινὴ
 νὰ προφέρῃ ταπεινὴ κάθε Ἕλληνας φωνή.

Ἄν τὰς πύλας τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ ῥώσους ἀνοιγμένας,
 δὲν περάσωμεν μὲ σπάθας κοπτεράς καὶ γυμνωμένας,
 ὅταν ἔθνος συνομώσῃ τὸν ζυγὸν τοῦ νὰ συντρίψῃ,
 εὐλογεῖ τὴν δυνάμιν τοῦ ὁ Θεὸς ἀπὸ τὰ ὕψη.

Τρέμε βάρβαρε ἐχθρέ μας, τρέμε πόλεις Βυζαντίου,
 ἡ Ἑλλὰς μετὰ τοῦ ῥώσου ἡνωμένη τοῦ ἀνδρείου,
 φέρει μέχρι τῆς ἀπίστου ἐπταπλῆς σου κορυφῆς
 ἐπταπλῆς σου κορυφῆς πόλεμον καταστροφῆς.

Εὐτυχεῖς τοιούτου ἔργου καὶ ἂν πέσωμεν θυσία,
 ὁ ὑπὲρ ἐλευθερίας θάνατος ἀθανασία.
 Ῥῶσε, ῥῶσε, μᾶς ἐνώνει σήμερον θρησκεία μία,
 πάντοτε νὰ μᾶς ἐνώνῃ καὶ ἀχώριστος φιλία.

Εἰς ἤχον $\lambda \pi \delta \nu \eta . \omega \chi$

— — — — —

Ἑλ λη νες ὅλ' ἄς τρέξωμενδ' ἰς τὴν ἡ πει-

— — — — —

ρο θετ τα λί — — — — — αν λ Ἑλ λη νες ὅλ'

ἄς τρέξωμεν ἔς τὴν ἡπειροθετὰ λί

αν^β καὶ ἐμὲ πρὸς τοὺς τούρκους βάλλωμεν^γ ἅ μὲ τὸ

σπαθὶ ἔς τὴν χειρὰν^ν δὲ καὶ ἐμὲ πρὸς τοὺς τούρ-

κους βάλλωμεν^γ ἅ μὲ τὸ σπαθὶ ἔς τὴν χειρὰ.

Ὅλοι ἔς τὰ ὄπλ' ἄς ὁράμωμεν καὶ σπάσαντες τὰ ξίφη
ὥς λέοντες ὀρμήσωμεν ἔς τὰ αἰμοβόρα στίφη,

ἄνδρες γενναῖοι εἴμεθα ἔς τὰ ὄπλα γυμνασμένοι,
τὸ στῆθος μας εἶν' ἀνοιχτὸν καὶ σφαίρας περιμένει,
ἡ λόγχη μας σάρκας ζητεῖ, τὸ ξίφος μας δὲ αἷμα,
ἐκδίκησιν τῶν ἀδελφῶν προσαπαιτεῖ τὸ πνεῦμα.

σ' ἡμᾶς ἐλπίζει ἡ πατρίς τὴν λάμψιν ν' ἀνακτήσῃ,
πολύπορθον σημαίαν της ἔς τὸν Βόσπορον νὰ στήσῃ.

ὁ ὦμος μας ὄπλον ποθεῖ καὶ ξίφος ἡ ὀσφὴ μας,
μάχην καὶ πόλεμον ζητεῖ σκιρτῶσα ἡ ψυχὴ μας.

εἰς τὴν κλαγγὴν τῶν ὀπλῶν μας ἔς τὴν λάμψιν τῶν ξι-
φῶν μας,

ὅλ' ἀφανῆ θὰ γείνωσι τὰ πλήθη τῶν ἐχθρῶν μας,

ὥς θῶας θέλομεν ἰδεῖ νὰ φεύγωσι βοῶντες,
καὶ τρέμοντες ὥς λαγωοὶ τὰς φάλαγγας πηδῶντες.

τὰ σπαίροντά των πτώματα ὁ ποῦς μας θὰ πατήσῃ,
ἡ κνίσσα τῶν αἱμάτων των θὰ μᾶς ζωογονήσῃ.

εἰς τὴν σημαίαν ὁ σταυρὸς θ' ἀντανακλᾷ 'ς τὰ δάση,
ὁ δὲ ἐχθρὸς ἐξόριστος τὸν θρόνον του θὰ χάσῃ·
καὶ οὕτω πως θὰ φθάσωμεν 'ς τὸ τέλος τοῦ σταδίου,
τὸν θρόνον μας θὰ στήσωμεν ἐπὶ τοῦ Βυζαντίου.

Εἰς ἤχον π δ³ νη. ω χ

Λα ε τῆς Ἐ πτα νή σου πό σαις καλαῖς ἐλ-

πί δες β αἱ τρεῖς ἐ φη με ρί δες 'κδί δουν-

ταις τάνησι β α τὸ μέλ λον π' ἀρ χι νά ει β α νά

κ' ἡ φω νή κα τόπιν Δ δ³ τήν ἔ νωσ' ὅλ' οἱ τό ποι μο νά-

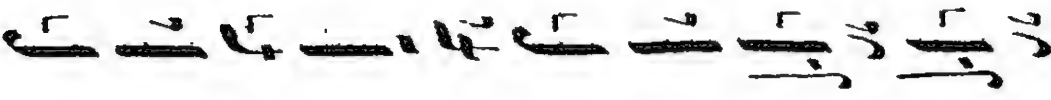

χοι καρ τε ροῦν γ α τήν ἔ νωσ' ὅλ' οἱ τό ποι

μο νά χα καρ τε ροῦν γ α καὶ σὺ λοι πὸν τὰ

μά τια εἶ ναι και ρὸς γ α νοί ξης δ με πό-

 θον νὰ τὰ ρί ψης σ' ἐ κειὸν ποῦ σ' ἄ γα πᾶ δλ^ν

 καὶ σὺ λοι πὸν τὰ μά τια εἶ ναι και ρὸς ν' ἄ-

 νοί ξης μὲ πό θον νὰ τὰ ρί ψης σὲ κιν

 ποῦ σ' ἄ γα πᾶ δλ^ν μὲ πό θον νὰ τὰ ρί ψης σ' ἐ-

 κινὸν ποῦ σ' ἄ γα πᾶ.

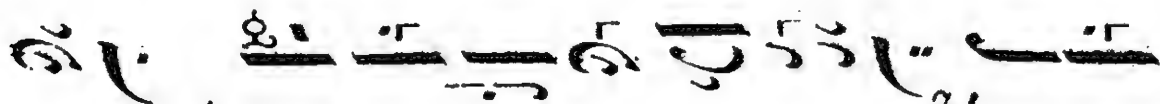
Ὅπ' αἱ τρεῖς συνηγμέναις μ' ἐλεύθερον κονδῆλι,
 ὥσ' ἂν δικοί σου φίλοι θὰ γράφουσι καλά·
 τὴν ἄδικ' ἐξουσίαν θὰ τὴν παραμονεύσουν
 καὶ θὰ τὴν δημοσιεύσουν μ' αἰσθήματ' ἐθνικά·
 καὶ σὺ λοιπὸν τὰ μάτια εἶναι καιρὸς ν' ἀνοίξης
 μὲ πόθον νὰ τὰ ρίψης σ' ἐκινὸν ποῦ σ' ἀγαπᾶ.

Εἰς ἤχον δλ Δι. λ

 Συ κω θῆ τε συ κω θᾶ τε ἄπ' τὸν ὕ-

πνον τὸν βαθὺ ^Δ καὶ ἐμ. πρὸς ὃ λοι μὴν ἀργῆ-

τε ^Δ τὸ του φέ κι τὸ σπαθί ^{Σ'} ^{Σ'} εἰς τὸ

βῆ μα τὸ ταχύ σας ^{Σ'} ^{Σ'} κ'εἰς τὴν λόγ χην

τῆς βαριάν ^{Σ'} ^{Σ'} ἄς ἄ να α στηθοῦν μα-

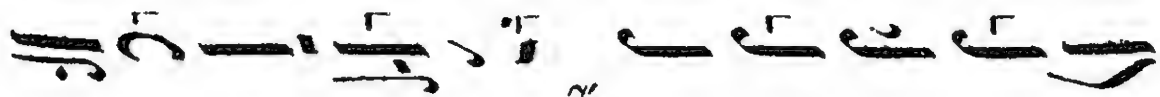

ζή σας δά ση πό λεις καὶ χωριά.

ἦν

φθά νουν πλέ ον τό σοι χρό νοι ^{Σ'} ^{Σ'} ἔντρο πια-

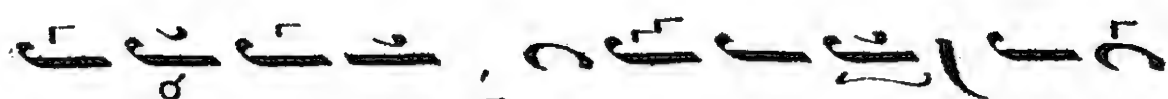
σμέ νοι τα , πει νοί ^{Σ'} ^{Σ'} ποῦ τὸ αἶ σχος μᾶς

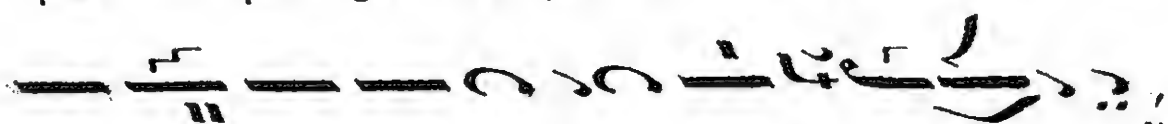
πλα κώ νει ^{Σ'} ^{Σ'} κ' ἡ ψευ τιὰ μᾶς τυ ραν νεῖ ^{Σ'} ^{Σ'}

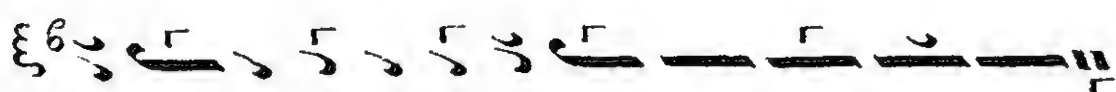
παν τοῦ τώ ρα μπα γιό νέ τα ^{Σ'} ^{Σ'} παν τοῦ θάρ-

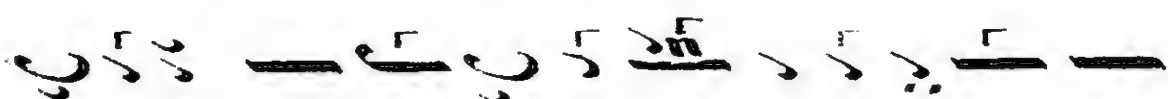
ρος καὶ φω τιά ^πδ' τρέξ' ἄ η δό ο νι

μου ου καὶ πέ τα εἰς της Κύ θνου τὴν ἱτιάνη^ν

Σὲ δα κτυ λη δέ νι^α μέ ση τὸ σπα θι καὶ

γὼ φο ρῶ ^πκί^ο πως θέ λω καὶ αι μα ρέ ση τὴν

πα τρί δα μου φρου ρῶ ^νδ' ἄν τὰ χέρι^α προδο-

σί ^δα νά μου δέ ση προσ πα θῇ ^πστά σου

λέ γω το ολ μη τί α πα λα μί δι καὶ

σπα θί.

^νδ'

Δέν τρο πιά ζω τ'ἄρ μα τά μου τὰ στο λί-

ζω μέ μυρ τιά ^Δδ' καὶ βο ^ιζει τὸ ὀ-

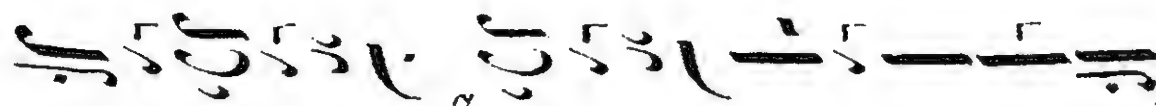
νο μά μου 'στοῦ δε σπο τι σμοῦ τ'αὐ τιά ⁸ καὶ βο t-

ζει τ'ὺ νο μά μου 'στοῦ δε σπο τι σμοῦ τ'αὐ-

τιά ^π δ' κιὸ ταν ἄ νε μος τὰ γέρ νει ἦ τό

κῦ μα τὰ κι νεῖ ⁸ στε ναγμός πνιγ μέ νος φέρ-

νει ὁ πλι σθῆ τε πα ρευ θὺς ^ν ἦ βα ριά

φω νῆ βα ριά φω νῆ βα ριά φω νῆ.

Φοιτητῆς καὶ στρατιώτης σάν τὸ σύνεφον περνῶ
 κ' εἶμαι δίκοπη νεότης ἀστραπὴ μέ κεραυνόν·
 ῥίχν' ἢ πούλια 'ς τ' ἄρματά μου μυστικαῖς ἀκτῖνες τρεῖς
 κ' εἶν' αὐταῖς τὸ σύνθημά μου, λόγχη, νόμος καὶ πατρίς·
 μέ πληγὴν ἂν πέσω πρώτην 'ς τὴν πατρίδα μου πιστός,
 πέφτω σάν τὸν Διοβουνιώτην 'ς τὸ κανόνι πλαγιαστός·
 κ' εἰς τὸ πλάγι τοῦ Παγώνη ξεκουράζω τὸ κορμί,
 ποῦ νεκρὸς θαρρεῖς ξαμώνει κι' ἀπ' τὸ μνηῆμα πολεμεῖ·
 ἔθνοφύλακες καυμένοι πάει πλέον ἢ σκλαβιά,
 καὶ δὲν λιόνομεν δεμένοι σάν λιοντάρια 'ς τὰ κλουβιά.

ἐμπρὸς τώρα, νέος, γέρων ὁ καθείς θεὸν φανῇ,
 ἔς τὸ ξεσπάθωμα Φαβιέρος, Λεωτσάκος ἔς τὴν θανή·
 κ' ἡ ἐλευθερία πάλιν στηριγμέν' εἰς κεραυνόν,
 μέ τὸν Διάκον θὰ προβάλλει σὰν καὶ πρῶτα ἔς τὸ βουνό.

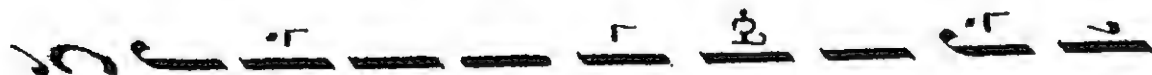
Τὸ ὄνομά μας ὅλο μῦρον ἐζυμώθη μυστικὰ
 ἀπὸ αἵματα μαρτύρων καὶ λουλούδια νεκρικὰ,
 ἀπὸ ἄμετραις θυσίαις καὶ πληγαῖς σπαρακτικαῖς,
 ἀπὸ θλίψεις, ἐξορίαις, ἀνακρίσεις, φυλακαῖς·
 κι' ὅλ' αὐτὰ λειτουργημένα μ' ἓνα ὄρκον σεβαστὸν
 συγχωνεύονται εἰς ἓνα, τὸ σπαθὶ ὅποῦ βαστῶ·
 ἂν δὲν θέλῃ πρὶν ἀκμάσῃ ἓνα ἔθνος νὰ χαθῇ
 ἔς τὸ πλευρόν του ἃς κρεμάσῃ ἐθνοφύλακος σπαθί·
 τὸ φοροῦς' ἡ ἀρχαιότης ἔς τὸ περίφημο στενὸ,
 εἰς τὴν Κιάφαν ὁ σουλιώτης, ὁ μανιάτης ἔς τὸ βουνό,
 κι' ὅταν ἐπιπτες σφαγμένος Κωνσταντῖνε σὰν αἰετὸς
 ἓνας ἦσουν εἰς τὸ γένος ἐθνοφύλαξ ζηλευτός·
 τοῦ χρυσοῦ Μωραϊτίνη τὸ σπαθὶ κ' ἐγὼ φορῶ,
 ποῦ δροσιὰ καὶ μόσχο χύνει ἔς τὸ νησί τὸ θλιβερό.

Καὶ πέτῳ μέ τοῦ Σκαρβέλλη τὸ ἡμίκοπο τίς εἶ;
 ποῦ παράπονα μᾶς στέλλει ἀπ' τὸ ἔρημο νησί·
 λεονταρόπουλα σφιγμένα ἀγκαλιὰ τὴν ἀγκαλιὰ
 κρυφοπαίζουν τὰ καυμένα ἔς τὴν πικρὰν ἀκρογιαλιά·
 κι' ὅταν ἄνεμος τὰ γέρνει ἢ τὸ κύμα τὰ κινεῖ
 στεναγμὸς πνιγμένος φέρνει, ὀπλισθῆτε μιὰ φωνή.

Εἰς ἤχον βου. λ

Ἔ ως πό τε ἦ ξέ νη ἄ κρί-

δα ἔ ως πό τε κου φός βαυ α ρός

θα γυ μνώ νη ἦ τὴν ξέ νην πα τρί δα ⁶

ε γερ θεῖ τε ἄ δέλ φια και ρός ⁶ ε γερ-

θεῖ τε ἄ δέλ φια και ρός.

Ἀναιδῶς τὴν θρησκείαν ἐμπαίζει καὶ τοὺς νόμους
 τὸ τέρας πατεῖ
 νὰ μᾶς βρίζουν δυὸ τρεῖς βαβαρέζοι τίνος πλέον καρδιά
 τὸ κρατεῖ;
 νὰ μᾶς σφάζουν μ' αὐτά μας τὰ χέρια νὰ μᾶς διώχν' ἀπ'
 αὐτὴν μας τὴν γῆν,
 εἶναι πρᾶγμα ποῦ φρίττουν τ' ἀστέρια, φρίττ' ἡμέρα, ἡ
 νύξ κ' ἡ αὐγή.
 ὁ πατὴρ τὸν υἱὸν νὰ σπαράττη, ἀδελφὸς ἀδελφὸν νὰ κτυπᾷ
 καὶ ὁ φίλος τὸν φίλον νὰ σφάζῃ οὐδ' ἡ τίγρις αὐτὴ τ' ἀγαπᾷ,
 ἡ διχόνοια ὅθεν ἄς λείψῃ, μεταξύ μας ἄς παύσ' ἡ σφαγὴ,
 διότι κλαί' ὁ Θεὸς ἀπ' τὰ ὕψη κι' οἱ ἐχθροὶ μας γελοῦσι
 'ς τὴν γῆν.

ὅς τήν ὁμόνοιαν ἥτις προσμένει ἅς πηδήσωμεν ὅλ' ἀγκαλιὰ
 θὰ τρομάξουν θὰ φύγουν οἱ ξένοι δίχως αἷμα δικόμας σαλιά·
 μίαν ἔχομεν ὅλοι μητέρα, μίαν πίστιν καὶ ἓνα Θεόν,
 ἓνα πνέομεν ὅλοι ἀέρα τὸν αὐτὸν συγκροτοῦμεν λαόν·
 κάθε Ἕλληνα καλὸς στρατιώτης, ἅς ἀρπάξωμεν ὅλοι σπαθιά
 καὶ ἅς κράξωμεν ἔξω προδότα βαυαρὲ δὲν σὲ θέλομεν πλιά,
 κάθε Ἕλληνα καλὸς στρατιώτης ἅς ἀρπάξῃ ἀπὸ ἓνα σπαθί,
 πᾶς δηλὸς θὰ φανῇ ὡς προδότης 'π' ἅς μὴν εἶχε ποτὲ
 γεννηθῇ.

Εἰς ἤχον $\lambda \delta \lambda$. νη ρ χ

Χαῖ ρε ὦ λαμ πρὰ ἡ μέ ρα χαῖ ρε

τρί τη Σε πτεμ βρί ου π θὰ τι-

μᾶ σαι ὡς ἡ θεία Δ εἰ κο στή πέμ-

τη Μαρ τί ου δρὰ μω μεν παι διά

μέ ἐ λιάς κλα διά ν δὲ καὶ μέ στέ φα-

νον κα θέ να ο κα θεῖς ἄ νά φω νά-
 ξω μεν εὐ θύς δὲ καὶ μέ στέ φα νον κα θέ-
 να ο κα θεῖς ἄ νά φω νά ξω μεν εὐ θύς.

Ζήτω ἔθνος τῶν ἐλλήνων Ὅθων καὶ ἡ Ἀμαλία,
 ζήτωσαν κ' οἱ ἀρχηγοί μας κάτω ἡ ξενοκρατεία,
 ἄγωμεν παιδιὰ μ' ἐλιάς κλαδιὰ
 καὶ μέ χειρας ὑψωμένας ὁ καθεὶς νὰ εἰποῦμεν ὅλ' εὐθύς.

Βασιλεῦ 'ς τὸ ἔθνος ἄλλος ξένος πλέον νὰ μὴν ἄρξη
 αἰμοδόρος ἢ ξενόφρων 'ς τὸ ἐξῆς νὰ μὴν ὑπάρξη,
 κράξατε παιδιὰ νὰ μὴν ἄρξη πλιὰ
 αἰμοδόρος ἢ πανοῦργος τε κανεὶς νὰ φωνάξη παρευθύς.

Ἐπειδ' ἔφεραν τὸ ἔθνος εἰς τὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου
 καὶ τὸ ἔσωσεν ἡ θεία πρόνοια καὶ συνδρομή σου,
 τρέξατε παιδιὰ μέ ἐλιάς κλαδιὰ
 καὶ μέ χειρας ὑψωμένας ὁ καθεὶς νὰ φωνάξωμεν εὐθύς.

Ὅθ' οἱ Ἕλληνες τοιούτου ἔχουν χρεῖαν βασιλέως,
 νὰ ᾔχη φρόνημ' Ἀριστείδου, τόλμην δὲ τοῦ Ἀχιλλέως·
 τρέξατε παιδιὰ μέ ἐλιάς κλαδιὰ
 καὶ μέ χειρας ὑψωμένας ὁ καθεὶς νὰ φωνάξωμεν εὐθύς.

Καὶ ὥς Μέντορα νὰ ἔχης σύμβουλόν σου τὸν Κώλέττην
 καὶ ὥς ἄλλον Δημοσθένην Μεταξᾶ τὸν εὐεργέτην.

τρέξατε παιδιά με ἑλῖας κλαδία
καὶ με χεῖρας ὑψωμένας ὁ καθεὶς νὰ φωνάξωμεν εὐθύς.

Τοὺς προγόνους μας δὲ πάλιν ἔχε πάντα στήριγμά σου
καὶ συμβούλους σου εἰς ὅλα τὰ ἐπιχειρήματά σου,
τρέξατε παιδιά με ἑλῖας κλαδία
καὶ με χεῖρας ὑψωμένας ὁ καθεὶς νὰ φωνάξωμεν εὐθύς.

Τότε θὰ ἰδῇς τὸ ἔθνος πάντοτε νὰ θριαμβεύῃ
κ' εἰς τὴν βιομηχανίαν ὁλονέν νὰ προοδεύῃ,
δράμωμεν παιδιά με ἑλῖας κλαδία
θριαμβεύοντος τοῦ ἔθνους θὰ ἰδῇς νὰ φωνάξῃ ὁ καθεὶς.

Εἰς ἤχον $\overline{\alpha\alpha}$ Γα $\overline{\chi}$

Τοῦ συν τάγ μα τος ἡ δό ξα καὶ ὁ δι-

ορ γα νι σμὸς π_9 τοὺς αἰ τί ους νὰ φυ λάτ-

τη ὁ πα νά γα θος Θε ὁς $\alpha\alpha$ τοὺς αἰ τί ους

νὰ φυ λάτ τη ὁ πα νά γα θος Θε ὁς.

Εἰς τὰς τρεῖς τοῦ Σεπτεμβρίου ἡ ἡμέρ' ἦτο λαμπρά,
εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐδόθη μεγαλότατη χαρά·

ὁ Καλέργης, Μακρυγιάννης κι' ἄλλοι μὲ αὐτοὺς πολλοὶ
ἔκαμαν τὸ ὄνομά των πάντα ν' ἀκτινοβολῇ·

μὲ ἀνδρείαν 'ς τὸ παλάτι τρέχουν τὸ πολιορκοῦν
ἢ τὸ σύνταγμα νὰ γίνη ἢ ἀμέσως νὰ χαθοῦν·

αἰφνης δὲ ὁ βασιλεὺς μας βλέπει πολιορκισμόν,
'ς τὸ παράθυρον προβαίνει φόβον ἔχων τρομερόν,
καθὼς δὲ τὸ πλῆθος εἶδε καὶ τὸν πολιορκισμόν
τότε ἤρχισε νὰ λέγῃ πραιεῖς λόγους 'ς τὸν λαόν,

"Ἕλληνες καὶ ἀδελφοί μου ἔμεινα ἐκστατικὸς
ὅτε εἶδα τόσον πλῆθος 'ς τὸ παλάτ' ἐξαφνικῶς·

ἔρωτᾷ ποῦ 'ν οἱ ὑπουργοί μου μετ' ἐμοῦ γιὰ νὰ σκεφθοῦν
κ' εἰς τὸν θόρυβον ἐτοῦτον νὰ μὲ περιποιηθοῦν;

Οἱ δὲ Ἕλληνες τῷ λέγουν δὲν ὑπάρχουν ὑπουργοί,
ὅλ' εὐρίσκονται ἀρέστο, σύνταγμα θεὸς νὰ γενῇ.

"Ἕλληνες ὅτι ζητεῖτε εἶν' ὠραῖα καὶ λαμπρὰ
καὶ ἐγὼ τὸ ὑπογράφω μὲ εἰλικρινῇ καρδίαν,
διορίαν ὅμως θέλω δι' ὀλίγων ἡμερῶν
ἐπειδὴ 'μαι ζαλισμένος θέλω νὰ συλλογισθῶ.

"Οχι βασιλεῦ, φωνάζουν, πρέπει νὰ ὑπογραφῇ,
ὁ λαὸς νὰ ἡσυχάσῃ ἢ τὸ πᾶν θεὸς νὰ χαθῇ·

αἰφνης δὲ καὶ τινὲς πρέσβεις βλέπουν νὰ παρευρεθοῦν
ἐνδυμένοι τὰς στολὰς των 'ς τὸ παλάτι νὰ ἐμβοῦν,
— ἐμποδίζονται ἀμέσως, στέκονται καὶ ἀποροῦν
τὴν σοφίαν τῶν ἐλλήνων καὶ εὐθὺς ἀναχωροῦν·

ἡ βασίλισσα τῷ λέγει: Βασιλέα μου νὰ ζῇς
δῶσε τὴν ὑπογραφὴν σου τῶν ἐλλήνων μὴν ἀργῇς,
πρῶτος βασιλεὺς Ἑλλάδος σ' ἀγαπ' ὅλος ὁ λαός,
ἔπαινον πρέπει νὰ τό 'χεις νὰ 'σαι συνταγματικὸς,

ἡ Ἑλλάς καθὼς γνωρίζεις, ὅπου εἶμαι καὶ γυνή,
καὶ ὁ νόμος ἂν χαλάσῃ σύνταγμα θεὸς νὰ γενῇ·
παρευθὺς ὁ βασιλεὺς μας δὲν προσμένει πλὴν καιρὸν,
τὴν ὑπογραφὴν του δίδει καὶ ἡσυχάζει τὸν λαόν.
Ζήτω Ὅθων Ἀμαλία πάντα μὲ χαρὰν νὰ ζῆς,
εἴθε καὶ ὅλων τῶν βαρβάρων γίνῃς ἐξολοθρευτὴς,
ζήτω Ὅθων Ἀμαλία, καὶ τὰ ἔθνη ἐπαινοῦν
εἰς τὸ σύνταγμα ἅπαντα τὸ ἀποροῦν.

Εἰς ἤχον $\pi \delta \lambda \nu \eta . \varrho \chi$

Α ρατ' ὅπλα γεν ναῖ οἱ ὁ πλίται

θετ τα λοὶ ἡ πει ρῶται καὶ κοῆτες

ἀλ βα νοὶ μα κε δό νες καὶ θρα-

α κες χ ὅλοι ὅ σοι Χριστὸν προ-

σκυ νᾶ α τε

᾽ς τὸ χέ ᾽ς τὸ χέ ᾽ς τὸ χέ ρι ὁ καθείσσας

ἄς κρατεῖ δὲ σταυρὸν σταυρὸν σταυρὸν

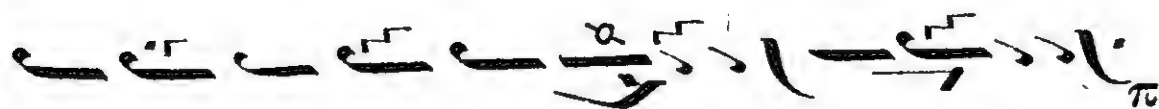

σημαίαν τουφέκι καὶ σπαθί

δὲ

Πάντες ὅλοι ὁμοῦ ἐνωθῇ τε

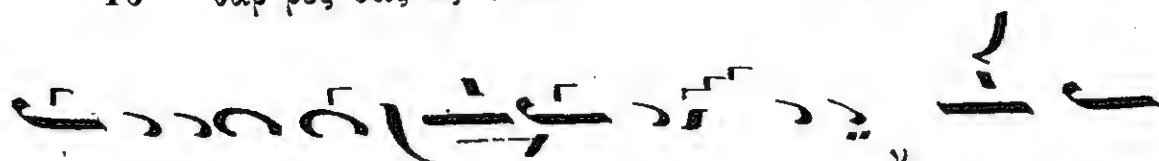

τοὺς προγόνους ἡμῶν μιμηθῇ ἡ τε

πρ

Τὸ θάρρος σας ἄς ᾗναι τὸ σπαθί ἡ ἐνω-

σις θεία θρησκεία καὶ πατρίς δὲ ἐνω-

σις θεία θρησκεία καὶ πατρίς. (α)

(α) Ὅτε κατὰ 18 Ναπολέον ὁ Α' εἰσέρχετο εἰς τὴν Ῥωσίαν νικη-
τῆς καὶ τροπαιοῦχος, ὁ στρατηγὸς Κουτούζωφ διὰ στρατηγήματος ἐδη-
μοσίευσεν ὅτι οἱ γάλλοι εἰσελθόντες εἰς τὴν Ῥωσίαν θὰ καταστρέψωσι
τὴν θρησκείαν, θὰ πυρπολήσωσι τὰ θυσιαστήρια καὶ θὰ καταδαφίσωσι τοὺς
ναοὺς καὶ τὰ μοναστήρια· τότε οἱ παρὰ τῇ μεγαλοπόλει Μόσχῃ κάτοικοι
τῆς πόλεως ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες ὑπὸ θρησκευτικοῦ ὀρμώμενοι
αἰσθήματος ἄραντες τὰ ὅπλα ἐξήλθον εἰς ἀντίκρουσιν τοῦ Ναπολέοντος
ἄδοντες τὸν παρόντα ἤχον, ὃν οἱ Ῥῶσοι εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης
καλοῦσι « μάρς τοῦ Ναπολέοντος »· καὶ ἐδίωξαν μὲν τὸν ἐχθρὸν ἀλλ'
ἐπυρπολήθη ἡ πόλις αὐτῶν ὑπὸ τοῦ στρατοῦ τοῦ Ναπολέοντος.

Μὴ θαρρεῖτ' εἰς τὰς ξένας δυνάμεις
 δὲν τὰς μέλλη ἄν ἔθνος στενάζῃ
 ὑπὸ βάρβαρον ζυγὸν τοῦ τυράννου
 τοῦ ἀχρείου καὶ πλάνου σουλτάνου.
 Λοιπὸν ἐμπρὸς τὸν τίμιον σταυρὸν
 σ' αὐτὸν θαρροῦντες μὴ χάνετε καιρόν.

Φθάνει πλέον καὶ ἡγγικ' ἡ ὥρα
 ὁ σουλτάνος ν' ἀλλάξῃ τὴν χώραν.
 Τὸ θάρρος σας ἄς ᾔναι τὸ σπαθί,
 θεία ἔνωσις, θρησκεία καὶ πατρίς.

Ἔως πότε ὁ τύραννος οὗτος
 τοῦ Μωάμεθ ὁ μέγας ταρτουῦφος
 θὰ κρατεῖ τὴν ἁγίαν Σοφίαν
 τῶν ἐλλήνων τὴν θείαν λατρείαν ;
 Δεῦτε ὦ ἥρωες μᾶς κράζει ἡ πατρίς
 πάντες ἄς σπεύσωμεν μεγάλοι καὶ μικροί.

Ἦ τὸν ναὸν τῆς ἁγίας Σοφίας
 ἵνα θεία ψαλλῇ λειτουργεία.
 Τὸ θάρρος μας ἄς ᾔναι τὸ σπαθί
 θεία ἔνωσις, θρησκεία καὶ πατρίς.

Κωνσταντῖνος ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος
 βασιλεὺς Βυζαντίου, καὶ πρῶτος
 ὑπεστήριξε τὴν θείαν θρησκείαν
 τῶν Ἑλλήνων ἔς τὴν ἁγίαν Σοφίαν.
 Εἰς ταύτην πάλιν τοιοῦτος ἄς στεφθῇ
 ὅταν ἐμβῇ ἐμπρὸς μὲ τὸ σπαθί.

Κωνσταντῖνος ὁ Ἕλλην καὶ γίνει
νικητῆς εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην.

Λοιπὸν τὸ θάρρος μας ἄς ᾔηται τὸ σπαθί,
θεία ἔνωσις, θρησκεία καὶ σπαθί.

Ε Γ Χ Ω Ρ Ι Α

Εἰς ἤχον $\frac{\lambda}{\pi} \ddot{q}$ πα. φ $\frac{7}{\lambda}$

دعوتِ اسلامی

Σὺ πρὸ τε μὲν εἶ περ ὦ ἦ-

تعلیم و تربیت

γα πη τή μου ^π9 σὺ πό τε μοῦ

وہی ہے جس نے ان کو

$\epsilon\tilde{\iota}$ $\pi\epsilon\varsigma$ $\tilde{\omega}$ η $\gamma\alpha$ $\pi\eta$ $\tau\acute{\eta}$ $\mu.\omicron\upsilon$ $\begin{matrix} \pi \\ 9 \end{matrix}$

١٥٠

ἔρω τᾷ Χριστῷ γὰρ πῃ δι' ἐ-

مَدِينَةُ الْمَدِينَةِ

μὲ κατὰ τὸ πρῶτον χαρὰς τὰ πάντα τὰ

τὰ πάν τα λη σμο νεῖς ᾧ τέ τοιο γέ νος

εἶσαι καὶ δὲν μέ πο νεῖς πῦ τέ τοιο

γέ νος εἶσαι καὶ δὲν μέ πο νεῖς.

Σὺ ποτε μέ εἶπες ᾧ ἡγαπητῇ μου παραιτῶ τὸν κόσμον
πλὴν δὲν σ' ἄλησμονῶ,
ξέχασες τὰ πάντα καὶ ἄλησμονεῖς, τέτοια νέα εἶσαι
καὶ μέ τυραννεῖς.

Τὰ πλούτη καὶ ἡ δόξα σ' ἔκαμαν ν' ἀφήσης ἔρωτα κι' ἀγάπη
καὶ μέ νὰ ἀρνηθῇς,
ξέχασες τὰ πάντα καὶ ἀδιαφορεῖς, 'ς τὸν τάφον νὰ μέ βάλῃς
αὐτὸ θαρρῶ φρονεῖς.

Σὺ ποτὲ δὲν μ' εἶπες ᾧ ἀγαπητῇ μου μαζὴ μου πῶς θὰ ζήσης
τὴν πρόσκαιρον ζωὴν,
ξέχασες τὰ πάντα κι' ἀδιαφορεῖς καὶ γίνεσαι αἰτία
νὰ μέ τυραννῇς.

Μ' ὅλα ταῦτα ὅμως ἄπιστη κι' ἂν ἦσαι πάλιν ἡ καρδιά μου
ὅταν σὲ ἰδεῖ

ἄγγελον σὲ κράζει οὐρανοῦ δροσὸν, ὅμως σὺ ἀφίνεις
τὸ σῶμα μου νεκρόν.

Ἡξεύρεις πῶς ποθαίνω δίχως δισταγμὸν μ' ἔλεγες πουλί μου
δὲν σ' ἄλησμονῶ,

ξέχασες τὰ πάντα καὶ δὲν μέ πονεῖς 'ς τὸν κόσμον ἐγεννήθης
γιὰ νὰ μέ τυραννῇς.

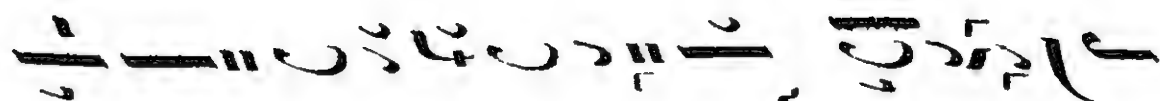
Εἰς ἤχον $\lambda\ddot{\alpha}$. πα. χ

Ἄ φρο δί τη μου κυ ρί α ἰ λα-
 ρό ' τα α τη θε ἄ Δ δ' τοῦ υἱ οὐ σου τήν κα-
 κί αν ὅλ' ἡ γῆ κα τα βο π α τοῦ υἱ οὐ
 σου τήν κα κί αν ὅλ' ἡ γῆ κα τα βο α .

Τί τὸν ἔδωκες δοξάρι, τί σαῖτες φλογεραῖς,
 τί ἀδάμαστο κοντάρι καὶ φαρέτραις τρομεραῖς;
 νὰ ἰδὲ αὐτὸ τὸ στῆθος ὅπου πλέον τὸ πικρὸν
 μέ τῶν σαϊτῶν τὸ πληῆθος τὸ κατέστησε νεκρόν·
 τοῦτο φρόνιμον τὸ κρίνεις τάχα κάμωμα καλὸν
 ἀχαλίνωτο ν' ἀφήσης τὸ παιδί σου τὸ τρελλόν;
 διατί δὲν τὸ παιδεύεις ὅσ' ἂν μητέρ' ἀληθινὰ
 μόνον ὅλο τὸ χαϊδεύεις τὸ τυφλὸ παντοτεινά;
 ἢ λοιπὸν τὸ σωφρονίζεις τὸν ἐχθρόν μας τὸν κοινόν,
 ἢ θεά μου ἂν ὀρίζεις νὰ κλαυθῶ 'ς τὸν οὐρανόν.

Εἰς ἤχον $\lambda\ddot{\alpha}$ Γα α χ

Σκι ε ε ρον χ α α συ χον δά σος

ἡ ἁ θλί α μου καρ διά δ' ἔστην σι γήν

καὶ εἰς τήν φρί κηνδ' ἄχ ζη τεῖ πα ρη-

γο ριὰ δ' πᾶν εὐ ἁ α α ρε-

στον ον εἰς ὅ ο λους δ' μόν' ἐ-

μέ ε θυ σα α ρε στεῖ δυ-

σα ρε στεῖδ' ὅ λοι ἔ ε χουν τήν ην

ἐλ πί ι δα μόν' ἐ γὼ δὲν ἔ-

χω τι ^κλ ὅ λοι ἔ χουν τήν ἐλ πί ι δα

α μόν' ἐ γὼ δὲν ἔ χω τι-

- Ἡ γλυκεῖά μου ἡ ἀγάπη πές με δάσος εἶν' ἐδῶ ;
 τὴν ζητῶ παντοῦ δὲν 'ξεύρω εἰς ποῖο μέρος νὰ τὴν 'βρῶ,
 εἶπατέ μοι καὶ ὦ δένδρα ἂν τὸ φῶς μου εἶν' ἐδῶ,
 ἄχ ! μὲ φαίνεται πῶς ὄχι, μ' ἀποκρίνετ' ἡ ἡχώ·
 μ' ἐστιάσατε πολλάκις δένδρα εὐεργετικά,
 τρισευτυχισμέναις ὥραις πῶς περνᾶται βιαστικά·
 ἄχ ! τοῦ ἀβλακιοῦ ὁ φλοῖσθος ποῦ ὁ ἔρως ἀντηχεῖ,
 δὲν κοχλάζει μόνον καίει δι' ἐμέ τὸν δυστυχῆ·
 ἄχ ! μουρμουρισμοὺς ἀκούω τάχα εἶναι στεναγμοί ;
 στεναγμοὶ τῆς ἀκριβοῦς μου καὶ μὲ λέγουν πῶς θὰ 'λθῇ;
 πλὴν κι' ἂν ἔλθῃ ὁ ἀργός της ἐρχομός δὲν ὠφελεῖ,
 εἰς τὸν τάφον μου θὰ κλαύσουν οἱ 'δικοὶ της ὀφθαλμοί.

Εἰς ἤχον $\overline{\alpha\alpha}$ Γα Ω $\overline{\chi}$

Γλυ κε φέγ γει καὶ τ' ἄ στρον τῆς αὐ γού-

λας σι μα δεύ ει πῶς ὁ ἡ λι ος προ-

θαί νει δ' ἰ σως πλέ ον γιαντ' ἡ-

μας δὲν θα 'βγαί νει π η νὰ μας 'βρί σκει ἐ νω-

νω μέ νους τὰ δυὸ δὲ πάσι ἃ χνί ζον τας

τ' ὧ ραῖ ον φεγγα ρά α κι ^Δ 9 ὁ ποῦ μ' ἔ-

δειχνε τ'ά γνόν πρόσω πόν σου 9 μιὰ βρα διὰ

μ' ἔνα δά σου ἐδὶ χόν σου ^π9 ὁ ταν μ' ἔ-

λε γε, ε γω σ'α γα πω.

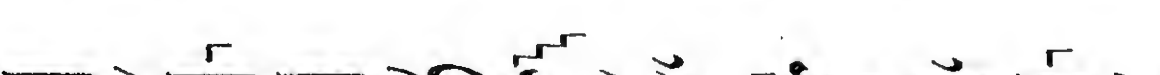

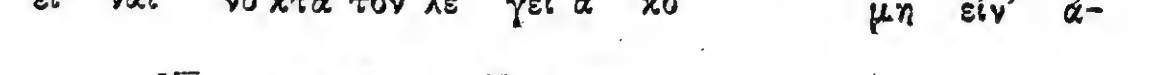
Τότ' ἡ φύσις μ' ἡμᾶς ἐχαιρόταν ὅταν μ' ἔσφιγγες
 ἔς τὴν ἀγκαλίαν σου
 καὶ ἐκτυποῦσε ἡ καρδιά μου εἰς τὴν καρδίαν σου
 καὶ ἡ ψυχὴ μου ἦτον ὅλη μέ σέ.

Πάει ἀχνίζοντας κτλ.

Τώρα τ' ἄνθη ᾠχάθησαν αἰωνίως
καὶ μᾶς ἔμειναν μόνα τ' ἀγκάθια
σκληροῦ ἔρωτος αἰώνια πάθια
πίκραις βάσανα καὶ ἀναστεναγμοί.

Πάει ἀχνίζοντας κτλ.

Εἰς ἤχον $\lambda\delta\lambda$ νη. δ λ

 Τοῦ πο λέ μου ἡ μέρ' ἀ να τέλ λει

 κ' εἴ νας ἡ ρως ὦ ραῖ ος καὶ νέ ος λ^6 τὰς

 ἀγ κά λας τῆς φί λης του θέ λει $\delta\lambda$ ἀ πω-

 θῶν νὰ ζῶ ἰσθῆ τὸ σπαθὶ $\delta\lambda$ ἀλλ' αὐ τη

 ἀ νη σύ χως τὸν βλέ πει νὰ τὸ ον θέλ ξη θερ-

 μῶς προσ πα θεῖ $\delta\lambda^{\Delta}$ εἶ ναι νύ κτα τοῦ λέ γει ἀ-

 κό μη εἶν' ἀ κό μη τὸ σκό τος βα θὺ $\delta\lambda$

 εἶ ναι νύ κτα τὸν λέ γει ἀ κό μη εἶν' ἀ-

 κό μη τὸ σκό τος βα θύ.

Βλέπω τ' ἄστρα ὠραία μου φίλῃ,
βλέπω τ' ἄστρα πῶς τρέμουν καὶ σβύνουν
πῶς τὰ δένδρα σαλεύουν καὶ κλίνουν
ἔς τὴν ψυχρὰν τῆς πρωίας πνοήν.

Ἄφες ἄφες μὲ κράζ' ἡ πατρίς μου
μὲ κινδύνου ἀγρίαν βοήν,
εὐχου μόνον ψυχὴ τῆς ψυχῆς μου
εὐχου μόνον νὰ ἔχω ζωήν.

Με δακρύων ἀγνῶν μαργαρίτας,
ἡ πιστὴ ἐρωμένη τὸν βλέπει,
ὁ γενναῖος ἰδοὺ ἀμφιρέπει
ἡ νεᾶνις καὶ πάλιν θορυβεῖ.

ὦ νὰ μὴν, ὦ νὰ μὴν ἐγεννώμην
πατρίς κ' ἔρως τί θέσις δεινὴ!
ἄ! σιώπα ψυχὴ δίχως γνώμη
καὶ μὲ σφάζ' ἡ μικρὰ σου φωνή.

Γλυκὸ φῶς μου ἰδοὺ ὁ ὀρίζων
βαθμηδὸν βαθμηδὸν κοκκινίζει
τὸ πτηνὸν τῆς πρωίας ἀρχίζει,
ἔς τὸν αἰθέρα νὰ ψάλλῃ φαιδρόν.

Ὅχι! ὄχι! πτηνὸν τι δὲν ψάλλει,
ἀλλὰ πνεῦμα αἶρος σφοδρὸν
τὰ κλονία ταραττεῖ καὶ τρίζουν
ἔς τῆς σελήνης τὸ φῶς τὸ ὠχρόν.

Ὁ γενναῖος εἰς ἓν φίλημά του ἐλησμόνησε πάλιν τὴν ὥραν
ἀλλ' ἐκεῖ θορυβοῦν τ' ἄρματα τοῦ καὶ στενάζει ἐν ἄκρᾳ σιγῇ.

Τ' ἔχεις φῶς μου, ὦ ἥρω μου τ' ἔχεις;

Θὰ σ' ἀφήσω ἰδοὺ ἡ αὐγή.

Δέν μ' ἀφίνης, ὦ μὴ νὰ μὲ θάψης

καὶ ὁ ἥλιος ποτὲ δέν θὰ 'βγῇ.

Κ' ἰδοὺ μία ἐπέρασεν ὥρα καὶ ὁ ἥλιος ἀνέτειλε πλέον
ἀλλ' ἡ νέα δέν εἶχε τὸν νέον, ἀλλὰ μόνη ἐθρήνει πικρῶς.

Φύλαξέ τον θεὸ σκέπασέ τον, ἐν τῷ μέσῳ τοσοῦτου πυρὸς
καὶ εὐδόκησον νὰ ἐπιστρέψῃ ἐραστής νικητῆς καρτερός.

Εἰς ἤχον $\lambda \delta \gamma \eta \rho \zeta$

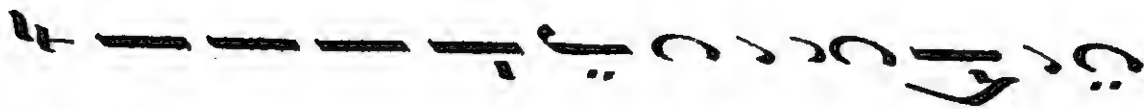
Δέν εἶ ναι τρό πος νὰ γε νῆ ἄλ λη τό-

σον ὦ ραί α με τό σα κάλ λη β $\lambda \kappa \iota \gamma$ -

σοι θαρ ροῦ σι πῶς εἶ ναι κί' ἄλ λη

ἄ ναι σθη σί αν ἔ χουν με γά λην.

Ἀρχὴ καὶ τέλος σὺ εἶσαι φῶς μου, τῆς εὐμορφίας ὅλου
τοῦ κόσμου,
καὶ κάθε κάλλος τὰ δευτερεῖα ἔχ' ἔμπροσθέν σου τῇ ἀληθείᾳ,

ὅσα ναι χρεῖα νὰ καλλωπίσουν μίαν ὥραίαν καὶ νὰ σολίσουν
τὰ βλέπω φῶς μου ἔς τὸ πρόσωπόν σου

καὶ εἰς τὸ σῶμα τὸ ἰδικόν σου·

κάθε σου μέλος με ἀρμονίαν κ' ἰσομετρίαν ἔχει τελείαν,
γλυκὺ τὸ βλέμμα, χρυσοῦν τὸ στόμα, μέτρια ὅλα κατὰ τὸ
σῶμα,

καὶ ὅσα κάλλη εἶδα ὡς τώρα εἰς τὴν καρδίαν μου δὲν ἔχουν
χώραν,

μήτ' ἤξιώθη νὰ με ἐλκύσῃ ἄλλο κἀνένα καὶ νὰ νικήσῃ·

παρὰ καρδία μου τὸ ἰδικόν σου νοῦρι καὶ κάλλος καὶ
πρόσωπόν σου,

αὐτὰ πληγώνουν καὶ θανατώνουν κάθε μου μέλος καὶ με
σκοτώνουν·

τί εἶναι ὕπνος τ' εἶναι χουζοῦρι δὲν ἔξεύρω φῶς μου

χρυσόν μου νοῦρι,

λοιπὸν στοχάσου δὲς τὴν πληγὴν μου κ' ἔλεος κάμε

εἰς τὴν ζωὴν μου,

ὁμως κοιτάζω δὲν ἔχει τρόπον γιὰ τοῦτο στέχει ἔς τὸν

ἴδιον τόπον

καὶ τὴν ζωὴν μου τὴν τυραννίζω χωρὶς ἀγάπην σου

νὰ γνωρίζω.

Εἰς ἦχον $\lambda \ddot{a}$. πα φ $\overline{\chi}$

Τί με γὰ λη δυ στυ χί α δὲν

εἶ ναι: ἐλ πῖς κάμ· μί α ἦλ θε

πλέ ον τώ ρα ἡ φρ' κτή ἡ η ὦ-

ρα ^κ9 ν'ά πο χω ρι σθοῦ μεν ^π9 καὶ

νά μα α κρυν θοῦ μεν ^π9 τί κα-

χο ὄν που λί μου τί κα κόν.

Ἦλθ' ἡ ὥρα γιὰ νὰ φύγω δὲν ἔμπορῶ νὰ ἀποφύγω,
 ἄνεμοι φουσοῦσι καὶ μ' εἰδοποιοῦσι
 πῶς θ' ἀναχωρήσω πρέπει νὰ κινήσω,
 ξεψυχῶ πουλί μου ξεψυχῶ.

Τὸ καράβ' ἐτοιμασμένον ἔμπροσθέν μας ἀραγμένον
 ἄλλον δὲν προσμένει διὰ νὰ πηγαίνει
 νὰ ἔγῃ ἀπ' τὸν λιμένα παρὰ μόν' ἐμένα,
 τί κακὸν ὅταν τὸ θυμηθῶ.

Πῶς ἀφοῦ ἀναχωρήσω ὁ καυμένος πῶς θὰ ζήσω;
 μακρὰν ἀπὸ σένα ἡ ζωὴ σ' ἐμένα
 εἶναι τυραννία, βάσανα, παιδία,
 τί κακὸν θεά μου τί κακόν.

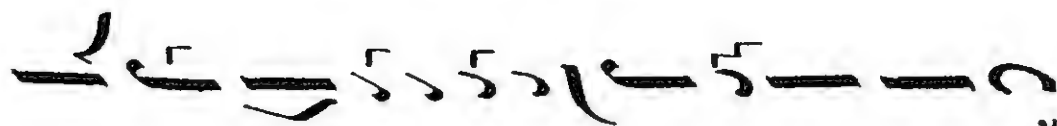
Τώρα θ' ἀναχωρήσω κ' εἰς τὴν βάρκαν θὰ πατήσω,
 τ' ἄρμενα φουσκόνουν ἄγκυραν στήκόνουν,
 ἔχε φῶς μ' ὑγείαν μὲ καλὴν καρδίαν,
 τί κακὸν πουλί μου τί κακόν.

Ἄλλη μιὰ θὰ σὲ φιλήσω πρὶν ἔς τὴν βάρκαν νὰ πατήσω,
μὴ λυπῆσαι φῶς μου, μὴ θρηνεῖς ἐμπρός μου
ἀλλὰ δός μου χέρι ὅτι μ' εἶσαι τέρι,
ξεφυγῶ θεά μου ξεφυγῶ.

Παλληκάρια μὴ κουντᾶτε τὰ κουπιὰ σας μὴ τραβᾶτε,
νὰ γυρίσω πίσω ν' ἀποχαιρετήσω
γιατὶ μὲ φωνάζει καλὴ ὥρα κράζει,
ἔς τὸ καλὸ πουλί μου ἔς τὸ καλὸ.

Πάρ' αὐτὸ τὸ δακτυλίδι τῆς ζωῆς μας τὸ παιγνίδι,
γι' ἀρραβῶνα φῶς μου φόρεσέτ' ἐμπρός μου,
μὴ τ' ὁμολογήσεις μὴ τὸ μαρτυρήσεις,
ἔχε ἔγειά πουλί μου ἔς τὸ καλὸ.

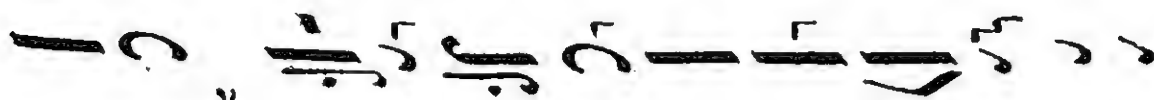
Εἰς ἤχον λ π δ $\nu\eta$. ω χ

Ἔ ως πό τε τὸ κα κὸν θὲ νὰ τρέ $\chi\eta\delta$

καὶ ἡ τύ χη ἡ κα κὴ θὰ μὲ κα τα-

τρέ $\chi\eta\delta$ ἄχ ἄχ ἄ λυ πη τη ψυ χή

ἡ δυ στυ χῆς δ δὲν λυ πη σαι ἀν θη ράν ἡ

λι κί αν ^νδ^ν δέν πο νεῖς βα σα νι σμέ νη

καρ δί αν ^νδ^ν ἄχ ἄχ ἀλλ' οὐ τε τοὺς δει-

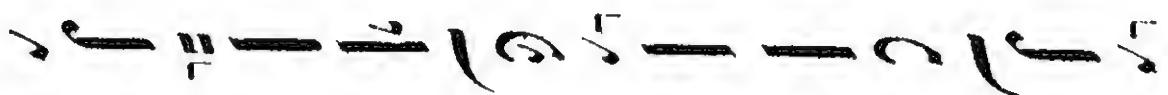

νοὺς στε ναγ μούς.

χ

Πῶς νὰ ὅ πο φέ ρω φῶς μοο τὸν ὀδι κόν

σου χω ρι σμόν δέν ἡ ξεύ ρω πῶς νὰ

νὰ σβύ σω τὸν με γά λον μου καὶ μόν.

Πάθος μ' ἔγεινε τὸ πρῶτον σου βλέμμα
καὶ μ' ἐφλόγισεν ἀμέσως τὸ αἶμα,
ἄχ! ἄχ! μ' ἐπλήγωσες βαθυὰ τὴν καρδίαν.

"Αχ, ὁ νοῦς μου ἡσυχίαν δέν ἔχει,
ῥμέρα νύκτα εἰς τὰ κάλλη σου τρέχει,

"Αχ! ἄχ! τὴν ἴδιαν θαρρῶ πῶς θωρῶ,
πλὴν τὸ νὰ θαρρῶ πῶς βλέπω τίποτε δέν μ' ὠφελεῖ
εἶναι μία φαντασία τοῦ νοὸς ἀπατηλή.

"Οπου εἶμαι ἢ σταθῶ ἢ κοιμοῦμαι
ῥσένα μόνον σκυθρωπὸς συλλογοῦμαι,
ἄχ! ἄχ! ματάκια μου γλυκὰ γαλανά.

Ποῦ νὰ ἦναι τὸ χρυσὸν περιστέρι,
 ποῦ νὰ ἦναι τὸ 'δικόν μου τέρι,
 ἄχ! ἄχ! δὲν 'βγαίνει νὰ τὸ 'δῶ νὰ χαρῶ.

Δὲν εὐγαίνειis ἔμπροσθέν μου δέξου καὶν πουλάκι μου
 διὰ νὰ σὲ συντροφεύσῃ ἡ θερμὴ ἀγάπη μου.

Εἰς τὸ θέατρον ἐτοῦτο τοῦ κόσμου
 σ' εἶσαι ἥλιος, φεγγάρι καὶ φῶς μου,
 ἄχ! ἄχ! ἐλπίς μου καὶ πνοὴ καὶ ζωή.

'Σ τὸν ὀρίζοντά μου σὺ βασιλεύεις
 καὶ ψυχὴν μου καὶ ζωὴν μου κυριεύεις,
 ἄχ! ἄχ! κυρία μου χρυσὴ εἶσαι σύ.

Πότε θὰ 'λθ' ἐκείνη ἡ ὥρα νὰ σὲ βλέπω φανερά
 καὶ νὰ λάμπῃς ἔμπροσθέν μου ὡς ὁ ἥλιος 'ς τὰ νερά.

Πλὴν ἀλλοίμονον σ' ἐμέ ὦ σ' ἐμένα
 τὸ θωρεῖς πῶς κινδυνεύω γιὰ 'σένα,
 ἄχ! ἄχ! καὶ πάλ' ἀδιαφορεῖς κι' ἀπορεῖς.

'Αφροδίτη μου κυρία θεά μου
 γενοῦ ἴλεως 'ς τὰ τόσα δεινά μου,
 ἄχ, ἄχ, σπλαγχνίσου μίαν καρδίαν σταθεράν.

Στείλε στείλε τὸν υἱόν σου ὅστις τρέχει πανταχοῦ
 νὰ σπαράξῃ τὴν καρδίαν της 'σὰν καὶ μένα τοῦ πτωχοῦ.

Εἰς ἤχον λ δ ν η ϵ χ

Αἰ αἰ ω νί ι . ως ξ . ε χα σα . τὸ

φῶς τῶν ὁ φθαλ μῶν μου ^ξ καὶ ἰ α-

τρε ε τῶν πο ὁ νων μου καὶ ὁ λων

τῶν ὄσι νῶν μου ^ν δὲ ἀ πὸ φθό νον φῶς μου

κ' ἐχ θρι κήν φι λί αν ^ξ καὶ τήν γλυ κιάν σου φεύ γω

καὶ τερ πνήν φι λί αν ^ξ καὶ ἔ ρη μος καὶ μο-

να χὸς πῶ ὤς νὰ ζή-ῃ σω ὁ ο πτωχός.

Θόλωσα τὴν σφαίραν μου ἀπὸ τοὺς ὀδυρμούς μου,
 σύνεφα συχώθηκαν ἀπὸ τοὺς στεναγμούς μου,
 ἀναθυμιάσεις πέμπω 'ς τὸν ἀέρα
 τοῦτο δὲ τὸ κάμνω νύκτα καὶ ἡμέρα
 κουφισμὸν δὲν ἐννοῶ νύκτα ἡμέρα θρηνηθῶ.

Παρηγοριὰ δὲν μ' ἔμεινε ἀπὸ τὴν στέρησίν σου
 οὔτ' ἐλάφρωσις καμμία ἀπ' τὴν ἐνθύμησίν σου,
 ὁ θάνατος φῶς μου θέλει μὲ σηκώσει
 κι' ἀπ' τοὺς τόσους πόνους θέλει μὲ λυτρώσει
 τὴν ζωὴν μου πέρνουσα ζῆσε μόνη χαίρουσα.

Ἐνα σὲ παρακαλῶ χρυσό μ' ἀηδονάκι,
 ἔχε εἰς τὴν μνήμην σου κ' ἐμένα τὸ ξενάκι,
 μὴ μὲ ἀποβάλλεις ὅσον ζῆς καὶ εἶσαι
 πάντοτε θεά μου νὰ μὲ ἐνθυμῇσαι
 καὶ νὰ ζήσης εὐτυχῶς εὐχομαί σου ὁ πτωχός.

Ἦχος π̣ δ̣ νη. Ω 7

Δέν θέλω ἡ γη. πο ρέ σω

παν τε λῶς νὰ πε ρι γρά ψω φῶς

μου ἐν τελῶς δ̣ κάλ λος σου τὸ θε ῖ-

κὸν τὸ ὁ ποῖ ον θέ λει μ' ἔ χει δοῦ λον θε λη-

μα τι κὸν πά θος φεῦ ἐ ρω τι κόν.

Τὰ δύο σου μαῦρα μάτια καὶ γλυκὰ εἶν' βλέμματα τῷ ὄντι
 τὰ ξανθὰ σου τὰ μαλιά [θελκτικά,
 καὶ τὸ πρόσωπον φλογίζουν τὴν ἀθλίαν μου καρδιάν,
 φεῦ! ἐρωτικὴ φωτιά.

Ἡ δὲ λεπτὴ σου μέση καὶ στολὴ καὶ ἡ τῆς ὁμιλίας συστολή
 μέ ἐπροξένησαν πληγὴν
 ὥστε μόλις ἀναπνέω ὁ ταλαίπωρος ἔς τὴν γῆν
 ποῦ νὰ βρῶ καταφυγὴν.

Λοιπὸν παρακαλῶ σε ταπεινῶς νὰ μὴ μέ βασανίζεις ἀπηνῶς
 ἀλλὰ νὰ μέ λυπηθῇς
 ὅτι σὲ θερμολατρεύω φθάνει νὰ ἐνθυμηθῇς
 διὰ νὰ δυσωπηθῇς.

Ἐὰν ὅμως καὶ μένης ἀκλινῆς ἔς τὸ πείσμά σου ὥς ἄλλη
 καὶ σκοπεύεις προφανῶς [ἐρινὺς
 διὰ νὰ μέ περιπαίζης ἐπειδ' εἶμαι ὀρφανὸς
 ἅς σὲ κρίν' ὁ οὐρανός.

Εἰς ἤχον λ π δ ν η . χ

Λ ν α χ ω ρ εῖς χ' ἐ κε ποῦ πᾶς ἐλ-

πί ι ζω ν' ἀν τα μω θεῖς μ' ἐ κεί νην

π' ἀ γα πῶ ϵ λ κί' ἀν τὴν ι δῆς σφι γκτὰ

σε ἐ ξορ κί ι ζω νὰ τῆς εἰ πῆς αὐ τὰ

ποῦ θά σ' εἰ πῶ.

Νὰ τῆς εἰπῆς ὅτι τὴν ἐλατρεύω
 τοὺς ὅρκους τῆς νὰ μὴν ἀλησμονῇ,
 πῶς μ' ἀγαπᾷ πιστὰ κι' αὐτὴ πιστεύω
 πῶς μὲ λυπῆτε καὶ μὲ συμπονεῖ.

Νὰ τῆς εἰπῆς ὥς πότε πλὺ ἴς τὰ ξένα
 καὶ μ' ἄφησε κορμὶ χωρὶς ψυχῇ,
 φίλον πιστὸν δὲν ἔχω πλὺ κανένα
 δὲν ἔχω πλὺ καμμιὰν ἀπανδοχὴν.

Νὰ τῆς εἰπῆς πῶς περπατῶ μονάχος
 νυχθημερὸν καὶ ὅποιον ἀπαντῶ
 ἢ δένδρα εἶναι ἢ ἄνθρωπος ἢ βράχος,
 ποῦ εἶναι ἡ ἀγάπη μ' ἐρωτῶ.

Νὰ τῆς εἰπῆς πῶς ὅταν ἐνθυμοῦμαι
 τὴν εἰχοστήν μαίου τοῦ μηνός,
 καταπρηνῆς τὴν τύχην λοιδοροῦμαι
 ὡς ἀπηνῆς ὁ ἄθλιος πικρῶς.

Νὰ τῆς εἰπῆς τὰ ὅσα ὑποφέρω
 ἀπ' τὸν καιρὸν ποῦ ἔφυγε μακρὰν,
 νὰ ἴλθῃ ἐδῶ κ' ἐγὼ θὰ τῆς προσφέρω
 τὴν δυστυχῇ καρδιάν μου καθαρὰν.

Νὰ τῆς εἰπῆς πῶς εἰς αὐτοὺς τοὺς τόπους
 ἀπ' τὰς λοιπὰς θέλει προτιμηθῇ,
 θὰ λατρευθῇ ἀπ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους
 πλὴν ἄρα γε κ' ἐμὲ νὰ ἰνθυμηθῇ.

Νὰ τῆς εἰπῆς πῶς πάσχω τόσους χρόνους
 ποῦ τήχομαι χωρὶς αὐτὴν μακρὰν,
 ἐδῶ καλὸν δὲν ἔχω πλὺ κανένα
 δὲν βρίσκω πλὺ καμμιὰν ἀπανδοχὴν.

Νὰ τῆς εἰπῆς πῶς ἄλλο δὲν γυρεύω
 δι' ἀμοιβὴν παρὰ νὰ ἔλθ' ἐδῶ,
 νὰ μ' ἀγαπᾷ κ' ἐγὼ νὰ τὴν λατρεύω,
 νὰ μὲ ἰδῇ κ' ἐγὼ νὰ τὴν ἰδῶ.

Νὰ τῆς εἰπῆς πῶς πάσχω ἓνα χρόνον
 χωρὶς ποτὲ νὰ παραπονεθῶ
 καὶ μιὰ ἐλπίς γλυκαίνει μου τὸν πόνον
 μὲ τὸν καιρὸν πῶς θὰ ἀνταμειφθῶ.

Κι' ἂν τὴν ἰδῆς ἀκόμη τὴν ἰδίαν
 γράψε μ' εὐθύς εἰς πράσινον χαρτί,
 εἰ δὲ καὶ μὴ σ' ὀρκίζω 'ς τὴν φιλίαν
 νὰ μὴν εἰπῆς μήτε νὰ γράψῃς τι.

Ἦχος $\lambda\delta\lambda$ νη. χ

Εἰς τὸ ρεῦμα τῆς ζωῆς μου ὦ
 δι' ἀτίνα σ' ἀπαντήσω β
 δι' ἐμὲ ἀφοῦ δὲν ἦ
 σο χ η δι' ἀτίνα σε ἰδῶ ν

δι' ἐ μὲ ἀ ροῦ δὲν ἤ-

σο ᾗ δι ἀ τί ι δι ἀ τί νὰ σὲ ἰ δῶ.

Καὶ μὲ ἔκαμες ἀπαύστως στεναγμούς νὰ ἀναπνέω
καὶ γελᾶς διότι κλαίω δι' ἐσὲ καὶ θρηνῶδῶ.

Μεταξὺ ζωῆς καὶ χάρου στέχεις καὶ μὲ βασανίζεις,
ν' ἀποθάνω μ' ἐμποδίζεις νὰ ὑπάρχω δὲν ποθεῖς.

Ἄχ! κἂν στέρξαι ἢ νὰ ζήσω ἢ νὰ παύσῃ ἡ πνοή μου
ἴσως ἴσως ἔς τὴν θανήν μου πλέον μεταμεληθῆς.

Πάσχω νὰ σὲ ἀποφύγω, προσπαθῶ νὰ σὲ μισήσω
καὶ μακρὰν πλέον νὰ ζήσω ἀπὸ σὲ σκληρὰ ψυχῇ.

Νὰ σωθῶ προτοῦ νὰ θάψῃ ἡ ἀνέυσπλαγχνός σου γνώμη,
πλὴν ἀχάριστη ἀκόμη ἡ ψυχὴ μου σὲ ποθεῖ.

Ἀπ' ἐμὲ τὸ βλέμμα στρέφεις, φεύγεις, κρύπτεσαι, μ' ἄρ-
νεῖσαι,

ἀλλ' ἐδῶ ἐντός μου εἶσαι αἰθερόπλαστος μορφῇ.

Πάντοτε σὺ κυριεύεις τὴν ὀδύνην, τὴν χαρὰν μου,
σὺ τὴν τύχην μου τὸ πᾶν μου καὶ αὐτὴν μου τὴν ζωήν.

Ἐνῶ καθ' ἐλπίς μ' ἀφήνει ἐγὼ πάντοτε ἐλπίζω,
πρὸς τὸν θάνατον βαδίζω κ' αἰωνίως προσδοκῶ.

Ἄλλ' ἄρκεῖ σὺ ὑγιαίνεις τίποτ' ἄλλο δὲν θηρεύω,
ζῶ διὰ νὰ σὲ λατρεύω, ζῶ διὰ νὰ σ' ἀγαπῶ.

Δὲν ζητῶ αἱ συμφοραὶ μου τὴν καρδίαν σου νὰ ἔγγισουν,
θέλω μόνον ὅταν σβύσουν τῆς ζωῆς μου αἱ στιγμαὶ,

ἓνα στεναγμὸν θρηνώδῃ εἰς χαιρετισμὸν ν' ἀφήσης,
κ' εἰς τὸ μνηῆμα μου νὰ χύσῃς ἓνα δάκρυ δι' ἐμέ.

Εἰς τὸν κῆπον σου ὁπότεν μοναχὴ τὰ ἄνθη λούεις

καὶ τοῦ ῥύακος ἀκούεις τὸν γλυκὺν μουρμουρισμὸν,
 φέρε φέρε εἰς τὸν νοῦν σου καὶ τὸν πρῶτον ἐραστὴν σου,
 ἄχ! σκληρὰ ἀναλογίσου μιὰ στιγμὴ τὸ παρελθόν.

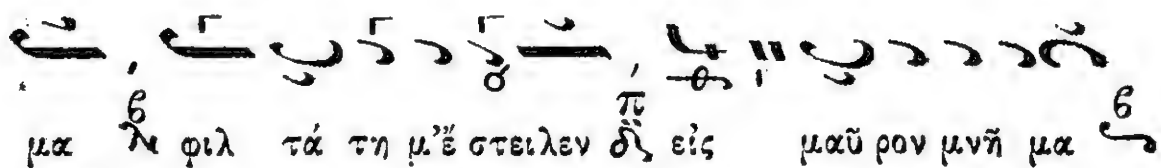
Ὅταν τῆς νυκτὸς ἡ αὔρα ψιθυρίζ᾽ εἰς τὰς ἰτέας,
 ἐνθυμοῦ τὰς τελευταίας τῶν ἐρώτων μας στιγμάς·

πλὴν ἀλλοίμονον τί λέγω; τί ματαίως σὲ συγχίζω;
 ἐνῶ πλέον τὸ γνωρίζω ὅτι ἄλλον προτιμᾷς.

Εἰς ἤχον $\pi \delta \lambda$ νη χ

Πά θος ἄ νί α τον ἄ ω ρον θῦ υ-

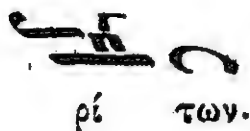
μα β λ φιλ τά τη μ' ἔ στειλεν π $\delta \lambda$ εἰς μαῦ ρον μνη μα β

τοῦ α πά θους αἶ τι ον π $\delta \lambda$ ἄλ λο δέν ἦ τον ν α

εἰ μή ἐν ἐμ. ψυχον ἄν θο ο ος χα-

ρί των.

ὦ μὴ ἐρώτα με τὸ ὄνομά του
 εἶναι ἐν ὀνομα ζωῆς θανάτου,

πές με πῶς λέγεσαι καὶ θὰ τὸ μάθης
σὺ μόνη αἰσθήσω χωρὶς νὰ πάθης.

Χαρίεν ὄνομα χαρίεν πνεῦμα,
λοιπὸν σ' ἀπήλαυσα δὲν εἶναι ψεῦμα,
παῦσε τὰ δάκρυα καὶ ἀπελθὼν
ἄς πάει 'ς τ' ἀνάθεμα τὸ παρελθόν.

Τώρα τὸ βάλαμον τῶν γλυκυτάτων
μικρῶν σου λέξεων λαμπρῶν βλεμμάτων
θέλει τὸ στῆθός μου ζωογονήσῃ
θέλει τὸ θάρρος μου ἀνακαινίσει.

Ἡ παρουσία σου θὰ ἦναι σέβας
ἥτις ἀπέβαλε μαύρας θυέλλας,
δὲν σ' εἶχα κ' ἔλεγα μὲ σέ νὰ ζήσω
στιγμὴ καὶ πάραυτα ἄς ξεψυχήσω.

Τώρα τὸν λόγον μου τὸν ἀναστέλλω
ἀφοῦ σ' ἀπήλαυσα νὰ ζήσω θέλω,
ἂν τέλος ἄγγελος μ' ἔδειχνε ἐν μνήμα
ὦ ! θὰ τὸν ἔλεγα δὲν εἶναι κρίμα ;

Ἦχος λδ' νη. ᾠ.

Ἄν ἡ το τρό πος νὰ νὰ κα λύ ψης⁶ τὸν ἐν δό-
μου χόν μου το ὄν βυ θὸν δ^ν ἐ κεῖ λι μνά-

ζουν ἅ πει ραῖς λύ παις ᾗ ἐ δῶ πε λά α γη

μάϋ ρων πα θῶν.

Ταῦτα ὁπόταν τῆς τρικυμίας διαταράττει σφοδρὰ πνοὴ
πάσχουν ναυάγιον τῆς καρδίας ὅμως ἐν ἄστρον μ' εὐνοεῖ·

αὐτὸ τὸ ἄστρον σὺ τὸ γνωρίζεις, σὺ ἥτις ὅλο μὲ συγκινεῖς,
σὺ ἥτις ὅλο μὲ μαγνητίζεις ψυχὴ μ' ὠραία καὶ εὐγενής·

αὐτὸ τὸ ἄστρον τῶν ὀδυνῶν μου ὁσάκις ἔχω τοὺς στεναγ-
μοὺς,

εἰς τὸ δακρύβρεκτον βλέφαρόν μου πικροὺς εὐρίσκω τοὺς
ὀδυρμοὺς.

Φεύγω ἐν τούτοις ἀλλ' ἂν πιστεύης ὅτι ὑπάρχει ψυχὴ καὶ
νοῦς,

ψυχὴν καὶ νοῦν μου σὺ κυριεύεις κ' ἔχεις δεσμώτας παντοτει-
νοὺς.

Πάντοτ' ὁ νοῦς μου θὰ σ' ἐνθυμεῖται ἢ δὲ ψυχὴ μου θὰ
σ' ἀγαπᾷ,

μόνον ἢ ὄρασις θὰ στερεῖται ἀλλ' οὐδ' ἡ γλῶσσα θὰ σιωπᾷ.

Ὅπου τῆς τύχης μ' ἔρριψ' ἡ φύσις αἱ ἀποσάσεις τί ὠφελοῦν,
τόπος ἢ ξένος ἄορος βράχος τὸ ὄνομά σου θ' ἀντιλαλοῦν.

Ἔως νὰ φθάσω νὰ κατορθώσω σιμὰ σου πλεόν ἐπὶ ζωῆς,
τὸ ψυχορράγισμα ν' ἀποδώσω τῆς τελευταίας ἀναπνοῆς.

Ἴσως ἀκούσεις εἰς τινὰ τόπον ὅτι μακρὰν σου εἴμ' εὐτυχῆς,
βλέπεις αἱ γλῶσσαι φεῦ τῶν ἀνθρώπων συνήθως εἶναι κακεν-
τρεχεῖς.

Πλὴν μετὰς τόσας περιπετείας φαντάσου τέλος νὰ σ' ἀσπασθῶ
τῆς ἀνеспέρου εὐδαιμονίας τὴν ἀμβροσίαν ν' ἀπογευθῶ.

Ἦχος: $\lambda\delta$ νη. λ

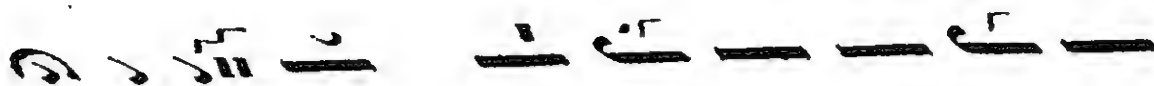
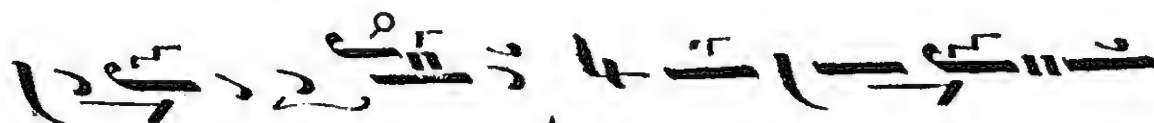
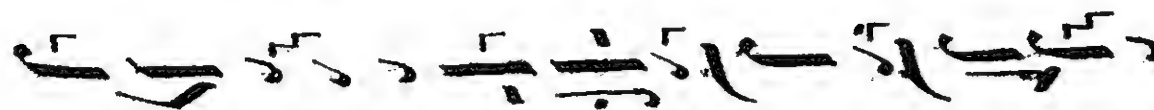
Ξύ πνα ξύ πνα ι δοὺ τοῦ ἡ λί-

ου τὸ λαμ πρὸν πρό σω πάν του προβαί νει δ

στιγ μὴ θεί α τήν φύ σιν εὐ φραί-

νσι λ ε γὼ μό νος γιὰ σέ να θρη νῶ (δὲς)

Ἄν ὁ νέ ος παλ μὸς τῆς καρ-

διά α ας μας π εἰς δυὸ στή θη κτυ πᾶφλο γι σμέ να δ ω μὴ παύ σης

νά καί ης γιὰ μέ ε να κα θῶς καί

 ω ε γὼ καί πο νῶ ω μὴ παύ σης

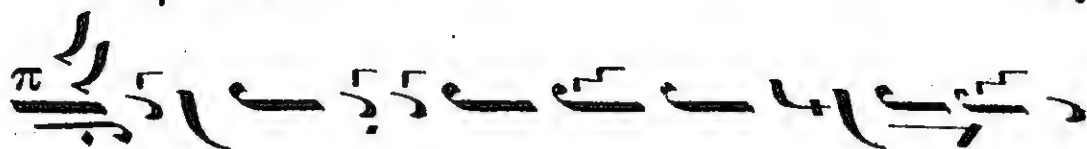

νά καί ης γιὰ μέ έ να κα θώς καί

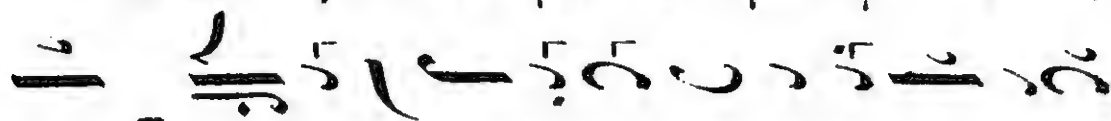

ῶ έ γώ καί πο νῶ

^ν
δ

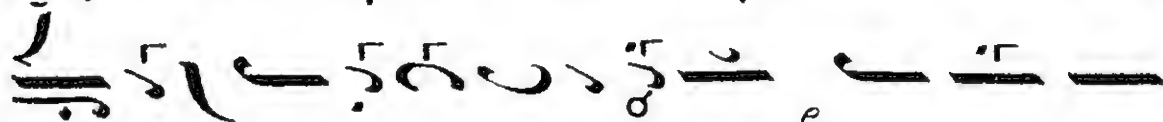
Εύ πνα ξύ πνα ῶ ραί α μου ρί ι ι-

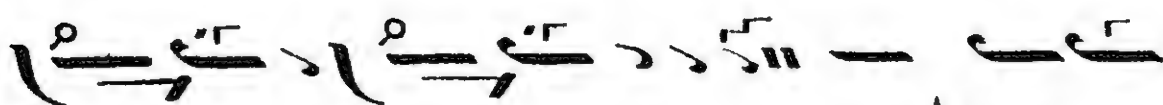
λη ^π₉ τὰ εὐ ῶ δη μου ἄν θη στο λί σου ^ν_δ

κι' ἄς κτυ πή σουν γλυ κα οί παλ μοί οι σου ^π₉

δι' έ κεῖ νον ποῦ κλαί ει μα κράν ^β_λ κι' ἄς κτυ πή-

σουν γλυ κα οί παλ μοί σου ^Δ_δ δι' έ-

κεῖ νον ποῦ κλαί ει μα κράν ^β_δ κι' ἄς κτυ πή σουν

γλυ κα οί παλ μοί οι οι σου ^π₉ δι' έ-

κεῖ νον ποῦ κλαί ει μα κράν.

Ἄν δὲ λείψανον μαῦρον περάσῃ,
τῆς χλομῆς μου νεότητος μοῦσα,
εἶν' ἐκεῖνος εἶπέ π' ἀγαποῦσα
κ' ἐν σου δάκρυ ἄς πέσῃ θερμόν.

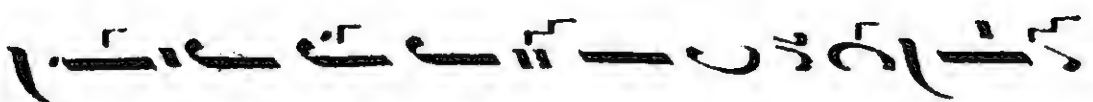

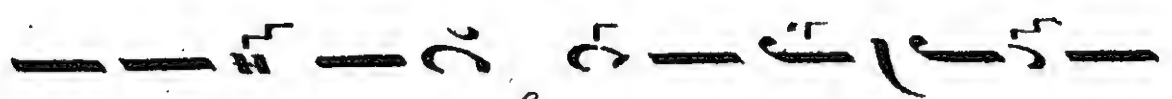
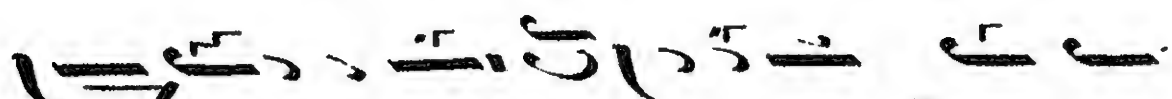

Κι' ἀπ' τὸ δάκρυ αὐτὸ τὸ χυμένον
ἓνα ῥόδον 'ς τὸ μνημα θ' ἀνθήσῃ
κ' ἡ καρδιά μου νεκρὰ θὰ σκιρτήσῃ
'ς τῆς καρδιᾶς σου σκληρὰ τὸν παλμόν,

Παῦσε παῦσε γιατί δὲν προβαίνεις,
νὰ ἰδῇς τοὺς καῦμοὺς καὶ τὰ πάθη
καὶ τὴν φλόγα τοῦ στήθους π' ἀνάπτει,
μόνον ὕπνον κοιμᾶσαι βαθύ;

Ξύπνα ξύπνα καὶ ἦλθεν ἡ ὥρα,
εἶν' αὐγὴ καὶ ωραία σελήνη,
πῶς σ' ἐμάγευσ' ἀπόψε ἡ κλίνη
καὶ κοιμᾶς ἓναν ὕπνον γλυκύ.

Φεύγω φεύγω πηγαίνω μακράν σου,
εἰς τὰ ξένα μὲ λύπας θὰ ζήσω
καὶ ὑγείαν σκληρὰ θὰ σ' ἀφήσω
εἰς τὸ σκότος τῆς μαύρης νυκτός.

Ξύπνα ξύπνα ωραία μου φίλη,
τὰ εὐώδη σου ἄνθη στολίσου
κι' ἄς κτυπήσουν γλυκὰ οἱ παλμοί σου
δι' ἐκεῖνον ποῦ κλαίει μακράν.

 Ἐ χε ὦ γεί αν φί λη θά φύ-

 γω θ' ἀ α πο μα κρυν θῶ ^ξ μὴ κλαί-

 εις μὴ λυ πῆσαι 'ς τὰ ξέ να δὲ ἐν

 θὲ νὰ χα θῶ ^ξ κ' ἐ γὼ πι στὸς θε

 νὰ στα θῶ 'ς τοὺς λό ο γους μου ^π ⁹ καὶ πάν-

 το τε θὰ σε βα σθῶ τοὺς ὅ ορ κους

 μου ^π ⁹ ἔ χε ε ὦ γεί αν ῶ φί λημου πιστήδ^ν

 ἔ χε ὦ γεί αν ῶ κό ρη πο θη τή.

Ἄν θάλασσα περάσω ἂν δάση ὑψηλὰ βουνὰ
 'ς τὴν μνήμην μου θὰ σ' ἔχω νὰ μοῦ πραύνης τὰ δεινὰ,
 κ' ἐγὼ πιστὸς θὲ νὰ σταθῶ 'ς τοὺς λόγους μου
 καὶ πάντοτε θὰ σεβασθῶ τοὺς ὅρκους μου,

ἔχε ὑγείαν ὦ φίλη μου πιστή,
ἔχε ὑγείαν ὦ κόρη ποθητή.

Ἄνίσως με ξεχάσης, ἀνίσως καὶ μ' ἀπαρνηθῇς,
ἀπὸ τὸν κόσμον τοῦτον νὰ με ξεγράψης παρευθύς,
κ' ἐγὼ πιστὸς κτλ.

Εἰς ἤχον $\frac{N}{\sharp} \delta \lambda$ νη. \mathcal{Q} $\frac{7}{\flat}$

ὦ
κόρη γλυκύτάτη ὦ ραί-

α
περιστερά ν δὲ γιὰτ' εἶσαι σφαλι-

σμέ νη τὸ σον λυπητέ ρά τό-

ο σον λυπητέ ρά.

Βέβαια σφαλισμένη μέσα εἰς τὸ κλουβὶ
μὲ σίδηρα τριγύρω ἴσ' ἀνάσσευε πουλί·
ποθῶ κ' ἐπιθυμοῦσα ὠραία περιστερὰ
τὰ σίδηρα νὰ σποῦσα νὰ ἔγῃς ἀπ' τὴν σκλαβιά·
ποθῶ κ' ἐπιθυμοῦσα πουλί μου τρυφερόν,
μὰ τί ἔμπορῶ νὰ χάμω ἴσως μὲ τὸν καιρόν·

λοιπὸν παρακαλῶ σε λάβε ὑπομονή,
 ὥστε νὰ ἔλθ' ἡ ὥρα κ' ἐκείνη ἡ στιγμή,
 θάνατον μὴ φοβεῖσαι, γονεῖς μὴ λυπηθεῖς,
 χαρούμενη νὰ ᾄσαι κ' ἐμένα νὰ ποθῇς.

Εἰς ἤχρον $\frac{\lambda}{\pi}$ δλ. νη ρ $\frac{7}{2}$

Ἡ γνῶ στή σου πι στή 'ς τὰ παι γνί δι α

σέ κρά ζουν $\frac{\pi}{9}$ σέ θω ροῦν σκυ θρω πῆ καὶ ἀλ-

λή λους τὸ θαυ μά ζουν $\frac{\pi}{9}$ εἰ πὲ ψυ χή τί

ἔ χεις $\frac{\Delta}{\delta\lambda}$ εἰς τί κιν δύ νους τρέ χεις εἰ πὲ καὶ

τί φρο νεῖ ει εἰς ποῦ πάσχεις ποῦ πο νεῖς $\frac{\nu}{\delta\lambda}$ εἰ πὲ καὶ τί

φρο νεῖ ει εἰς ποῦ πά σχεις ποῦ πο νεῖς.

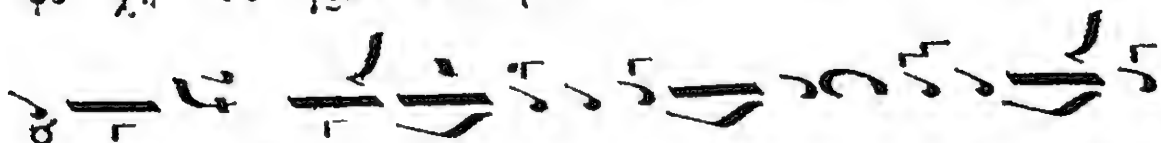
$\frac{\nu}{\delta\lambda}$

Ψυ χή ψυ χή ψυ χή ψυ χή ψυ χή

ψυ χή ἡ γιατ' ἔ κα μες ἀπ' ὃ λα τοῦ κόσμου

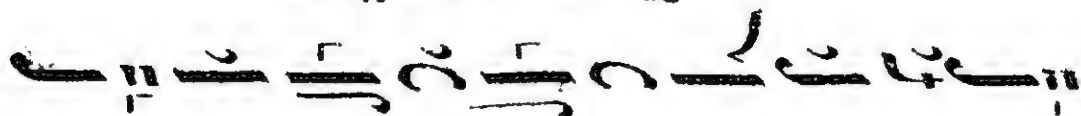
ἀ πο χή δ' γιατ' ἔ κα μες ἀπ' ὃ λα τοῦ κόσμου

ἀ πο χή.

Ἀναγκάζομαι δὲ τὰ δεινὰ μου νὰ σᾶς κρύψω,
ὅμως πρέπει ἀδελφοὶ ἀπ' τὴν σφαίραν σας νὰ λείψω,
δὲν πρέπει πλὺν νὰ ζήσω δὲν πρέπει νὰ ἐλπίσω,
μ' ἀνίατον πληγὴν νὰ λείψ' ἀπὸ τὴν γῆν,
θεοὶ, θεοὶ, θεοὶ, θεοὶ, θεοὶ, θεοὶ,
τὸν χάρον στείλατέ μοι δὲν θέλω πλὺν ζωή.
πλὴν θὰ ἔλθῃ καιρὸς καὶ ἐσὺ θὰ τὸ γνωρίσης
καὶ θὰ κλαύσης πικρῶς καὶ θὰ τὸ μετανοήσης.
ὦ ἄγγελε τοῦ κόσμου, ψυχὴ ζωὴ καὶ φῶς μου,
κατήντησες φονιᾶς πουλὶ τῆς ἀπονιᾶς,
σκληρὴ, σκληρὴ, σκληρὴ, σκληρὴ, σκληρὴ, σκληρὴ,
ὁ λάτρης σου γιὰ σένα φαρμάκι θὲ νὰ πιῇ.
ὅμως τόσον σκληρὰ γιὰ νὰ ᾔῃ δὲν πιστεύω
μία ὥραϊα θεᾶ ποῦ αἰώνια λατρεύω,
ἡ εὐμορφη μορφή της δεικνύει τὴν ψυχὴν της,
καὶ πρέπει ὦ ψυχὴ νὰ λάβῃς παντοχὴν,
λοιπὸν, λοιπὸν, λοιπὸν, λοιπὸν, λοιπὸν, λοιπὸν,
ὥραϊα μου καὶ νέα μετάβαλε σκοπόν.

Εἰς ἤχον πδὶ νη. Ω χ

Ἡ ἡλ θε στιγ μὴ νὰ χω ρι σθῶ μεν ἔ-

λα νὰ κλαύ σω μεν τά θυὸ δὶ δι α τί

ποιὸς ξεύρ' ἐνό σω ζῶ ω ω μεν ᾗ α-

νί σως καὶ σὲ ξα ναὶ δῶ. (δὶς)

Δυστυχισμένος ἦτ' ὁ χρόνος ἀθλιεστάτη ἡ στιγμή,
ὅταν εἰς τὰς Ἀθήνας φῶς μου σὲ πρωτοεῖδα ποθητή.
Ἄχ, ἀπὸ τότε ὑπομένω ὁπόταν σὲ συλλογισθῶ
κι' ἀπὸ τὴν λύπη μ' θ' ἀποθάνω ὅταν μ' εἰπῆς νὰ χωρισθῶ.
Ὅταν σὲ εἶδα κατὰ πρῶτον ἐφάνης ἄγγελος φωτὸς
καὶ γλυκὺ κέντρον τῶν ἐρώτων καὶ σὲ ἠγάπησα πιστῶς.
Σ' ἠγάπησα καὶ σὺ δολίως πίστιν ἐδείκνυες πλαστήν,
σ' ἠγάπησα καὶ σὺ ἀγρίως ἐσπάραττες καρδίαν πιστήν.
Κόρη σκληρὰ, εἰς τὴν καρδίαν τραῦμα ἐδείκνυες πλαστὸν
κ' ἐνέκρωσες μὲ ἀσπλαγχνίαν κάθε μου αἶσθημα τερπνόν.
Ἄν φύγω ὅμως εἰς τὰ ξένα κι' ἂν χωρισθῶ ἀπὸ ἐσέ,
θὰ ζῶ παντοῦ δυστυχισμένα πλὴν θε νὰ ζῶ πάντα γιὰ σέ.
Ἄν τύχη ὅμως κι' ἀποθάνω εἰς τὸ διάστημα αὐτὸ,
ἐλθε 'ς τὸν τάφον μου ἐπάνω νὰ 'πῆς ἀκόμη σ' ἀγαπῶ.
Κ' ἐγὼ ἀπ' τὸν τάφον θὰ σ' ἀκούσω καὶ μὲ χαρὰν θὰ συκωθῶ,
τὸ χῶμά μου θὰ ἀποκρούσω 'ς τοὺς οὐρανοὺς θὰ ἀναβῶ.

Εἰς ἤχον $\overline{\alpha\iota}$ Γα ρ $\overline{\gamma}$

Ξύ υ πνα ξύ υ πνα καὶ τ' ἄ σροντο' αὐ-

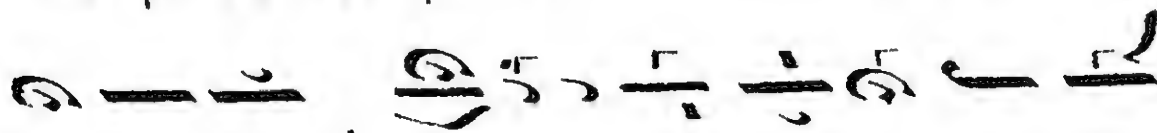
γού λας ἡ ση μα δεύ ει δα κρύ βρεχτ' ἡ-

μέ ε ρα $\overline{\lambda}$ ξύ πνα ξύ πνα χρυ σή η

πε ρι στέ ε ρα δυὸ λο ο γά κια τ' ἄ γά-

πης νὰ 'πῆς $\overline{\delta}$ δυὸ λο γά κια τ' ἄ γά-

πης ν' ἄ κού ου σης ποῦ τὰ ὁ χρά μου τὰ χεί-

λη θὰ 'ποῦν $\overline{\delta}$ θὰ σ' εἰ ποῦν πῶς γιὰ 'μέ ε-

να θα μέ να μαῦ ρο ον χῶ μα τοῦ τά-

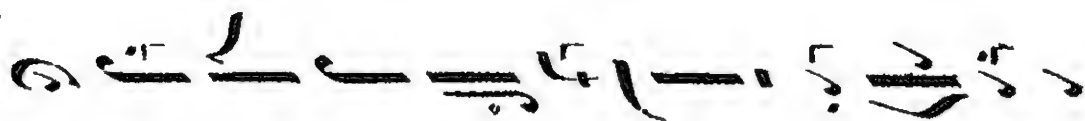

φου φε λοῦν.

Τρέξαι τρέξαι κιὰν θέλῃς νὰ ζήσω
 ἄφες δάση λαγκάδ' ἐρημιές,
 τρέξαι τρέξαι πρὶν χῶμα φιλήσω
 μὲ τὸ στήθος γεμάτο πληγιαῖς.

Τρέξαι τρέξαι κ' ἐλθέ εἰς τὸν τάφον,
 ὦ παρθένε θὰ μ' εὕρῃς θαμμένον,
 ῥίψαι ἄνθη κι' αὐτὰ μαραμένα,
 καὶ πὲς ἀκόμη ψυχὴ μ' σ' ἀγαπῶ.

Εἰς ἤχον $\overline{\alpha\alpha}$ Γα α $\overline{\alpha}$

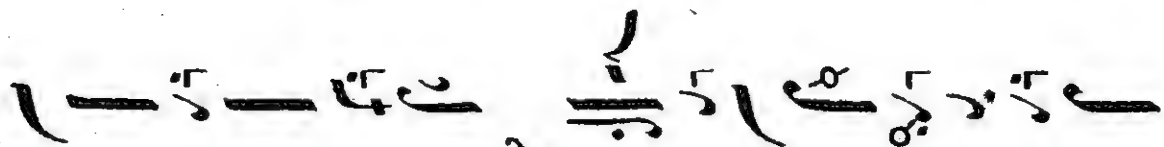
Μὲ τὰ δό λι ἀ σου χεῖ λη ὅ ταν μ' ὀ-

μνυ ες φι λί αν $\overline{\alpha}$ κ' ἦ καρ δὲ α

σου ὦ μί λει εἰς παλ μούς της εἰς παλ-

μούς της παμ πλη θεῖς $\overline{\alpha}$ πρῶ τον ἦλ πι ζα ἡ τά-

α ξις τοῦ παν τὸς ν' ἄλ λά ξη νό μον πα-

ρά σὺ σκλη ρὲ ν' ἄλ λά ξης ^χ καὶ αὖ σκλη-

ρὰ νὰ μαρ νη σθῆς πα ρὰ σὺ σκλη ρὲ ν' ἄλ λά-

ξης ^χ πα ρὰ σὺ σκλη ρὲ ν' ἄλ λά α-

ξης καὶ σκλη ρὰ νὰ μ' ἄρ νη σθῆς πα ρὰ σὺ σκλη ρὲ

ν' ἄλ λά ξης ^χ πα ρὰ σὺ σκλη ρὲ ν' ἄλ-

λά α ξης καὶ σκλη ρὰ νὰ ^χ καὶ σκλη ρὰ νὰ μ' ἄρ-

ἄρ νη σθῆς.

Ὅμως τοὺς φρικτοὺς σου ὄρκους εἰς τὸν οὐρανὸν δὲν
λέγω,

φλέγοντα τοὺς ἐπιόρκους κεραυνὸν δὲν προκαλῶ,

εἰς τὰς λύπας συνειθίζω τὴν καρδίαν μου βιάζω,
πάσχω, σιωπῶ κ' ἐλπίζω κ' εἰς τὴν τύχην προσγελῶ.

Τώρα πλέον θὰ πασχίσω τὸ παρὸν νὰ λησμονήσω,
καὶ μὲ σᾶς μὲ σᾶς νὰ ζήσω ἀναμνήσεις ποθητάς.

Δύνασαι νὰ μὲ μισήσης, τύραννε νὰ μὲ φονεύσης,
πλὴν τὴν μνήμην δὲν θὰ σβύσης τῆς ἀγάπης μας ποτέ.

Ἐς τὴν γαλήνην αὐτὴ μένει τῆς ἐρωτικῆς σελήνης,
μέν' εἰς τ' ἄστρα γεγραμμένη τῆς σιωπηλῆς νυκτός,
κ' εἰς τὸν φλοῖσθον τῶν λειμώνων εἰς τὰς αὔρας κ' εἰς
τὰ δάση

καὶ παντοῦ παντοῦ καὶ μόνον τῆς καρδίας σου ἐκτός.

Ὅμως τοὺς φρικτοὺς σου ὄρκους εἰς τὸν οὐρανὸν δὲν
λέγω,

φλέγοντα τοὺς ἐπιόρκους κεραυνὸν δὲν προσκαλῶ,
εἰς τὰς λύπας συνειθίζω τὴν καρδίαν μου βιάζω,
πάσχω σιωπῶ κ' ἐλπίζω, εἰς τὴν τύχην προσγελῶ.

Εἰς ἤχον π δὲ νη. ω $\frac{7}{7}$

ὦ ἀρ γυ ρὰ παν σέ λη νος συμ μά-

ζευ σε τὸ φῶς σου Δ εἰς νέ-

φη κρύ ψου με λα νὰ δι ὁ λου ἀ-

μαυ ρώ ω ω σου ν δὲ θὰ τρα γου δὴ σω

σκο τει νὰ τὰ βά σα να τὰ

πά α θη ὅ σα ξε σχί ζουν τῆς πι κρᾶς

καρ δί ας μου τὰ βά θη δι ὅ σα

ξε σχί ζουν τῆς πι κρᾶς καρ δί ας μου

τὰ βά θη.

Ἐκεῖν' ἦτις μ' ὀρκίσθηκεν αἰώνιον φιλίαν,
μ' ἀρνήθηκεν ὀλοτελῶς, καὶ πῶς ; χωρὶς αἰτίαν.

Εὐπνα ψυχὴ σκληρόκαρδος ἀμέριμνα κοιμᾶσαι,
καὶ τῆς καρδιᾶς μου τὰ δεινὰ διόλου δέν θυμᾶσαι.

Αἰτία τῶν βασάνων μου πῶς εἶσαι συλλογίσου,
κ' εἰς τὴν ὑστέραν μου στιγμὴν μίαν ὥραν ἐνοχλήσου.

Ποῖος ποτὲ σ' ἐβίασε διὰ νὰ μ' ἀγαπήσης
ἀφοῦ δέν ἦσουν ἱκανὴ ἀγάπην νὰ κρατήσης ;

Ἵ ἐφρόνουν εὐτυχία μου καὶ σ' εἶς' ὁ θάνατός μου,
εἰς τί εἶπέ μου σ' ἔσφαλα καὶ ἔγινες ἐχθρός μου ;

Μὴ θέλουσα πὸ βλέμμα μου ἀσπλαγχνὴ ν' ἀνπικρύσῃς
τὸν κόσμον ἀπεφάσιες προσωρινῶς ν' ἀφήσης.

Δέν ἦλθα τὴν καρδίαν σου διὰ νὰ μαλακώσω,
γνωρίζω πῶς ἀδύνατον εἶναι νὰ καπορθώσω.

Τοὺς λόγους καὶ τοὺς ὅρκους σου ἦλθα νὰ σ' ἐνθυμήσω,
καὶ γέ' ἔβην ὅτι μὲ μισεῖς νὰ σ' ἀποχαιρετήσω.

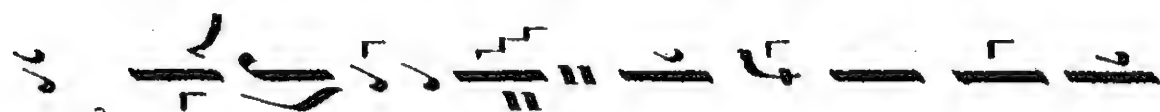
Ἐλπίζω πλὴν ὀγρήγορα νὰ τὸ μετανοήσης,
καὶ δάκρυα ἀνωφελῇ ποταμηδὸν νὰ χύσης.

Χάρ' ἀνοιξε τὸν τάφον μου καὶ δέξου τὸ κορμί μου,
ἀφ' ἑσθυσ' ἡ ἀγάπη μου ἄς σβύσῃ κ' ἡ ζωὴ μου.

Εἰς ἦχον Δι. Δι. λ

Σὴ με ρον μά τια μου εἶ ναι γιὰ μέ

να ἡ καὶ γιὰ σέ ε να μέ ρα σκλη ρά

ε γὼ μι σεύ ω καὶ σέ ἄ φή νω καὶ

δά κρυα χύ νω φῶς μου πι κρά.

Μὴ λησμονήσης 'ς τὸν Θεὸν ν' ἀφήσης,
'ς τὸν Θεὸν ν' ἀφήσης μίαν προσευχήν,
θερμῶς νὰ δέεσαι νὰ γυρίσω καὶ νὰ φιλήσω τὰ χεῖλη σου.

Κι' ἂν δὲν γυρίσω ἴσως ἀφήσω
εἰς μαύρην πλάκαν τὸ σῶμα μου,
χύσε δυὸ δάκρυα γιὰ τὸν πιστόν σου τὸν πολυπόθητόν σ' ἐ-
ραστήν.

Μὴ λησμονήσης τὸν ἔρωτά μας
 τὰ βάσανά μας τριῶν ἐτῶν,
 ὅτι ὀρκίσθημεν νὰ συζευχθῶμεν νὰ ἐνωθῶμεν ὡς μιὰ ψυχή.
 Τὴν χρυσὴν κώμην σου θε νὰ πάρω
 καὶ θὰ τὴν βάλλω 'ς τὸ στῆθός μου,
 καὶ γλυκοφίλημα θὰ τοὺς δίδω ὅταν 'στὴν κλίνην θ' ἀναπαυθῶ.
 Μήποτε βάλλεις ἄλλο στεφάνι
 μὴν ἀποθάνῃ ὁ ὄρκος μας,
 κ' εἰς τὰ οὐράνια θ' ἀνταμωθῶμεν θὰ ἐνωθῶμεν 'σάν ἐρασταί.
 Χρυσὸ στεφάνι χρυσῇ κορδέλᾳ
 περιπλεγμένη 'ς τὴν κεφαλὴν,
 κι' ἂν τὸ στεφάνι ὅταν τὸ βάλλῃς καὶ σαῖτεύεις κάθε ψυχὴν.

Εἰς ἤχον λ^{c} πα. ϕ χ

Μα κράν σου φῶς μου πῶς ἤμ πο ρῶ νὰ ζή-

η σω Δ ο δου στου χῆς Δ ἀ δί κως θάχα-

θῶ χω ρὶς ἐ σέ Σ κα λόν τι θὰ ἐλ-

πί ε σω π ω ἀ πὸ τοὺς πο-

νοὺς θ' ἀ πο νε κρω θῶ.

Ἵ τὸν χωρισμόν σου ἀτονῶ ν' ἀνθέξω,
 ἄχ ἡ ψυχὴ μ' ἐσὲ μόνον ζητεῖ,
 πιστὴ τρυγῶν Ἵ τὸ τέρι μου ἄς τρέξω
 ἡ ἀρετὴ κι' ὁ ἔρως τ' ἀπαιτεῖ.

Ψυχὴν καρδίαν καὶ ὅλον μου τὸ σῶμα
 ἐδούλωσες ἀγάπη μου εὐθύς,
 μὲ μοναχόν σου ἓνα μόνον βλέμμα,
 δακρύων δὲ πικρῶν πλέον πληθύς.

Μοὶ ἔμεινε τὴν φλόγα μου νὰ σβύσω
 ποῦ ἀναψες Ἵ τὸ στῆθος μου φρικτὴ,
 ἀναιμωτὶ Ἵ τὸ τέρι μου ἄς τρέξω
 ἡ ἀρετὴ κ' ὁ ἔρως τ' ἀπαιτεῖ.

Ἵπέφερα ἄχ ἐνθυμήσου πόσα,
 πόσα δεινὰ καὶ πόσους στεναγμούς,
 πόσους κλαυθμούς καὶ δάκρυα ἄχ πόσα,
 πόσους καρδίας τρομεροὺς παλμούς.

Τέλος τὰς δάφνας ἔφθασα νὰ πλέξω
 τοῦ ἔρωτός μας φίλη ποθητὴ,
 ἀναιμωτὶ Ἵ τὸ τέρι μου ἄς τρέξω
 ἡ ἀρετὴ κι' ὁ ἔρως τ' ἀπαιτεῖ.

Ἵπομονὴν ὁ ἔρως δὲν γνωρίζει
 ὑπέμεινα ὑπομονὴν πολλήν,
 τὸ στῆθος μου ὡς Αἴτην πρὸ φλογίζει,
 μὲ καταφλέγει καθ' ὑπερβολήν.

Τέλος τρεῖς λέξεις ἔφθασα νὰ εἶπω
 τοῦ ἔρωτός μας φίλη ποθητὴ,
 πιστὴ τρυγῶν Ἵ τὸ τέρι μου ἄς τρέξω
 ἡ ἀρετὴ κ' ὁ ἔρως τ' ἀπαιτεῖ.

Ἦχος λ π δ $\nu\eta$. ω λ

Συ χνά πε ρι πλα νώ με νο^δ_Δς τήν πα-

ρα θα λα ας σί α λ α λ λον δέν ε ε-

χω σύν τρο φον^δ_Δ μό νον τήν α θυ μί αν. (δῖς) λ

Ἀ πελ πί σθην ε πι τέ λους

α πο σε ο λο τε λως λ α πλὴν αρ γά

θα ἐν νο ή σης πῶς σ'α γά πη σα

πι στῶς.

Ὅποταν πλοῖα θεωρῶ τὴν θάλασσαν νὰ σχίζουν,
ὦ εὐτυχεῖς τ' ὁμολογῶ ἐκεῖνοι 'πὶ ἀρμενίζουν.

Ἄλλοτε μόνον σέ εἶχα προσφιλῇ ἐπὶ τῆς γῆς
κ' ἐθυσίαζα τὰ πάντα χάριν σοῦ, τὸ ἐννοεῖς;

Πότε θαλάσσια πουλιά θὰ φέρετε καὶ ἴμένα
 μὲ τὰς λεπτὰς σας πτέρυγας ἔς τὸν ποθητὸν λιμένα;
 ὦ ἡμέραι εὐτυχίας, αἰσθημάτων ζωηρῶν,
 ἀναμνήσεις παρελθοῦσαι περασμένων ἡμερῶν.

Ἄμα πατήσω ἔς τὴν ξηρὰν ἄλλο δὲν θὰ κοιτάξω,
 παρ' εἰς τὸν ἴδιον ἔρωτα ἀμέσως θὰ πετάξω.
 Σᾶς ἀφήνω διὰ πάντα καὶ μονάχος θεὸς νὰ ζῶ,
 κι' ἀνυπόμονος τὸ τέλος θὰ προσμένω νὰ ἰδῶ.

Νὰ τρέξω πρὸς ἀντάμωσιν τῆς ποθητῆς μ' ἀγάπης,
 καὶ νὰ φιλήσω τὰ γλυκὰ χεῖλη καὶ μάγουλά της.
 Φίλη σὺ σκληρὰ ἐφάνης μ' ἀπιστίαν πρὸς ἐμέ,
 κι' ἂν κατέστρεψες τὰ πάντα οὐδὲν ἦτο δι' ἐσέ.

Ὡς πότε ἄχ κι' ὡς πότε βᾶχ κι' ὡς πότε ὁ καυμένος,
 μακρὰν ἀπ' τὴν ἀγάπην μου θὰ ζῶ δυστυχησμένος.
 Πλὴν ἐλπίζω νὰ ᾤθῃ ἡ ὥρα ὅπου νὰ ἐνθυμηθῇς
 τὴν πιστὴν πρὸς σέ λατρείαν κ' ἴσως μεταμεληθῇς.

Ἦχος πδ' νη. ᾠ.

— — — — —

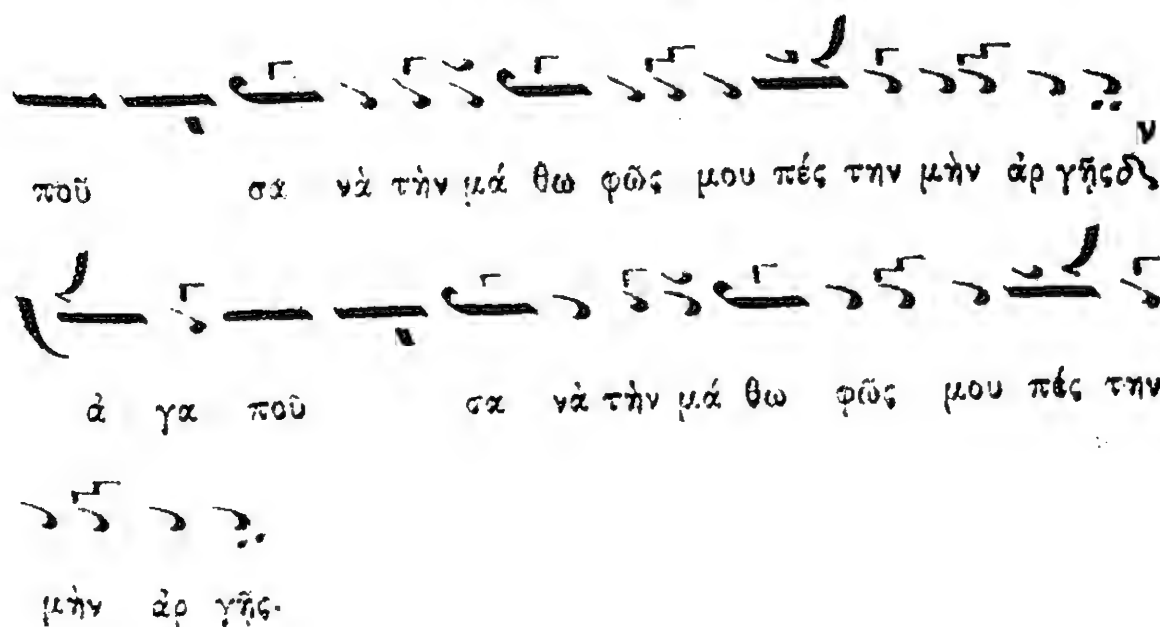
Τίς νὰ ἦ ναι τάχα πάλιν ἡ αἰ-

— — — — —

τί α τῆς ὁρ γῆς⁶ τίς νὰ ἦ ναι τάχα

— — — — —

πάλιν ἡ αἰ τί α τῆς ὁρ γῆς⁶ ἀγα-

Τὸ μέγαλον σου τὸ σφάλμα εἶναι πῶς σέ ἀγαπῶ,
 σοῦ εὐχαριστῶ ὥς τόσον δέν ἔχ' ἄλλο νά σοῦ ἴπῳ.

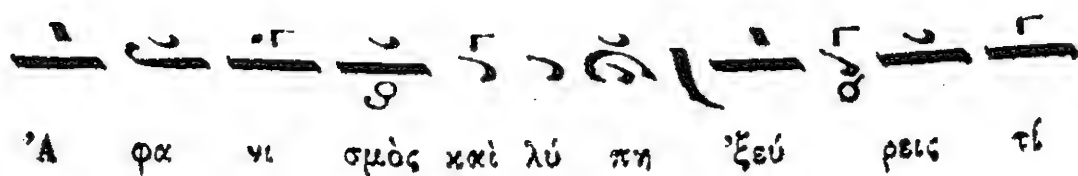
χάριν ἔπρεπε νά μ' ἔχης κι' ὄχι νά μέ ὀργισθῆς,
 ὅμως τό ἴκαμες αἰτία διὰ νά με ἀρνηθῆς.

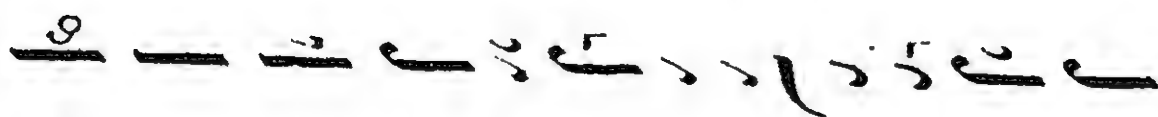
Ἀγκαλὰ ὥσάν ἐμένα ἕνας ἄνθρωπος μικρός,
 τάχα τί θά χρησιμεύσῃ ζωντανός εἶν' ἢ νεκρός.

μ' ὅλον τοῦτο πῶς ἐστάθη ἡ ἀγάπη μ' σταθερὴ
 νά τὸ ἀρνηθῇ νομίζω ἡ ψυχὴ σου δέν ἔμπορεῖ.

κι' ἂν δέν εἶν' δι' ἄλλο πλήν γιὰ τοῦτο μόν' θαρρῶ
 πῶς θά τὸ μετανοήσεις νά μέ χλαύσης καὶ νεκρόν.

Εἰς ἤχον $\pi^{\lambda} \dot{\alpha} \pi \phi$ χ

θε νὰ ᾿πῃ καὶ δὲν πο νεῖς ποῦ βλέ πεις τὴν

τό σην σι ω πὴν.

Βαστάζει ἡ ψυχὴ σου τὰ πάθη στανικῶς
κι' ὄχι καθὼς νομίζεις ἐσὺ ἐπισφαλῶς·

γεμάτ' εἶν' ἀπὸ πάθη ἡ μαύρη μου καρδιὰ
μὰ δὲν τὸ φανερώνει εἰς σέ καμμιὰ μεριά·

δὲν θέλει ν' ἀποδείξῃ πῶς πάσχει πῶς πονεῖ,
ἀλλ' ἔχει τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν ὑπομονήν·

ἐσ' ἀγαπᾷς καὶ θέλεις πάντα νὰ μ' ἀρρωστῇς
καὶ ἄλλο δὲν σέ μέλλει τὸ ἴσον σου κρατεῖς·

ζῆς καὶ τὸ φυσικόν σου εἶναι νὰ τυραννῇς,
τοιαύτην ἀσπλαγχνίαν δὲν τὴν ἔχει κάνας·

ἤμουν ἓνα πουλάκι ἐλεύθερον πολλὰ
᾿ς τοὺς περασμένους χρόνους κ' εἶχα κρυφὴ χαρὰ,
θαρροῦσα τὸ δεβλέτι πάντα θε νὰ κρατῇ,
εἰς τόσαις ἁλυσίδαις νὰ μὴν ἀδυνατῇ·

ἰδοὺ ποῦ τῶρα βλέπω καθάριον πολὺ,
τὸ πρότερον δεβλέτι ποσῶς δὲν ὠφελεῖ·

καλὸν εἶν' νὰ προσέχῃ τινὰς μὴ λανθασθῇ
᾿ς τοῦ ἔρωτος τὰ δείκτια ποτὲ νὰ μὴ πιασθῇ·

λοιπὸν ἐγὼ μὲ λάθος χωρὶς συλλογισμὸν
εὐρίσκομαι δεμένος μὲ ἄλυτον δεσμόν·

μελαγχολῶ λυποῦμαι ὁπότεν δὲν θωρῶ
τὸ νοῦρι ὁποῦ θέλω κι' ὁποῦ ἐπιθυμῶ·

νὰ μὲ καλοκαρδίση ᾿ς τὴν λύπην μ' ἂν ἴμωρῇ,
μὲ στόμα ἢ μὲ νεῦμα χαρὰν ποῦ προξενεῖ·

Ξεχωριστὴν ἀγάπην σ' ἔχω πουλάκι μου
μὴ θέλεις νὰ μὲ φθείρῃς ἀηδονάκι μου.

ὅποιος μ' ἰδεῖ μοῦ λέγει: τί ἔχεις κι' ἀρρωστᾷς;
τὸν λέγω μὴ σὲ μέλλει καὶ μὴ μὲ ἐρωτᾷς.

Πές με χρυσὸ πουλί μου τὸ θέλεις ν' ἀρρωστῶ,
στοχάζεσαι τὰ δάκρυα πῶς σοῦ τὰ χρεωστῶ.

ῥωτῶ καὶ μὴ πρὸς βάρος τὸ πάρεις δέομαι,
πόνον κρυφὸν νὰ ἔχω πικρὰ νὰ καίομαι.

ἴσ' ἔχῃς ἐξουσίαν καὶ τὰ κλειδιὰ κρατεῖς,
πνοῇς καὶ τῆς ζωῆς μου, γιατί ἀγανακτεῖς;

τί θέλεις χωρὶς σπλάγχχνος κ' ἐμένα τυραννεῖς;
πρᾶγμα πεῦ δὲν τὸ στέργει νὰ τὸ κρατῇ κἀνείς.

ὕπομονή δὲν ἔχω πλέον πουλάκι μου,
τὸ κρῖμα μου θὰ σ' εὖρῃ ἀηδονάκι μου.

Φανέρωσέ μου φῶς μου εἰς τί σὲ ἔπταισα
διὰ νὰ διαρθώσω τὸ σφάλμα 'π' ἔπεσα.

χάθηκ' ἡ δύναμίς μου, ἰουσάφι καρτερῶ,
σοῦ λέγω εὐσπλαγχνίσου γιατί δὲν ταγῖαντῶ.

ψεύματα δὲν ὑπάρχουν ἰδὲ τὸ βλέμμα μου,
ἐχάθη ἐξ αἰτίας σου καὶ τὸ αἷμά μου.

* ὦ εὐμορφον πουλί μου κάμε ὥς σὲ φανῇ,
λάβε καὶ τὴν ζωὴν μου ἂν σὲ κακοφανῇ.

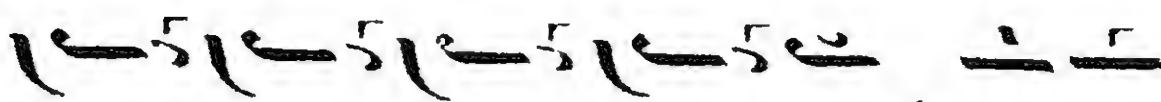
Εἰς ἤχον ⁶ _λ βου. ⁷ _χ

Τά χα ἴξεύ ρεις πῶς πο θαί νω ^ν _δ ἦ

 θαρ ρεῖς πῶς σὲ γε λῶ^β λ^ε

 τά χα ξεύ ρεῖς πῶς πο θαί νω^ν ὅ^ν θ^η θαρ

 ρεῖς πῶς σὲ γε λῶ^ε λ^ε 'μέ ρα

 τῇ ἡ μέ ρα φῶς μου νιό θω ὅ τι ἀ-

 να λῶ^β λ^ε 'μέ ρα τῇ μέ ρα φῶς

 μου νιό θω ὅ τι ἀ να λῶ.

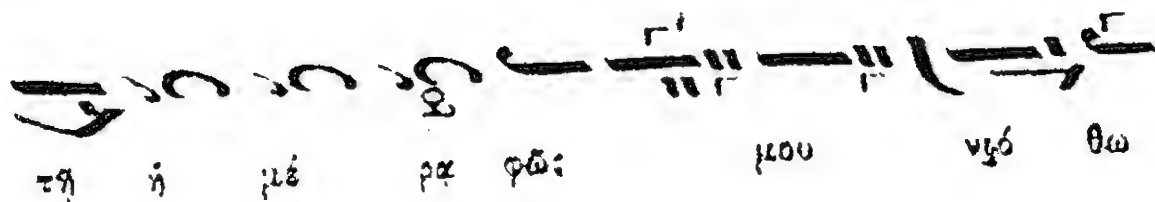
Τὸ τέλος ᾄθεται καὶ οὕτω·

λ^ε

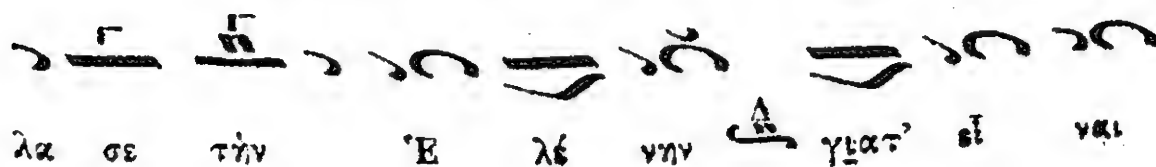
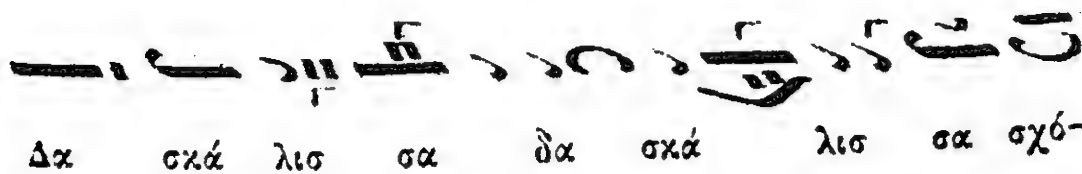
'Μέ ρα τῇ ἡ μέ ρα φῶς μου νιό-

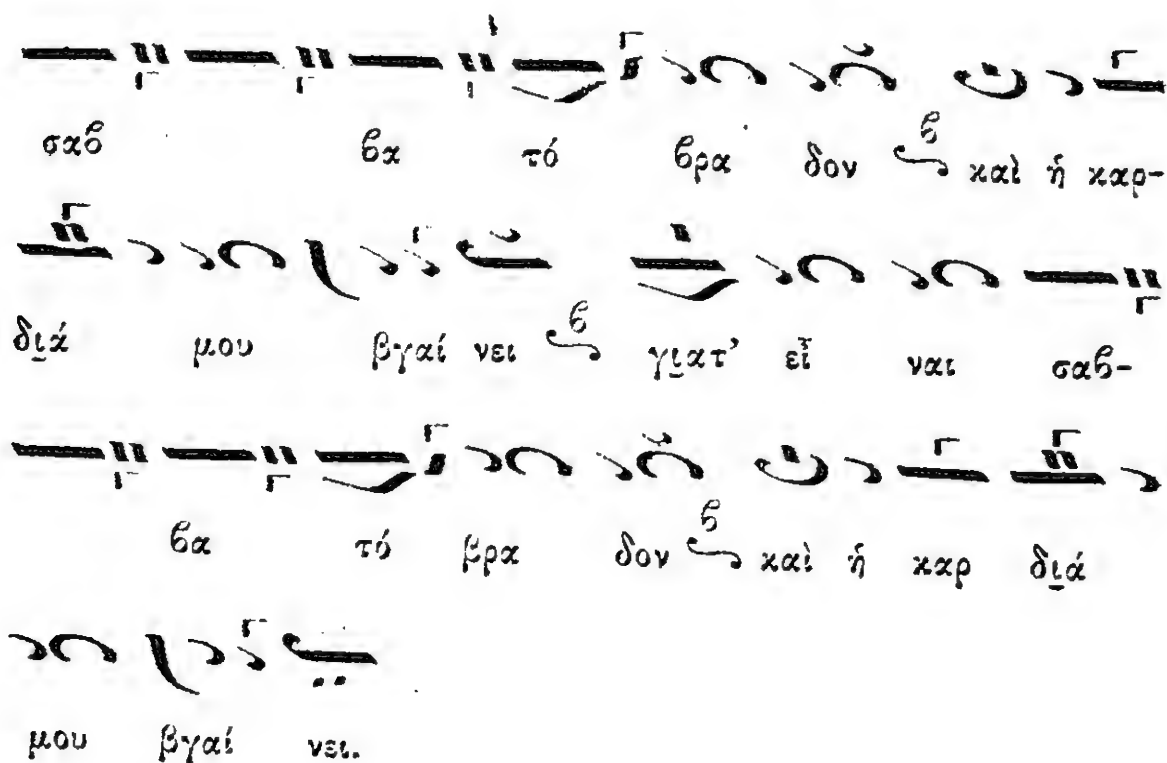

 θω ὅ τι ἀ να λῶ^Δ 'μέ ρα

Ἡ δική σου ἡ ἀγάπη μ' ἔκαμε νὰ στερεθῶ
 κάθε ἡδονὴν τοῦ κόσμου καὶ τὸ πᾶν νὰ ἀρνηθῶ.
 ὅλα ἔλειψαν σ' ἐμένα δὲν εἶν' πλέον λακρυδιᾶ,
 σκλάβος εἶμαι βασιλεύεις 'ς τὴν ἀθλίαν μου καρδίαν.
 τύραννός μου καὶ κυρία εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν,
 σὲ γνωρίζω τὴν ζωὴν μου ἀπὸ 'σένα καρτερῶ.
 καὶ θαρρεῖς χωρὶς ἐσένα πῶς ἔμπορῶ νὰ εὐτυχῶ;
 'πέ με το εὐθὺς ὦ φῶς μου γιὰ νὰ 'πάγω νὰ πνιγῶ.
 μ' ὅσας ἔχω δυστυχίας ἂν τὸ καλοστοχασθῇς
 ἔχοντας τὴν εὐνοϊάν σου πάντοτ' εἶμ' εὐτυχής.
 καὶ χωρὶς ἐσένα φῶς μου κάθε ἄλλος ἐγλεντζές,
 κ' ἡδοναῖς καὶ εὐτυχίαις εἰς ἐμένα 'ναὶ σκεντζές.
 βέβαιη σ' αὐτὸ νὰ ἦσαι πάντοτε νὰ σὲ χαρῶ,
 ὅτι ὅλ' αὐτὰ ποῦ εἶπα ἔτσι φῶς μου τὰ θαρρῶ.

Εἰς ἤχον Δι. 7

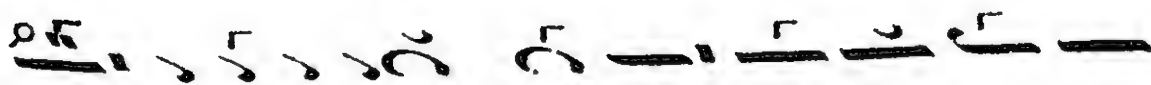

Δασκάλισσα δασκάλισσα σχόλασε τὴν Ἀνέταν
 γιατ' αὐριο εἶναι κυριακή θὰ βάλλῃ τουαλέττα,
 δασκάλισσα δασκάλισσα σχόλασε κι' ἀπατήσου
 καὶ ἔμβα μέσ' τὴν κάμαραν νὰ ὀῆς τὸν ἐραστήν σου,
 γειτόνισες γειτόνισες ποῦ ν' ἡ γειτόνισά σας,
 ποῦ ν' ἡ ἀγαπημένη σας καὶ ἡ δασκάλισσά σας,
 δὲν βλέπεις πῶς γι' ἀγάπη σου φῶς μου πῶς ἀποθαίνω,
 καὶ σὺ σκληρὰ καὶ ἄπονη μοῦ λέγεις τί παθαίνω·
 γελάς καὶ τὰ βουνὰ γελοῦν κι' ὅλα τὰ δένδρα ἀνθίζουν,
 τ' αἰρικά μαγεύονται τὴν εὐμορφίαν σου φρίττουν,
 γαλάζα πέτρα τοῦ γιαλοῦ μαλαγματένια πούλια,
 νὰ σέ χαρ' ἡ μανοῦλα σου ποῦ σ' ἔχει μοναχοῦλα.

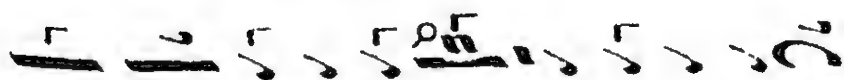
Εἰς ἤχον ⁶ λ βου ⁷ χ

Κα θρέ πτης εἶ ναι ζων τα νός τὸ πρόσω-

πόν σου φῶς μου ⁶ λ ἄ στρά πτει κι' ἄ κτι ὕο-

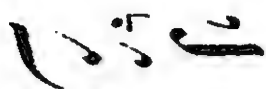
βο λαῖ 'ς τὸ θέ α τρον τοῦ κό σμου.

Νὰ φύ γω θέ λω ω με τὸ πα κέ-

το ⁶ λ καὶ σοῦ τὸ λέ γω ω καὶ κά τε-

χέ το.

Μέσα 'ς τὰ τόσα βάσανα πάλ' ἡ ζωὴ καλὴ εἶναι
κι' ὅποιος τὸν θάνατον ζητᾷ κι' ὅποιος κουζούλης εἶναι.

Νὰ φύγω θέλω με τὸ βαπόρι

γιὰ νὰ με κλαίῃ μιᾶς μάνας κόρη.

Καὶ με τὸν ἀναστεναγμὸν ξυπνῶ τὸ μεσονύκτι
καὶ μπερδευμένος βρίσκομαι 'σὰν ψάρι μέσ' τὸ δαίχτι.

Νὰ φύγω θέλω γιὰ τὴν Ἀσία

γιὰ νὰ με κλαίῃ ἡ Ἀσπασία.

Καινούρι' ἀγάπη καὶ παλιὰ μ' ἔβαλαν εἰς τὴν μέση,
καὶ δὲν ἤξεύρ' ἀπὸ τὰς δυὸ ποῖα θέλει μὲ κερδαίνει.

Νὰ φύγω θέλω γιὰ τὴν Εὐρώπην
γιὰ νὰ κλαίῃ ἡ Καλλιόπη.

Καὶ τὴν παλιὰν θὰ κάμω νιὰν, τὴν νιὰν θὰ τὴν ἀφήσω,
κι' ἄς μὲ λογίζουν ἄπιστον ὅπου κι' ἂν ἀγαπήσω.

Ἔλα νὰ φύγωμε γιὰ τὴν Κρήτην
ἡγαπημένη μου Ἀφροδίτη.

Ἦχος λδ' νη. λ

τί — — — — — τί — — — — — τί
τι — — — — — τί — — — — — τί
τί που λί μου τί πῆ τί

τί — — — — — τί — — — — — τί
τι που λί μου τί πῆ τί νὰ κά μω τί

νὰ — — — — — νὰ — — — — — νὰ
νὰ γε νῶ νὰ σοῦ γρά ψω μιὰ γρα φή νὰ νὰ

νὰ — — — — — νὰ — — — — — νὰ
νὰ νὰ που λί μου νὰ.

Νάν' τὸ αἷμά μου μελάνι καὶ τὸ στήθος χαρτί,

Κι' ἂν μ' ἀνοίξετε ταῖς πόρταις δώσετε καὶ τὰ κλειδιὰ
γιὰ νὰ ἔμβαιν' ἡ πικραμένη καὶ ἡ δόλχη μου καρδιά.

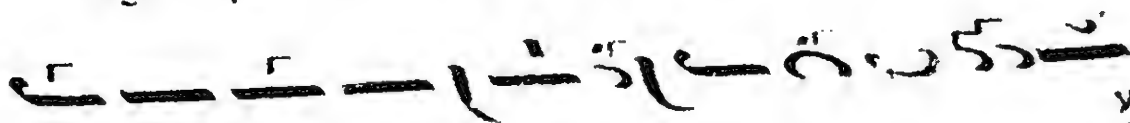
κάμε με κυρά μου δένδρον ἴσα μὲ τὸ μπόϊ σου,
φύτευσέ με 'ς τὴν αὐλήν σου κ' εἰς τὸ περιβόλι σου.

κάνω χάρι νὰ σὲ βλέπω ἕς τὸ γκεργκέφ' ὅταν κεντᾶς,
 κι' ἀκουμποῦν τὰ δυὸ βυζά σου καὶ τὰ βλέπεις καὶ γελαῖς.
 τί σοῦ ἔκαμα κυρά μου καὶ μ' ὀνόμασες φωνιά;
 μήτ' ἐφόνευσα κἀνένα μήτ' ἐφίλησα καμμιᾶ.
 τῆς κυρᾶς μου ἡ ἀγάπη εἶναι τόσο δυνατὴ
 ὅσ' ἂν νερόν μέσ' τὸ καλάθι, ὅπου στάλα δὲν κρατεῖ.
 κάνω νὰ σὲ παρατήσω μὰ ἡ καρδιὰ μου σὲ πονεῖ,
 γιατί ἔχεις κάλλος νοῦρι καὶ φωνὴ ἀγγελικὴ.

Εἰς ἦχον $\pi^{\lambda} \delta^{\lambda} \nu \alpha \cdot \Omega \cdot \chi$

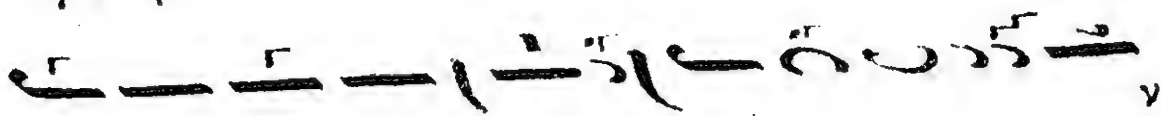
Γιὰ μέ να βρά ζουν τὰ νε ρά α

για μέ τρο χοῦν μα χαί αι ριαδ^ν

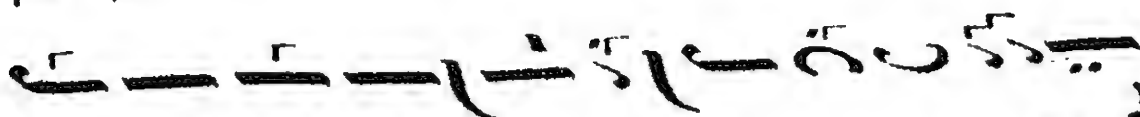
για μέ να βρά ζουν τὰ νε ρά α α

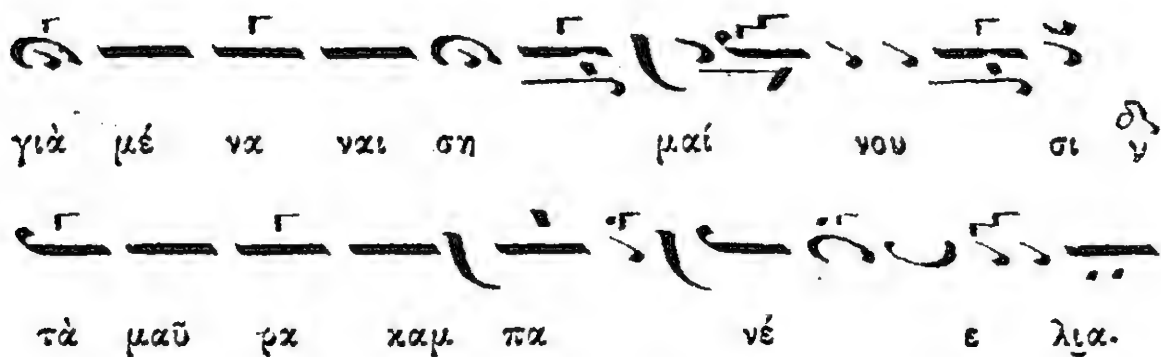
για μέ τρο χοῦν μα χαί αι ριαδ^ν

για μέ να ναι ση μεί νου σε ^δΔ

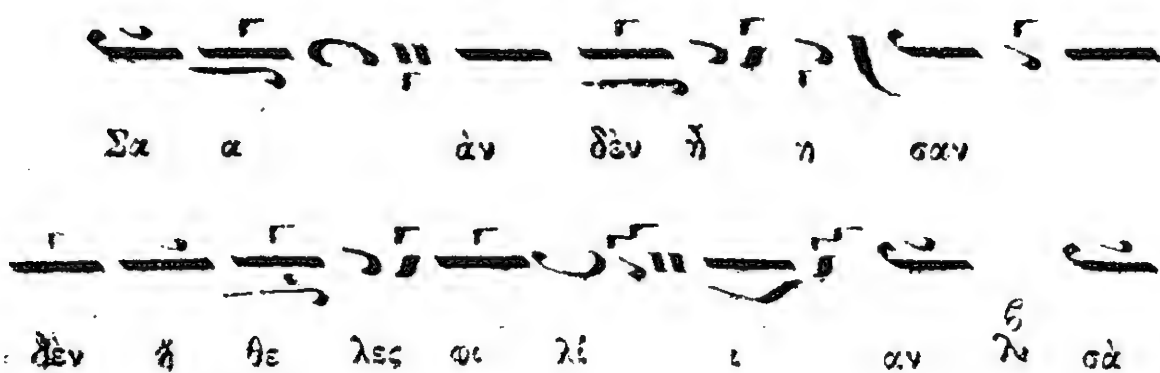

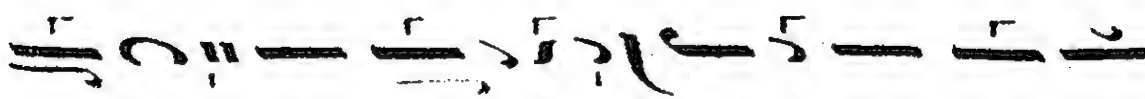
τὰ μαῦ ρα καμ πα νέ ε λια ^νδ

Γλυκύτερον τοῦ ἔρωτος τίποτε δὲν ὑπάρχει
 ἂν καὶ ὡς τύραννος σκληρὸς σ' ὅλον τὸν κόσμον ἄρχει·
 δὲν εἶν' καράβια ἔς τὸν ἡγαλὸν δὲν εἶν' πανὶ ἀπλωμένα,
 δὲν εἶν' κάμμιὰ ἔς τὴν γειτονιά νὰ μ' ἀγαπᾷ κ' ἐμένα.
 Δὲν εἶναι πρᾶγμα ν' ἀρωστᾷ, πρᾶγμα νὰ θανατώνῃ,
 ὅταν τὴν ἀγάπην τὴν κρυφὴν ποῦ δὲν ξεφανερώνῃ.
 Δὲν εἶσαι σὺ ποῦ μ' ἔλεγες ἂν δὲν μ' ἰδῇς ποθαίνῃς
 καὶ τώρα βλέπεις καὶ περνῶ καὶ δὲν μοῦ συντυχαίνεις·
 Δὲν ἤμπορῶ τὰ μάτια μου ἡψηλὰ νὰ τὰ σηκώσω,
 τῆς καυμένης μου καρδιᾶς παρηγοριὰ νὰ δώσω.
 δὲν ἤλπιζα ἔς τὸν οὐρανὸν λιβάδια νὰ γενοῦσι,
 δὲν ἤλπιζα τὰ μάτια μου δυὸ βρύσες νὰ γενοῦσι.
 Δὲν ἤμπορῶ δὲν δύναιμι τὴν πόρταν νὰ τζακίσω,
 τὴν πόρταν καὶ τὴν κλειδωνιὰν νὰ μῶ νὰ σὲ φιλήσω.

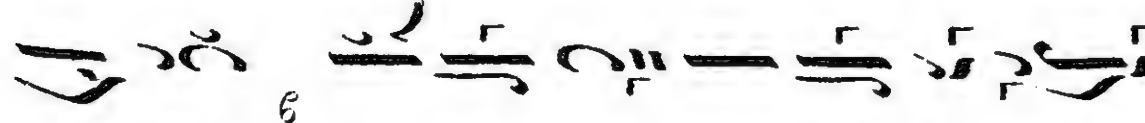
Εἰς ἤχον ⁵λ βου. ⁷λ

 α αν δέν ἦ σαν δέν ἦ-

 θε λες φι λί ι αν λ για α-

 α τί με για τί μ'ἔ δι δες αἰ τί-

 ι αν λ για α α τί μ'ἔ για-

 τί μ'ἔ δι δες αἰ τί ι αν.

Ποῦ ἐγὼ 'χ' ἀποφασίσει 'σάν καλόγηρος νὰ ζήσω,
 κι' ὅλα πλέον τὰ τοῦ κόσμου νὰ βγάλω ἀπ' ἐμπρός μου·
 ἔβγαλέ το τὸ σπαθίσου καὶ θανάτωσέ μ' ἀτή σου,
 γιατί ἄλλα λέγεις τώρα κι' ἄλλα κάμνεις σὲ μιὰν ὥρα,
 ἄλλα σήμερον μὲ τάξεις κι' αὔριον εὐθὺς τ' ἀλλάζεις·
 μιὰ ζωὴ τέτοια θλιμμένη καὶ πολλὰ βασανισμένη
 τί τὴν θέλω νὰ τὴν ἔχω ποῦ τὸν θάνατον παντέχω·
 ὅποιος ἦτον ἡ αἰτία νὰ τὸν καύσῃ ἡ φωτιά,
 νὰ καῇ νὰ γένῃ στάχτη νὰ βγῇ ὅλον μου τὸ ἄχτι.

Εἰς ἤχον λ π α χ

Βλέμ μα τὸ ἰ λα ρόν σου χ καὶ ἡ θος

τὸ γλυ κόν χ ἄρ πά ζει τὴν καρ δίαν μου μ' ἔ-

να ἔλ κυ υ στι κόν.

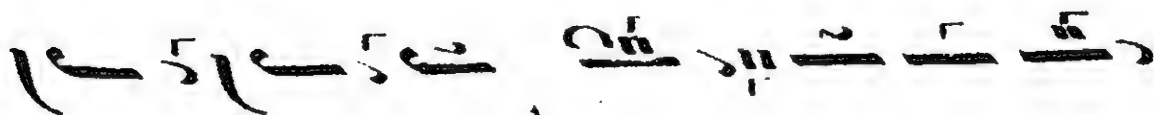
ῥέει σου ἀπ' τὸ στόμα μέλι ὅταν λαλήῃς,
 βαρὺ τὸ σοβαρὸν σου κι' ὀλίγα ὁμιλεῖς,
 ἂν τύχῃ μέσ' ταῖς ἄλλαις ἢ σὴ ἢ εὐμορφία,
 ῥοδοανδῇ κ' εὐφραίνει ὅλην τὴν συντροφία,
 ἀνάμεσα εἰς ὅλαις ἐσὺ ὑπερτερεῖς,
 γνωρίζω κ' ὑπερέχεις μὴ λάθος τὸ θαρρεῖς·
 ῥέουν οἱ ὀφθαλμοί σου νέκταρ ἴσ' ἂν τοὺς κινεῖς,
 ἡρέμα τοὺς σηκώνεις κ' ἐμὲ ζωογονεῖς,
 γεμάτη ἀπὸ χάρες εἶσαι ξεχωρισταῖς,
 ὅλαις σ' ἐσὲ θεωροῦνται αὐταῖς ζωγραφισταῖς·
 ῥίπτει τὸ ἱλαρὸν σου βλέμμα ἐλκυστικόν,
 ἰδίαν φλόγα θγάζει καὶ πῦρ ἵναι καυστικόν,
 ἐν ὅλαις Ἀφροδίτῃ τὰ κάλλη φυσικὰ,
 βραβεῖον ἔδωκέ σοι τὰ ὑπερφυσικὰ,
 νέμεις καὶ σὺ ταῖς χάρες εἰς ὅσους σὲ θεωροῦν,
 ἄχρως καὶ ἐπαινοῦσιν αὐτὰ καὶ ἀποροῦν,
 ἀξία εἶσαι ὄντως τὸ νὰ σὲ ἐπαινῶ·
 χρέος μου εἶν' μεγάλο τὸ νὰ σὲ προσκυνῶ.

Εἰς ἦχον αἶ Δ: $\overline{\alpha\alpha}$ $\overline{\alpha\alpha}$ $\overline{\alpha\alpha}$

Ἀλ λοῖ μο νον ἄλ λοῖ μο νον ὁ δυ στυ-

χῆς Δ ἄλ λοῖ μο νον ἄλ λοῖ μο νον ὁ

δυ στυ χῆς Δ ὁ που κι' ἄν ἄ-

γα πή σω χε λι δο νά κι μου $\overline{\alpha\alpha}$ ὁ που

κι' ἄν ἄ γα πή σω ἄ η δο νά κι μου.

Σὲ φαίνεται φωτῖα βαστῶ τὸν κόσμον νὰ φλογίσω.

Ἀλλοίμονον τὰ πάθη μου κάνεις νὰ μὴν τὰ πάθη,

οὐδὲ καράβι 'ς τὸν γιᾶλὸν οὐδὲ πουλὶ 'ς τὰ δάση,

ἀλλοίμονον τὰ πάθη μου ποιᾷς πέτρας νὰ τὰ λέγω,

κ' ἡ πέτρα νὰ μὴ μοῦ λαλῇ νὰ κάθωμαι νὰ κλαίω,

ἀλλοίμονον δὲν βρίσκεται 'ς τὴν ρούμελῃ βοτάνι,

κ' ἓνας γιατρὸς καλὸς γιατρὸς τοὺς πόνους μου νὰ γιάνη,

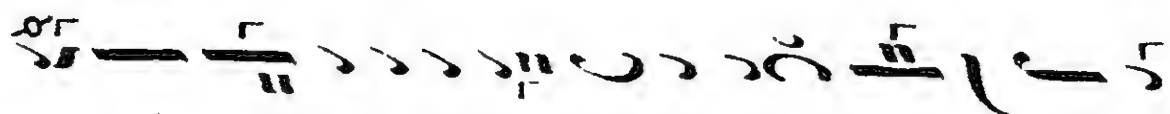
ἀλλοίμονον δὲν βρίσκονται δυὸ μῆλα κολημένα

ἴσαν τὰ βυζᾶ τοῦ κόρφου σου τὸ μοσχομυρισμένα.

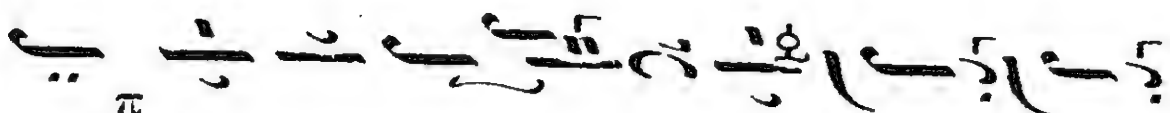
Εἰς ἤχον $\lambda\epsilon\omega$ πα. ϕ γ

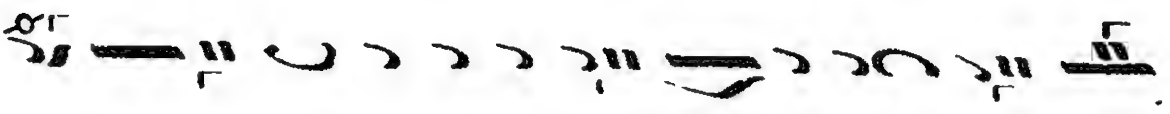
Ἡ μὲ στέλ λεις τὴν καρ δὲ αν

μου ἡ η κρα τει εἰς καὶ τὸ κο ορ-

μὲ π ἡ πο θαί νω καὶ γλυ τώ-

νω ἂ ἀπ' τὴν τό ο σην σι ω-

ω πῆν.

Ἐ πει δὴ χω ρὶς ἐ σέ να πλιὸ

ο δὲν ἡμ πο ρῶ νὰ ζῶ Δ καὶ πῶς ἔ ζη-

σα ὡς τώ ρα τὸ θαυ μά ζω κι' ἂ-

πο ρῶ. (δὲς)

Πλὺ καλῆτερόν μου ἦτο ν' ἀποθάνω πρὸ πολλοῦ,
 παρ' ἐδῶ νὰ ἦμαι μόνη κ' ἡ καρδιά μου ἄλλου,
 τὸ τί πάσχω ἀφοῦ λείπει νὰ τὸ 'πῶ δὲν ἡμπορῶ,
 τοῦτο 'ξεύρω πῶς παλαίω μ' ἓνα πάθος φοβερόν,
 ἢ 'ς τὸν κόσμον εἶμαι πλέον ἢ 'ς τὸν ἄδην κατοικῶ,
 καὶ τὰ δύο ἓνα τᾶχω, νὰ ὁπόσον ἀγροικῶ,
 μιὰ καρδιά χωρὶς τὸ σῶμα τί καλὸν σέ προξενεῖ;
 μάλιστα ὅταν τὴν βλέπεις πῶς διὰ παντὸς πονεῖ,
 τὸ λοιπὸν ἢ στείλει μέ την ἢ σέ στέλλω ἐνταυτῷ
 τὸ ταλαίπωρόν μου σῶμα γιὰ νὰ ζήσῃ καὶ αὐτὸ,
 ὅτι ἄλλον τρόπον βλέπω πῶς ὁ νοῦς μου δὲν γεννᾷ
 καὶ ἡ εὐχαιρος ἐλπίδα 'ς τὸ ἐξῆς δὲν μέ πλανᾷ.

Εἰς ἤχον $\pi \bar{\eta}$ π.χ. ϕ χ

Ξε νι τευ μέ νον μου που λὶ δὲ καὶ

αὶ πα ρα πο νε μέ νο ἦ ξε νη-

τιᾶ σὲ χαι ρε τᾶ.

Ἡ ξενιτιᾶ σὲ χαίρεται κι' ἐγὼ 'χω τὸν καῦμόν σου,
 τί νὰ σοῦ στείλω ξένε μου τί νὰ σοῦ προβοδώσω,
 νὰ στείλω μῆλον σήπεται, κυδώνι μαραγκιάζει,
 νὰ στείλλω καὶ τὸ δάκρυ μου 'ς ἓνα χρυσὸ μανδήλι,

τὸ δάκρυ μ' εἶναι καυτερόν καὶ καίει τὸ μανδῆλι,
 γιὰ σήκω ξένε ἔλα 'δῶ ἔλα 'ς τὴν φαμελλιάν σου,
 σὲ καρτεροῦν τ' ἀδέλφια σου σὲ καρτεροῦν γονεῖς σου,
 σὲ καρτερ' ἢ ἀγάπη σου μὲ τὰ βρεγμένα μάτια.

Εἰς ἤχον $\pi^{\pi} \bar{\eta}$ πα. ϕ χ

Ἀ γὰ πη σα τ' ἄ πέ κτη σα τῆς

γῆς τὴν ὄψ' ἐ πῆ ρα π^{π} ἄ γὰ πη-

σα τ' ἄ πέ κτη σα τῆς γῆς τὴν ὄψ' ἐ-

πη ρα π^{π} τοῦ κό σμου τὴν κα τα λα λιάν

καὶ προ κο πὴν δὲν εἶ δα π^{π} τοῦ κό σμου

τὴν κα τα λα λιάν καὶ προ κο πὴν δὲν

εἶ δα.

$\pi^{\pi} \bar{\eta}$ χ

Ἄ γὰ πη σα νὰ ἔχω ζω ἢ μὰ ἔγω

ζω ἦν δὲν ἔχω δὲ ἴσάν κλῆ μα μέ κλα δεύ-

ου σι καὶ κλα δευ μὸν δὲν ἔχω

Τὸ τέλος ἄδεται καὶ ἄλλως ὡς κατωτέρω :

Ἄ γὰ πη σα νὰ ἔχω ζω ἢ μὰ ἔγω

ζω ἦν δὲν ἔχω ἴσάν κλῆ μα μέ κλα δεύου-

σι καὶ κλα δευ μὸν δὲν ἔχω.

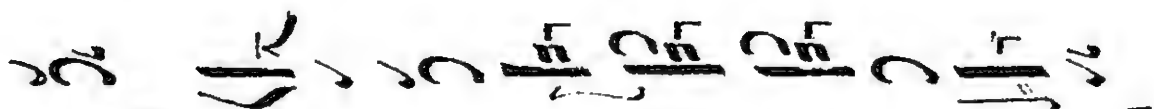
Ἄρα γε δὲν θ' ἀξιωθῶ φῶς μου νὰ σ' ἀπολαύσω
 κ' ἐπάνω εἰς τὸ στήθος σου τοὺς πόνους μου νὰ κλαύσω;
 ἄσπρης τριανταφυλλιᾶς κλαδὶ κόκκινης περιχάλι,
 σ' ὅλαις ταῖς νέαις εἶσαι σὺ θεά μου τὸ κεφάλι,
 ξενητευμένον μου πουλὶ κι' ἀλέγρο μου γεράκι,
 ἢ ξενητιὰ σέ χαίρεται κ' ἐγὼ πίνω φαρμάκι,
 νύκτα σκληρὴ τοῦ χωρισμοῦ γιατί δὲν ξημερώνεις,
 γιατί μέ τὸ τεράκι μου μαζὴ δὲν ἀνταμώνεις;

ὁ ἥλιος ἐβασίλευσεν ἀπὸ τὰ κλαύματά μου,
 κ' οἱ ποταμ' ἐπλημύρηνσαν ἀπὸ τὰ δάκρυά μου,
 ὁ ἥλιος ἐβασίλευσε κ' ἡ γῆ ἀκόμη βράζει,
 ποῖός ἔχ' ἀγάπη 'ς τὴν καρδιάν καὶ δὲν ἀναστενάζει;
 ὅλα τοῦ κόσμου τὰ καλὰ, νὰ τᾶχω τί τὰ θέλω,
 ἅς ἔχ' ὁ κόσμος τὰ καλὰ κ' ἐγὼ 'κεῖν' ὅπου θέλω,
 ὅλοι μοῦ κάμνουν τὸν καλὸν καὶ λέν πῶς εἶναι φίλοι,
 κι' ὀπίσω μὲ δαγκάνουσι 'σάν λυσσασμένοι σκύλοι.

Ἦχος $\lambda\ddot{\alpha}$ πα. λ

Δὲν μὲ λυ πᾶ σαι δὲν πο-

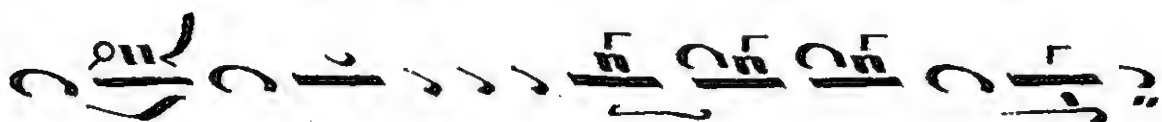
νεῖς π δὲν βλέ πεις δὲν π πι στεύ εις π δὲ

πῶς ἔ λιω σα 'σάν τὸ και ρὶ κι' ἀ κό μη

μὲ π παι δεύ εις π πῶς ἔ λιω σα

'σάν τὸ και ρὶ κι' ἀ κό μη μὲ παι δεύ εις.

Ἐγὼ ἂν παίζω καὶ γελῶ καὶ δυὸ καρδιαῖς ἂν ἔχω,
 ἢ μία παίζει καὶ γελᾷ κ' ἢ ἄλλ' ἡξέυρει τ' ἔχω,
 ἔρωτα ποῦ ἐλάβωσες δός μου καὶ τὸ βοτάνι
 γιατί δὲν βρίσκω γιατρικὸ στὸν κόσμον νὰ μὲ γιάνη,
 ἔρωτα πῶς μ' ἐπλήγωσες καὶ γιατρικὸ δὲν ἔχεις,
 τὸν κόσμον ἐβαρέθηκα τὸ στρῶμα δάκρυα βρέχω,
 ἢ θάλασσά ναι ἀλμυρὴ ἀνίσως καὶ γλυκάνει
 ἢ στελετιὰ ποῦ μ' ἔδωκες τότε θε νὰ μοῦ γιάνη,
 ἢ θάλασσα μ' ἐμαύρισε καὶ σὺ δὲν μὲ γνωρίζεις,
 ἢ ξενητιὰ μὲ χαιρετᾷ καὶ σὺ μὲ φοβερίζεις,
 καρδιά μ' ἀπαρηγόρητη παρηγορήσ' ἀτὴ σου,
 κι' ἄλλαις πολλαῖς τὸ πάθανε δὲν εἶσαι μοναχὴ σου.

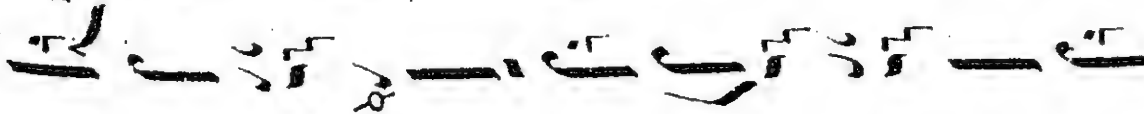
Εἰς ἤχον $\frac{\lambda\epsilon\omega}{\pi}$ πα. ϕ λ

Ἡ ἄ γὰπ' ἄ να θε μά τη 'ς τὴν ἀρ-

χή ἦν εἶ ναι γλυ κιὰ π δ' κ' εἰς

τὴν μὲ σην πι πε ρί ζει κ' εἰς τὸ

τέ κ' εἰς τὸ τέ λος εἶν' πι κρά π κ' εἰς τὸ

τέ κ' εἰς τὸ τέ λος εἶν' πι κρά.

Ἡ ἀγάπ' ὅταν πληθύνῃ δὲν εἶν' τρόπος νὰ χαθῇ
 μέ ματιαῖς καὶ μέ κουβέντες πρέπει νὰ φανερωθῇ,
 ἡ ἀγάπη σου πουλί μου ἦτονε παρὰ πολὺ
 καὶ ἐμβῆκ' εἰς τὴν καρδιάν μου καὶ δὲν ἤμπορεῖ νὰ βγῇ,
 ἡ κακὴ καρδιά μου λέγει πλέον νὰ μὴ τραγουδῶ,
 πλὴν μέ συντροφιά 'σάν σμίξω ὅλα νὰ τὰ λησμονῶ,
 κλαίω βαρυαναστενάζω καὶ τὸ στῆθός μου κτυπῶ,
 'π' ἤθελε νὰ μὴν τὸ σώσω μέσ' τὰ μάτια νὰ σ' ἰδῶ,
 λεμονιά μου, κυτριά μου 'π' ἔχεις φύλλα δροσερά,
 δρόσισέ μου τὴν καρδιά μου κι' ὅλα μου τὰ σωτικά.

Εἰς ἤχον $\pi^{\flat} \bar{q}$ πα. ♪ $\bar{\chi}$

 Ζά χα ρη εἶν τὸ φί λη μά

 α σου $\pi^{\flat} \bar{q}$ κ' ἡ κου θέ κ' ἡ κου θέν τα-

 σου γλυ κιὰ Δ δ' κ' ἡ ἡ κου θέν κ' ἡ κου-

 θέν τα σου γλυ κιὰ $\pi^{\flat} \bar{q}$

 Καὶ κάμ μί ί α δὲν σεῦ 'μοιά-

 ά ζει ^π9 εἶς' υ̇ πε εἶς' υ̇ περ ευ-

 γε νι κιὰ ^Δ8 εἶς' υ̇ πε εἶς' υ̇ περ-

 ευ γε νι κιὰ ^π9 εἶ εἶς' υ̇-

 πε εἶς' υ̇ περ ευ γε νι κιὰ.

Ἔχεις σύντροφον τὸν ἥλιον τὸ φεγγάρι τέρι σου,
 ἡ ζωὴ κι' ὁ θάνατός μου εἶναι εἰς τὸ χέρι σου.
 ζῆσε σὺ κ' ἐγ' ἄς ποθάνω τί τὴν θέλω τὴν ζωὴν,
 εἰς τὸν κόσμον γιὰ σημάδι πλουμισμένον μου κορμί.
 λεμονιά μου καὶ κιτριὰ μου 'π' ἔχεις φύλλα δροσερά,
 δρόσιςέ μου τὴν καρδιά μου κι' ὅλα μου τὰ σωτικά.
 μαῦρα εἶν' τὰ δυό σου μάτια μαῦρα εἶν' 'σάν τὴν ἐλιά,
 κι' ὅποιος τὰ γλυκοφιλήσει χάρον δὲν φοβεῖται πλιά.
 μαῦρα εἶν' τὰ δυό σου μάτια μαῦρα τὰ φρυδάκια σου
 καὶ τρανταφυλλένια φῶς μου εἶν' τὰ μαγουλάκια σου.
 μ' ἐκατήντησ' ἡ ἀγάπη νὰ γυρίζω περβανές,
 κ' ἡσυχίαν νὰ μὴν ἔχω ἀπὸ ταῖς μελαγχριναῖς.
 εἰς τὸν τάφον θὰ καθίσω καὶ τὸν χάρον θε νὰ βρῶ,
 ριτζὰ ἔχω νὰ ταῦ κάμω δύο λόγια νὰ τοῦ πῶ.
 μὴ θαρρεῖς καὶ εἶν' ὀλίγο μιὰ ἀγάπη σταθερὴ
 ὅταν δὲν τὴν ἀπολαύσω θάνατος μὲ καρτερεῖ.

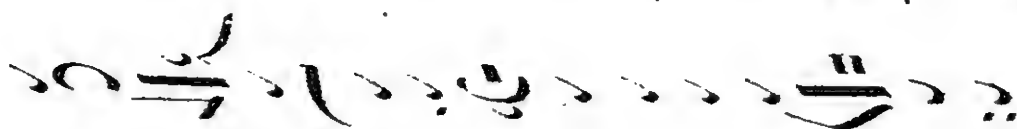
Ἦχος: πδ' νη. ρ. χ

Τὸ ὦ ραῖ ον πρόσω πόν σου σχη-

μα τί ι ζει οὐ ρα νόν δ' με τὰ θαυ-

μα στά σου κάλλη λαμ πε ρόν καὶ ζων τα νόν. (δὶς)

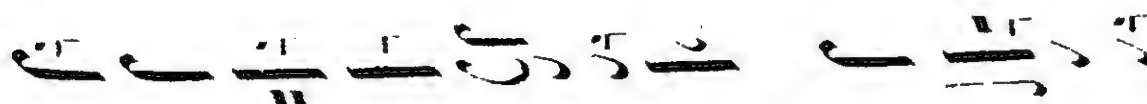
Ἔχει δύο λαμπροὺς φωστῆρας μάτια δύο ἐρωτικὰ
 'π' ἀκτινοβολοῦν καὶ ρίπτουν σαῖτιές μέσ' τὴν καρδιάν,
 καὶ δύο τόξα ἀπ' ἐπάνω, φρύδια δύο καμαρωτὰ,
 μαῦρα 'σὰν ζωγραφισμένα σύμμετρα καὶ σκληρωτὰ,
 κι' ἀπ' αὐτὰ εὐθὺς ἀρχίζει ἓνα κρύσταλλον χυτὸν,
 κέντρον τῆς περιφερείας τοῦ προσώπ' ἀγαπητὸν,
 κι' ἀπ' αὐτὸ τριγύρ' ἀστράχια ὅμως φαίνονται μουντὰ.
 Θαυμαστὰ μέ τὸ νὰ ἦναι 'ς τοὺς φωστῆρας των κοντὰ,
 τὰ χρυσὰ ξανθὰ μαλ' ἄ σου εἶν' κομήται ποῦ χαρὰ
 προμηνύουν εἰς ἐμένα 'σὰν φανοῦν κάθε φορὰ,
 μὰ ποῦ γλῶσσα νὰ 'μπορέσῃ ὅλα νὰ διηγηθῇ
 τὰ ἐξαίρετά σου κάλλη ὅποῦ εἶναι παμπληθῇ,
 πλὴν αὐτὰ δὲν πρέπει φῶς μου νὰ τὰ μεταχειρισθῇς
 θάνατον εἰς τὸ νὰ δίδῃς, μόνον νὰ εὐσπλαγχνισθῇς.

Εἰς ἤχον λ π δ ν η . ω χ

Υ γρόν α πό τὰ δά κρυ α .

ἄ φη σα προσ κε φά λι π 9 καὶ ἤλ-

θ' α φοῦ μ' α πέ βαλ λε δ Δ τοῦ ου ὕπνου

ἦ ἀγ κά λη.

χ

Τοῦ ἔ ρω τος μ' ἔ τὰ ρα ξε φρον τί δεσ περισ-

σαι δ Δ ὦ ξύπνα ἔ νας δύστηνος φω νά ζει δι α σέ.

Κοιμᾶται τώρα ἡσυχὰ κορμὶ χαριτωμένον
 πλὴν ξύπνα δὸς ἀκρόασιν 'ς τὸν νυκτοπλανεμένον,
 ἄλλο ἀπὸ ἀκρόασιν δὲν σὲ ζητῶ σκληρὰ,
 ἡ φλόγα ποῦ τοῦ ἡναψες δὲν σβύνει μὲ νερ,
 δὲν ἤξευρα πῶς ἄγγελοι 'ς τὸν κόσμον καταβαίνουν,
 καὶ πῶς μορφὴν ἀνθρώπινον ἐνίοτε λαβαίνουν,
 κι' ἐνόμισα, 'ς τὰ σύνεφα πῶς σ' εἶδα ὁ πτωχὸς,
 σπλαγγνίσου τὸν ταλαίπωρον ποῦ κλαίει δυστυχῶς.

Οἱ ἄγγελ' εἶναι ἡμεροί, οἱ ἄγγελοι λυποῦνται,
οἱ ἄγγελοι τὸν ἄνθρωπον ποτέ δὲν ἀπαρνοῦνται,
εἰς τὰς πληγὰς σου βάλσαμον σταλάζουσι γλυκὺ,
σὺ ὁμως σὺ μ' ἐσπᾶραξες θεά μου φονική,
ὦ ξύπνα φῶς μου ἄκουε σπλαγχνίσου καὶ ἐλέει,
τὸν ἐραστήν πεῦ τραγωδεῖ τὸν ἐραστήν ποῦ κλαίει,
θρηνεῖ μέ δρόσον δάκρυα μαζή του κ' ἡ αὐγή,
μόνον εἰς σέ ἐστείρευσε τοῦ οἴκτου ἡ πηγὴ.

Ἦχος λδ' νη. λ

Ω Ἐ ρ α τὼ ἄ γά πη μου εἰς τῆς καρ-

διας τὸ βάθος σ' ἔχω χρυσέ μου

ἄγ γε λε σ' ἔχω χρυσέ μου ἄγ γε λε ἐν

παρκα δεῖ σω ἅνθος ἐν παρκα-

δεῖ ἐν παρκα δεῖ σω ἅ ανθος.

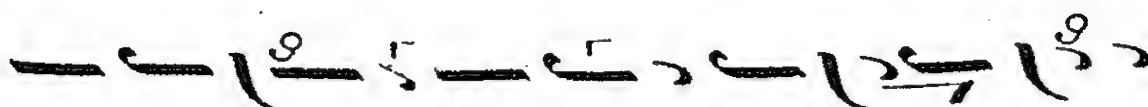
Ἄφοῦ πρῶτον σ' ἀγάπησα καὶ τὸ νερὸν πεῦ πίνω,
τὸ πίνω 'ς τὴν ἀγάπην σου πλήν 'σένα δὲν σ' ἀφήνω.

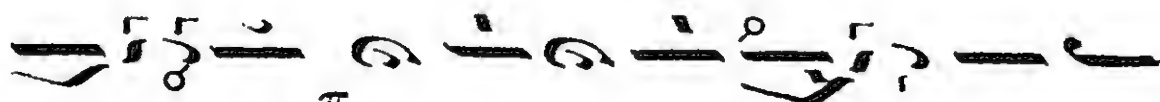
μέ ὅλον ὅπου ἔφυγα πουλί μ' ἀπὸ κοντά σου,
 ποτέ δὲν ἐλησμόνησα τὰ κάλλη τὰ δικά σου.
 ἂν πέντε χρόνους ἔλειψα ἀπὸ κοντά σου φῶς μου,
 μ' ἐφαίνετο παντοτεινὰ ὅτι σέ εἶχα ἔμπρός μου.
 κ' εἰς τὸ κορμί κ' εἰς τὴν ψυχὴν ἔχεις τοσαῦτα κάλλη
 ὥστε δυσκόλως θὰ βρεθῇ ὅλα νὰ τάχη ἄλλη.
 τί ὀφθαλμοὶ ἀγγελικοὶ ὅπου δὲν εἶδ' ἀκόμη,
 ὦ τί ἀνάστημα λαμπρὸν ὦ ποία χρυσῇ κόμη,
 ὦ τί φωνὴ μελίρρητος, φωνὴ ὡς ἀηδόνας,
 τὴν ἐντελῇ περιγραφὴν εἰς τοῦτο δίδω μόνος,
 ἐγὼ ὅστις σέ ἤκουσα ἐκ τοῦ πλησίον φίλη,
 καὶ εἶδα ἀνοιγόμενα τὰ ῥόδινά σου χεῖλη.
 τί στόμα μελιστάλακτον, τί ζαχαρένια γλῶσσα,
 τί παρειαῖς, τί χάριτες, ὦ πόσα κάλλη πόσα,
 τί πρόσωπον γλυκύτατον ὡσὰν τὸν κρίνον ἄσπρον,
 ὄντως σὺ πρέπει νὰ κληθῇς ἀπ' ὅλας ξανθὸν ἄστρον.

Εἰς ἤχον $\lambda\ddot{u}$. πα ρ χ'

 Λα ἀμ πει φῶς μου ὦ ὡς δια μάν-

 τι ἡ ὦ ραί α σου μορ φή δλ και εἰς

 ὅ λας τὰ ἀς ὦ ραί ας εἶσαι σὺ ἡ

κο ρυ φή ^πδ ὅ λη σου ἦ ὦ ραι ὀ της

εἶν' εἰς ὅ λους θαυ μα στῆ ^πδ ὅ σοι πά λιν

σὲ γνω ρί ζουν εἶς' εἰς ὅ λους πο θη τή.

Ῥόδον εἶσαι κοκκινίζεις καὶ ἀστράπτεις φλογερά,
καὶ φλογίζεις τὴν καρδίαν μου ὦ σκληρότατη κυρά·
ρύαξ εἶσαι καὶ ὀροσίζεις μέ τ' ἀθῶα σου νερά,
ὅταν ἴδῃς νὰ πετῶσιν εἰς τὰ μέρη σου πτηνά·
τὰ ἀμίμητά σου κάλλη ὦ ὠραία νεανίς,
χρέος ἔχει νὰ λατρεύῃ κάθε νέος εὐγενής·
διὰ τοῦτο κατ' ἀξίαν καὶ ὁ δοῦλός σου ἐγὼ,
εἶμαι φῶς μου τετρωμένος πλὴν δὲν τ' ὁμολογῶ·
ἴσως ἴσως ὦ θεά μου 'ς τὸ ἐξῆς μέ λυπηθῇς,
κ' ἐπὶ τέλους ὦ θεά μου σ' ἀγαπῶ νὰ μέ εἴπῃς·
γνώριζε πῶς σὲ λατρεύω ἄδολα καὶ καθαρὰ,
τ' ὄνομά σου μόν' ἀκούσω πέρνω δάση καὶ βουνά.

Εἰς ἤχον π^λ πα. ς^λ

Ἔως πότ' αὐτὴ ἡ γνῶ-

μὴ κ' ἡ σκληρὰ σου ἡ καρ-

διὰ δὲν θάδ' μιλήσης λέγω δ' οὐτε

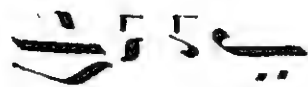
τα αὐτὴν τὴν βραδυὰν π^λ

Σὺ εἶσαι ἡ αἰτία τῆς ἀπονίας

μου π^λ γιὰ τοῦ τοῦ θενά σ' εὐρη ἡ ἁμαρ-

τία μου.

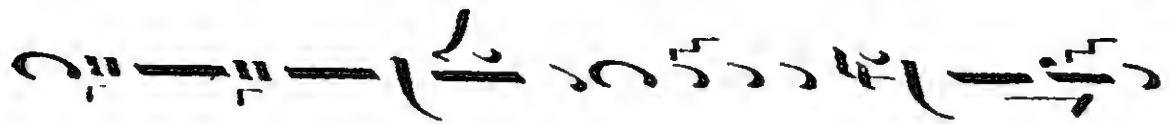

Δὲν μοῦ λέγεις τὴν αἰτίαν φῶς μου ποῦ δὲν μέ λαλεῖς,
καὶ τὸ πείσμά σου σέ 'μένα πάντοτε διατηρεῖς
κάλλιό 'χω νὰ 'ποθάνω νὰ κοίτωμαι νεκρὸς,
παρὰ χωρὶς ἐσένα 'ς τὸν κόσμον ζωντανός.

Βλέπεις πλέον εἰς τὸν κόσμον δὲν λογίζομ' εὐτυχῆς,
καὶ ἀναίσθητος ἔς τοὺς δρόμους παρατρέχ' ὁ δυστυχῆς·
καὐμὸν μεγάλον ἔχω τίνος νὰ τὸν εἰπῶ,
ποῦ μ' ἔχουν πληγωμένον δυὸ μάτια ἑάγαπῶ.

Εἰς τὸ χέρι σου ἔναι φῶς μου κάμε πλέον ἐκλογή,
ἢ θε νὰ μοῦ τὴν χαρίσης ἢ θὰ μ' κόψῃς τὴν ζωήν·
θὰ φύγω νὰ γλυτώσω πλέον δὲν ἠμπορῶ,
νὰ σὲ θωρῶ κυρά μου καὶ νὰ σὲ λαχταρῶ.

Φθάνει πλέον μὴ θυμώνεις ξεύρεις το πῶς σ' ἀγαπῶ,
τὴν καρδίαν μου πληγώνεις κ' εἶμαι διὰ νὰ χαθῶ·
ὅλ' οἱ γιατροὶ μὲ εἶπαν δὲν εἶμαι γιὰ ζωή.
γιατ' ἔχω ἔς τὴν καρδίαν μου ἀνίατον πληγή.

Ἦχος Ἰδιόμ. νη. ᾠ.

 Ἄ περ νᾶ νο μί ζεις ὦ ρα

 ποῦ ἔς τὸν νοῦν μου νὰ μὴ ἴσ' ἔχω

 τὸ πι στεύεις μέ ρα νύ κτα ἴσαν τρελ-

 λὸς τοὺς δρόμους τρέχω⁶ καὶ τί θέλω

τί ζη τῷ δὲν ἡ ξεύρω. μήτ' ἐ γὼ ω

ω ω δὲν ἡ ξε εὐρω μήτ' ἐ γὼ ω

ω ω δὲν ἡ ξεύρω μήτ' ἐ ε γώ.

Ὅταν ὁμως κατὰ τύχην σ' εἶδα 'ς τὸ παράθυρόν σου
καὶ τὸ βλέμμα προσηλώνω 'ς τὸ ὡραῖον πρόσωπόν σου,
τὸ πιστεύεις νὰ σ' τὸ 'πῶ, ἀναστήνομαι θαρρῶ.

Τώρα θέλω ν' ἀποθάνω κ' εἰς τὸν κόσμον νὰ μὴν ἦμαι,
ἔπειτα ἀλάσσω γνώμην εὐτυχῆς θέλω νὰ ἦμαι,
πλὴν εἰς μάτην τὸ ζητῶ δυστυχῶς θε νὰ χαθῶ.

Σὺ τὸν νοῦν μου κυριεύεις κατοικεῖς μέσ' τὴν καρδίαν μου,
διὰ τοῦτο 'σάν σε βλέπω ἔχω καὶ τὰ λογικά μου,
'σάν ἀργήσω νὰ σ' ἰδῶ δυστυχῆς παραλαλῶ.

Νὰ ἰδοῦ σε λέγω τώρα ἀντιφάρμακον ἡξεύρεις
τὴν ἡμέραν ὧ θεά μου μιὰν φορὰν καὶ νὰ προβαίνης,
νὰ προβαίνης νὰ θωρῶ τὰ ματάκια σου τὰ δύο.

Εἰς ἦχον $\lambda \delta \nu \eta$ — $\omega \chi$

Ὁ μι σευ μὸς εἶ ναι κα κόν $\lambda \chi$

τὸ ἔ χει ε γειὰ φα αρ μα α-

κι ἂ μάν ἂ μάν δὲ καὶ τὸ κα λόν σου

γύ ρι σμα ὅ λο φι λιὰ κι' ἂ γὰ α-

α α πη ὅ ὅ λο φι ι λιὰ

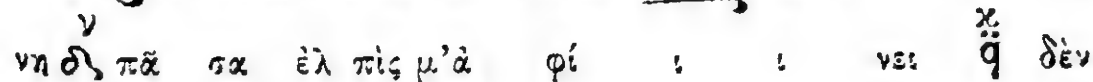
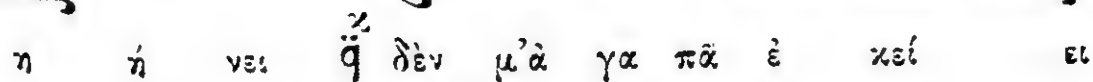
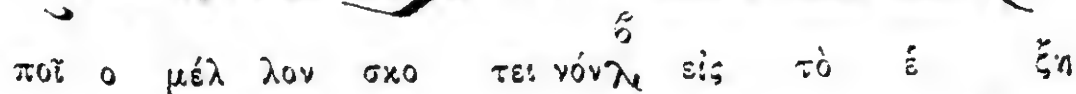
κι' ἂ γὰ α πη ἂ μάν ἂ μάν.

Ἐμίσευσες καὶ μ' ἄφησες ἓνα γιαλὶ φαρμάκι,
 νὰ γεύωμαι καὶ νὰ δειπνῶ ὅσω νὰ πᾶς καὶ νὰ ῥθῃς,
 τὴν πλάκαν ὅπου πάτησες κ' ἐμβῆκες εἰς τὴν βάρκαν
 θέλω νὰ πάγω νὰ τὴν βρῶ νὰ τὴν γεμίσω δάκρυα,
 μισεύω καὶ σ' ἀφῆνω 'γειὰ σ' ἀφῆνω κι' ἀμανέτι,
 τὰ δυὸ βυζὰ τοῦ κόρφου σου νὰ μὴ τὰ ἰδ' ἄλλο μάτι.

Εἰς ἤχον πδὲ νη. 2 1/2

ῶ ποί α μαύ ρη ἄ βυσσος ἐ-

ῥίψε ἐν βλέμμα σου γλυκὺ σ' ἐμέ παρακαλῶ σε,
σ' αὐτὴν τὴν δυστυχίαν μου βοήθησον καὶ σῶσε·
τί χρυερά ὀδύνη δὲν μ' ἀγαπᾷ ἐκείνη.

Ἄς μὴν ἀνθίσουν τὰ φυτὰ ἄς μαρανθοῦν τα ἀνθή,
τὸ ῥόδον μου τὸ προσφιλὲς ἀφοῦ πλέον ἡμαρτάνθη·
ἄς μαρανθοῦν οἱ κρίνοι δὲν ἀγαπᾷ ἐκείνη.

Εἰς ἤχον $\frac{\lambda\alpha}{\pi\eta}$ πα. ϕ $\frac{\lambda}{\chi}$

Μιὰ βοσκοπούλα ἡγάπησα μιὰ ζηλευ-
μένη κόρη $\frac{\pi}{\eta}$ καὶ τὴν ἀγάπησα
πολὺ ἥ μουν ἀλάλητον που λὶ $\frac{\lambda}{\chi}$ ἥ μουν ἀ-
λάλητον που λὶ δέκα χρόνων ἀγόο-
ρι $\frac{\lambda}{\chi}$ ἥ μουν ἀλάλητον που λὶ δέκα χρό-
νων ἀγόορι.

Μιὰ ἡμέρα ποῦ καθόμαστε ἐς τὰ χόρτα τ' ἀνθησμένα,
Μάρω ἡ λόγον θὰ σοῦ πῶ, Μάρω τὴν εἶπα σ' ἀγαπῶ,
τρελλαίνομαι γιὰ σένα.

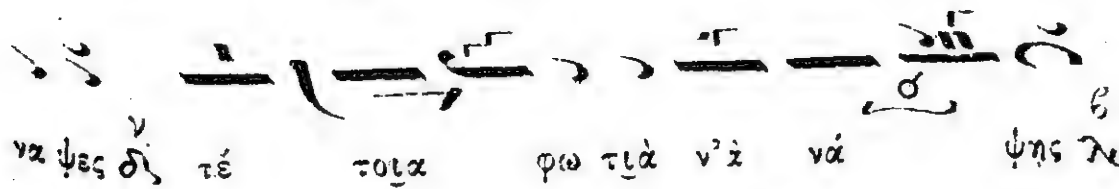
Ἀπὸ τὴν μέσῃν μ' ἄρπαξε με φίλησε ἔς τὸ στόμα,
καὶ μ' εἶπε γι' ἀνασυναγμούς, γιὰ τῆς ἀγάπης τοὺς καίμους
εἶσαι μικρὸς ἀκόμα.

Μεγάλωσα καὶ τὴν ζητῶ, ἄλλον ζητ' ἢ καρδιά της,
καὶ με ξεχάνει τ' ἄρφανό, ἐγ' ὁμως δὲν τὸ λησμονῶ
ποτέ τὸ φίλημά της.

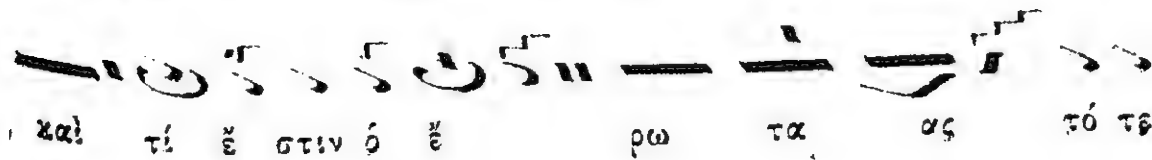
Εἰς ἤχον $\pi \delta \lambda$ νη. Ω χ

Σὰν τὴν φω τιάν ποῦ μ' ἄ α-

να ψες δὲ τέ τοια φω τιὰ ν' ἄ νά ψης λ

καὶ τί ἔστιν ὁ ἔ ρω τα ας τό τε

τό τε θὰ κα τα λά α βης.

Πα ρὰ προ τή τε ρ' ἦ θε λες ἔ τὰ χέ ρια

μου νὰ πέ σης τὴν ρα' λ θες ἔ τὰ πο δά ρια

μου ου και διά-και διά φορον δέν ε ε χει-

Τ' ἀναστεναγματάκια μου χαλάλι δέν 'ς τὰ κάνω,
 για νὰ σέ τυραννίσουσι 'ς τὸν κόσμον τὸν ἀπάνω.
 σὺ ἦσουνα τὸ αἷτιον μὲ τὰ φερσίματά σου,
 κι' ἀπεμακρύθηκα κ' ἐγὼ ἀπὸ τὸν ἔρωτά σου.

Εἰς ἤχον π^λ δ^λ νη. ρ χ

Ο ταν αἰ δύ ω μας ψ-

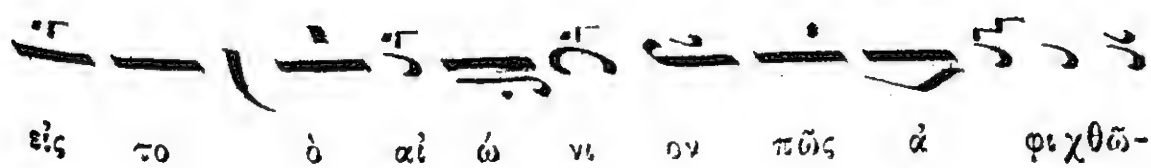
χαι π⁹ ἡ η σθά νον το συμ φώ-

ω νως β^λ ε νό μι ζα ὡς μου ου-

σι κῆς π⁹ ἐν αρ μό νι ον μέ-

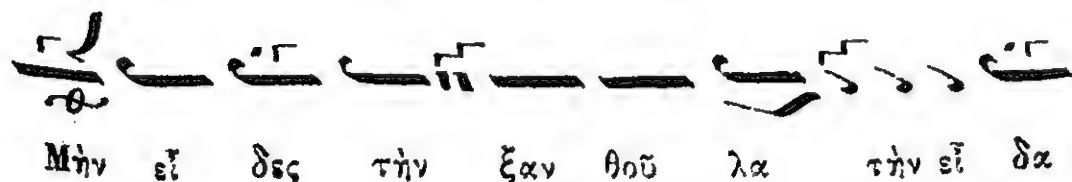
λος ν^λ πῶς τήν ζω ἦν ἦν θά δι ι α

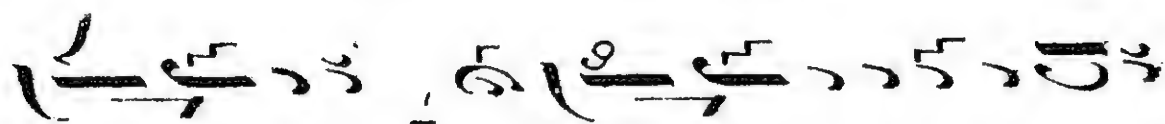
βοῦν χ⁹ και ὡς ἐκ πνέ ουν μό ο νον β^λ ο μου

Ἐνόμιζα μὲ τὰς πιστὰς διακαεῖς σου κλίσεις,
 ὥς ὁ κισσὸς τὸν πλάτανον πῶς μὲ περιτυλίσσει·
 μὲ τοὺς παλμοὺς τοῦ στήθους μου τὸ στῆθός σου πῶς
 [πάλλει,
 εἰς τὸν γλυκύ σου γέλωτα πῶς ἡ χαρά μου θάλλει·
 πῶς σὲ ἀπέσπων στεναγμοὶ οἱ ψυχικοὶ μου πόνοι,
 καὶ μόνον πῶς μ' ἐνόησας καὶ πῶς μ' ἐνόεις μόνη·
 καὶ ἀπὸ τῆς καρδίας μου ἐδίωξα τὸ βάθος,
 πᾶν ἄλλο αἶσθημα χαρᾶς, ἀπόλαυσιν ἢ πάθος·
 πᾶν ὄνειρον, πᾶσαν ὀργὴν καὶ σχέσιν μετ' ἀνθρώπων,
 καὶ ἡ εἰκὼν σου ὅλον της κατέλαβε τὸν τόπον·
 τὸ αἶσθημά σου πολλαπλῶς τὸ κάλλος σου ἐκόσμει,
 ἔμπρός μας ἐντελέστεροι ἀνεγεννῶντο κόσμοι·
 ἀγάπην, πίστιν ὁμνυον τὰ τρυφερά σου χεῖλη,
 καὶ ὅταν ἔκλειον αὐτὰ τὸ βλέμμα σου ὠμίλει.

Εἰς ἤχον $\pi^{\alpha} \bar{\alpha}$ πα. ψ χ

χθές ἀρ γὰ ^πρ' ἐμ βῆ κε 'ς τὴν βαρ κοῦ λα

καὶ πάει 'ς τὴν ξε νη τιὰ ^πρ' ἐμ βῆ κε 'ς τὴν

βαρ κοῦ λα καὶ πάει 'ς τὴν ξε νητιάν

Ἐφούσκωνε τ' αἲρι λευκώτατα πανιά,
 ὥσ' ἂν τὸ περιστέρει 'π' ἀπλώνει τὰ πτερὰ,
 ἐστέκοντο οἱ φίλοι μέ λύπην καὶ χαρὰν,
 κι' αὐτὴ μέ τὸ μανδῆλι τοὺς ἀποχαιρετᾶ,
 καὶ τὸν χαιρετισμόν της ἐστάθηκα νὰ ἰδῶ,
 ἀλλὰ τὸ πολὺ μάκρος μοῦ ἔκρυψε κι' αὐτό,
 σ' ὀλίγον ὀλιγάκι δὲν ἤξευρα νὰ 'πῶ,
 κ' ἔβλεπα τὸ πανάκι καὶ τοῦ πελάγ' ἀφρὸ,
 κι' ἀφοῦ πανὶ μανδῆλι 'γάθηκαν 'ς τὸ νερό,
 ἐδάκρυσαν οἱ φίλοι ἐδάκρυσά κ' ἐγώ.

δὲν κλαίω τὴν βαρκοῦλα δὲν κλαίω τὰ πανιά,
 μόν' κλαίω τὴν ξανθοῦλα ποῦ πάει 'ς τὴν ξενητιὰ,
 δὲν κλαίω κάμμιαν ἄλλην ἀπὸ τὴν γειτονιά
 μόν' κλαίω τὴν ξανθοῦλαν μέ τὰ ξανθὰ μαλλιά.

Ἦχος Ν δὲ νη. ρ. γ.

Ξύπνα γλυκιά μ' ἀγάπη κ' ἡ νύκτα

ἔναι βαθυὰ δ' κοιμᾶται δλ' ἡ φύ-

σις εἶν' ὁ λαοὶ ὡς πηλά.

Μόνον τ' ἀγνὴ φεγγὰς γὰρ ποῦ ἴσάν

εἰ μ' ἀγρυπνᾷ τὸν οὐρανὸν ἄρμε-

νί ζει τὴν ἡσυχίαν ἐρημιά.

Ἄν μᾶς χωρίζῃ τώρα μιὰ θέλησις σκληρή,
 μίαν ἄκραν γῆς θὰ βροῦμεν νὰ ζήσωμε μαζί,
 ξύπνα γλυκιά μ' ἀγάπη κ' ἡ νύκτα ἔναι βαθυὰ,
 μᾶς καρτερεῖ ἡ βάρκα εἰς τὴν ἀκρογιαλιάν,
 ἀκόμη τὸ φεγγάρι λάμπει εὐσπλαγχνικόν,
 μέμνια δακρυσμένα τὸ κοιτάξαν κ' οἱ δύο,
 λάμν' ἐραστή μου λάμνε νὰ φύγωμε μακρυὰ,
 ὅσον φουᾶ τ' ἀέρι ἔς τὰ ἰόστροτα νερά.

καὶ κάθε ποῦ βουτοῦσε ἔς τὸ κῦμα τὸ κουπί,
 ἔς τὸ μέτωπον τοῦ δίδει ἡ κόρ' ἓνα φιλι,
 λάμν' ἐραστή μου λάμνε νὰ φύγωμε μακρυὰ,
 ὅσον φυσᾷ τ' αἲρι κ' ἡ νύκτα ἔναι βαθυὰ,
 προβαίνει τὸ φεγγάρι κρυφὴ παρηγοριά,
 νὰ φέρ' εἰς μύρια πάθη ἀγνώριστα κρυφὰ,
 κ' οἱ δυὸ μακρὰν ἔς τὰ ξένα τὸ κοίταξαν μαζή,
 κ' εἶχον ἔς τὴν ἀγκαλιὰ των παράδεισον καὶ γῆν.

Ἦχος λδ' νη. λ

Ἦ τον κα λο και ρά κι αὐ γή
 χα ρο ποι ἄ ρ ὅ ταν ἡ Μελ πο μέ-
 νη ἔπῃ γε ἔς ἄ κρο γία λιά δ' ὅ ταν ἡ Μελ-
 πο μέ νη ἔπῃ γε ἔς ἄ κρο γία λιά.

Δροσιᾶς νὰ πνεύσ' αἲρα νὰ ἔδῃ τὸν οὐρανόν,
 νὰ παίξῃ με ζεφύρους καὶ τὸν αὐγερινόν.
 κ' ἐκεῖ σιμὰ τῆς ὀχθῆς, ναύτης ξανθὸς τραβᾷ
 ἄν κύκνος τὸ κουπί του καὶ γλυκοτραγουδᾷ,
 ἡ κόρη εἰς τὸν ναύτην με σιγανὴν φωνήν,
 τὸν λέγει πᾶμε πέρα ξανθὲ με τὸ κουπί,

πᾶμε πλὴν μ' ἐμποδίζει ποῦ δὲν ἔχω λεπτὸν,
 κι' ὁ ναύτης ἔμβα λέγει καὶ δὲν πειράζ' αὐτό,
 ἐμβῆκ' ἡ Μελπομένη κορμὶ τ' ἀγγελικόν,
 κι' ὁ ναύτης 'κωπηλάτει μὲ βλέμμα 'ρωτικόν,
 παρακαλεῖ τὴν νέαν νὰ εἰπῇ πρὸς τοὺς γονεῖς,
 πῶς ὁ ξανθὸς τὴν θέλει ὁ ναύτης ἐραστής,
 κ' ἐκείνη ναι τὸν λέγει τράβα ξανθὲ καλὰ,
 τράβατο τὸ κουπί σου καὶ ἔλπιζε πολλὰ,
 νὰ φθάσωμεν ἀντίκρυ ὁ ἥλιος πρὶν ἐβγῇ.
 νὰ κόψω ῥόδα κι' ἄνθη μὲ τὴν χρυσὴν αὐγὴν·
 τῆς Μελπομένης τέρι 'σὰν ἔγιν' ὁ ξανθὸς,
 ἐτράβα τὸ κουπί του πλέον ἐρωτικῶς,
 αὐτὸς ἐκωπηλάτει κ' ἐκείνη κυβερνᾷ,
 τὴν βάρκαν π' εἶχε σβύσει τῶν δύω τὰ δεινὰ,
 συζύγου κ' ἐρωμένης γλυκὺς ἀνασασμός,
 πτερὰ "διδαν 'ς τὸν ναύτην νὰ τρέχ' ἀπ' ὅλους ἔμπρός.

Εἰς ἤχον $\lambda \pi \delta \lambda \nu \eta \cdot \omega \lambda$

— — — — —

Τώ ρα 'ς τὸ γλυ κο χά ραγμα 'ς τὸν ὕ πνον

— — — — —

μου 'λι γὰ κι μ' ἐ φά νη κε πῶς ἦ-

— — — — —

μου να ς' ἔ να πε ρι- 'ς ἔ να πε ρι ι-

— — — — —

βο λά κι.

Ἐκ' ἦτον ἡ ἀγάπη μου μ' ἄλλαις κορασιδοῦλες,
 ποῦ ἔκοβαν τριαντάφυλλα καὶ δροσεραῖς μυρτοῦλες,
 τότε ἐκάθισα· κ' ἐγὼ ν' ἀναπαυθῶ ἑλιγάκι,
 ἔς τοῦ πόθου τὴν ξεφάντωσιν νὰ πιῶ κρύο νεράκι,
 ἐκάθισ' ἡ ἀγάπη μου ἔς τὴν ἀγκαλιὰ μὲ πέρνει,
 τὸ στόμα της ἔς τὸ στόμα μου σιμὰ σιμὰ τὸ φέρνει,
 ὅτ' ἤρχισε γλυκύτατον φιλὶ νὰ μὲ χαρίσῃ,
 ὁ ἔρωτας ὁ δίδουλος ἦλθε νὰ μὲ ξυπνήσῃ,
 ἔρωτα τί σοῦ ἔπταισα κ' ἦλθες νὰ μὲ ξυπνήσῃς,
 ἀπ' τὴν σκληρότητα αὐτὴν τί τάχα θὰ κερδίσῃς;

Εἰς ἦχον Δι. — χ

Ἄν ἦσ' ὦ ραί α τί χρη σι μεύ ης ὁ-

πό ταν ἔχης σκλη ρὰν ψυ χήν ἔ ἀ κα τα-

παύ στῶς με βα σα νί ζει ἔ καὶ μὲ παι-

δεό εις τὸν δυ στὺ χῆ π ἔ ἀ κα τα παύ-

στωσ με βα σα νί ζεις ⁶ και με παι δεύ εις τόν δυ-

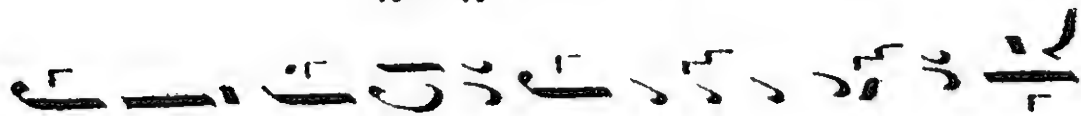
στυ χῆ.

Λοιπὸν κυρά μου ἄλλαξε γνώμην
 κ' ἰδὲ πῶς πάσχω ὁ δυστυχῆς,
 γιατί 'σάν χιόνι θὰ ἀναλιώσης
 καὶ ὥσάν ἄνθος θὰ μαρανθῆς.

Γιὰ σέ φιλτάτη ζωὴν θὰ χάσω
 καὶ θὰ περάσω 'ς τὴν μαύρην γῆν,
 πλὴν 'ς τὸν λαιμόν σου ἔχε τὸ κρῖμα
 σὺ μένε φῶς μου νὰ τυραννῆς.

Γιὰ σέ φιλτάτη θε νὰ τὸ βάλλω
 'ς τὴν μαύρην πλάκα τὸ σῶμά μου,
 πλὴν θὰ ἔλθης φῶς μου πικρὰ νὰ κλαύσης
 ν' ἀναστενάξεις 'ς τὸ χῶμά μου.

Ἦχος $\frac{\lambda\delta}{\pi}$ νη. $\frac{\lambda}{\chi}$

Ψυ χή ἀ θλί α τί δυ στυ χί α ἀ

κα τα παύ στωσ με πο λε μεῖ ^π9 δέν ε χω φί λον πι-

στον μέ ζῆ λον νά μέ λυ πῆ ται νά μέ

πο νῆ δ' ἄ αχ νά μέ λυ πῆ ται νά

μέ πο νῆ.

Ὁ κόσμος ὅλος πλάνη καὶ δόλος,
δὲν εἶναι ἄνθρωπος ἐπὶ γῆς
νά μέ σκοτώσῃ νά μέ γλυτώσῃ
ἀπὸ τοὺς πόνους τέτοιας πληγῆς.

Κλαίω, φωνάζω, ἀναστενάζω,
καὶ κάθε ὥραν λιποθυμῶ,
τὸν θάνατόν μου τὸν ὀλεθρόν μου
ἀπηλπισμένος ἐπιθυμῶ.

Ἐς αὐτὸ τὸ πάθος μόνον ὁ τάφος
εἶν' ἐπιτήδειος ἱατρὸς,
καὶ θεραπεία πλήρης τελεία,
ἄορος θάνατος καὶ πικρός.

Εἰς ἤχον π' δ' ἔ νη. ρ γ'

Εἰς πε δι ά δα μέ πρα σι νά δα

 μ' ἄνθη ὦ ραῖ α με πε τα λοῦ δεσ ^νδ

 μ' ἄνθη ὦ ραῖ α με πε τα λοῦ δεσ

 ες καὶ με νε ρά κι α πολ λά λαμ. πρὰ

 καὶ με νε ρά κι α πολ λά λαμπρά.

Ἦλθε μιὰ νέα ξανθιά κι' ὦραία ὅταν ὁ ἥλιος ἀκόμη καίει
 νὰ κόψη μόνη ἄνθη καλὰ,
 εἰς ἄσπρο χέρι κρατεῖ μαχαίρι καὶ κόπτει ρόδα κ' ἔπειτα
 [τρέχει
 εἰς ἕναν ἴσχιον πολλὰ πυκνόν·
 κ' ἐκεῖ καθίζει ἔπειτ' ἀρχίζει με τ' ἀηδονάκια ποῦ κελαδοῦσαν
 τούτους τοὺς στίχους νὰ τραγουδᾷ :
 Μικρὴ κ' ἀθῶα ἦμουν ὅποτε σὲ πρωτοεῖδα ὦ φίλε πρῶτε
 κ' εὐθὺς ἠσθάνθην δέν 'ξεύρω τί·
 ἀπλεῖα ἦμουν κ' ἐπίστευσά σε κι' ὡς πιζὸν νέον ἠγάπησά σε,
 κ' ἐπαρεδόθην ὅλ' εἰς ἐσέ,
 πλὴν τώρα κράζω σκληρὲ φωνάζω, ποῦ εἶν οἱ ὄρκοι κι' ὑπο-
 [σχέσεις
 ὅπου με ἔταζες φίλε σκληρέ ;
 ὠραῖον πάθος ποῦ εἰς τὸ βάθος μου κατεπλήγωσε τὴν καρδίαν
 κ' ἔκτοτε ἔμεινα δυστυχής.

Εἰς ἤχον ^λπδ̣ νη ^ζο ^ζ

Εἰς τοῦ βου νοῦ ου τοὺς πρό ο-

πο δας ^βλ̣ ἔστην λάμ ψιν τῆς ης σε λή-

ἡ νης ^νδ̣ ἔστην ην σι ω πῆ ην

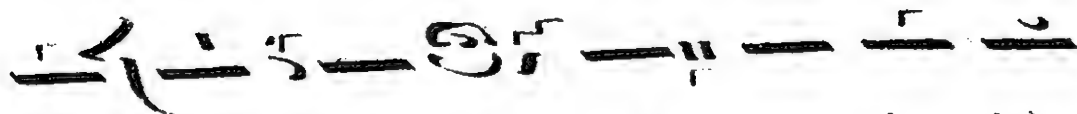
τῆς μο να ^αξιας ^δδ̣ καὶ τῆς σεπτῆς

καὶ τῆς σεπτῆς σε λή η νης.

Μία θεὰ ἐκάθητο σ' ἓνα περιβολάκι,
 ἔχουσα καὶ πλησίον τῆς ἓνα χρυσὸ σκυλάκι,
 καὶ τὴν κιθάρα παίζουσα μὲ μέλλος συμφωνοῦσε,
 φωνὴν τῆς τὴν ἀγγελικὴν ἐγλυκοτραγωδοῦσε,
 νὰ ἤμounα κιθάρα σου νὰ ἤμounα σκυλί σου,
 νὰ ἤμoun ἄχ! ἄς ἤμounα θεά μου ἐραστῆς σου.

Ἦχος λδ' νη. λ

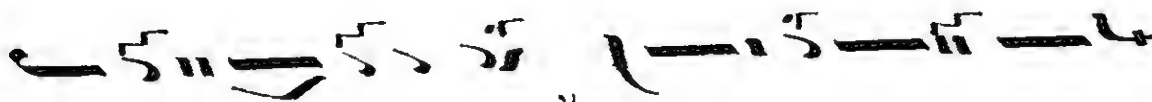
Ἐ χεῖς δυὸ μά τια ἴσαν ἐ λίες

καὶ φρύ δια σάν γαῖ τά α-

νι ἅ κι' ὅ ποιο ος γυ ρί ι σει

καὶ αὖ τὰ ᾄδει δὲ τὸν νοῦν του τὸν

ἐ χά νει.

Τὸ στόμα χαριτόβρυτον, τὰ δόντια τεριασμένα,
 τὴν γλῶσσαν ἔχεις εὐλαλον ποῦ καίει κάθε ἕνα,
 χέρι ζωγράφου δὲν ἔμπορεῖ ἀνθρώπου νοῦς δὲν φθάνει,
 χωρὶς νὰ ᾄδουν τὰ ὄμματα τίς νὰ καταλαμβάνει;
 αὐτὰ τὰ ῥοδοκόκινα τὰ κοκινὰ σου χεῖλη,
 πάντες τὰ ἐκθειάζουσι καὶ συγγενεῖς καὶ φίλοι,
 στέφανος δωδεκάστερος πρέπει ἔς τὴν κεφαλὴν σου,
 γιατί ὁ ἔρως ἔστησε καθέδρα ἔς τὸ κορμί σου.

Εἰς ἤχον $\lambda \delta \nu \eta$. \mathfrak{L} $\bar{\lambda}$

*Μι σεύ ω κι' ὅ λα τὰ που λιὰ

κλαί ουν τὸν μι σευ μο ὄν μου $\delta \lambda \kappa \lambda \alpha \nu$ -

σε καὶ σὺ που λά κι μου τὸν

ἀ πο χω ρι σμόν μου $\delta \lambda$ μὴ βα-

ρε θῆς που λά κι μου μὴ βα ρε θῆς

θε ἀ α μου $\delta \lambda$ νὰ στεί λης ἔ να

γράμ μα σου νὰ γιὰ νης τῇ καρ-

διάν μου.

Ἦλθεν ἡ ὥρα κι' ὁ καιρὸς ὅπου θὰ χωρισθῶμεν,
καὶ ποιὸς θὰ μὲ παρηγορεῖ ὥς ποῦ ν' ἀνταμωθῶμεν,

ἦλθ' ὁ καιρὸς πουλάκι μου, ποῦ θὰ διαβῶ 'ς τὰ ξένα,
καὶ ποίαν νέαν θὰ εὕρῃ νὰ 'μοιάζῃ σὰν ἐσένα,
ἔφθασε πλέον ἡ στιγμή καὶ ἡ καλὴ ἡ ὥρα,
ὅπου θὰ ξεχωρίσωμεν καὶ κλάψτε μάτια τώρα,
γνώρισε ἂν σ' ὑστερηθῶ πῶς χάνω τὴν ζωὴν μου,
ποθαίνω διὰ λόγου σου, ἀγαπητὸν πουλί μου.

ὦραν δὲν κάμνω χωρὶς σοῦ καὶ 'μέραις πῶς θὰ κάμω;
ἀφότου ξεχωρίσωμεν ἀφρεύκτως θ' ἀποθάνω.

Ἦχος λ' δὲ νη. Ἰ

Δὲν λυ πῆσαι ν' ἀποθάγω δὲ

νὰ χαθῶ παρὰ καὶ ρὸν νὰ χα-

θῶ παρὰ καὶ ρὸν δὲ ὅ πο φέ-

ρεις νὰ μὲ δώσης θάνατον ὁ-

ὁ δου νη ρὸν δὲ θάνατον ὁ-

ὁ δου νη ρόν.

Εἰς ἤχον λ π δ ν η ω γ

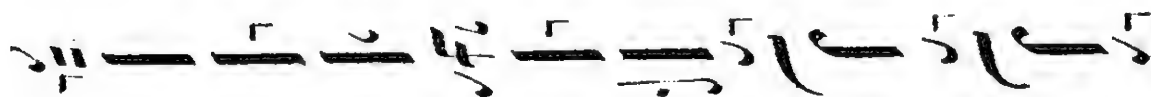

 ἤλθ' ἡ ὦ ρα γὰρ νὰ φύγω λακτα-

 ρί ζω καὶ θρη νῶ δ' δὲν ἦ ξεῦ ρ' αὐ-

 τοῦ ποῦ 'πά γω ἤν πλέ ον δ'ν σὲ ξα-

 να ἔ δῶδ' δὲν ἦ ξεῦ ρ' αὐ τοῦ ποῦ πά-

 γω ἤν πλέ ον δ'ν σὲ ξα να ἔ δῶ.

Ἐξ αἰτίας ἰδὲικῆς σου ὑποφέρω νὰ χαθῶ,
 τί σὲ πταί' ὁ καυμένος καὶ ζητεῖς ν' ἀφανισθῶ;
 ἄχ! δὲν εἶναι ἁμαρτία εἰς ἐμέ τὸν δυστυχῆ,
 νὰ σπαράξῃ καὶ νὰ ἔβγῃ ἡ ψυχὴ μ' ἀπ' τὸ κορμί;
 τί μ' αὐτὸ κερδίζεις πλέον, τάχα μέλλεις νὰ χαρῆς;
 θὰ γενῆς σκληρὰ αἰτία ν' ἀποθάνω δυστυχῆς.
 σὲ εὐχαριστῶ κυρία, δέχομαι περιχαρῶς
 τὴν σκληρὰν ἀπόφασίν σου κι' ἀποθνήσκω λυπηρῶς.

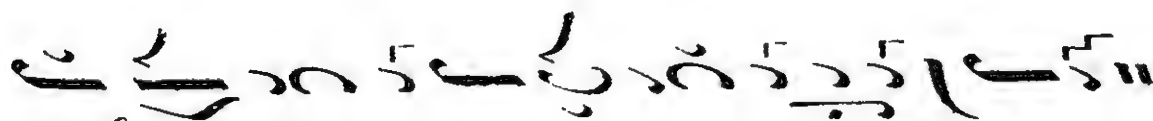
Εἰς ἤχον λ π δ ν ρ χ

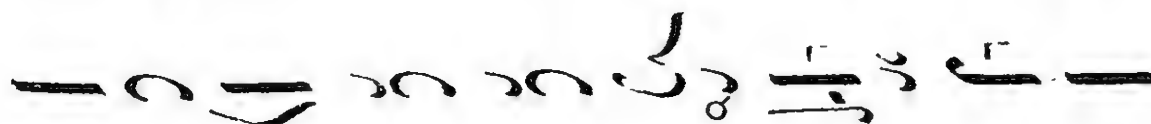
Ἐ γὰρ πῖά εἰ μαι δοῦλος δι κός σου καὶ

θα λει τρεῦ ω τὸ πρόσω πο όν

σου λ καὶ δέν ἐλ πί ζω πο τὲ νά ε ε-

εὔ ρης ἄλ λον κα νέ ε να τό σον

πι στὸν τό σον πι στὸν.

Νὰ θυσιάζῃ καὶ τὴν ζωὴν του

διὰ ἐσένα καὶ τὴν ψυχὴν του

καὶ νὰ λατρεύῃ τὸ πρόσωπόν σου

μὲ τέτοιον τρόπον ξεχωριστόν.

καὶ σὲ ὁμνῶ πῶς ἄλλην γνῶμην

νὰ μὴν ἀλλάξω ἀλλ' αὐτὴν μόνην,

μηδὲ ποτέ μου πῖά νὰ γυρίσω

ἄλλην κάμμίαν νὰ στοχασθῶ.

μηδὲ κοιμοῦμαι μόν' συλλογοῦμαι,

πάντοτε κλαίω κι' ὅλο λυποῦμαι,

μισῶ εἰς ἄκρον τὸ νὰ γλεντίζω,

ἔπαυσα πλέον καὶ νὰ γελῶ.

ἀποστατοῦσι τὰ βάσανά μου
 καὶ πλημμυροῦσι τὰ δάκρυά μου,
 κι' ἄλλο δὲν ἔχω παρηγορία μου
 μόν' τὴν ὠραίαν σου ζωγραφίαν·
 ἐσὲ φυλλάττω εἰς τὴν καρδίαν μου
 καὶ σὺ αὐξάνεις τὰ δάκρυά μου
 καὶ χρησιμεύει διὰ τροφήν μου
 μόνη ἡ ἄκρα σου εὐμορφία·
 ἔς ἐσένα κρέμαται ἡ ζωή μου
 καὶ ἡ ἐσχάτη ἀναπνοή μου,
 κι' ἂν ἀποθάνω τὴν ἁμαρτίαν
 θὰ ἔχης μόνη παντοτεινά·
 κι' ὁ κόσμος ὅλος θὰ σε φωνάζει
 κι' ἀδιακόπως θεὸς νὰ σε κράζει,
 τοῦ πιστοτάτου καὶ ἀοιδίμου
 μεμιστημένου δολοφονιά.

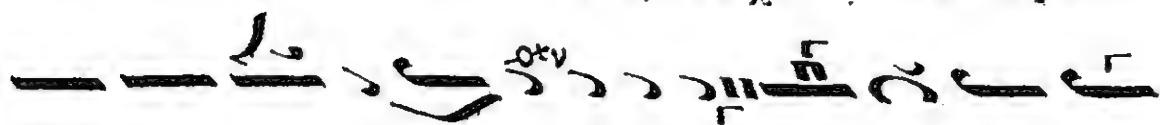
Εἰς ἤχον λ π δ ν ω χ

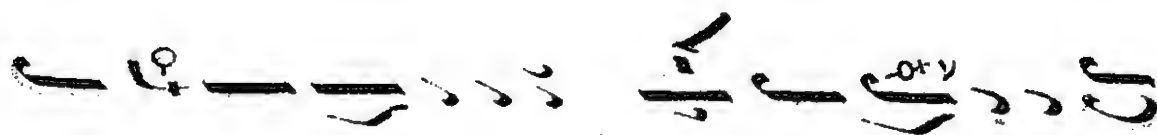
ὦ πα τρίς μου ἰ δοὺ τὴν ἀ φή νω

ἄ φες ἔ τι ἐν δά κρυ νὰ χύ σω δλ εἰ-

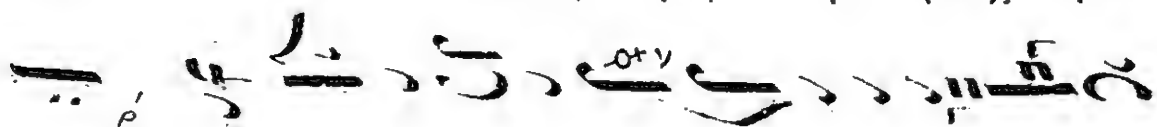
ναι πταῖ σμα στιγ μὲν ἂν σ' ἀ φή η σω χθές ἀ-

κὲς μὴ μοῦ ἦ τον πατρίς^ν ὁ ἁ γών τοῦ πο λέ-

μου τί εἶ ναι τῶ ρα μάρ τυ ρος μά χο μαι

πά λην τήν σε μνήν τῆς ἁ φί νω ἁγ κά λην

ἐν ᾧ πά λαι μέ ἦ το πα τρίς.

ὦ Θεέ ἡ πατρίς καὶ ὁ ἔρως ἐὰν ἔχουν τὴν φύσιν ὁμοίαν,
πῶς μὲ τόσῃν κτυπῶνται μανίαν, δὲν εἶν' ἔρως Θεέ κ' ἡ πατρίς.

Εἶναι νύξ καὶ τὰ πάντα κοιμῶνται, γλυκὺς ὕπνος τὴν
[φύσιν εὐφραίνει,

ἀλλ' ὁ ἔρως ἀκοίμητος μένει, πλὴν ἀκοίμητος μέν' ἡ πατρίς,

ἡ πατρίς τὴν ζωὴν εἰς ἐκείνην τὴν καρδίαν ὡς ἐν γλυκὺ
[φῶς μου,

ἡ καρδία ἅς γίνῃ θεός μου, πλὴν καὶ ταύτης θεός ἡ πατρίς.

ὦ χλομή πονεμένη μου φίλη τὴν στολὴν τῶν δακρύων
[ἐνδύσου,

δακρυσμένη μὲ θέλγ' ἡ μορφὴ σου, μειδιῶσα μὲ θέλγ' ἡ
πατρίς.

Εἰς ἤχον $\lambda\ddot{a}$ πα. ϑ λ

Ἄ φρο δὲ τῆς ἡ εἰ κό νχ ᾶ

μὰν εἰς ἐ σέ νχ κχ α τοι κεῖ ^Δδὲ

εἰς ἐ σέ νχ κχ α τοι κεῖ ^Δδὲ μὲ

με γὰ λη τν ἄρ μο νί α ὦ

θε ᾶ ἐ ρω ω τι κή.

Ῥόδον εἶσαι τοῦ Μαΐου χαριέστατον ἐν γῇ,
καὶ δουλῶνεις τὰς καρδίας ὅσων ἤθελον σ' ἰδεῖ.
μεταξὺ τῶν νεανίδων εἶσαι φῶς μου κορωνίς,
μ' ὥραιότητα μεγάλην καὶ μ' εὐγένειαν ψυχῆς.
ἀποκρίσου, ὦ θεά μου, ἂν καὶ σὺ μὲ ἀγαπᾷς,
πεῦ ἐτόλμησες μὲ βέλη τὴν καρδίαν μου νὰ τρυπᾷς.

Εἰς ἄγον Ζω

Ἡ Ἀ φρο δὲ ἰ τη θά α-

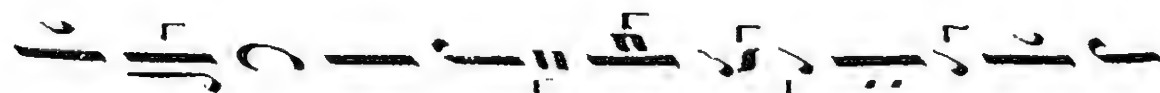
α λατ σα ἦ γα λή νη ἦ γα α-

λή νη ἦ γα λή νη

η θε ά σοῦ ου σοῦ πα ραγ-

γε έλ λει πρό ο σε χε τ'ά πέ ραν-

τα τ'ά πέ ε ραν τα α

τ'ά πέ ρα αν τα α νε ρά

σου.

Χαλίνωσε τὰ κύματα, τὰ ρεύματα συγκέρανα,
καὶ τὴν ὁρμήν τοὺς φρόνιμα πρὸς τὸν σκοπὸν κυβέρνα,

καὶ δέξου τὴν ἀγάπην μου μὲ τ' ἀνθηρὰ τῆς κάλλη,
καὶ πέρασέ τὴν ἥσυχα μὲ προσοχὴ μεγάλη
φιλοτιμήσου θάλασσα κ' ἰδὲ μὴν ἀτακτῆσεις,
ὅσο ἔμπορέσεις κύτταξε νὰ μὴν τὴν ἐνοχλήσης·
καὶ σεῖς καλοὶ μου δέλφινες προστάζ' ἡ Ἀφροδίτη,
νὰ τὴν ξεπρουοδόσετε ὥσάν τὴν Ἀμφιτρύτη,
κ' εἰς τὸν σκοπὸν ἄσ' ὀφθάσετε, παρακαλῶ νὰ ζῆτε,
ἀμέσως νὰ γυρίσετε νὰ ῥθῆτε νὰ μ' εἰπῆτε.

Εἰς ἤχον $\overset{6}{\lambda}$ βου. $\overset{1}{\gamma}$

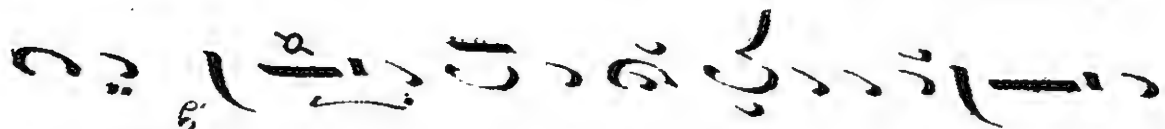
Πρω ἰ βρά δυ σ' ἐν θυ μου μαι σ' ἔ-

ε χω εἰς τὴν προσευ χήν μου $\overset{6}{\lambda}$ καὶ τὴν νύκτ' ὀ-

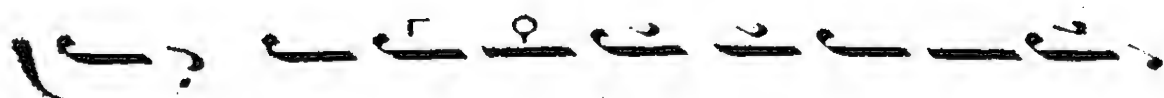
ταν καὶ μου μαι ἔ τ' ὀ ο νει ρόν μου εἰ-

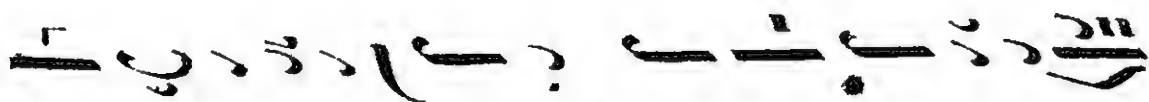
σαι σὺ $\overset{6}{\lambda}$ γλυ κα σμός τὸ γέ λα σμά σου χρυ-

σοὶ λό γοι τ' ὀ νομά σου $\overset{6}{\lambda}$ σθύ κε ται μὲ οἶα μα-

τιά σου ^Ασβύ νε ται με μιὰ μα τιά σου σβύ

νε ται με μιὰ μα τιά σου ^Αδ' ή η ζω ή μου ή

μι σή ^Εη ζω ή μου ή μι σή.

Ἡ θωριά σου κόρ' ὠραία κάθε λύπην ἀφανίζει,
 ἄν τὸν ἥλιο ποῦ σκορπίζει τὴν ὁμίχλην τὴν αὐγῇ,
 κ' ἥλιος ὅταν ἀνατέλλει τ' ἄλλ' ἀστέρια εὐθὺς σβύνει,
 κ' ἡ ὁμορφιά σου δὲν ἀφήνει τ' ἄλλα κάλλη νὰ φανοῦν,
 ἄν προβαίνης ἔμπροσθέν μου ἡ καρδιά μ' αὐτὴ σπαράσσει
 καὶ τὸ αἷμά μ' αὐτὸ βράζει, κι' ὅλος κλαίω ἄν φωτιά,
 κι' ἂν τὰ μάτια μ' ἀπαντηθοῦσι φανερά αὐτὰ μιλοῦσι,
 με τὸ νεῦμα μαρτυροῦσι πῶς ἐσένα ἀγαποῦν,
 καμμία τύχη δὲν θὰ κάμῃ χωριστ' ἀπὸ σὲ νὰ ζήσω,
 κι' ἂν τὸν θάνατ' ἀπαντήσω, πάντοτε εἶσαι πιστὴ,
 κ' εἰς τὸν ἄδην ἂν κατέβω 'ς τὰς ἀγκάλας σου ψυχὴ μου,
 ἄχ! ποθῶ κι' αὐτ' ἡ ζωὴ μου νὰ σβυσθῇ κοντὰ σ' ἐσέ.

Τὸ παρὸν ἄσμα ἄδεται κατὰ δύο τρόπους, ὁ μὲν διὰ τοῦ φθόγγου νη, ὁ δὲ διὰ τοῦ φθόγγου βου· ἐὰν δὲ σχηματισθῇ χορὸς ὑπὸ δύο ἢ καὶ πλειόνων μουσικῶν, τότε ἄδεται ἁρμονικῶς κατὰ τὸ εὐρωπαϊκὸν σύστημα ὡς εἶναι ἤδη συντεταγμένον, ἔχοντες βάσιν οἱ μὲν τὸν νη, οἱ δὲ τὸν βου, καὶ ἄδουσιν αὐτὸ συνάμα χρονικῶς τε καὶ ῥυθμικῶς.

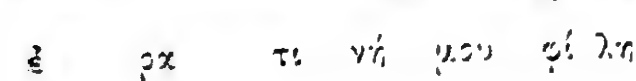
Εἰς ἄλκον λδ' νη. ρ λ'

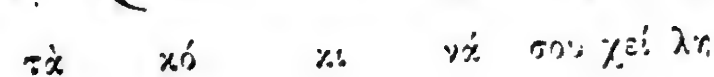
ν δλ	Mε	ὦ	πε	σχέ-με	ὦ	πε	σχέ	θης	φί	λη	μα
ρ λ	Mε	ὦ	πε	σχέ-με	ὦ	πε	σχέ	θης	φί	λη	μα

ν δλ	'Ε	ρα	τι	νή	ἐ	ρα	τι-
ρ λ	'Ε	ρα	τι	νή	ἐ	ρα	τι-

ἐ	ρα	τι	νή	μου	φί	λη
ἐ	ρα	τι	νή	μου	φί	λη

δ^{ν}	
δ^{ν} ἐμ. βῆ καν δὲ ἐμ. βῆ	καν δὲ ἐγ γυ η ταὶ
β λ	β λ
β λ	β λ
ἐμ. βῆ καν δὲ ἐμ. βῆ	καν δὲ ἐγ γυ η ταὶ

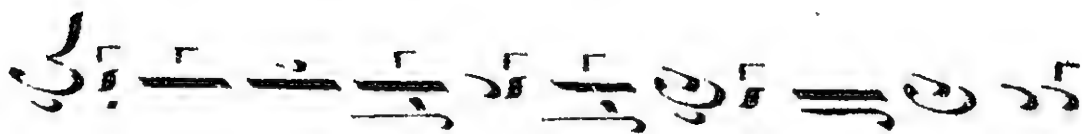
δ^{ν}	δ^{ν}
δ^{ν} ε ρα τι νή μου ρί λη	δ^{ν} ε ρα τι νή μου ρί λη
β	β
β	β
ε ρα τι νή μου ρί λη	ε ρα τι νή μου ρί λη

τὰ κό τι νά σου χεὶ λη.	τὰ κό τι νά σου χεὶ λη.
δ^{ν}	δ^{ν}
δ^{ν}	δ^{ν}
τὰ κό τι νά σου χεὶ λη.	τὰ κό τι νά σου χεὶ λη.

Ἄν τὴν ὑπόσχεσίν σου σὺ
 δὲν θέλεις νὰ πληρώσης,
 τὸ πέρν' ἀπ' τοὺς ἐγγυητάς
 καὶ σὺ μὴ μοῦ τὸ δώσης.

Εἰς ἤχον $\overset{\lambda}{\pi} \overset{\eta}{\eta}$ πα. ♪ $\overset{\lambda}{\chi}$

Στροφή Α'.

Δέν ἔμπο ρῶ ω νά α καὶ ῶ πλέ-

ον $\overset{\pi}{\eta}$ δέν ἔμπο ρῶ ω νά α καὶ ῶ πλέ-

ε, ον $\overset{\pi}{\eta}$ ν' α να πνέ- ν' α να πνέ ω στε-

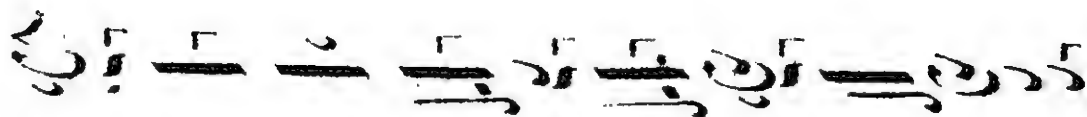
ναγ μούε $\overset{\Delta}{\delta}$ ν' α α να πνέ- ν' α να πνέ ω

στε ναγ μούε.

$\overset{\pi}{\eta}$

Στροφή Β'.

Νά ξυ πνῶ ω τή ην νύ κατα κλαί-

ων $\overset{\pi}{\eta}$ νά ξυ πνῶ ω τή ην νύ κατα κλαί-

ων ^π9 μέ ε πι κρούς μέ πι κρούς α λο-

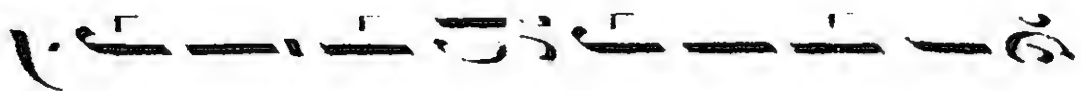
φυσ μούς ^Δδ μέ πι ι πι κρούς μέ πι κρούς α-

λο φυσ μούς.

Δέν ἔμπορῶ νὰ τρέχω πλέον εἰς ἐρήμους ἐμμανῆς,
 πρὸς ἀνέμους νὰ παλαίω πρὸς τοὺς βράχους τῆς ἀκτῆς·
 δέν ἔμπορῶ νὰ πάσχω πλέον, νὰ στενάζω νὰ πονῶ,
 θέλω νὰ τὴν ἀποκτήσω ἢ θὰ παύσω πιά νὰ ζῶ.

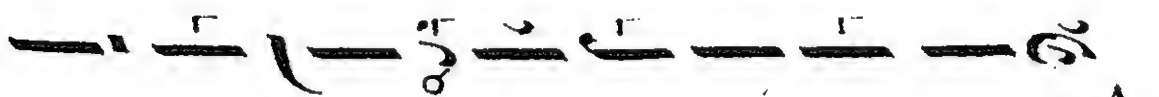
Ἦχος ^λδ' νη. ^γγ

Δέν μέ α ρέ σκει τῆς μά χης πλέ ον

οὔ τε ἡ λόγ χη οὔ τε τὸ αἶ μα λόγ-

χην ε κεί εἰ νης θέ λω τὸ βλέμ μα ^Δδ

κ'αἶ μα τὸ χεῖ λος τὸ ῥο δι νόν ^Δδ κι ἄν α πο-

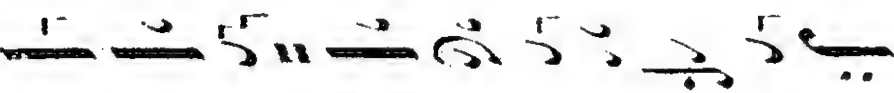
θά α νω θέ λω ἐκ πνεύ σεις εἰς

στῇ θος πάλ λον κ' ἐ ρχ τει νόν ἡ^ν κι' ἄν ἄ-

πο θά νω θέ λω ἐκ πνε ε εὐ^Δ σεις εἰς στῇ-

θος πάλ α αλ λον κ' ἐ ρχ τι νόν.

Ὡραῖον εἶναι νὰ περιβάλη

τὸ μέτωπόν σου δάφνης στεφάνι,

πλὴν εἶναι θεῶν ὀνείρων πλάνη

νὰ σέ θωπεύη κόμη λιτὴ,

καὶ νὰ σέ θάλπη κόρης ἀγκάλη

κ' ἐρωτευμένη νὰ σέ κρατῇ.

μίαν ἡμέραν τῆς λέγω Δώρα

εἰς μάχας φεύγω μή με λησμόνει,

εἶπα κ' ἐκείνη κλίνει τὸ γόνυ,

ἐνώπιόν μου λιποθυμεῖ,

μὰ τοῦ πολέμου κτυπᾷ ἡ ὥρα

φιλῶ τὴν Δώρα καὶ με φιλεῖ.

Εἰς ἤχον π^{N} πα. θ $\frac{1}{2}$

ὦ ἔρωτα ἐπί του λεε πό-

σα κα τα σκευά ζεις εἶσαι αι γαν-

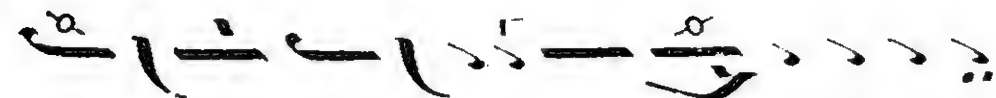
τζάρι δι στο μου ον και την καρ διάν

μου σφά ζεις.

Ὅσα ὅρη θαλαίαι αι νει κά πα ρη

τά χείλη σου ου ου νει ζάχρη.

Ἀχ ἔρωτα ἀπάνθρωπε, ἀδίκητὰ, φονέα,
μ' ἔβαλες εἰς τὰ βάσανα χωρὶς νᾶχω ιδέαν,
ώραϊον τζεμπουλάκι μου
χρυσὸ γελιδονάκι μου.

Καρδιά μ' πῶς ἀπεφάσισες κι' ἄφησες νὰ ριζώσῃ
τέτοιον δενδρὸν ἔς τὴν μέσῃν σου, ποῦ θὰ σὲ θανατώσῃ,
τὸ γαῖτανοφρυδάκι σου
πρέπει ἔς τὸ προσωπάκι σου.

Ποῦ ἔχει φύλλα βλαβερὰ, καρπὸν φαρμακευμένον
 κι' ἀπὸ τὴν ῥίζαν ἔστην κορφὴν φείδῃ ναι φορτωμένον,
 τὸ σῶμά μου μαραίνεται
 καὶ πῶς δὲν θεραπεύεται.

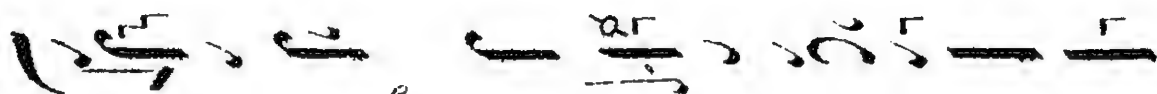
Εἰς ἤχον $\frac{6}{\lambda}$ βου. $\frac{1}{\lambda}$

Κί εν' ἀγ' δο ο νά- μπαρ μπου νά κι μ'

ἀ μάν $\frac{6}{\lambda}$ κί ι ν' ἀγ' δο ο νά κι μου

για α λὸ $\frac{6}{\lambda}$ τὴ νιν ἀ- ἄ τὴν ἀ κρι-

βὴ ποῦ ἔξε εὐ ρεις $\frac{6}{\lambda}$ ἀ α α γά- ἀ-

γά πη . μου νά ε εὔρης.

Καὶ ἔσ' ἀν τὴν εὔρης καὶ τὴν ἄγης ἀρχήνα καὶ νὰ κελαδῆς
 γλυκὰ γλυκὰ μέ χάριν νὰ σκύψη νὰ σὲ πάρη,
 κι' ἂν σ' ἐρωτήσῃ τί ἔσαι σὺ καὶ ποῖός σε στέλλ' ἀπ' τὸ νησί;
 εἰπέ πῶς εἶσαι δῶρον, πουλὶ στεναγμοφόρον,

Πῶς ὁ ἀφέντης σου ἐδῶ σέ στέλλει νὰ σοῦ τραγουδῶ,
 τὰ πάθη του νὰ κλαίω μὲ μέλος νὰ σ' τὰ λέγω,
 κ' ὕστερα σκύψε ταπεινὰ καὶ λάλησέ την σιγανὰ
 καὶ ὄρκισ' την ἔς τὰ κάλλη ἔς τὸν κόρπον νὰ σέ βάλῃ,
 ἄχ! ἀηδονάκι μ' δὲν βαστῶ θὰ σέ τὸ πῶ εἶσαι πιστὸ,
 ἐπίβουλον μὴ γένῃς ἔς τὸν κῆπον ὅπου ἔμβαίνεις,
 νὰ ποῦ σ' τὸ λέγω φανερά καὶ σέ προστάζω αὖστηρὰ
 ποτὲ νὰ μὴ τολμήσῃς ἔς τὰ μῆλα νὰ ἐγγίξῃς,
 γιὰτὶ ἀνίσως τὰ γευθῆς κόπτω τὴν γλῶσσάν σου εὐθύς,
 ὅταν ὁ Ἰηρεὺς θυμήσῃ τῆς νέας ἀδελφῆς σου.

Ἦχος $\pi\delta\lambda$ νη. Ω χ

Ἐ σπε ρί α μου αὖ ρα ἀ θῶ ω α π

καὶ ἄ γνή ὡς ἀγ γέ λου πνο ἡ (δὲς) ν $\delta\lambda$ πέ τα

τῶ ρα πλη σί ον ε καί ει νης εἶ ναι νύ-

κτα οὐ δεις σ' ἐν νο εἶ. (δὲς)

Θὰ κοιμᾶται ἡ κόρη λυμένη
 εἰς τοὺς ὤμους τῆς πέριξ χυτῇ
 καὶ τὰ μάτια τὸ στόμα κλεισμένον
 πλήν ἔς τὰ στήθ' ἡ καρδιά τῆς κροτεῖ.

Τὴν μελίχρυσον θώπευσον κόμην
 τὸν λευκὸν τῆς τὸν ζῶντα λαιμόν,
 ἐν ψιθύρισον ἄχ! εἰς τὰ ὦτα
 τῆς καρδιᾶς μου δηλοῦν τὸν καυμόν.

Εἰς τὸ ἄχ σου αὐτὸ τερπνὴ αὔρα
 ἢ ὡραία ψυχὴ δὲν ζυπνᾷ,
 πλὴν τὸ πρόσωπον στρέφει ἀλλοῦθεν
 καὶ βαθὺν ῥεμβασμόν ἀρχινᾷ.

Ἐσπερία μου αὔρα ἀθῶα
 καὶ ἀγνὴ ὡς ἀγγέλου πνοή,
 γίνου ὄνειρον τότε ὡραῖον
 καὶ εἰπέ τῆς ἡδεΐας φωνῇ:

Ἄχ λυπήσου κυρία ἐν πλάσμα
 καθ' ἐκάστην μὲ κάμνει θερμόν,
 εἴμ' ἢ αὔρα καὶ ὁμῶς δὲν εἶμαι
 ξεψυχῶ εἰς αὐτοῦ τὸν φλογμόν.

Ἀπ' τὰ μάτια του ῥέει τὸ δάκρυ
 ἀνεξάντλητον καίει ὡς πῦρ,
 στεναγμοὶ τοῦ σπαράττουν τὸ στήθος
 καὶ ὁ πέριξ φλογίζετ' αἰθήρ.

Δι' ἐσέ ἀποθνήσκει ὁ τάλας
 ἀλλὰ χαίρει γλυκεῖαν χαρὰν,
 ἐπειδὴ ὡς θεὸν σὲ λατρεύει
 ἐπειδὴ δίδεις σὺ τὴν πυράν.

Τὴν ζωὴν τοῦ αὐτῆς μόνον ἔχει
 τιμαλφέςτερον πράγμα, εὐθὺς
 ὀλοκαύτωμ' αὐτὴν σοῦ προσφέρει
 γίνου γίνου θεὰ συμπαθῆς.

·ΑΛΛ' ὦ αὖρα ἐὰν σ' ἐπιπλήξῃ
εἷν' ἡ ἐσχάτη εἰπέ της στιγμῇ,
σὲ ἀφίνει τὸ ὕστατον χαῖρε
·οἱ πικροὶ του δηλοῦν στεναγμοί.

ὦ διατί εἰς τὸν ἥσυχον δρόμον
τῆς πικρᾶς τοῦ νᾶ σ' ἴδη ζωῆς,
ἐνῶ σὺ δι' ἐκεῖνον δέν ἦσο
ἐνῶ πάντα αὐτὸν θ' ἄγνοῆς.

Ὅταν θέῃλα πνέει θαλάσσης
καὶ τὸ μαῦρον σαλεύει νερόν,
καὶ τὸ χῦμα συστρέφεται ὡς γίγας
ὀρυγμὸν ἐκφυσῶν φοβερόν.

Ἀφιέρωσον τότε ὀλίγας
πρὸς ἀνάμνησιν μόνον στιγμάς,
καὶ ὁμοίως εἰπέ ἡ ψυχὴ σου
πρὸς τὸν θάνατον ἔχει ὁρμάς.

Εἰς ἡχον ⁵ το ⁷ βαυ ⁷ λ

تے در در پے تے

Μ. πρὸς κ' ἐ γὰρ ὦ μὲ κρά καὶ σὺ κ' οἶ

۱-۲-۳-۴-۵-۶-۷-۸-۹-۱۰

δὲ ὁ μᾶς τερ γὰρ σμὲ νοι ~~δὲ~~ κ' οἶ

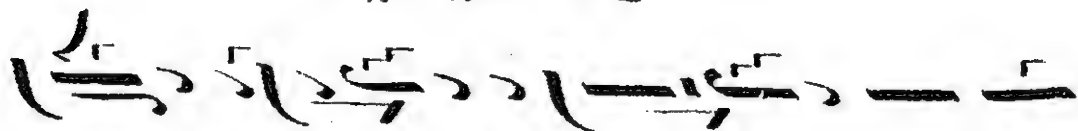
δυὸ μέ α α θω ό τη τα α γλυ κα

α γα πη μέ νοι.

Ὁ ἔρωτας μᾶς ἀγαπᾷ μέ τὰ πικρά του βέλη,
 ἀλλ' ἄοπλος καὶ ἄκαυστος ταῖς χάραις του μᾶς στέλλει,
 τὸ ἐρωτάκι τὸ μικρὸ εἰς τοὺς μικροὺς πηγαίνει,
 ὅς τοὺς ὁμοιοὺς του φέρεται κ' εἰς τὰ ἀθῶα μένει,
 τοὺς δὲ μεγάλους παραιτᾷ ὅς τὸ γένος του δέν κλίνει,
 πετᾷ καὶ εἰς τὸν τόπον του τὴν μάναν του ἀφήνει.
 ἔλα λοιπὸν πρὸς τὸ παρὸν πρὸ τοῦ νὰ μᾶς ἀφήσῃ,
 νὰ τὸν χαροῦμε σήμερον φωνιάζοντες νὰ ζήσῃ.

Εἰς ἤχον ^λ π δ ὲ νη ρ ^λ

Εὐ πνῶ καὶ μ' εἶ πᾶν ἔ ἔ φυ -

ἦεν ἡ κό ρη 'π' ἔ γα ποῦ ου ου-

σα δ ^Δ καὶ κα γα βαί νο ὅς τὸν γα λὸν τὴν

θά λασ σα πα ρα κα λῶ τὴν θά λασ-

σα πα ρα κα λῶ τὴν πι κρο κυ μα τοῦ-

σα ^ν δὲ τὴν θά λασ σα πα ρα α κα λῶ

τὴν πι κρο κυ μα τοῦ σα.

Ἐγὼ τὰ πρωτοδέχθηκα τ' ἀφράτα της τὰ κάλλη,
μ' εἶπ' ἓνα κῦμα καὶ γι' αὐτὸ μέ πόθον καὶ μέ γογγυτὸ
οἰλῶ τὸ περιγιάλι.

Τὰ μάτια της ἐρώτησα μὴν ἦσαν δακρυσμένα;
ἐν ἄλλο κῦμα μοῦ 'μιλεῖ 'σάν τὸ χαρούμενο πουλὶ,
ἐπῆγεν εἰς τὰ ξένα.

Τὸ τρίτο κῦμ' ἀρώτησα γιατί νὰ μέ ἀφήση
νὰ κλαίω καὶ νὰ λαχταρῶ; περνᾷ τὸ κῦμα τὸ σκληρὸν
χωρὶς νὰ μοῦ 'μιλήσῃ.

BYZANTINA

Εἰς ἤχον π^{ω} πα. θ λ

Σκλη ρὸν που λί ι μου ου καὶ

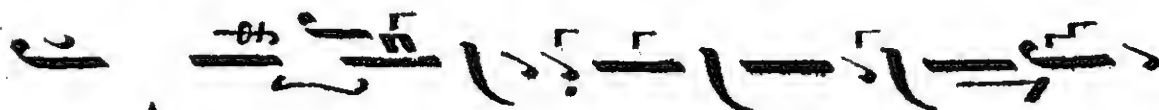
ἐ ε πηρ μέ ε ε νον

ἔ ε ρω ω τος βέ ε ε ε λος

πε ε ε πυ υ ρω μέ ε ε

νον Δ με ἔρ ρι ψες μέ ε ε ε

σα ^κ εἰ εἰς τὴν ἡ ἡ ἡν καρ-

διάν ^π καὶ με ἐ πλὴ ^η

γω σε ες εἰ εἰς τὸ βά α α-

θος ^θ καὶ με προ ζε ε ε-

νη σε ε με ε γα πά α α-

θος ^θ με ἂ πε ρι ι γρ α πτο

ον ἂ α α πο νιὰ ^π

με ἂ πε ρι ι γρ α πτο ον

ἂ α α πο νιὰ.

ω τὰ α τὸ καὶ ποιεῖ α

ἡ τὴν τὰ α κα α λὰ α

α α σου πρὶ α φησὶ ρὰ

α α ὁ μό νο ον ζω ω-

ης ἡν τὰ α κα ρί ι σμα-

α τὰ α α α σου π

εἶν' τὰ κα ρί ι ι σμα α τὰ

α α α σου. (δὲς)

Ὅποιος μ' ἐσένα μπερδευθῇ δὲν ἔχει ἄλλην χάριν,
μόνον τὸν Χάρον νὰ λαλῇ γρήγορα νὰ τὸν πάρῃ,
εἰς τὴν ἀρχὴν εἶσαι σκληρὸς, τὸ μεταξὺ φαρμάκι,
τὸ τέλος σου ὀλέθριον θάνατος 'ς τὸ κορμάκι, -

μήτε μὴν ὥραν ἢ στιγμὴν χαρίζεις ἡσυχίαν,
 ὃ ἐγλεντζές σου ὁ πολὺς εἶναι μὴ τυραννία,
 πολὺ εἶναι καλὸς τυχεὶς ἐκεῖνος ποῦ ἔμπορέσει
 ἔς τὰ δείκτιά σου τ' ἄφευκτα τελείως νὰ μὴ πέσῃ,
 βέβαια δείχνει συλλογαῖς, μὲ λύπας θὲ νὰ ζήσῃ,
 καὶ θὰ περνᾷ κακόκαρδος ὅσον νὰ ξεψυχήσῃ,
 ὅμως εἶναι ἀδύνατον κανεὶς νὰ σ' ἀποφύγῃ,
 μακάρι κι' ἂν στοχάζεται τὰ πράγματα μὲ ζύγι,
 γιὰτ' ὅλους τοὺς κιὰμίλιδες παίγνιον σὺ τοὺς ἔχεις,
 σοφοὺς κι' αὐτοὺς τοὺς γνωστικούς γιὰ πείσμα κατατρέχεις.

Εἰς ἤχον $\pi\ddot{\alpha}$ πα. φ λ

Μαῦ ρα α α πλὴ ἀ α α-

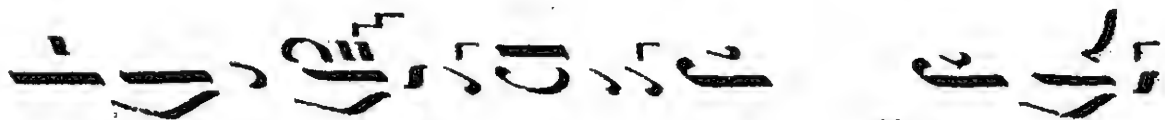
α πε ε ε ε ε-

φά α α σι σα α α

εἰς τὸ ἐ ζῆ η η η π

νὰ βάλ λω (δὲς) π νὰ χαλί-

ω νὰ ἐ δύ υ υ υ-

ρο μαι πάν το ο πάν το τε δι ι-

ι ι ι ι χω ως ᾶ α α-

ἄλ λο ^π9 νὰ γλαί ω νὰ ἐ δύ υ-

υ υ υ ρο μαι πάν το ο πάν-

το ο τε δι ι ι ι χω ω-

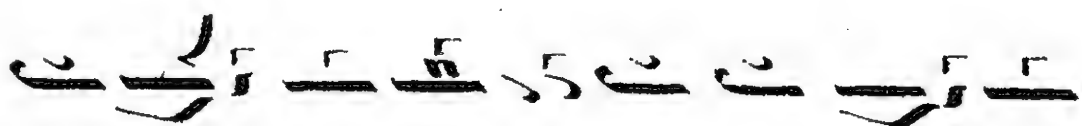
ως ᾶ α ἄλ λο ^π9 ᾶ μα ἄν

ᾶ μα ἄν ᾶ μάν.

Μὲ τὸ νὰ ἐβαζγάστησα κ' ἐτράβηξα πρὸ χέρι
ἀπ' τὸ χρυσό μου τὸ πουλὶ ἀπ' τὸ καλό μου τέρι,

πρέπει ἐγὼ εἰς τὸ ἐξῆς νὰ λείπ' ἀπὸ συχπέτια
 καὶ ἀπὸ συναναστροφᾶς καὶ νὰ ἔμαι εἰς σὲ ντέρτια,
 κι' ἀκόμη περισσότεραις πίκραις θὰ δοκιμάσω
 μ' ὅλον που ἦτον αἷτιον αὐτὸ γιὰ νὰ τὸ χάσω,
 ὥς τόσον δὲν τὸ μέμφομαι ἐγὼ πρὸ τοῦ πούλί μου
 κι' ἄς ἔγεινε καὶ αἷτιον νὰ χάσω τὴν ζωὴν μου,
 γιὰτι κι' αὐτὸ ὥς ἄνθρωπος κατήντησε νὰ σφάλῃ
 καὶ ἔφερε τὰ πράγματα εἰς ἓνα τέτοιο χάλι,
 ἀπὸ πολλήν του ἄγνοιαν κι' ἄκραν ἀστοχασίαν
 βέβαι' ἀπὸ διαβολὴν καὶ φανεράν κακίαν,
 καὶ ἔτσι ἐγελάσθηκα κ' ἐπίστευσα τὰ τέτοια,
 καὶ μ' ἔρριψε τὸν δυστυχῆ εἰς τὰ τοιαῦτα ντέρτια.

Εἰς ἔχον Νῆ πλ. ϑ Χ

Ἄν ἦ το τρό πος κι' ἄν ἡμ πο-

ροῦ ου σα α α κ' εἰς τὴν καρ διάν μου ου

νὰ α σὲ ε βχ στοῦ σα κ' εἰς τὴν καρ-

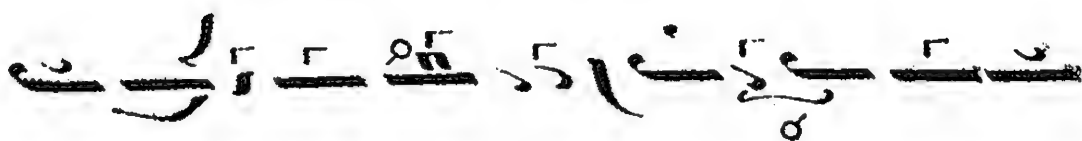
διὰ ἀν ποῦ οὐ νὰ α σὲ ε βα-

στοῦ σα.

Πτερὰ νὰ κάμω καὶ νὰ πετάζω
 νὰ ἔλθω φῶς μου νὰ σὲ κοιτάξω,
 μὲ αὐτὸ νὰ γένη δὲν εἶναι τρόπος
 γιὰ μένα φῶς μου δὲν εἶναι τόπος,
 μόν' τὴν καρδίαν μου νὰ ποῦ σοῦ στέλλω
 τί νὰ τὴν κάμω δὲν τὴν ἐθέλω,
 τί νὰ τὴν κάμω δὲν τὴν ὀρίζω
 ἰδοὺ λοιπὸν ποῦ σὲ τὴν χαρίζω,
 ἐσένα θέλει καὶ κάμνει χάρι
 ἔς τὸ στήθος πλέον δὲν ἡσυχάζει,
 διὰ τὴν ἐσένα καίει καὶ ἀνάπτει
 δὲν θέλει πλέον νὰ γένη ζάπτι,
 ὅθεν γραφὴν μου ἀφοῦ σὺ λάβης
 ἀνάγνωσέ την νὰ καταλάβης,
 μὴ τὴν ἐσχίσῃς μὴ τὴν πετάξῃς
 μὴ τὴν γκιινδίζῃς μὴ νὰ με θάψῃς,
 κοιτάξε φῶς μου νὰ τὴν ὑγειάνῃς
 καὶ ἂν ἡμπορέσῃς νὰ τὴν θερμάνῃς.
 καὶ ἂν σ' ἔπταισε τί μὴ τὴν παιδεύσεις
 ἀλλ' ὥς δίκην σου νὰ τὴν χαιδεύῃς,
 καὶ μὴ θαυμάζεις ἂν κάμῃ λάθη
 ὅτι γιὰ ἐσένα αὐτὴ ἐτρελάθη,
 μὴ τὴν μαλώνῃς ἐρμηνεύέ την
 λυποῦ την φῶς μου καὶ ἐρμηνεύέ την,

κι' ἄν τὴν ἐθέλῃς κι' ἄν σὲ συμβάλῃ
 σοῦ τὴν χαρίζω κι' ἄς εἶν' χαλάλι,
 κι' ἄν μ' ἐρωτήσουν ὦ νέε ξένε,
 ποῦ ἔν ἡ καρδιά σου δυστυχισμένη;
 τότε τὰ χεῖλη χωρὶς ν' ἀνοίξουν
 ἐσένα φῶς μου πρέπει νὰ δείξουν.

Εἰς ἤχον π^{η} πα. φ χ

Βα ρεῖα καρ διὰ πι κρὰ καρ διὰ

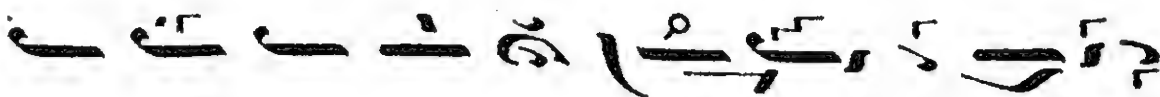
για τί ἄ να στε νά ζεις να βορ ριάς βο-

ζει 'ς τὰ κλα διὰ καὶ σὺ μ' αὐ τὸν

φω νά α ζεις δ' ποῦ ἡ πρῶ τη ποῦ ἡ

πρῶ τη σου χα ρὰ τῶ ρα πά σχεις

καὶ πο νεῖς ὅ καὶ σκληρὰ με τυ-

ραν νεῖς.

Ὁ ἥλιος ἔγκαίνει ἔς τὰ βουνὰ καὶ ἐγὼ μαζί του ἔγκαίνω,
 σ' ἔρημα δάση τριγυρνῶ τὴν δύσιν του προσμένω,
 ἡμέρα νύκτα, ἡμέρα νύκτα σὲ ζητῶ
 πάντα φεύγεις ὡς ἄχνος καὶ παντοῦ σὲ ἀπαντῶ,
 ἡ ἀνοιξίς καὶ ἡ αὐγὴ τὰ κάλλη σου δὲν ἔχουν,
 σὲ βλέπω καὶ ὡς θερμὴ πηγὴ τὰ δάκρυά μου τρέχουν,
 σὲ λατρεύω σὲ λατρεύω μυστικὰ
 ἡ ψυχὴ ποῦ ἀγαπᾷ πάσχει ὅμως σιωπᾷ,
 ἀνίσως ἐξουσίαζα καὶ βασιλέως θρόνον
 τὸν θρόνον ἐθυσίαζα δι' ἓνα βλέμμαμόνον,
 γύρισε δὲς γύρισε δὲς με μιὰ φορὰ,
 δότε δότε με ζωὴν μαῦρα μάτια φλογερὰ,
 ἔς τὸ σκότος εἶν' ἀκτὶς φωτὸς, ἔς τὸν ὕπνον σὲ φωνάζω,
 ἔς τὰ ὄνειρά μου ξυπνητὸς ἐσένα σχεδιάζω,
 δὲν σὲ μέλλει δὲν σὲ μέλλει καὶ γελαῖς,
 ἔσθυσες με μιὰ πνοὴν τὴν ἀθλίαν μου ζωὴν,
 τὸ θέλεις νὰ ποῦ προχωρῶ ἔς τὸ νεκρικόν μου στρῶμα,
 πλὴν καὶ εἰς τὸ μνημα τὸ σκληρόν θὰ σ' ἀγαπῶ ἀκόμα,
 τότε ἴσως τότε ἴσως λυπηθῇς,
 ἴσως ὅταν δὲν θὰ ζῶ κλαίουσα μὲ ἐνθυμηθῇς.

Εἰς ἤχον $\pi\delta\lambda$ νη. δ λ

ὦς τρα γών ῆ η τις τά ρά ατ τειδ^Δ

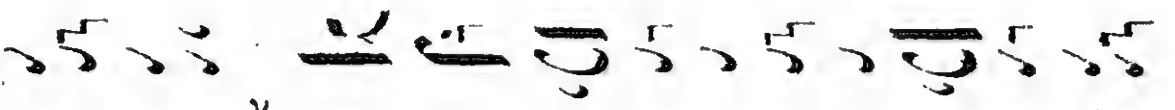

πλη γω μέ νη κλαυθ μι ρί ζει π 9 μέ ψυ-

χήν τραυ μα τι σμέ νην εἰς τὰ ζέ να

θηρ νω δῶ ω ἄχ με τό ξευ σεσ και θέ ε-

λεις $\delta\lambda$ αἰ ω νί ως νά με τέ ε-

χης $\delta\lambda$ κ'εἰς τὸ μνη μά μου εἰ πά νω αἰ ω νί ως

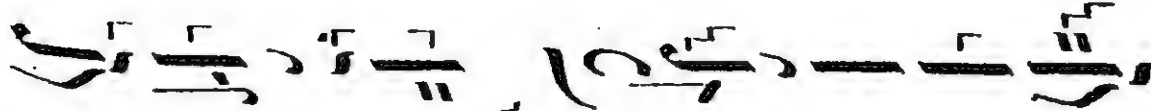

νά πε τῶ $\delta\lambda$ κ'εἰς τὸ μνη μά μου εἰ πά νω αἰ-,

ω νί ως νά πε τῶ.

Ἐφυγες κ' εἶσαι μακράν μου πλὴν ἔς τὸν νοῦν μου βασιλεύεις
θελκτικὴ σκιά ἐμπρός μου πάντοτε περιπατεῖς,

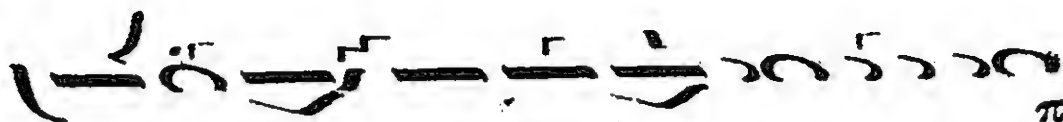
τὴν σελήνην μακρὰν βλέπω μάρτυρα τῶν στεναγμῶν μου,
καὶ τὸ παρελθὸν μ' εὐφραίνει καὶ τὸ παρελθὸν ζητῶ,
σὲ ἠγάπησα καὶ ἦτο δίκαιον νὰ σ' ἀγαπήσω,
εἰς τὰς χεῖράς του ὁ ἔρως βέλη τρομερὰ κρατῶν,
μὲ ἐτόξευσε καὶ εἶναι θρίαμβος μὲ σὲ νὰ ζήσω,
μ' ἐσὲ τὴν πλήρη νέων καὶ θελγῆτρων κι' ἀρετῶν,
ἀλλ' ἐν τούτοις καὶ τὸ κέρδος τί μὲ ὠφελοῦν οἱ θρῆνοι,
αἱ γλυκεῖαι ἀναμνήσεις παρελθούσης ἐποχῆς,
ἂν ὥς μ' ἔλεγες τῷ ὄντι ἡ καρδίᾳ σου ἠπληρώθη,
τὴν καρδίαν σου πρόσφερε με κ' εἶμαι τότε εὐτυχής.

Εἰς ἤχον $\bar{\alpha}$ πα. $\bar{\chi}$

 Ἀχ ὁ λος ὁ κό σμος εἶ ναι

 σκό τει νο ὅς ἔχ ὁ λος ὁ κό-

 σμος εἶ ναι σκο τει νο ὅς ἔχ ὁ ταν

 εἰς τὸ μέ σον φῶς μου εἶ εἰν' ὁ χω ω-

 ω ρι σμός π ὁ ταν εἰς τὸ μέ σον φῶς μου

 εἶ εἰν ὁ χω ω ρι σμός.

Ὅλα τὰ καλὰ του εἶναι ἀειδῇ,
 τὰ λαμπρά σου κάλλη φῶς μου ὅταν μ' ἀφαιρῇ,
 οὔτε κἄν τὰ θέλω, οὔτε τὰ ποθῶ,
 τὴν λαμπρὰν μορφήν σου φῶς μου ὅταν στερηθῶ,
 ὅταν τύχῃ πάλιν καὶ σ' ἀξιωθῶ
 τ' ἄπειρα δεινὰ μου φῶς μου τὰ ἀλησμονῶ,
 στέρησις καὶ ἔρως καὶ δεινῶν πληθὺς,
 πόνων καὶ βασάνων φῶς μου ἦλθον παρευθὺς,
 τ' ἄθλιόν μου στῆθος καταταυραννοῦν,
 ῥίπτουν βέλη πληθὺς φῶς μου ἄχ δὲν μὲ πονοῦν,
 ὅλα τὰ ἀντέχω καὶ δυναστικῶς,
 πλὴν ὁ χωρισμός σου φῶς μου εἶν' πολλὰ πικρὸς,
 κ' ἡ ὑστέρησίς σου ἄχ ἡ θλιβερά
 εἰς ἐμένα τώρα φῶς μου εἶν' ὀδυνηρά,
 τρόπον σωτηρίας δὲν θὲ νὰ εὕρῳ
 πρὶν νὰ σ' ἀπολαύσω φῶς μου ἴπαγω νὰ χαθῶ.

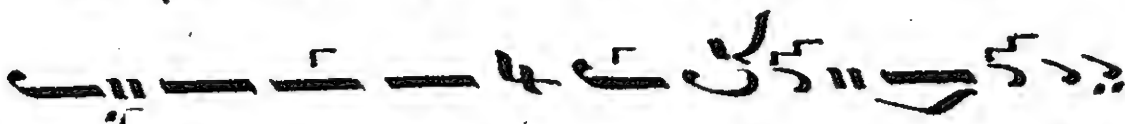
Εἰς ἦχον ᾠ πα. ρ χ

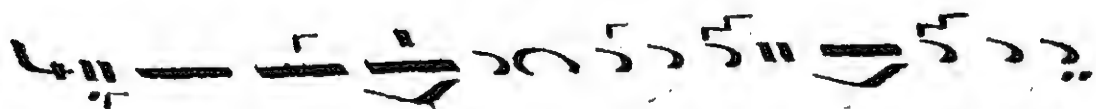
Οὐ ρα νέ μου τὰ μαῦ ρά σου νέ φη^π

οὐ ρα νέ μου τὰ μαῦ ρα σου νέ φη^π

ποῦ ἡ κα μέ νη καρ διά μου ου πετᾶ^κ

ποῦ ἡ καὶ μέ νη καὶ διά α μου ου πε τᾶ.

Καὶ ἐσεῖς θλιβερά φωταστέρια
καὶ φεγγάρι χλωμόν τῆς αὐγῆς,
τὸ ἀστέρι μ' ἐσβέσθη θρηνεῖτε
μέ τ' ἀκοίμητα φῶτα τῆς γῆς.

Νυκτοπούλια θρηνεῖται 'ς τὰ δάση
κλαίει τ' ἄνθη καὶ δένδρα μαζῇ,
μαῦρα φόρεσε ἄθλια κέρκη
τὸ καμάρι σου πλέον δὲν ζῇ.

Τί κακὸν τί ἀπάλευτη ζάλη,
τί χειμῶνες τοῦ κόσμου χαμός,
τί φονεύτρια μηνύτρια νύκτα,
τί φρικτὸς μ' ἐπανέβη πνιγμός;

Μ' ἐξορίζουν οἱ ἄνεμ' Ἀσίας,
ἀπὸ βράχους τῆς Σάμου ὑψηλοῦς,
ἅν τρυγόνι ποῦ χάσει τὸ τέρι,
τριγυρίζω κρημνοῦς καὶ γιαιλοῦς.

Καὶ θρηνῶντας βουνὰ ἀναβαίνω,
καταβαίνω σκοτάδι πυκνόν,
ᾄδῃ κράζω ποῦ κρύβῃς τὸ φῶς μου
καὶ μ' ἀφίνει 'ς τὴν γῆν σκοτεινόν.

Ποῖα ταρτάρινη πλάχα σκεπάζει,
τὴν ἡλιόλαμπη κέρκη πηγὴ,
καὶ δὲν σπάζει σὲ μύρια κομμάτια
νὰ σεισθῇ οὐρανός τε καὶ γῆ.

Οὐρανία ἤχῳ μ' ἀντικόπτει,
 μ' ὑψηλή της φωνήτσα μέ λέ',
 τί τοῦ κάκου θρηνεῖς καὶ στενάζεις,
 τί ζητεῖς ἀπ' ἐμέ ὦ καλέ;

Πῶς μέ χάνεις 'ς τὴν γένναν σοῦ τὸ "πα,
 μέ ψυχῆς ὅταν σ' εἶδα ματιᾶ
 καὶ γερὴ μέ δοκρύνοντα μάτια,
 εἰς τὴν Σάμον σὲ ἄφησα 'γειά.

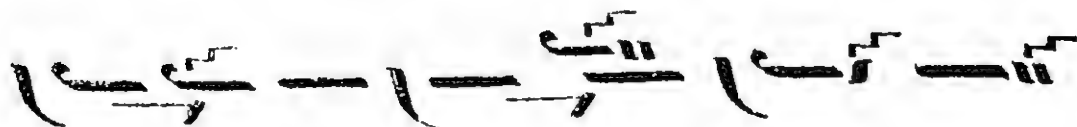
Ξεψυχοῦσα μακράν σου ὡς τέλος,
 καὶ νὰ γράψω ζητοῦσα χαρτί,
 'ς τὸ ὄνομά σου διὰ νὰ ἀφήσω,
 τὴν πνοήν μου τὴν ὕστερ' αὐτήν.

Τὴν γλυκιάν μου μητέρα βαστοῦσα,
 τὸν καλὸν ἀδελφόν μου σιμά,
 κι' ὡς που βγῆκ' ἡ ψυχὴ μου λαλοῦσα,
 δι' ἐσένα λογάκια γλυκά.

Ὅσον ἤθελ' ὁ πλάστης Θεός μας,
 ἐσυζήσαμεν τέρια μαζῇ,
 τοῦ δεσμοῦ μας ἐκόπη τὸ νῆμα
 καὶ τὸ πνεῦμα μ' οὐράνια ζῇ.

Δὲν μέ θέλγουν τὰ μάταια πλέον,
 παῦσε ἄθλιε παῦσε νὰ κλαῖς,
 ἀναπαύομαι 'ς τ' ἄδυτα φῶτα,
 'ς ταῖς λαμπραῖς τοῦ Θεοῦ μας αὐλαῖς.

Εἰς ἤχον σου. λ

Εἰ εἰς τὸ τρυ υ φε ρόν

σου στῆ , θο ος χύ νον τας

δα κρύ ων πλῆ θος νό ο ο-

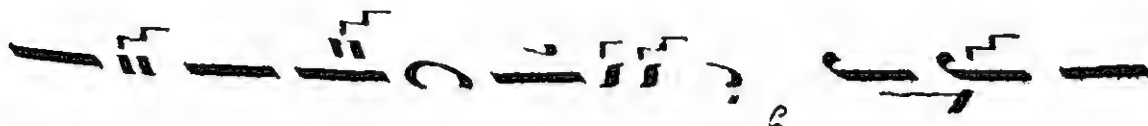
μι ζα νό μι ζα πῶς ἡμ πο ρῶ

νό μι ζα νό μι ζα πῶς ἡμ-

πο ρῶ τήν καρ διάν αν σου

νά ἐλ χύ υ σω ω τήν καρ-

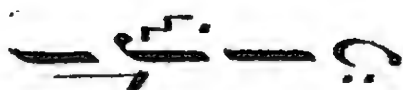
διάν αν σου ου γὰ ἐλ χύ σω

μό ο νος μου ου νά α τήν χα ρῶ

μό ο ο νος μου μό νος μου νά

τήν χα ρῶ.

Ὅμως βλέπω πῶς ποτάμι κάθε μάτι μου κι' ἄν κάμῃ
 ἀπὸ δάκρυα πικρά,
 τίποτε τὰ ἔχεις ὅλα δάκρυα ὄρκους καὶ λόγια
 κι' ὅλα τὰ φρονεῖς μικρά,
 πλὴν αὐτὸ δὲν εἶναι τώρα, ἴσως ἔλθῃ ἄλλη ὥρα
 καὶ αὐτὸ νὰ στοχασθῇς,
 πῶς 'ς τὸ στῆθός σου ἐπάνω χύνων δάκρυα δὲν παύω
 ἴσως καὶ μέ λυπηθεῖς.
 Ἄσπλαχνη στοχάσου μόνον τὸ τί πάσχω ἓνα χρόνον,
 τί τραβῶ τόσον καιρὸν,
 τὸ ἐρωτικόν σου πάθος, 'ς τῆς καρδίας μου τὸ βάθος
 βέλος εἶν' ὀδυνηρὸν,
 τί μέ ὠφελεῖ νὰ ζήσω καὶ τί πλέον νὰ ἐλπίσω
 εἰς τὸν κόσμον τὸν ψευδῇ,
 ἐνῶ φῶς μου τυραννοῦμαι καὶ ἀδίκως ὑστεροῦμαι
 τὴν ὠραίαν σου μορφήν;
 ἄσπλαχνον σκληρόν μου τέρι, ποιὰ καρδιά τὸ ὑποφέρει
 νὰ χωρίσ' ἀπ' τὸ κορμί,
 'σὰν ἐπῆρες τὴν καρδιάν μου, μεῖνε κἂν πιστὴ θεά μου
 παῦσε τὴν καταδρομὴν,

ἄχ Θεέ μου τὴν ζωὴν μου κόψε ἀπὸ τὸ κορμί μου,
 νὰ μὴ φθάσω νὰ ἰδῶ,
 πῶς εἰς τὸ ὄικόν μου τέρι, ἄλλο θὰ ἐγγίζει χέρι,
 φρίττω νὰ τ' ἀναπολῶ.

Εἰς ἤχον π χ πα. θ χ

ὦ ω σάν νά α ξ ε πτε ες

τὸ ο νέ ε ρὸ δ ο

ο ον Δ τη ἥς λή θη ης ὁ ο-

μοι οι α α α α ζεις π

κι' ὅ ο σα λα α λή η σει ει-

εις τὸ ο τα α χὺ υ υ

υ ἡ Δ τὸ δ βοάδ' ε εὐ θύ υ-

ὕς τ' ἄ λά α α α ζεις π

ῆ ῆ τὰ α α ζε γινε ἄς ε ε πὶ

ι ι ταὺ τοῦ ου γιὰ α να α α

α μέ δο ο κι ι μά α α α-

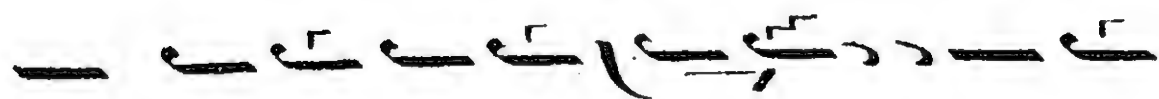
α ζης π γινε α λε ελ λι γιὰ α

λε ελ λι γιὰ αλ λε ε ελ-

λι ι ι ι ι γιὰ α-

λε ελ λι ι γιὰ αλ λε ελ λι γιὰ αλ-

λε ε ελ λι ι ι ι

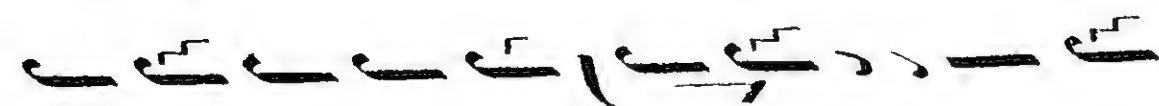
ι Δ για λε λε λε λε ελ λι για λε-

λε λε λε ελ λι για λε λε λε λε ε-

ε ελ λι ι ι ι Δ

για λε λε λε λε λε ελ λι για λε-

λε λε λε λε ελ λι για λε λε λε λε

ελ λε ελ λι.

Ὅμως αὐτὴ ἡ δοκιμὴ δὲν γίνετ' ὅλη ἡμέρα
καὶ μάλιστα ὡς ἄπρεπον πηγαῖν εἰς τὸν ἀέρα,
τοῦτο στοχάσου μιὰ φορὰ πῶς εἶν' ὁ κόσμος σφαῖρα.

Κι' ἂν σήμερον ἡ δοκιμὴ εἶν' ἔς τὸ δίκόν σου χέρι,
αὔριον ὅμως καταντᾷ εἰς ἐναντία μέρη,
κι' ἂν χαίρης ἐσὺ σήμερον, αὔριον ἄλλος χαίρει.

Λοιπὸν ποτέ σου μὴ λαλεῖς τὰ ὅσα δὲν θὰ γίνουν
γιατὶ εἶναι ἀνάρμοστον κι' ὅλοι σὲ κατακρίνουν,
κι' ὁ κόσμος δὲν ἀναισθητεῖ ἀλλ' ὅλοι διακρίνουν.

Εἰς ἤχον $\frac{\lambda}{\pi} \rightarrow \pi\alpha. \text{ } \omega \text{ } \chi$

(—) (—) (—)

— در بیان حقیقت —

— دے دے "کے" کے —

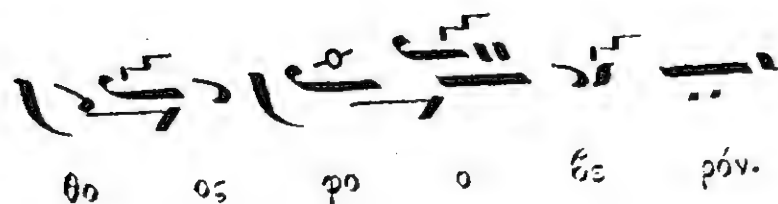
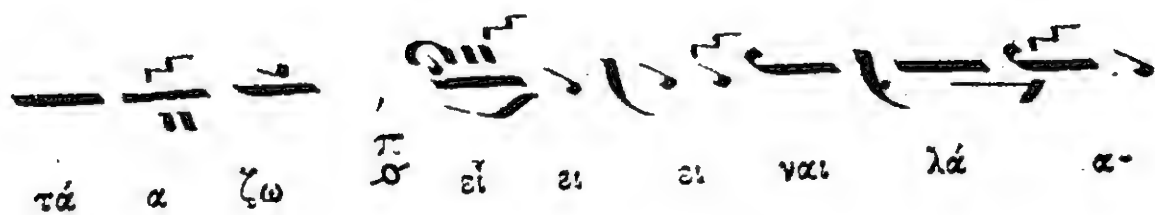
وہی ہے جس نے ان کو

$\lambda^2 \lambda^2 \lambda^2 \lambda^2 \lambda^2$
 του το ου χο ρόν.

میرزا محمد علی - میرزا محمد علی - میرزا محمد علی

مکتبہ اسلامیہ، لاہور

— ۱۵ —

Ἦξευρε μὰ τὴν ζωὴν μου δὲν φρονῶ τὴν καλλονὴν σου
 νὰ τὴν εὕρω πῶς μπορῶ,
 μάλιστα τὸ νὰ μὲ τύχη μία τέτοια καλὴ τύχη,
 στέκομαι καὶ ἀπορῶ,
 τὴν ὑφήλιον νὰ κάμω ἄνω κάτω θ' ἀποκάμω,
 ὥς Λιγγεὺς ὁ φοβερός,
 ἂν ἐξάπαντος καὶ γίνω κι' ὥς τὰ ὑπὸ γῆν ἂν κλίνω,
 θὰ φωνάξω σταθερῶς·
 ὅτι ἓνα εἶναι κάλλος κι' ἄς μὴ πάσχη πλέον ἄλλος,
 ὁμοίος τοῦ νὰ εὕρῃ,
 ἓνας εἶναι καὶ ὁ ἔρως ποῦ 'ς τὸ κύριό μου μέρος
 ἔφθασε νὰ κατοικῇ,
 ῥίζωσε μὲ ἓνα τρόπον ποῦ δὲν ἄφησε ποῖα τόπον
 τῆς ψυχῆς μου ἀνοιχτόν,
 πανταχόθεν εἶν' δεμένη σφαλισμένη καὶ μένη
 μὲ μηχανεῦμα φρικτόν,
 ἴσως ὅθεν εἶναι τρέλλα, τὸ νὰ πάσχω γιὰ μιὰ νέα
 καὶ νὰ τό 'χω μυστικόν,
 νὰ τὰ λέγω καὶ φοβοῦμαι χωρὶς νὰ παρηγοροῦμαι,
 μὲ αὐτὸ τὸ γνωμικόν,
 τάχα εἶν' ἀμφιβολία τὸ πῶς κάθε εὐμορφιᾷ
 πρέπει νά'χῃ συμπαθές,

ὅθεν ἔχη τὴν ἐλπίδα τῆς Πανδώρας τὴν πυξίδα,
 στῆθός μου πολυπαθές,
 ζῆσε ζῆσε λατρευέ την τέλος δὲ θεραπευσέ την
 τὴν ψυχὴν μ' ἐν ἀκαρεῖ,
 ἂν ἰδῇς πῶς δὲν φοβῆται τὸν Θεὸν καὶ δὲν λυπῆται
 ἄσπλαχνα νὰ τυραννῇ,
 ἐὰν ὅμως οἶκτον λάβῃ καὶ ἀρχίσῃ ποῖα νὰ παύῃ
 ἀπ' τὴν ἄσπλαγχον ποινὴν,
 ἔχει τὴν ἀκροστοιχίδα καθ' αὐτὸ τὴν βασιλίδα
 γυναικῶν πασῶν κοινὴν.

Ἦχος λδ' νη. ♯

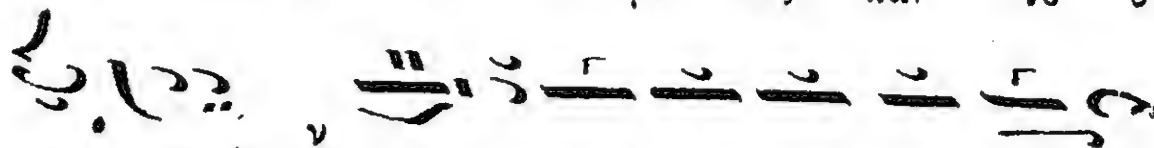
Πῶς βα στας καρ δια α ἀ μ' θαυ μά-

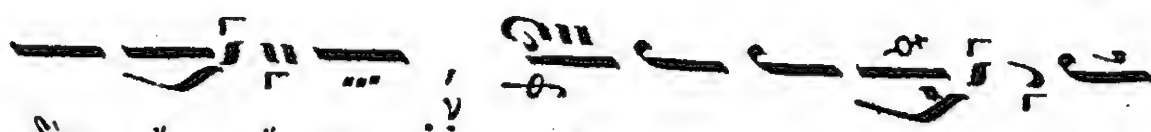
α ζω ^π9 ὅ ο ταν τοὺς καὶ μου οὐς κοι-

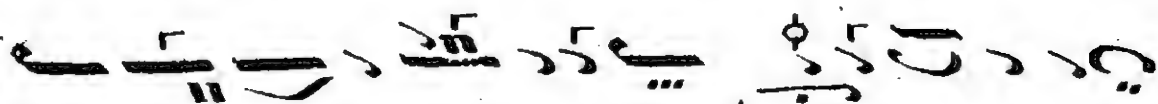
τά α ζω δ' ^Δ ποῦ ου τρα βας παν τό ο-

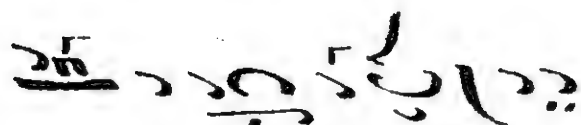
τει νὰ (δὲς) ^νδ' κι' ^να νε σιν πο σῶ ως

δὲν ^νε ^νε χεις ἡ ^ν οὐ ου τε πλέ ε ον

ἄ α α παν τέ έ χεις ε ε λε ος

ἄ α πὸ ο τι νά.

Ἐδυθίσθηκες ἔς τὰ πάθη ἢ ἐλπίδα σου ἐχάθη
 εἰς τὸ νὰ ἑλευθερωθῇς,
 πῶς τὴν τύχην μεσιτεύεις θάνατον σκληρὸν γυρεύεις
 καὶ τὸν κόσμον δὲν ποθεῖς,
 ἢ καρδιᾷς ἠξεύρω τόπον ἔχουν στῆθος τῶν ἀνθρώπων
 κι' ὄχι μέρος φλογερὸν,
 μὰ ἐσὺ καρδιὰ θλιμμένη πῶς εἶσαι κατοικημένη
 κ' ἡμπορεῖς τόσον καιρὸν
 νὰ ἴσαι ἔς τὸ δικόν μου στῆθος ὅπου ἔχει φλόγες πληθος,
 λαύρα ὑπερβολικὴ,
 καὶ φλογίζει τόσους χρόνους μὲ σκληροὺς μεγάλους πόνους
 κ' ἐκεῖ πάντα κατοικεῖ,
 αὐτὸ στῆθος δὲν ὁμοιάζει ἀφοῦ τόσαις φλόγες ἔβγάζει
 εἶναι Αἵτνης τὸ βουνὸν,
 καὶ Ὀκεανὸν ἂν χύσω δὲν εἶν' τρόπος νὰ τὸ σβύσω
 μήτε τὸ καταπονῶ,
 ἀπορῶ πῶς ὑποφέρεις μέ φωτιαῖς νὰ παραδέρης
 ν' ἀναλῇς ἄν τὸ καιρὶ,
 καὶ νὰ χύνης ἀπ' τὰ μάτια καὶ νὰ γίνεσαι κομμάτια
 καὶ νὰ ᾗς ὅλη γερὴ,
 διὰ τοῦτο δὲν ποθένεις εἰς τὰ ὅσα κι' ἂν παθαίνης
 ὦ καρδιὰ πολυπαθὴς,
 βλέπω πῶς εἶσαι γραμμένη γιὰ νὰ ζῇς τυραννισμένη,
 πάντα ὅσον κι' ἂν σταθῇς,

κι' ἀφοῦ τόσον ὑπομένεις κι' ἀπ' τὸν τόπον σου δὲν 'βγαίνεις
 μόνον στέργεις νὰ πονῇς
 πιὸ καρδιά δὲν θ' ὀνομάζω μόν' ἀληθινὰ σὲ κράζω
 πέτραν τῆς ὑπομονῆς.

Εἰς ἤχον Ζω χ

Ἵ τὰ μά τια ὁ ποῦ λαχ τα α-

ρῶ δι πλην ἐ νέρ γει αν θω ω-

ρῶ Ἵ τὰ μά τια ὁ ποῦ λαχ-

τα ρῶ δι πλην ἐ νέρ γει-

αν θω ρῶ δυὸ ο αἶ- δυὸ αἶ τι-

α συμ βαί νουν πι ι κραί-

παι· χραί· νουν καὶ εὐ· φρασί· νουν.

Πότε σημεῖα φονικὰ καὶ πότε θεραπευτικὰ,
νεκρώνουν κι' ἀναστήνουν πέρνουν ζωὴν καὶ δίδουν,
μὲ ἓνα κοίταγμα γλυκὸν ἡμερον καὶ ἐρωτικὸν
ζωὴν εὐθὺς χαρίζουν καὶ μὲ καλοκαρδίζουν,
μὰ ὅταν πάλιν βουλευθοῦν μὲ πάθος νὰ ἐκδικηθοῦν,
τσαρὲς δὲν εἶν' νὰ ζήσω παρὰ νὰ ξεψυχήσω,
ἔφθασα πλέον νὰ δεθῶ ἔς τὸν ὀρισμὸν τοὺς νὰ βρεθῶ,
κι' ἔτζι ἐξουσιάζουν κι' ἂν θέλουν θυσιάζουν,
ἔς τὴν θέλησίν τοὺς ἡ ζωὴ, καὶ ἡ δική μ' ἀναπνοή,
στέκει κι' ὁ θάνατός μου καὶ ὁ ἀφανισμός μου,
δὲν ἡμπορῶ νὰ ἀφαιθῶ μήτε νὰ ἐναντιωθῶ,
εἶμαι ἔς τὴν προσταγὴν τοὺς κι' εἰς τὴν ὑποταγὴν τοὺς,
σκληρὰ ἢ θεληματικῇ, εἶναι ἀπὸ τὴν στανικὴ
πλέον ἀφανισμένη, πλὴν εὐχαριστημένη.

Εἰς ἤχον $\frac{\lambda}{\pi}$ πα. θ

Ω τί μα χαϊ ρι κο ο-

πτε ρὸν ^χ πῶς ταῖς καρ διαῖς χω ρ:

ζει .ει Δ σ δί στο μον και φαρμα κε ρόν τὰ σπλά-

χνα και θε ρί ι ι ζει Δ δί στο-

μον . και φαρμα κε ρόν τὰ σπλάγ χνα και θε ρί-

ι ι ζει.

Τί ἀνυπόφορος καῦμός καὶ τί σκληρὸν πριόνι,
ὅπου ν' αὐτὸς ὁ χωρισμὸς καὶ μὲ καταθανατώνει·

τί ἀθεόφοβη φωτιά τί φοβερὸν καμίνι,
ὅπου ν' αὐτὴ ἡ ξενιτιά ποῦ μὲ νερὸν δὲν σβύνει·

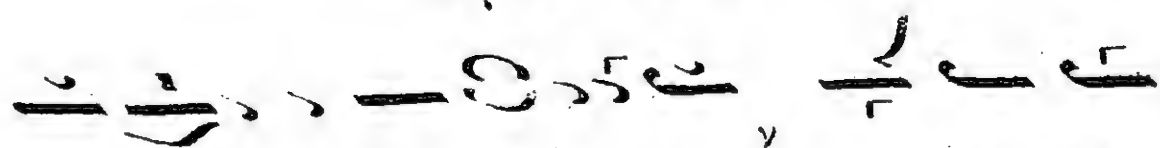
ἡ φλόγ' αὐτῆς τῆς ξενιτιάς τὰ σπλάγχνα μου θερίζει,
καίει τὰ φύλλα τῆς καρδιάς καὶ τὴν ψυχὴν μαυρίζει·

ἔσάν ἔχω ἔγὼ μαύρη καρδιά καὶ νά ᾖ ναι μαραμένη,
τότε καὶ ἡ ζωή μου πιά εἶναι ἀφανισμένη.

Εἰς ἤχον λ π δ λ φθορικὸν νη. — θ χ

Ἡ φύ σις ἄ αρ χη η-

η σε να χλω μιὰ ζη ^ν ή φύ σης

α̃ α̃ρ χη η η ^β σε ε να

χλω μιὰ ζη τήν μα ρα μέ έ νην καρ-

διά μου όμοιὰ α α ζει ^Δ ει α̃χ

ή ζω η ρό ο ο τη η ης

α̃ α π̃δ λα λεί ει ει ¹⁵

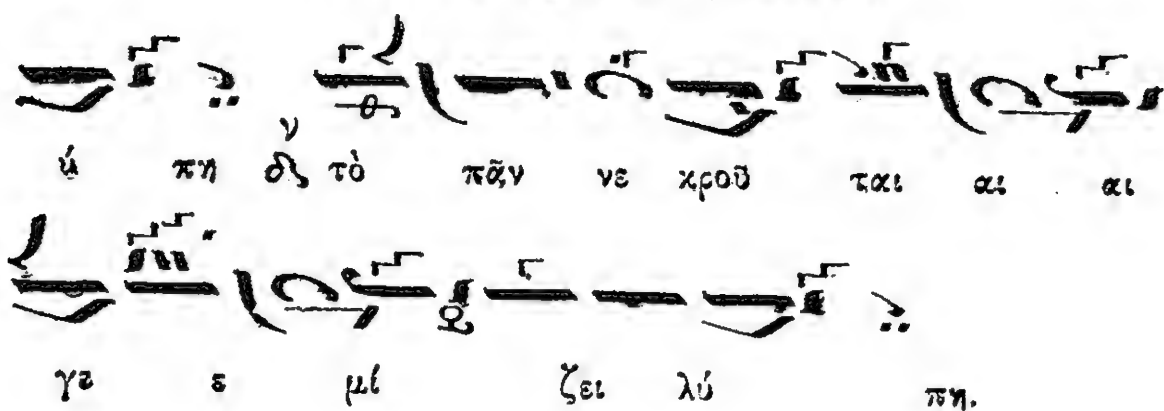
ει ει πει ει ει ει ¹⁵

ει ει ¹⁵ ει τ̃δ π̃αν νε κροῦ ται̃

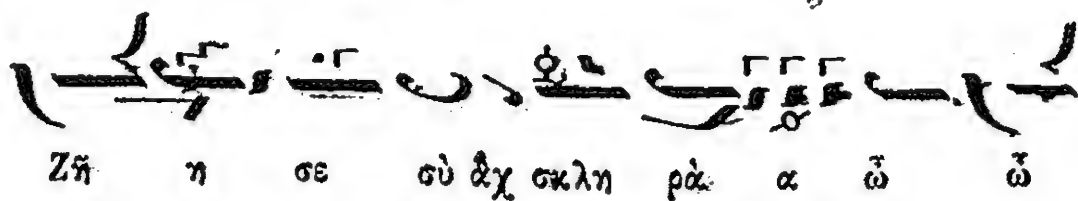

αι γε ε ¹⁵ μέ ζει λυ̃

Πλὴν δένδρα ὅσαν κι' ἂν μαρανθῇτε
 πάλιν θὰ ἔλθῃ καιρὸς ν' ἀνθῇτε,
 ἄχ! κ' εἰς τὰ κλαδία σας πουλιὰ πετοῦνε
 πάλιν ἀηδόνια θὰ κοιλαδοῦνε,
 θ' ἀνοίξουν ῥόδα, θ' ἀνοίξουν κρίνοι,
 πάλιν θὰ λάμψῃ ἡ Εὐφροσύνη,
 Ἄχ βουνὰ καὶ κῆποι θὰ πρασινήσουν,
 γλυκεῖς ἀέρες θὲ καὶ φυσήσουν
 ἡ φαιδρὰ ἀνοίξει θὲ ν' ἀρχήσῃ,
 ὅλα τὰ μέρη νὰ τὰ στολίσῃ,
 Ἄχ! πλὴν ἡ καρδία ἡ μαραμένη
 θὰ ἦναι πάντοτε πληγωμένη,
 ὅσοι δὲ νέοι εὐθύμως ζῆτε
 τὸν πλάνον ἔρωτα φοβηθῆτε,
 Ἄχ! γιὰτ' ἔχει βέλη φαρμακεμένα
 μὴ σᾶς πληγώσει καθὼς κι' ἐμένα.

Εἰς ἤχον πᾶν πα ῥα

σε λή νημ' ἄρ γυ ρά ^π ζῆ η σε

σὺ ἄχ σκλη ρά α ὦ ω σε λή νημ'

ἂ ἀρ γυ ρά ^π κι' ἄς χα θῶ κι' ἄς τα-

φῶ ἐξ αἰ τί ας σου κυ ρά α α ^π

τὸ λοι πόν τὸ λοι πόν ^π φί ι λοι

σας ἴπο χαι ρε τῶ ^π τὸ λοι πόν τὸ ο-

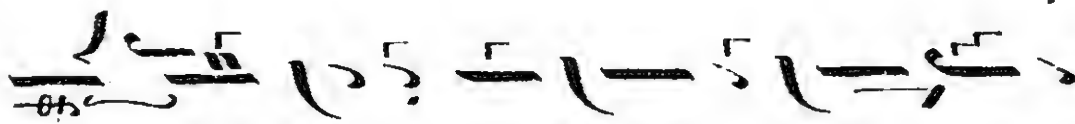
λοι πόν φί ι λοι σὰς ἴπο χαι ρε τῶ,

Μὴ μέ κλαῖς ἂν χαθῶ ἂν ὥς ἄνθος μαρανθῶ,
 δι' ἐσέ 'ς τὰ βουνὰ θε νὰ ζῶ μέ τὰ πτηνὰ,
 'ς τὰ βουνὰ 'ς τὰ βουνὰ
 θε νὰ ζῶ μέ τὰ πουλιά.

Εὐτυχῇ καταντοῦν τὰ τρυγόνια ποῦ πετοῦν,
 ὅσοι ζοῦν 'ς τὸ ἐξῆς μακρὰν τοῦ κόσμου θὰ πετοῦν,
 ὅσοι ζοῦν ὅσοι ζοῦν
 ἐλευθερίαν θὰ ζητοῦν.

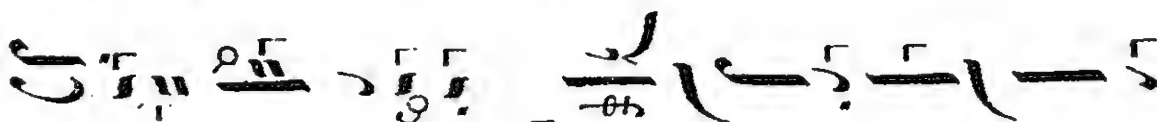
Ἀπορῶ 'ς τὴν ψυχὴν ὅποια ἔρωτα ζητεῖ,
 καὶ φιλία καὶ ματιαῖς ἀπὸ ψεύτικαις καρδιαῖς,
 τί φωτιαῖς τί πληγαῖς
 μ' ἥνοιξαν σκληραῖς ματιαῖς.

Εἰς ἤχον $\lambda\ddot{a}$ πα. φ λ

 Τὸ ὁ ἐ ρω ω ω-

 τι ι χο ὄν ἀη δό ο νι δλ π

 τὸ ο ο που λά χει τῇ ῆς

 αὐ γη ῆς π δλ τὸ ο ἐ ρω-

 ω τι χο ὄν ἀη δό ο-

ο νει δὲ τὸ ο που λά κι

τη ἥς α αὐ γῆ ἥς μῆ-

η νας δέ ε κα σι ι ω παί-

νει δὲ τῆ ἥς με λώ δου ους

του φω νῆ η η ἥς δέ ε κα

μῆ η νας σι ι ω παί νει δὲ π

τῆ η ἥς με λώ ω δους σου ου

φω νῆς.

Εὐθὺς ὁμῶς ὁποῦ νοιώσει, τῆς ἀνοίξεως καιρὸν,
 πρασινάδες εἰς τὰ δένδρα καὶ μурμουριτὸν νερόν,
 τὴν ὑπομονὴν τοῦ χάνει ἔς τὴν φωλιάν τοῦ δεν χωρεῖ,
 καὶ τὸν ἔρωτα νὰ κρύψη πάσχει πλὴν δεν ἡμπορεῖ,

καὶ χαρίεν ἄνθος κράζει τῶν ἐρώτων ἡ φωλιά,
 καὶ τοῦ πάθους του αἰτία μὲ τρεμουλιαστὴν λαλιάν,
 καὶ ἐκεῖ ὅπου στενάζει τελευταῖον θεωρεῖ,
 ῥόδον ὅπου τὸ προσμένει, κί' ὅλο ἓνα καρτερεῖ,
 στιγμὴν πλὴν δὲν ἀπομένει παντελῶς δὲν σταματᾷ
 ὅλον ἐνθουσιασμένον εἰς τὸ ῥόδον του πετᾷ,
 τί καρδιὰν ὅμως νὰ κάμνη τὰς ἀκάνθας ὅσας ἰδῇ,
 ὡς σπαθιά ξεγυμνωμένα εἰς τοῦ ῥόδου τὸ κλαδί,
 μὲ τὸ κεντρωμένον στῆθος, μὲ πληγὴν εἰς τὴν καρδιὰν
 μακρὰ ἀπὸ τὸ ῥόδον νὰ τὸ λέγουν μακρὰ,
 στέσ' ἀηδονάκιμ' στάσου, ποῦ θαρρεῖς πῶς καταντᾷς
 τὰς ἀκάνθας καὶ τὰ βέλη τῶν ἐχθρῶν νὰ ἀπαντᾷς,
 γιὰτὶ λόγον δὲν ἀκούεις ἔς τοὺς κινδύνους μόν' τολμᾷς
 ἀπ' τὸ πάθος τυφλωμένον εἰς τὸ ῥόδον σου ὁρμᾷς,
 τὰ ἐμπόδια δὲν βλέπεις μόν' μὲ ἀπλότητα θαρρεῖς,
 τὸ ποθοῦμενον πῶς μέλλεις ἀκωλύτως νὰ χαρῇς,
 τότε πᾶ τὴν μουσικὴν του εἰς τὸ πένθος τὴν γυρνᾷ,
 καὶ μακρόθεν τὸ καϊμένον στέχει μόνον καὶ θρηνᾷ,
 ἡ καρδιά του αἶμα στάζει ἐνδοθεν αὐτὸ λαλεῖ,
 μὲ τὸ πένθιμόν του σχῆμα σιωπὸν παρακαλεῖ,
 καὶ τὸ βλέμμα του τὸ τρέπει εἰς τῆς τύχης τὸν τροχὸν
 δὲν ἔμπορεῖ νὰ ὑποφέρῃ τὸ νὰ ἦναι μοναχόν.

Εἰς ἤχον $\lambda \tilde{\alpha}$ πα. φ χ

$\underline{\lambda} \tilde{\alpha} \lambda \tilde{\alpha} \lambda \tilde{\alpha} \lambda \tilde{\alpha} \lambda \tilde{\alpha} \lambda \tilde{\alpha} \lambda \tilde{\alpha}$

λὺ υ πη ἔς τὴν λὺ υ πη η-

ην μου ζη τῷ ω ω ῶ η ῆν

ἄ ξι ι ι ι π α α α

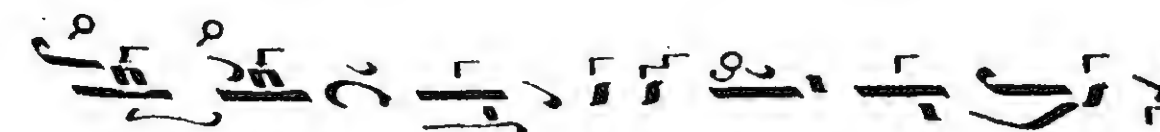
λύ υ πη ης (δὲς) π ἄ ἄχ

εὐ φρο σύ υ νη π και

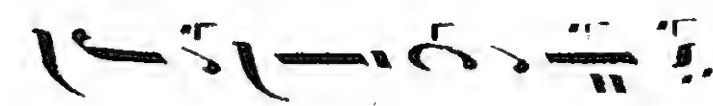
χα α ρά ἄχ π εὐ φρο σύ υ νη

και χα ρά α ποῦ ου μ' ἄ φη

σε ε ες π και αι

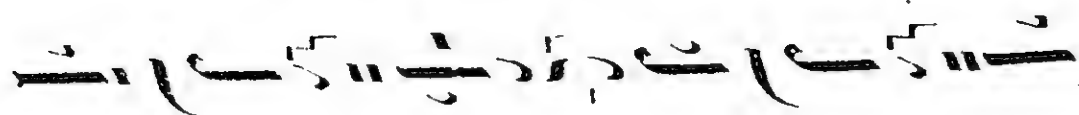
λεί ει ει πει εις.

Ποῦ λύπη ποῦ συμπάθεια καὶ ποῦ παρηγορία
τὴν σήμερον νὰ εὑρεθῇ μὲ κάθε προθυμία,

ἀντὶ τῆς λύπης δέχνηται μιὰ ἄκρα ἀσπλάχνια
κι' ἀντ' εὐσπλαχνίας δίδεται μεγάλη αὐστηρία,
καί μιὰ σκληρότης καρδιακὴ καὶ ἄκρα ἀγριότης,
καὶ πάντοτε μιὰ φοβερὰ προσώπου σκυθρωπότης,
κι' ὅλο σημεῖα ἀπονιᾶς καὶ ἀδιαφορίας
καμμιά φορὰ δὲν φαίνονται σημεῖα εὐσπλαχνίας,
ὅπου γυρίσω καὶ ἰδῶ μίσους ὅλο σημεῖα,
ὀργῆς καὶ ἔχθρας φανεράς κι' ὅλο μὲ ἀμετρία,
εἰς μέρη ὅπου ἤλπιζα συμπάθειαν νὰ τύχω
κρημνὸν τῆς ἀπονιᾶς καὶ ἀσπλάχνιας τοῖχον,
καὶ συμπεραίνω ἀπ' αὐτὰ μὲ λύπην θ' ἀποθάνω
τῆς Εὐφροσύνης τ' ἀγαθὰ δὲν τὰ ἀπολαμβάνω.

ΕΥΡΩΠΑΙΚΑ ΚΑΙ ΕΠΤΑΝΗΣΙΑΚΑ

Εἰς ἤχον ^Ν πδ̣ νη ρ ^γ

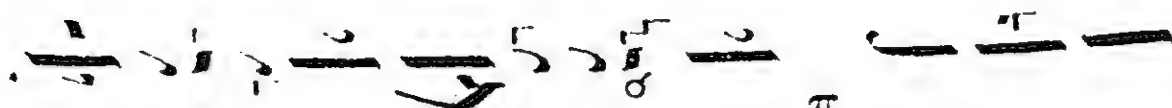
θε ε ε α σω ω

φρων δ̣ ηε α σω φρων του ου ου φω-

τι τι ι σ̣ ζεις το

ο ο αρ χαϊ αϊ αν ^π το αρ χαϊ-

ον το αρ χαϊ αν του το δα α σος ⁶

νε εὖ σὸν πρὸ ὅς ἡ ἡ μᾶ-

ᾶς ᾶ πα αὐ στῶ ως νεὺ σὸν πρὸς ἡ-

νεὺ σὸν πρὸς ἡμᾶ α ᾶς ᾶ πα α-

α α α παύ στῶ ως ᾶ-

νεὺ γέ φους καὶ αὶ αὶ σκι ᾶς. λ

θε ᾶ παῦ σὸν κά θε μῖ σος τῶν ἡ-

ρώ ων τὴν καρδίαν ^ε τὴν οὐρά νιον

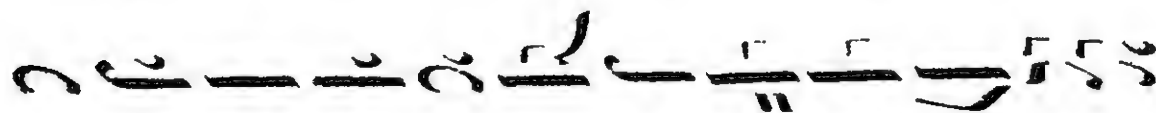
ἄρ μο νί αν ἔ ε κτει νον καὶ εἰς ἡ μᾶς ἔκ-

τει νον καὶ εἰς ἡ μᾶς ἔκ τει νον καὶ εἰς ἡμᾶς ἔ κτει-

νον καὶ εἰς ἡ μᾶς ⁹ ἔρ χου εἰς ἔ μέ να πᾶ-

λιν ἃ γὰρ αὖ πη μου οὐκ ἐλπίδα προστά-

της σου κ' ἄσπίδα 'ς τὸν κόσμον εἶμαι γῶ

'ς τὸν κόσμον εἶμαι γῶ 'ς τὸν κόσμον εἶμαι γῶ

'ς τὸν κόσμον εἶμαι γῶ.

9 Γ
κ χ

ὦ σκότος ὁ κόσμος μου εἶναι κατὰ

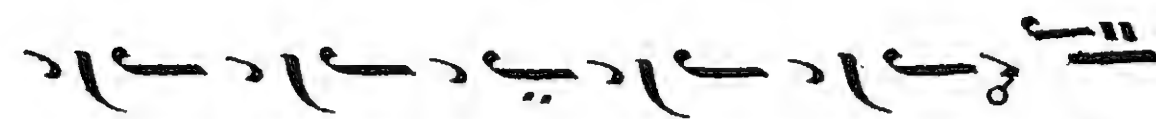
χθόνης ⁶ λ' ἐλπίδος ποταπή ρα νῆς

δὲν φλέγει τὴν ψυχὴν μου μακρὰν σου θα

ῆναι ὁ χωρὶς αἰῶνας ^Δ θεὸς ἐ

ὦ ποίᾳ βάσανα κλονοῦν τὴν ὕπαρξιν

μου ^Δδὲ προ φθα σέ με πα ρευ θυ ὕς πρὶν

χα α θῶ ῶ καὶ αὐ βα α ρε ε θῶ ^ελ

πρὶν ὅ πῶ τῆς μαύ ρης γῆ ης εἰ εἰς

στρω ῶ μνήν πα ρα δο θῶ ^ελ

πῶς καὶ ῶ πῶς φλέ γω πῶς γί νο μαι αι

μ' εἴ φα γαν τὰ πά θη ἤ δύ να μίς μου

χα θη ^χμῶ μου μέ νει νὰ σφα γῶ ^νμῶ μου μέ νει νὰ πνιγῶ ^νδὲ

νὰ σφα γῶ νὰ πνι γῶ νὰ σφα γῶ ^λω

νὰ πνι γῶ.

Εἰς ἤχον $\lambda \pi$ δὲ νη. λ

Φω νή με γά λη θ'ά κου σθη 'ς το ι-

ε ρόν το δά σορ δ' κι'ά μα θα δι α-

σκαρ πι σθη τῶν ἐχ θρῶν κά θε ἴ χνος δ'

κι' ο φθόγ γος ὦ σάν κε ραυ νός θ'ά τρα πτει θα

βρον τη . τη δ' κι'εἰς τῶν ῥω μαί ων τὰς

ψυ χὰς θέ λει ἀν τι βο ή η ση δ' κι'εἰς

τῶν ῥω μαί ων τα ἀς ψυ χὰς π 9 θέ λει

ἀν τι βο ή ή ση.

Εἰς ἤχον λ π δ $\nu\eta$ ρ χ

Ἀχ νὰ ἡ μπο ροῦ σα νὰ κλαια δέν

ἔ κλαια ἀ πὸ πό ο νον π δ α γά α πης γλυυ-

κὰ δά κρυ α δ η θε λα χύ υ σε μό ο νον δ

ὅ χι δέν εἶμαι ἀ τυ χή δ ν κό ρη μου·

πάν τα κό ρη μου πάν τα με σε μα α-

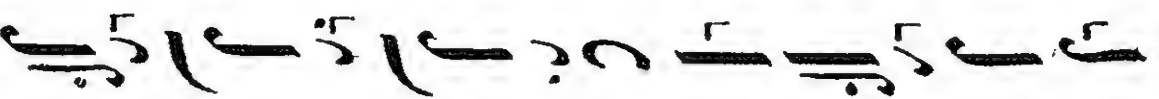
ζῆ δ χ ν καὶ ε σὺ τῶν ἡ με ρῶν μου δ Δ εἶς·

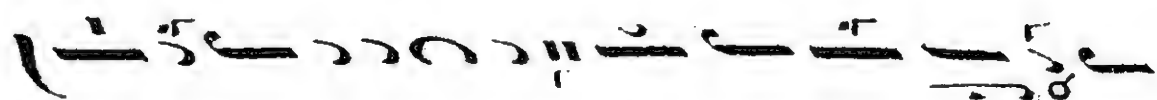
ὁ μό νος ὁ δη γός μου δ ν εἰς τὸ σκό τος

εἶσαι φῶς μου δ Δ ὦ θυ γά τηρ μου πι-

κρή η καὶ ὁ πέρ τῶν ὁ φθαλ μῶν μου μου

εἰσαι πλέον ἀκριβή καὶ ὁ πέρ τῶν

ὁ φθαλμῶν μου καὶ ὁ πέρ τῶν ὁ φθαλ-

μῶν μου μου εἰσαι πλέον ἀκριβή καὶ ὁ-

πέρ τῶν ὁ φθαλμῶν μου καὶ ὁ πέρ τῶν

ὁ φθαλμῶν μου μου εἰσαι πλέον ἀ-

ἀκριβή.

Μὲς ἤχον ἰὺ Γα 9 7

Ἡ ἀθλί α ψυχὴ καθὲν μέ-

νη. εἰς χόρον καὶ εἰς λούλου

 δι^π μὲ ε μὲ α ψυ χή η νε κρώ σι μη⁶

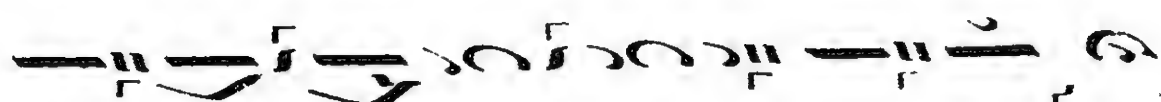

 ἄρ χή η νε ε τὸ τρα γού ου δι^π

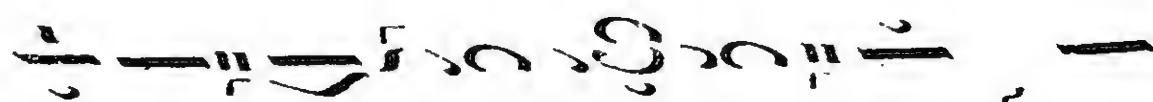

 ἐ λά τε τρα γου δὲ ι σα τε εἰς πρα α-

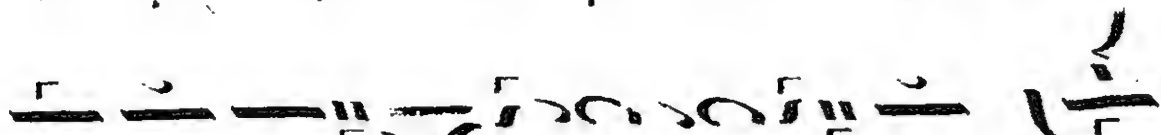

 σι νην ἰ τιά ἰ τιά ἰ τιά ἰ τιά

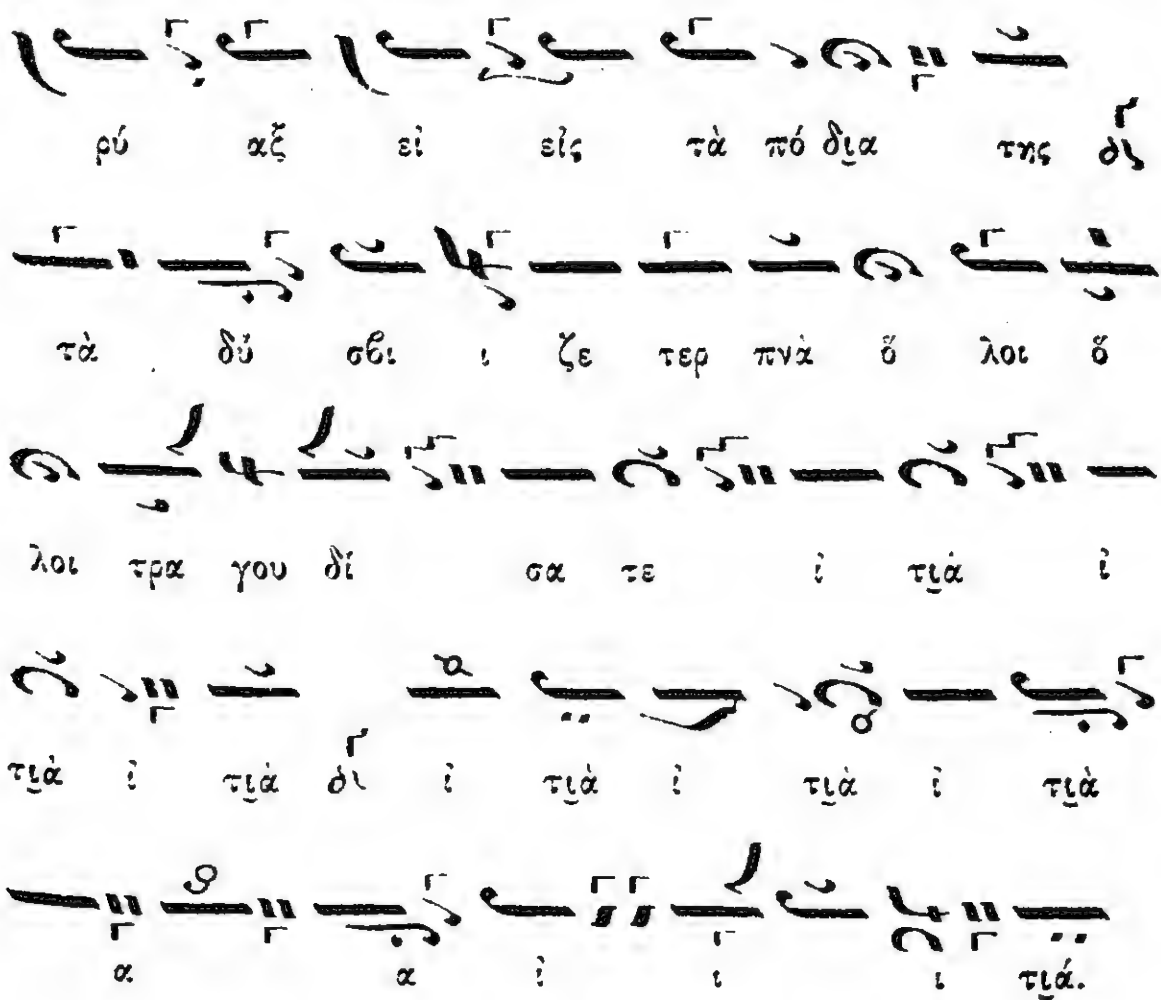

 ἰ ι ι τιά. π^π
9 χ

 Ἄ κί νη το ο τὸ χέ ρι της δ^ρ

 εἰς τὴν καρ διὰ βα στά α εἰ δ^ρ τὴν

 κε φα λήν στά γό να τα δ^ρ τα

 ἂ δύ νατ' ἂ κουμ. θά εἰ δ^ν κι' δ

Πικρὰ ἀντάμ' ἐβγαίνανε τὰ δάκρυα μὲ τὰ λόγια,
 κ' ἔτζ' ἔλεγ' ἀκατάπαυστα, βαρυὰ τὰ μυρολόγια,
 ὅπου τὴν ἐλυπώτανε λαγκάδια καὶ βουνά,
 ἱτιά νὰ τραγουδήσετε ἱτιά καὶ πάντ' ἱτιά,
 δὲν πταίει, ψεύτη τὸν ἔρωτα κἀνείς ἄς μὴ τὸν κράζη,
 ἕως 'ποῦ 'μιλεῖ τὰ χεῖλη μου δὲν πταίει θὰ φωνάζη,
 γιὰτὶ μοῦ τὸ φανέρωσε πῶς πλέον δὲν μ' ἀγαπᾷ,
 κι' ἀμέσως ἐγ' ἀρχήνισα νὰ τραγουδήσω ἱτιά,
 μιὰ μέρα γὼ τοῦ κλαύθηκα πῶς πέφτ' εἰς ἄλλα σήθη,
 κ' ἐμέ πῶς ἐπαράτησε κ' ἐκεῖνος μ' ἀπεκρίθη:
 Μιμήσου με κι' ἀγάπησε ἄλλη καὶ σ' ἀγκαλιᾷ,
 τί ν' ἀγαπήσ' ἡ δύστυχη πάρεξ θανάτου ἱτιά,

συμφορὰ σ' ἐνθυμούμην καθόσον
 'ς τὸ πλευρόν μου μέ πρόσωπ' ὠχρόν,
τ' ἔχεις σ' εἶπα καὶ σὺ μ' ἀπεκρίθης
 θ' ἀποθάνω φαρμάκι θὰ πιῶ·
μέ σκληρότατον χέρι τὸ 'πῆρες
 ῥαΐα κόρη κι' αὐτὸ τὸ κορμί,
ποῦ τοῦ ἔπρεπε φόρεμα γάμου,
 πικρὸν σάβανον τῶρα φορεῖ·
τὸ κορμί σου καὶ μέσα 'ς τὸν τάφον
 τὸ στολίζει σεμνὴ παρθενιά,
τοῦ κακοῦ σ' ἀδικοῦσεν ὁ κόσμος
 καὶ σοῦ ἔλεγε λόγια σκληρά·
τέτοια λόγι' ἂν ἠμπόρεις ν' ἀκούσης
 ἀπ' τὸ στόμά σου τ' ἤθελ' ἐβγῇ;
τὸ φαρμάκι ποῦ πῆρες κ' οἱ πόνοι
 δὲν ἐστάθησαν τόσον σκληροί·
κόσμε ψεύστη, ταῖς κόραις ταῖς μαύραις
 κατατρέχεις ὅσαις ἦν ζωνταναῖς
σκληρὲ κόσμε καὶ δὲν ταῖς λυπεῖσαι
 'ς τὴν τιμὴν ὅταν εἶναι νεκραῖς·
σιῶπα σιῶπα ἐνθυμήσου πῶς ἔχεις
 θυγατέρα γυναῖκ' ἀδελφῇ,
σιῶπα κ' ἡ μαύρη κοιμᾶται
 καὶ κοιμᾶται παρθένος σεμνὴ·
θὰ ξυπνήσῃ τὴν ὕστερην ὥραν
 κ' εἰς τὸν κόσμον ἐμπρὸς νὰ κριθῇ
κι' εἰς τὸν Πλάστην κινουῖσα μέ σέβας
 τὰ λευκά της τὰ χέρια θὰ 'πῇ·
Κοίταξ' μέσα τὰ σπλάγχνα μου Πλάστη
 τὰ φαρμάκευς' ἀλήθ' ἡ σκληρά,

καὶ μ' ἐβγῆκ' ἀπ' τὸν νοῦν μου Πατέρα
 πῶς πλασμένα μοῦ τὰ ἥχες ἐσύ·
 ὅμως κοίταξ' τὰ σπλάχνα μου μέσα
 ποῦ τὸ κρίμα των κλαίου·ν κ' εἶπέ
 'πὲς τοῦ κόσμου ποῦ φώναξε τόσα
 ἐδῶ μέσ' ἂν ἦν' ἄλλαις πληγγαῖς·
 ταῦτα 'μπρὸς εἰς τὸν Πλάστην κινουῦσα
 τὰ λευκά της τὰ χέρια θὰ 'πῇ
 σιώπα κόσμε κοιμᾶται 'ς τὸ μνήμα
 πλὴν κοιμᾶται παρθένος σεμνή.

*Ηχος γ $\pi\delta\lambda$ νη. ω χ

— — — — —

Τῆς καρ διᾶς μου τ'ὰ πό κρυ φα μέ ρη

— — — — —

εὐ ρί σκον τ'ὸ λα σχε δὸν πλη η γο μέ-

— — — — —

να. $\delta\lambda$ δὲν 'μ.πο ρῶ νὰ ς'τὰ εἶ πω ἔ να πρὸς ἔ-

— — — — —

να γ χ τρέ μ' ἡ γλῶσ σα τὰ χεί λη μου πε τᾶ. $\delta\lambda$ χ

— — — — —

Τώ ρα τύ χη κα κήν ὅ που εἶ χα καὶ σ'ἀ-

γά πη σα τό σον πο λὺ ⁶ καὶ θὰ σὲ χά σω

θε ἀ μου γιὰ πάν τα καὶ δὲν θὰ ἔ χω

πλέ ον ζω ἔ.

Τὸν σκληρὸν χωρισμὸν σου μὲ γράφεις,
 κι' ἀπ' τὴν λύπην νεκρὸς θὲ νὰ μείνω,
 κι' ἀπ' τὰ δάκρυα τὰ γράμματα σβύνω,
 ἀναστενάζω καὶ κλαίω πικρά.

Δὲν θ' ἀργήσης ψυχὴ μ' γιὰ νὰ ἔλθης,
 ἐνθυμήσου πῶς θέλ' εὐρεθῇ,
 ποῦ μ' ἐπλήγωσ' ὁ ἔρωσ σου τόσον
 καὶ τὸ ἔξεύρεις πῶς θέλω χαθῇ.

Μιὰν στιγμὴν ἡσυχίαν δὲν ἔχω
 ἀπὸ δύο πικροὺς στεναγμοὺς,
 σ' τὰ πληρώνω μετέπειτα ὅλα
 μὲ βασάνους καὶ πόνους πικροὺς.

Ξημερώνει κ' ἐπάνω ἰς τὴν κλίνην
 κάθε τέρι κοιμᾷτ' ἐλαφρά,
 ἐμὲ δὲ ἡ-καρδιά μου στενάζει
 κ' ἐνθυμεῖται ἐσένα θεά.

Εἰς ἤχον $\lambda \pi \delta \lambda$ νη. λ

Εἶ ναι καὶ ἄλ λαις συμ φο ραῖς καὶ ἄλ-
 λαις δυ στυ χί ι αις δ εἶ ναι δι ά-
 φο ροι κλαυ θμοὶ δι ά φο ραῖς παῖ δει αῖς δ
 εἶ ναι ἄ να στε νάγ μα τα θρη-
 νοι δει νοὶ καὶ πά α θη δ ὅ που
 σπα ράτ τουν τὴν καρ διάν καὶ τῆς ψυ χῆς τὰ
 βά θη.

Εἶν' ἄλλα μύρια κακὰ, τὸν ἄνθρωπον πεῦ φθείρουν
 καὶ ἔχουν τόσῃν δυνάμειν ὅς τὸν τάφον νὰ τὸν σύρουν,
 ὅμως ἀφοῦ θανατωθῇ ὅλα τὰ τελειώνει
 ἔχει τὸ ἰφτιχάρι του γιὰτὶ τότε γλυτώνει,
 κι ἂν θέλῃ καὶ παρηγοριὰ ἔχει τὰ δάκρυά του
 καὶ ἐγλεντζεῖ κ' ἀνάπαυσιν τ' ἀναστενάγματά του,

Ἀμὴ αὐτὴ ἡ συμφορὰ κ' ἡ ἄκρα δυστυχία
 ποῦ ὑποφέρῃ κάθε μιὰ χωρὶς ἀντιλογίαν,
 ἤγουν αὐτὸν τὸν χωρισμὸν πῶς νὰ τὸν ὀνομάζω
 θάνατον ὄντως ζωντανὸν καὶ ὅλως δὲν διστάζω,
 εἰς μίαν τέτοιαν συμφορὰν καὶ δάκρυα δὲν βγαίνουν
 μόν' στάζουν ἐσωτερικὰ κ' εἰς τὴν καρδίαν πηγαίνουν,
 κ' ὅταν ἔς τὸ κέντρον τῆς ψυχῆς θανατηφόρως στάζουν
 βιάζουν στῆθος καὶ καρδίαν τὸ ἄχ! βάχ! νὰ φωνάζουν,
 κ' εὐθὺς ὅπου ἐβγῇ τὸ ἄχ! μὲ τόσῃν δυναστείᾳ
 μὲ πόνους ἐσωτερικοὺς μὲ μίαν τόσῃν βίαν,
 εἰς μιὰν ἡμέραν σκοτεινὴν τὸν ἄνθρωπον ἀφήνει
 καὶ ἔμπλεων παντοδαπῶν δεινῶν τὸν καταστήνει,
 ὦ χωρισμέ οἱ τρόποι σου τ' ἀποτελεσμάτά σου
 εἶν' ὅλα φεῦ φαρμακερὰ καὶ ποιὰ εἶν' τὰ καλὰ σου,
 ὦ χωρισμέ ποῦ μ' ἔκαμες διὰ νὰ προτιμήσω
 τὸν θάνατον χίλιαις φοραῖς παρὰ ὅπου νὰ ζήσω,
 ὦ χωρισμέ ποῦ ἵστέρησες κ' αὐτὰ τὰ δάκρυά μου
 ὅπου με ἐχρησίμευαν εἰς πᾶσαν συμφορὰν μου,
 ὦ χωρισμέ σκληρότατε καὶ συμφορὰ μεγάλη
 ὦ δυστυχοανίατε καὶ ταραχὴ καὶ ζάλη,
 ὦ θάνατε τί ἐγείνες, ποῦ εἶσαι τί προσμένεις;
 σ' ἐμένα ἔλα γλήγορα κ' εἰς ἄλλον μὴ πηγαίνεις.

Εἰς ἤχον $\begin{matrix} \lambda & \eta & \rho & \chi \\ \pi & \eta & \chi & \varphi & \chi \end{matrix}$

$\begin{matrix} \lambda & \eta & \rho & \chi & \lambda & \eta & \rho & \chi & \lambda & \eta & \rho & \chi \\ \pi & \eta & \chi & \varphi & \chi & \pi & \eta & \chi & \varphi & \chi & \pi & \eta & \chi & \varphi & \chi \end{matrix}$

Τί ἄ α κρα μα α ται ό ο ο της κ

τί πρό ο σκαι ρο ος πλέ ον ζω ή ᾧ ό-

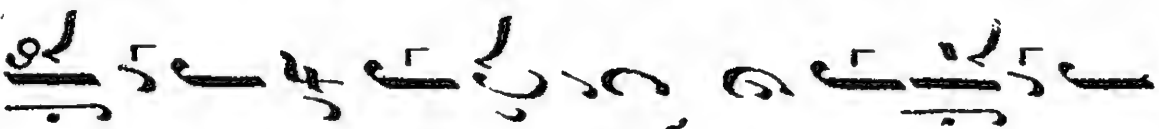
ποῦ ό νοῦς μου φρί ιτ τει ὅ ταν τήν έ-

έν νο εἰ ει ό ο ποῦ ό νοῦ ους μου φρί-

ιτ τει ὅ ταν τήν έ ε εν νο εἰ ποι ός

νά α πα ρα τη ρή ση εἰς τήν τρέ ε χον

τα δει νά μου εἰς τήν δυ υ στου χή η-

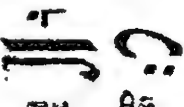
ήν μου τύ υ χην καί νά μή λυ υ πη-

θη η εἰς τήν δυ υ στου χή η η μου

τύ υ χην καί νά μή λυ υ πη θη λυ-

πη θη.

Λαβύρινθος ὁ τρέχων μὲ φαίνεται αἰὼν
καὶ πέλαγος βασάνων καὶ ὅλως κυκεών·

θέλω γιὰ νὰ ὑπομένω
πλὴν ποσῶς δὲν ὑποφέρω
διατὶ μυριοτρόπως
ἡ τύχη μὲ φθονεῖ.

Ἐφθάρη ἡ ζωὴ μου νὰ ὑποφέρω δὲν μπορῶ
τὸ πῶς δὲ ζῶ ἀκόμη κ' ἐγὼ τὸ ἀπορῶ·

πιά κοιμοῦμαι μὲ φροντίδες
καὶ ξυπνῶ μ' ἀπελπισιαῖς
κί' ἄλλο δὲν ὑπολαμβάνω
εἰμὴ θλίψιν καὶ ποινήν.

Τὸ ἄχ! ἀδιακόπως καὶ βᾶχ κάθε στιγμὴν
τ' ἀμὰν ἀκαταπαύστως προφέρω μὲ ὁρμήν·

κ' εἰς τὴν νεότητά μου
δὲν χαρῇ πιά ἡ καρδιά μου
εἰς τὸ γῆρας μου δὲν θέλω
τύχην πλέον καλήν.

*Ηχος $\lambda \pi \delta \nu \eta$. $\bar{\lambda}$

Σ' τὰ χρυ σᾶ μα λιὰ α ἐ φό ρει

ει κό κι ι γον ἦ λου λου δι κῶ

ο ρη δὲ δὸς τὴν εἶ ει πα 'α δὸς δὸς τὴν

εἶ πα δὸς αὐ τὸ κι' ἄ λλο πλιὸ

κι' ἄ λλο πλιὸ κι' ἄ λλο πλιὸ δὲν σοῦ ζη τῶ.

Ἐρυθρὰ μοι τὸ προτφύεις τ' ἄτπρο 'σάν τὸν κρίνον χέρι
δὸς τὸ χέρι δὸς μ' αὐτὸ κι' ἄλλο πλιὸ δὲν σοῦ ζητῶ.

μέ τὸ δ' δει τὸ ἀφράτο καὶ τὸ βλέμμα ὀϊπτει κάτω
δὸς τὸ βλέμα δὸς υ' αὐτὸ κι' ἄλλο εἶπα δὲν ζητῶ.

μιὰ ματιὰ 'σάν φῶς με ῥίπτει κ' εἰς τὸ σόμα γέλιο δείχνει
δὸς τὸ στῆθος δὸς μ' αὐτὸ κι' ἄλλο εἶπα δὲν ζητῶ.

'σάν τὸ κυπαρίσι σκύπτει κ' εἰς τὴν ἀγκαλιάν μου πίπτει
τώρα σ' ἔχω σε κρατῶ τίποτ' ἄλλο δὲν ζητῶ.

Ἦχος Νδ' νη. ᾤ

Καὶ ὅ ταν εἰς τὰ χεῖ λη μου προ-

σηγ γι ζες τὰ χεῖ ει λη και ὅ-

ταν τῆς καρ δι ᾱς σου ἡ νοί γε το

ο ἡ πύ λη ^Δ εἰς ἡ δο νὰς εἰς ἔ ρω τας

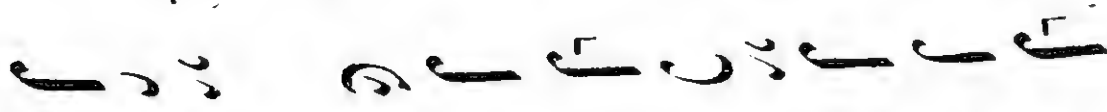
εἰς τέρ ψεις ὅ περ τά τας εἰς ἡ-

δο να ᾱς εἰς ἔ ρω τας εἰς τέρ ψεις ὅ-

ὅ περ τά α τας ^Δ φε εὐ μέ ἡ-

πά τας ^ν ^Γ φεῦ μέ ἡ πά τας φεῦ μέ ἡ ^Γ

πά ά τας.

Καὶ ὅταν μὲ ἀγγελικὴν φωνὴν, ὦ ἀναμνήσεις,
σὲ ἀγαπῶ μὲ ἔλεγες, καὶ ἡ περίξ ἡμῶν φύσις,
τῶν τέρψεων μας μέτοχος σ' ἀγαπῶ ἐφώνει,
ἀπάτη μόνη.

Καὶ ὅταν εἰς τὸ στῆθός σου τὴν χεῖρα μου ἐκράτεις
καὶ ὅταν μὲ ὀρκίζεσο φιλίαν ὦ ἀπάτης,
τὰ πάντα ἦσαν ὄνειρον, οἱ ὄρκοι σου ἐκεῖνοι
καὶ οἱ πλάνοι θρῆνοι.

ὦ εἴαν ἦσαν ὄνειρον τίς μ' εἶχεν ἐξυπνήσει,
 τίς βάρβαρος ἠθέλησε σκληρὰ νὰ τραυματίσῃ
 τὴν λυπηρὰν καρδίαν μου ἀκόμ' ἄς ἐκοιμώμην,
 ἄς ἐπλανώμην.

Φεῦ ἔχασα τὰ ὄνειρα καὶ μὲ αὐτὰ τὸν βίον
 καὶ τώρα πλάνης φέρομαι στενάζων καὶ δακρύων,
 ἄνευ ἐλπίδων ἔρμαιον δυστυχιῶν καὶ πόνων,
 μὲ μνείας μόνον.

Ἄλλοτε εἰς τὸν αὐτὸν ἦχον.

Εἰς τῆς λευκῆς ἀγκάλης τῆς τ' ἀρώματα μεθύων,
 θνητὸς ἐγὼ τρισόλβιον ἀγγέλων ἔζων βίον,
 παράδεισον ἐτρέφισα ἔς τὰ τρυφερά τῆς στήθης,
 πλὴν μὲ ἡρνήθη.

Σὲ ἀγαπῶ μὲ ἔλεγε, τὸ στόμα σου τ' ὠραῖον,
 καὶ βλέμμα μ' ἔστρεψε θερμὸν κ' εἰς ἓν τῆς δάκρυ πλέον,
 πλὴν τώρα πάντα ἔσβεσεν ἡ ἐπελθοῦσα λήθη
 καὶ μὲ ἡρνήθη.

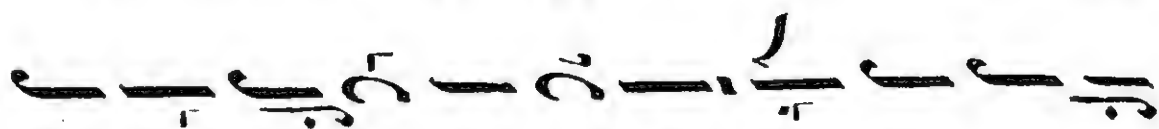
Νὰ τῆς ἐμπνεύσ' ἐζήτησα τοὺς πόθους μου εἰς μάτην,
 ἔς τὴν δολοφόνον τοῦ παλμοῦ ἀφέθηκα ἀπάτην,
 νὰ τὴν θερμάν' ἡ Αἵτνα μου μικρὸν δὲν ἡδυνήθη,
 καὶ μὲ ἡρνήθη.

Καὶ ἡ ζωὴ μου ἔκτοτε κατὰ μικρὸν ἐκλείπει,
 τὰ ῥόδα τοῦ προσώπου μου ἐμάρανεν ἡ λύπη,
 καὶ τοῦ θανάτου ἡ πνοὴ περὶ ἐμὲ ἐχύθη,
 ἀφοῦ μ' ἡρνήθη.

Εἰς ἡχον ᾠ Γα⁹ λ

Σὺ ποῦ πέ τα ξες τὰ ὕ ψη ὦ ψυχὴ

ἐ ε ρω τευ μέ νη δέ ξαι δέ ι λα-

ρό μέ νη σέ ἀ νο λου σέ ἀ νο-

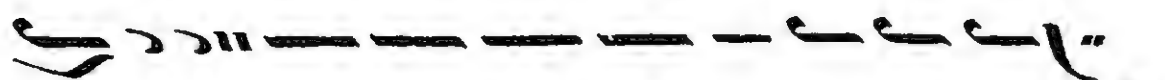
λου θῶ πι στῶς ἄν τὰ μί ση ἄν οἱ φθό ο νοι

ἄν οἱ πό λε μοι τοῦ κό ο σμου μᾶς ἐ χώ ρι-

σαν ὦ φῶς μου λ μᾶ ας ἐ νώ νει δ-

οὐ ρα νός μᾶς ἐ χώ ρι σαν ὦ φῶς μου λ

μᾶς ἐ χώ ρι σαν ὦ φῶ ω ῶς μου μᾶς ἐ νώ

νει δ οὐ ρα νός μᾶς ἐ χώ ρι σαν ὦ φῶς

μου ^λμας ἐχώρισαν ὦ φῶς ὡς

μου ^λμας ἐνώγει ^λμας ἐνώγει ὁ ^λχ οὐ οὐρα νός.

Εἰς ἤχον ^λπδλ νη ^λχ

Ὁ ποῖος ἰδεῖ κυρίαι μου τὰ

ἐδικά σου κάλλη δλ(δὶς) ἀδύνατον

ἐν ὅσῳ ζῇ νὰ μὴν ἀναστα-

νά ἀξει εἰ ἀδύνατον ἐν ὅ-

ὅσῳ ζῇ νὰ μὴν ἀναστε νὰ ζεῖ.

ἔχει αὐτὸ καὶ τὴν ἰσχύον καὶ τόσον ἐπιβάλλει
ὁποῦ με τρόπον θαυμαστὸν καὶ φύσιν μεταβάλλει,
καὶ διεγείρει πνεύματα πάθους ἐξ ἐναντίας
καὶ εἰς τὰ ἰδιώματα τὰ τῆς ἀντιπαθείας,

ὅτι ἡ φύσις ἐναργῶς χωρὶς ποσῶς κουσοῦρι
 ἀναμφιβόλως φαίνεται ἔς τὸ εὖμορφό σου νοῦρι.
 ἡ λάμψις τοῦ προσώπου σου ὅταν φωτιαῖς ἐβγάζει
 τὸ βλέμμα σου μέσ' ταῖς καρδιαῖς τὸ πῦρ διπλασιάζει,
 ὁ ἔρωτας ἀκούοντας κυρά μου τ' ὄνομά σου
 ἦλθε πετῶντας νὰ ἰδῇ τὰ κάλλη τὰ χρυσά σου,
 νὰ ἀτενίσ' ἠθέλησε μ' αὐθάδειαν μεγάλην
 κ' εὐθὺς τυφλὸν τὸν ἔκαμαν. τὰ θαυμαστά σου κάλλι,
 μέ ὅλον τοῦτο δι' αὐτῶν εὐθὺς ὅπου θελήσεις
 ἓνα ὅπου σὲ ἀγαπᾷ ἔμπορεῖς νὰ βοηθήσης.

Εἰς τῆχον $\lambda \delta \lambda$ νη. χ

 Συγ χώ ρη σόν μοι πλά α στα μου λ

 ἔ αν προ φέ ερ' ἀ κό ο ο μα λ τὸ

 βδε λυ ρόν του ἔ ο νο μα α ει εἰς

 τὸ ο ο νε κρό ον μου στό ο μα. χ

 Αὐ τὸν ζη τεῖ τὸ ὁ ομ. μα μου $\delta \lambda$ αὐ τὸν

καὶ ἂν τὸ κλείσω ᾗ αὐτὸν θέλει πάντα

α α νὰ ζῇ ἔ ε ως νὰ ξεψυχή-

η σω ᾗ ἔ ε ω ω ως νὰ ξε ε-

ψυχή η σω.

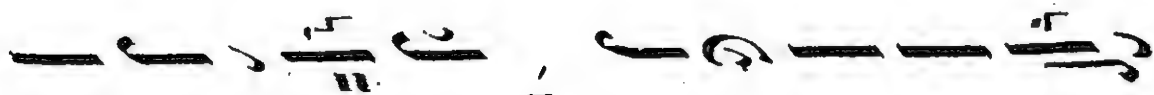
ὦ τύχη τύχη ἄστατος, ὦ νὰ μὴν ἐγεννώμην,
 ἢ κάλλιον ν' ἀπέθνησκα ἢ νὰ μὴν ἡσθανόμην,
 τὸν ἔβλεπα καὶ ὅλη μου ἐράγιζ' ἡ καρδία
 τὸ πρόσωπόν του ἔκαιε, ὠχρία κ' ἐρυθρία,
 ἡγάπησα, ἐλάτρευσα, ἐκλαυσα, ἐλυπήθην,
 πλὴν καὶ αὐτὸ τὸ παρελθὸν εὐρίσκεται εἰς λήθην,
 εἰς τί σκληρὲ μ' ὠφέλησε αὐτὸ τὸ αἰσθημά μου
 καὶ οὔτε κἂν ἐδράβευσες τὸν τόσον ἔρωτά μου;
 εἰς τί σκληρὲ σὲ ἔπταισα καὶ ἔγεινες αἰτία,
 τῶν ἀφορήτων μου δεινῶν, ἡ θλίψις ἡ πικρία;
 ἰδοὺ λαμβάνεις σήμερον αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν,
 τὸ νὰ μὲ θάψῃς μόνος σου 'ς τὴν παραθαλασσίαν,
 θέλω μὲ τὰς ὠλένας σου τὸν τάφον νὰ σκεπάσῃς
 κ' ἐπάνω εἰς τὸ μάρμαρον τὸ παρελθὸν νὰ γράψῃς.

Τὰ παρόντα ἐκ τῶν τοῦ μακαρίτου υἱοῦ μου Νικολάου, συμβοη-
θοῦσα αὐτῷ καὶ ἡ προσφιλέης μου Αἰκατερίνα.

Εἰς ἤχον ^ε _λ βου. ⁷ _χ

Σὺ μό νη εἶς' ἡ λαμ πη δὼν τὸ φῶς τῶν

ἡ με ρῶν μου ^π _q ὁ γλυ κα σμὸς τοῦ βί-

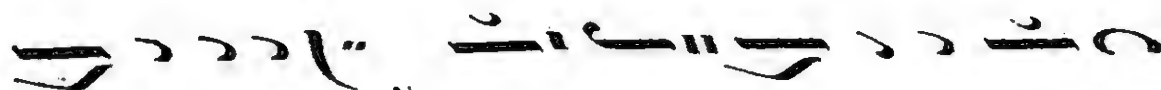
ου μου καὶ ὁ λων τῷ ων δει νῶ ων μου.

Σὺ μόνη εἶς' ὁ θησαυρὸς ὁ λύχνος τῆς ζωῆς μου,
τὸ νῆμα τ' Ἀριάδνειον, τὸ ἄστρον τῆς αὐγῆς μου·
σὺ μόνη εἶς' ὁ Ζέφυρος ποῦ μέσ' τὰ φύλλα παίζει
τὸ νέκταρ εἰς τὸ τῆς ζωῆς πολύμοχθον τραπέζι·
σὺ μόν' ἡ ἀμβροσία μου ἡ σταθερὰ ἐλπίς μου
καὶ παντὸς πόθου ὁ σκοπὸς ἡ μόνη κορωνίς μου·
ἀνάγκη ἀμετάθετος σὺ τῆς ὑπάρξεώς μου,
εἰς ἕκαστον διάβημα ἀστήρ ὁ πολιχός μου,
τοῦ ἔαρος ὁ ἄγγελος τῶν ῥόδων ἡ τερπνότης,
ἡ μελωδία τῶν πτηνῶν τοῦ κάλλους ἡ θεότης,
ὁ τῆς ἡμέρας ἥλιος ἡ τῆς νυκτὸς σελήνη,
σὺ τῶν σταχύων ὁ χρυσὸς ἡ τῶν ἀγρῶν γαλήνη,
σὺ τῶν ὑδάτων κρύσταλλος ὁ μόσχος τοῦ ζεφύρου
τῆς πεταλοῦδας τὸ πτερόν τὸ μῦρον παντὸς μύρου.

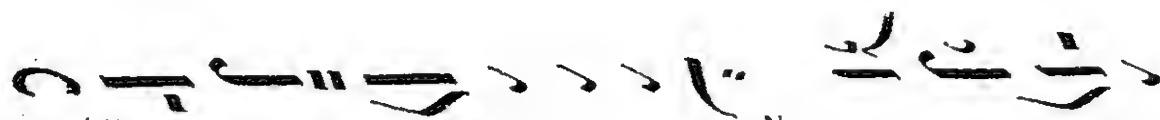
³Ηχος λ δ̣ νη. 7

Σέ σε ό ποῦ πη γαί νω σε σε

ό ποῦ σα θῶ δ̣ σε σε ό ποῦ πη γαί νω

σε σε ό ποῦ σα θῶ δ̣ σε σε μό νην

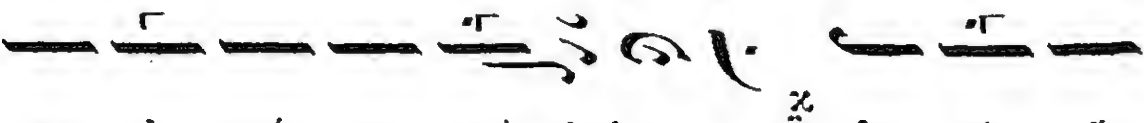
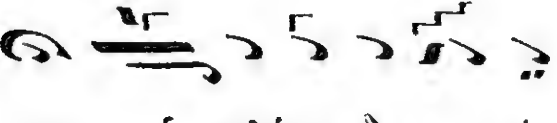
λα τρεύ ω μό ο νην ζη τῶ καί πο θῶ.

Φῶς φῶς εἶσαι ἡλίου, φῶς φῶς πλὴν πυρπολεῖς,
 ἦ ἦ ἄνθος Μαΐου ἦ πτερωτὴ χρυσσαλῖς,
 σὺ σὺ αὔρα γλυκεῖα σὺ σὺ χάρις χρυσή
 πλὴν πλὴν μ' αὔραν ὁμοίαν εὐθὺς ἐτράπης καὶ σὺ,
 ποῦ ποῦ ἄστατη κόρη ποῦ ποῦ τώρα πετᾶς
 κι' ἂν κι' ἂν πτέρυγας φόρει ὥστε νὰ μὴν ἀπατᾶς,
 μὴ μὴ ὄρκοι σου τόσοι μὴ μὴ τόσοι σκοποὶ
 μὴ μὴ θὲ νὰ χαθῶσι ὡς τῆς στιγμῆς ἀστραπή.

³Ηχος λ δ̣ νη. 7

Ξη με ρώ νει καί χαί ρετ' ό κό ' ο

 σμος ^πδὲ καὶ βρα διὰ ζει καὶ χαίρετ' ἡ γῆ ^νἂν ξη-

 με ρώ νει καὶ χαίρετ' ὁ κό σμος ^πδὲ καὶ

 βρα διὰ ζει καὶ χαίρετ' ἡ γῆ ^νἂν κ' ἐ γὼ στέ-

 κω ἐμ πρὸς σου καὶ κλαί ω ^χῆ ὥς νὰ ἦ-

 μουν ὁ πλέον δυ στυ χής.

Εἰς ἤχον Δι. ^χ

 Εὐ πνη σε ἄ σπλα χνη ξύ πνη σε

 ὦ ραί α μου κο ρα σί δα νὰ ^δῆς

 τοῦ μά ῖ ταῖς δρο σι αῖς τοῦ ἡ λίου τὴν ἄ κτί ε-

να ^Δ να ὅς τοῦ μά ἴ ταῖς ὄρο σιαῖς ^Δ

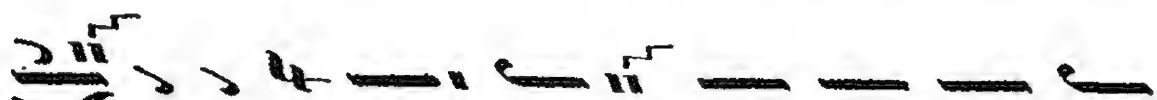
τοῦ μά ἴ τὴν ἄ κτί ι να ^Δ ν' ἄ α

κού σης τοῦ χρυ σοῦ που λιού πῶς κοι λα δεῖ καί

ψά αλ λει ^Δ μά ὅ γὼ γιὰ σέ να κλαί-

ω φω νά ζω κλαί ω ὅα κρύ ζω δέν

μέ πο νεῖς ^Δ κι' εἰς τὸν λαί μόν σου θά ἔχης τὸ

κρί μα καὶ ἑσάν πο θά νω τί θά γε νῆς

τί θά γε νῆς.

Εἰς ἤχον Δι. χ

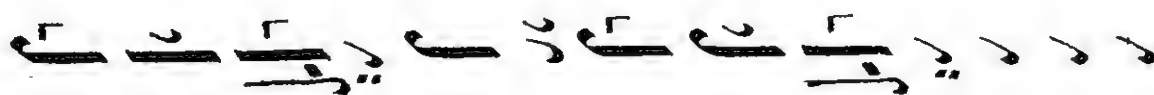
Συμ φο ρά κρύ α γῇ σέ σκε πά α-

ά ζει παν τα χου ου βα σι λε εὐ εἰσι γῇ-^υ ξύ πνα ξύ πνα μιὰ κό ρη σέ κρά ζει ^π ῆ τις πάν τα σ' ἐ στά θη πι στή ^υ δ-λα τ' ἄν θη τῆς γῆς καὶ τὰ κά α ἀλ λη ἐ μα ράν θη σαν ὁ λα γιὰ μιᾶς ^υ καιμα ταί ως ἂν θί ζου νε πά λιν ^π τὰ πο τί-ζω με δά κρυα πι κρυα ^υ χ μά εἰ πᾶ μά

εἰ πᾶ τί σ' ἐ κα μα κ' ἐ γει νε; χά α ρου

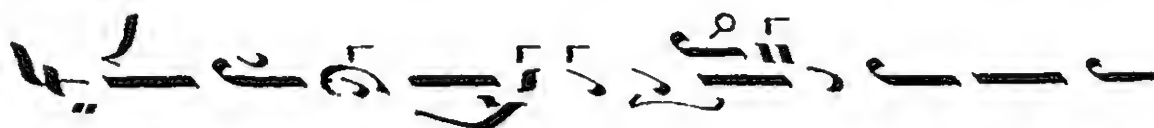
μνη μα γιά τί 'ς τὸ κρύ ον μνη μα δὲν ἔ-

κρα ζες ἐ μὲ δὲν ἔ κρα ζες κι' ἐ μὲ πῶς νὰ βα-

σάξ' ἢ τά λαι να τὰ βά σα να α τοῦ κό-

σμου ξύ πνα σκλη ρὲ καὶ δός μου τὴν πρῶ την

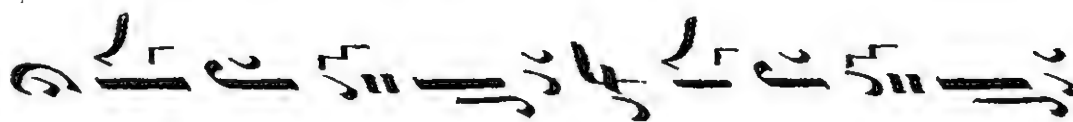

μου ζω ἦν ᾠ ξύ πνα σκλη ρὲ καὶ δός μου τὴν

πρῶ την μου ου ζω ἦν.

Εἰς ἥχον λ π δ λ νη ω λ

Ὁ ο τά α φος κα τα φύ υ γι ο

ον σ' ὁ λί γον θά μοῦ ου δώ ω ω

σει ^{δλ}_Δ κι'α α σπλα αγ χνι κόν τὸ ο δά α-

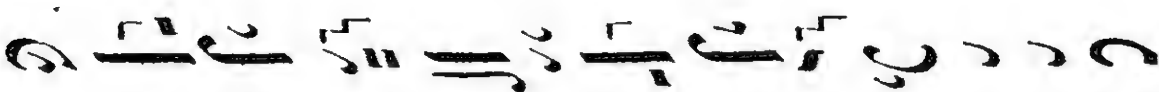
κρυ σου ου πο ο πο τὲ δὲν θά α σὼ-

ω σει ^{δλ}_Δ ς'τοῦ μνή μα τος τὸ βά ρα-

θρον ἐ κεῖ σὲ καρ τε ρῶ ἔ τσι καὶ σ'α

λη η σμὸ ο νη σε ες τ'α ἄ ρα χνια σμέ νο

ον μνή η η μα ^{δλ}_Δ σέ βου τήν γῆν

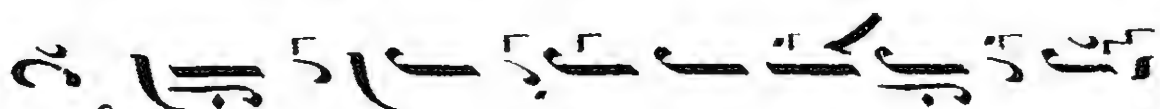
ποῦ κεί τε ται ^{δλ}_Δ ὁ πρῶ τος ἐ ρα στῆς δ

πρῶ τος ἐ ὁ πρῶ τος ἐ ὁ πρῶ τος ἐ ρα στῆς.

Εἰς ἤχον $\lambda\epsilon\delta\lambda$ νη. 2 λ'

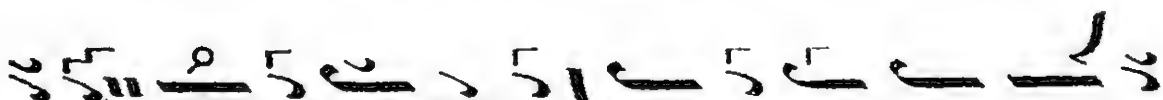

Τί α χρί ζουν υ υ πέρ λαμ πρα κά-

λη $\lambda\epsilon$ δ ταν τ' ἄν θη τῆς νεό δ της τὰ κάλ-

λη $\lambda\epsilon$ ϵ ἐν σκλη ρόν τοῦ συ ζύ γου μου

βλέμ. μα $\lambda\epsilon$ ϵ τή ην καρ διάν μου $\rho\alpha$ ϵ ζει

κε ραί ως $\pi\epsilon$ ϵ νας τά φος ω πό σον ω -

ραϊ $\alpha\iota$ α ος καί ται μέ σα σέ δά ση

κυ κνά $\delta\lambda$ ω χ σκλη ρά ω χ α πάν θρω πος τύ

χη σκο τι σμέ νη για τί ϵ μέ βα στά-

ζεις $\lambda\epsilon$ ϵ τας ἀγ κά λας για τί δέν μέ πέρ-

νεις ἐ κρί νης ποῦ ἐ γὼ ὦ ἀ γα πῶ ^ε λ ^γ

ποῦ ἀ γά πη ποῦ ἦ πί σεις ὁ ποῦ

τό τε ε ποῦ μ'έρ κρί σθης ^γ δλ ποῦ τοῦ

γά μου τὸ στε φά νι ποῦ τὰ ρό δα

ποῦ τὰ ρό δα κ'ἦ μο σ/ιέςδλ ^γ νὰ κ'ἦ γῆ

ποῦ τὰ ραν τί ζῆ ^π νὰ κι'ὸ ἦ λιος ποῦ

δια βαί νει κι'ὸ ἦ λιος ποῦ δια βαί-

νει νὰ κ'ἔ με τήν κα ἱ μέ νην πῶ ωςμ'ἦρ

νή θη- πῶς μ'ἦρ νή θη κε ες σκλη ρέ.

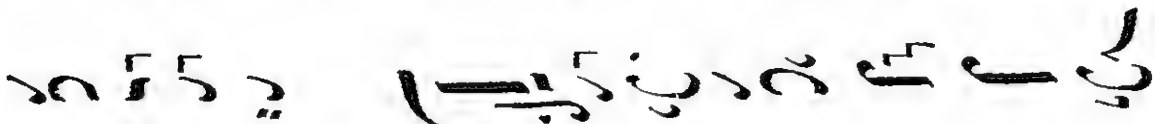
Εἰς ἤχον $\pi \delta \lambda$ νη ω χ .

Πῶς ὁ ἔ ρως μ' ἔ χει πλη γω μέ-

νον δι' ἐ σέ να φῶς μου δι' ἐ σέ-

να θε $\alpha \delta$ λ α βε οἶ κτον δι' ἐ μέ

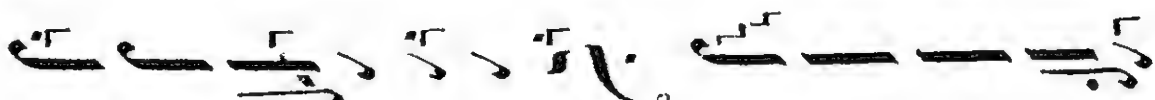
τόν α θῶ ον ρί ψον βλέμ μα ἐ-

δῶ 'ς τήν καρ δ λ ἔ ε ρως εἶ ναι 'δῶ

μέ ε σα κρυμ μέ ε νος λ θά μέ φέ ρει

'ς τὸν τά α φον νε κρόν λ πλην τ' ὅ νο μα

σου καὶ 'κεῖ μέ σα 'ς τὸν τά φον χ θέ ε-

λει εἶ σαι δι' ἐ μέ ε ρὸν δ λ μὰ 'χαρ-

διά σου δέν μοῦ μοιά ζει τῆς ἀγ γε λι κῆς μορφῆς

σου ^νδλ κ'ῆ ψυ χῆ σ' ἀ να γα λιά ζει

νά μέ βλέ πεις δυ στυ χῆ ^ελ παῦ σε πλιὸ αὐ τὸ τὸ

μῆ σος κι' ἄρ χη σε νά μέ πο νῆς κι' ἄρ χη σε νά

μέ λα τρεύ ῆς κι' ὅ χι νά μέ τυ ραν νῆς ^ελ

κι' ὅ χι νά μέ τυ ραν νῆ ^λχ ῆς τὸ ὄν δυ στυ χῆ.

Εἰς ἤχον ^λπδλ νη. ^λχ

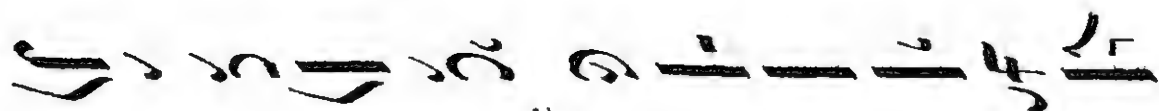
Μὴ κλαί εις μὴ ὁ ο δύ υ ρε σαι

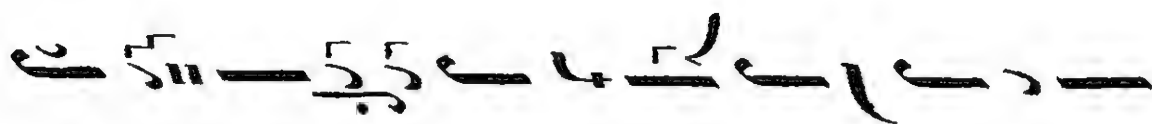
ἀ θώ α μου ου παρ θέ να ^νδλ μά 'χει και

μὲ ε τὰ χεῖ λη μου δ ἔ ρως

πλη η γω μέ να δ^ν μὰ γὼ μιάν ἄ σπλα αγ-

χν' ἄ α γα πῶ ω μίαν ἄ α σπλαγ χνη η λα-

τρεύ ω δ^ν καὶ τί κερ δί ι ζ' δ δυ υ στυ-

χῆς καὶ κα θω μαι αι καὶ κλαί ω δ^ν λυ πῆ-

η σου τὴν νιό τη σου λυ πῆ σου τὰ

κάλ λη δ⁶ δὲν βρέ ι σκε ται ἄλ λη ὦ ραί α

ἴσαν κ' ἔ σῃ τὸ ἄ γά πης ἡ κά μι νος δὲν σβύε ται

σὲ ε μνη μα α γί νε ται θυ μα κι' ἄ κό-

μ' ἄ γα πα α α α γί νε ται θῷ μακι' ἄ

κό μ' ἄ γα α πα.

Ἦχος $\lambda \delta \gamma$ νη. ω λ

Ἦ τὸ ὄν τά φον μ' εἰ πά νω θά ἔλ θης

μιά μέ ε ρα χρυ σῆ πε ρι στέ-

ε ρα α λ νά ρί ψης μο σχαῖς $\beta \lambda$ μο σχαῖς

καὶ τρι αν τά φυλ λα κ' εἰ πά νω θά κλα-

αὐ σης κ' εἰ κεῖ θά στε νά α ἔης

ἦ λ καὶ τοῦ το θά πῃς $\beta \lambda$ γνω ρί ζω τί ἄ νω-

φε λο 'ς τὸ μνη μα σ' ἐ πά νω τὰ λό για

μου χά νω καὶ σὺ δὲν μ' ἄ κοῦ ου οὔς τὰ

λό για τὰ λό για μου χά νω καὶ

σὺ δὲν μ' ἄ κοῦς καὶ σὺ δὲν μ' ἄ κοῦς.

Αἰτήσῃ τοῦ ἐν Μασσαλίας τῆς Γαλλίας προσωρινῶς διαμένοντος
κ. Μαρίνου Δ. Βεργωτῆ, εἰς ἀνάμνησιν τῆς συνδεούσης ἡμᾶς εἰλι-
κρινοῦς φιλίας.

Εἰς ἤχον $\begin{smallmatrix} \epsilon \\ \chi \end{smallmatrix}$ βου $\begin{smallmatrix} \gamma \\ \chi \end{smallmatrix}$

Σο ρέν τον Σο ρέν τον 'ς τ'ὼ ραῖ ο σ' ἄ κρο-

για . λι ποῦ πάντ' ἀν θοῦν λου λού δια ποῦ

πάντ' ἀη δό νι ψά αλ λει.

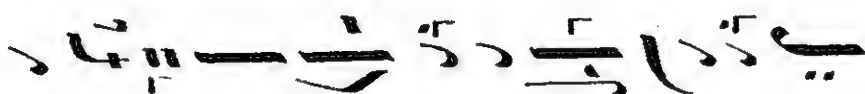
$\begin{smallmatrix} \epsilon \\ \chi \end{smallmatrix}$

Σο ρέν τον Σο ρέν τον 'ς τὸ σπήτ'

αὐ τὸ 'χεῖ κά α του κά θητ' αὐ τῇ ποῦ 'χεῖ-

ει νος ἃ φῆ κε τὴν καρ δί αν του.

δ^Δ

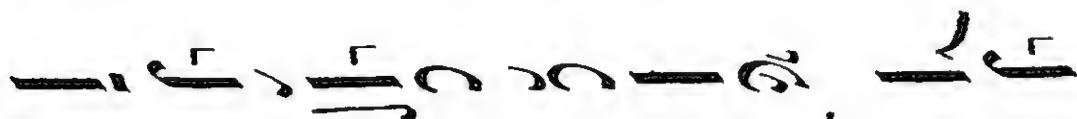
'Στὴν ἃ κρο για λιὰ τὸ κῦ μα ἢ πάν τοτ' ἃ-

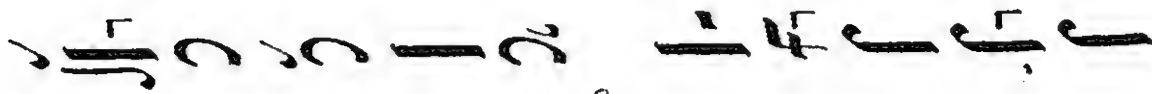
φρι σμέ νο σβύ νει ⁶λ τὸ πυ κνὸ αὐ τὸ τὸ

δά α σορ κά θητ' ἡ σκλη ρὰ ε κεί ει νη ^νἢ

'Ε κεί μέν' ε κεί κοι μᾶ ται ἢ ἡ με-

λαγ χρι νή ε κεί νη ⁶λ ποῦ τοῦ 'πῇ ρε τὴν

καρ διάν του ^νδ^Δ ἡ ὦ ραί α Σο ρεν-

πί νη.

ν^ν

Τὸ πρῶτ' οὐ ξὺ πνὰ ^ζλ πάν τοτ' ἐ κεί-

νη ζῆ τᾶ ^ζλ καὶ κλει σμέ νο ο τὴν βλέ-

πει τὸ ὅμ μα.

⁶λ

Ὁ νει ρεύ ετ' αὐ τῇ ^ζλ τὴν γλυ υ κιὰ

της μορ φῇ ^ζλ καὶ κλει σμέ νο ο τὴν βλέ-

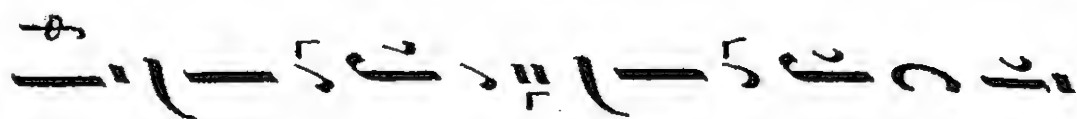
πει τὸ ὅμ μα.

Σο ρέν τον Σο ρέν τον 'ς τ'ὼ ραϊ-

ο σ' ἄ κρο γιὰ λι ποῦ πάντ' ἀνθοῦν λου λού-

δια ποῦ πάντ' ἀη δό νι ψά αλ λει

⁶λ

Σο ρέν τον Σο ρέν τον 'ς τὸ σπή-

τ' αὐ τὸ 'κεῖ κά α του κά θητ' αὐ τὴ ποῦ 'κεῖ

νος ἃ φῆ κε τὴν καρ διάν του.

Δ

'Σ τὴν ἃ κρο για λιὰ τὸ κυ μα ἂν πάν τοτ' ἃ-

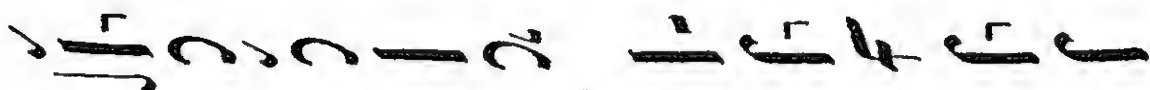
φρι σμέ νο σβύ νει ⁶ λ τὸ πυ κνὸ αὐ τὸ τὸ

δά α σς ^ν δ ^ν ἡ ὦ ραί α Σο ρεν τί ι νη. ^ν λ

'Ε κεῖ μέν' ἐ κεῖ και μα ται ἂν ἡ με-

λαγ χρι νή ⁶ ἐ κεί νη λ ποῦ τοῦ πῆ ρε τὴν

καρ δι ^ν άν τουδ ^ν ἡ ὦ ραί α Σο ρεν τί νη. ^ν λ

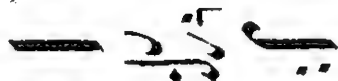
Ἐ κεῖ μέν' ἐ κεῖ κοι μᾶται ἦ ἦ με-

λαγ χρι νή ἐ κεῖ νη ^βΝ ποῦ τοῦ πῆ ρε τήν

καρ δι άν του ^νδ ἦ ὦ ραί α Σο ρεν τί-

ι

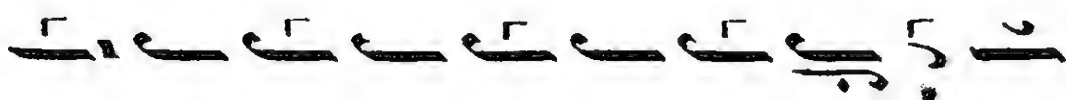
γγ.

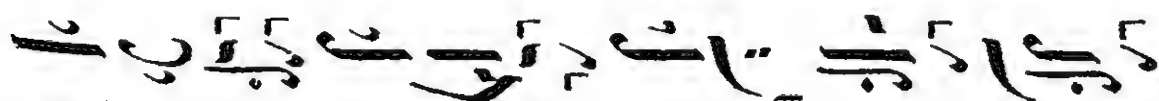
ΚΡΗΤΙΚΑ

Τὰ παρόντα ἀρχαῖα Σφακιανὰ τῆς τραπέζης (ταῦλας) καλούμενα.

Εἰς ἤχον ᾧ πα. ϕ λ

Παι διὰ κ' ἦν ταν' ἡ του φε κιὰῖς παι διὰ

κ' ἦν ταν' ἡ του ου φε καῖς ^π 9 τσ' ἄ νω

πό- τσ' ἄ νω πό λι ^π 9 ις τὴν πάν τα τσ' ἄ-

νω πό λης τὴν πά αν τα μω-

ρὰ λα γου ου ^ν δ' οὐς σκο τώ- μω ρὲ λα γοὺς

σκο τώ νου νε π 9 γι' ἄ γρί-

μια κυ νη γού-γι'ἄ ἄγρί μια κυ υ νη-

γού νε.

Μηδὲ λαγούς σκοτώνουνε 'δ' ἄγρύμια κυνηγοῦνε
μόν' γάμον κάνουν 'ς τὰ Σφαχιά τοῦ καπετάν 'Οσίφη·
ἐννιὰ γεννιᾶς ἐκάλεσε ὅλους τσοὶ ποιοὶ μεγάλους
χώρια καὶ χώρια τσοὶ καλεῖ καὶ χώρια τσοὶ καθίζει,
μὴ πᾶν τὰ βάλουν οἱ Πατακοὶ με τσοὶ Μαυροπατέρες
γιατ' εἶν' οἱ Πατακοὶ πολλοὶ κ' εἶναι καὶ πιά 'νδριωμένοι.

Εἰς ἤχον $\lambda\ddot{\alpha}$ πα. φ λ

Ἄ μά ναμ' ἄ αν ἦ μά ναμ' ἄν ἦ-

σαι μά να μου χ 9 κι' ἄν ἦ- κι' ἄν ἦ-

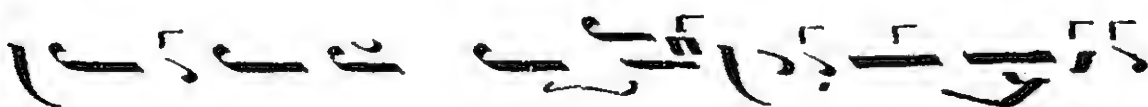
και 'γὼ ω παι δι ι σου π 9 κι' ἄν

ἦ κι' ἄν ἦ μαι αἰ ἔγω ω παι δι σου. ^π9

ἃ πέμ. ψε μου ου τὸ πέμ ψε μου τὸ δο-

ξά α ρι μου ⁹9 καὶ αἰ δυὸ καὶ δυὸ κα-

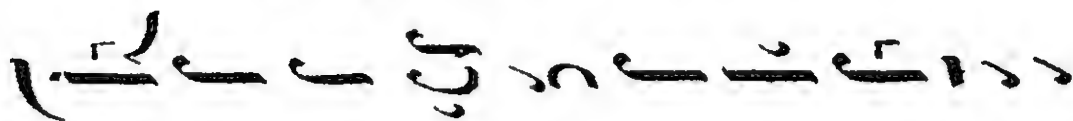
λαι αἰς σx ἰ ταις ^π9 καὶ δυὸ

καὶ δυὸ xα α λαῖς σα ἰ ἰ ταις.

Καὶ φίδι μ' ἀνεριάσθηκε καὶ θὰ μὲ κατελύσῃ
 'ς τὰ γόνατά μου γεύεται καὶ 'ς τὰ βυζά μου θέττει.
 γιὰ πές μου υἱέ μου Κωνσταντῇ πὸ πόθεν ἀναβαίνει;
 εἶδατο μάνα κ' εὐγαινε ἀπ' ἓνα καλαμιῶνα.

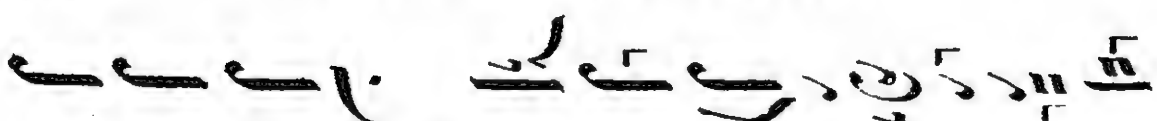

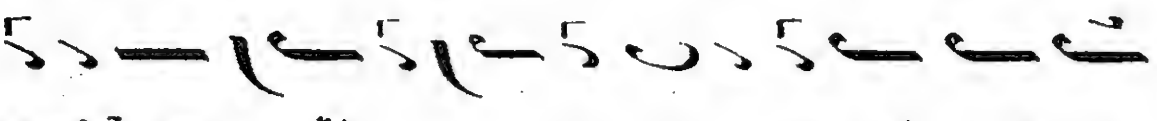

Εἰς ἦχον ^λπ ⁹9 πα. ρ ^λχ

Ἄν δρες γιάν τα ἄνδρες γιάν τα μὲ διόχνε-

τε ^λγίαν τα μὲ πο λε μᾶ α , τε ὅ-

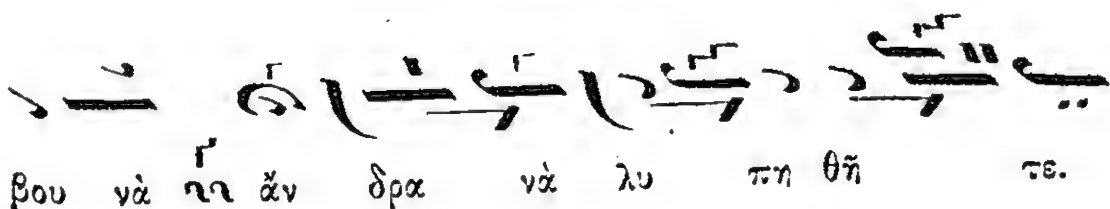

 ξου για τι ^π9 , ὁ ξου για τι ὁ ξου γιατ'

 εἶ ει μαι μο να χός ^π9 ὁ ξου

 γιατ' ὁ ξου γιατ' εἶ μαι μο να χός ^π9 ὁ ξου

 γιατ' εἶ μαι ξέ ε νος καὶ τ' ἄρ μα τά

 α καὶ τ' ἄρ μα τα καὶ τ' ἄρ μα τά α

 μου δὲν βα στῶ.

Τὸ παρὸν δημῶδες ἱστορικὸν

Εἰς ἤχον ^π9 πα. ^π7

(Τὰ πλεῖστα τῶν δημοδῶν ἀσμάτων ἄδονται εἰς τὸν αὐτὸν ἤχον.)

 Βρύ σες νε ρὸν μὴ τρέ ξε τε ^π9 πο τά-

 μια ξη ραν θῆ τε ^π9 καὶ σεῖς τῆς Κρή της τὰ

Οἱ κάμπ' ἀναστενάζουνε καὶ τὰ βουνὰ μουγκοῦνται
τὸ "να με τ' ἄλλο κλαίουσι τὸν Βλάχον καὶ λυποῦνται.

Βλάχε περιφημότατε κ' εὐμορφο παλληκάρι
ὅπ' ἔβγαινες εἰς τὰ βουνὰ τὴν νύκτα 'σὰν λιοντάρι.

Βλάχε περιφημότατε καϊμένε πῶς ἐπιάσθης
ὅπ' ἔβγαινες εἰς τὰ βουνὰ τὴν νύκτα κ' ἐπερπάτης.

Βλάχο τὸν ὀνομάζανε ὅλ' οἱ ὁμόπιστοί του
μὲ γρόσα τὸν πουλήσανε ὅς' ἦσανε μαζή του.

Βλάχο τὸν ὀνομάζανε τὸν δύστη τὸν Μιχάλη
μὲ γρόσα τὸν ᾠγόρασανε 'ς τὸν δράκον τὸν τζαγκάρη,
μῆνες ἐννιὰ 'ς τὴν φυλακὴν τὸν εἶχασιν οἱ τοῦρκοι
γιὰ νὰ ῥθῇ τὸ ἱλάμι του τὸ αἷμα του νὰ πῖοῦσι.

'ς τὰς δεκαπτὰ τοῦ Φλεβαριοῦ ἔφεραν τὸ μαντάτο
πῶς θὰ τὸν ἐχαλάσουνε τὸ τυρινὸ Σαββάτο.

'πτὴν φυλακὴν εὐγάλανε σίδερα φορτωμένον
καὶ μὲ τὰ καραβόσχοινα τὸν εἶχασιν δεμένον.

'ς τὸ μεϊντάν' ἐβγήκενε τοὺς φίλους τ' ἐχαιρέτα
καὶ τῶν φίλων τὰ δάκρυα ὡσὰν ποτάμ' ἐτρέχαν,
ἀνίσως καὶ μὲ πέψουνε 'πὸ ζωντανὸ 'ς τὸν πάνιον (1)
ἄφῃνω ἐπιτροπικὸν εἰς τὸ παιδί μ' ἐπάνω,

τὴν δυστυχὴ γυναῖκα μου νὰ μὴν τὴν ἀδικήσῃ
τὴν πρικομένη μάνα μου νὰ τὴν παρηγορήσῃ,
εἶπασιν καὶ εἰς τὸν πασᾶ οἱ ἄρχοντες νὰ μείνῃ
νὰ τὸν ἐκαμπανίσουνε (2) νὰ δώσουν καὶ ἀσήμι (3)

(1) Σκοτεινὴ καὶ τυραννικὴ φυλακὴ εἰς τὸν Ναύσταθμον Κωνσταντινου-
πόλεως. (2) Ζυγίσουν. (3) Χρήματα.

γι' ἄν θέλουν γρόσα μετρητὰ γι' ἄν θέν, φιλοὺς παράδες
νὰ τὸν ἐξετιμήσουνε ὥς ἑκατὸν χιλιάδες.

κι' ὁ Μεῖμέτ Ἀλῆς ἔμιλεῖ καὶ τῶν ἑπτὰ ριγὰδων
ὅλα νὰ τὰ μετρήσουνε τὸ αἷμα του θὰ πάρω.

γιατὶ ἄν τὸν ἀφήσουμε πρέπει γιὰ νὰ χαθοῦμε
ὅλ' ἢ τουρκομεσαριτιὰ νὰ πᾶν νὰ ἔωρισθοῦμε

καὶ μιὰ σπαθιὰ τοῦ πέξανε κ' ἐκόπη ὁ ἀμπᾶς του (1)
κ' ἐγύρισεν ὁ δυστυχὴς καὶ εἶδε τὸν φονιὰν του.

καὶ τὸ κεφάλι τ' ἔπεσε κατάχαμα ἔς τὸ χῶμα
ἔς τὸν κράββατον τὸ ἔβαλον ὁμάδι μὲ τὸ σῶμα,

ἐννιὰ παπάδες ἦσανε καὶ ὁ δεσπότης δέκα
κ' ὅλοι παρηγορούσανε τοῦ Βλάχου τὴν γυναῖκα,

ὅσοι πιστεύεται Χριστὸν καὶ βάνετε στεφάνι
ὅλ' ἀναθεματίσατε τὸν Δράκον τὸν τζαγκάρη.

Τὸ παρὸν ὁπότε ὁ νυμφίος μεταφέρει τὴν νύμφην ἀπὸ τὸ χω-
ρίον της εἰς τὸ ἰδικόν του.

Εἰς ἤχον $\frac{\lambda}{\pi}$ ᾧ πα. φ $\bar{\chi}$

— — — — —

Ἐ πή ρα μεν ἐ πή ρα μεν Δ

— — — — —

ἐ πή ρα μεν τὴν πέρ δι καν $\bar{\chi}$

— — — — —

ἐ πή ρα μεν ἐ πή ρα μεν τὴν πέρ

(1) Αιμὸς του.

δι καν ^ζῥ τήν χιό- τήν χιό νο πλου μι-

σμέ νην ^Δδς κι'ά φή κα με κι'ά φή κα-

με κι'ά φή η κα μεν τήν γει το-

νιάν ^ζῥ κι'ά φή κα μεν κι'ά φή κα μεν τήν

γει το νιάν ^ζῥ 'σάν χώ σάν χώ ραν

κουρ σε μέ νην.

Ἔχει μαλλιά τετράξανθα εἰ ταῖς πλάταις της ῥιμμένα
τῆς τὰ κτενίσαν ἄγγελοι με τὰ χρυσὰ τὰ κτένια·

ὅταν τήν γένν' ἡ μάνα της ὅλα τὰ δένδρ' ἀνθοῦσαν
καὶ τὰ πουλάκια εἰς ταῖς φωλιαῖς ὅλα ἐκοιλαδοῦσαν·

ὅταν τήν γένν' ἡ μάνα της ὁ ἥλιος ἐκατέβη
καὶ τὸ ἔδωκε τήν εὐμορφιάν καὶ πάλιν μετανέβη·

σήμερον λάμπ' ὁ οὐρανὸς σήμερον λάμπ' ἡμέρα
σήμερον στεφανώθηκε ἀστὸς τήν περιστέρα.

Ὡς ἐκ μέρους τῆς μητρὸς πρὸς τὴν νύμφην.

Ἀνοιξαν οἱ ἐπτὰ ῥανοὶ τὰ δώδεκ' εὐαγγέλια
κ' ἐπῆραν τὸ παιδάκι μου μέσ' ἀπ' τὰ διό μου χέρια·

σήμερον μαύρησ' οὐρανός σήμερον μαύρ' ἡμέρα
σήμερον χωριζόμεσθα γονεῖς τὴν θυγατέρα·

ἐμίσεισε τὸ γῆλασιμι 'πάγει 'ς τὸ κηπαρίσι
πάει νὰ πῆ νὰ δροσισθῇ νερό ἀπὸ τὴν βρύσιν·

ἐμίσεισε τὸ σμάγδο μου πλῖό μου δὲν θὰ γελάσω
Σάββατο πῖο δὲν θὰ λουσθῶ 'δὲ Κυριακὴ θ' ἀλάξω.

Ἑρωτικά τὰ ὁποῖα χορεύοντες ᾄδουσι κρατούμενοι ἅπαντες
περιπλεγμένως ἔχοντες τὰς χεῖρας ἀλυσιδωτῶς ἄνδρες τε καὶ γυ-
ναῖκες.

Εἰς ἤχον ᾠὴ πα ϕ λ

Α α α α α α π ᾠ-
9 ᾠ-

γε ε λοι σὲ 'στο ρί ι σα νε ε π ᾠ-
9 ᾠ-

ᾠ γε λοι σὲ 'στο ρί σα νε ε ὀ-

ξου 'ς τὸ φεγ κα ρά κι δ και αι ν

αι αι αι αι και 'γι ι νες

ἄ σπρη καὶ λαμ. πρὴ καὶ αἰ ὕγι νες ἄ-

σπρη καὶ λαμ πρὴ ἡ ὅσῃ μαρ γα ρι τα ρά κι

ἄ μὲν ἄ μὲν ἄ μὲν ἄ μὲν ὅσῃ

μαρ γα ρι τα ρά κι.

Ἀγγελικοῦλα ζάχαρη Ἀγγελικοῦλα μέλι
 Ἀγγελικοῦλα κρυὸ νερὸ ποῦ πίνουν οἱ ἄγγελοι.
 ἀγερινὸν βασιλικὸν ἔχεις ἔς τὴν κεφαλὴν σου
 ψεγάδι δὲν εὐρίσκεται ἐπάνω ἔς τὸ κορμί σου.
 ἀηδόνι τοῦ περιβολιοῦ πῶς δὲν λαλεῖς καθάρια
 μὲν καίεις τῶν παλληκαριῶν τὰ δόλια φιλοκάρδια.
 ἀηδόνια δέκα τέσσαρα θὰ στείλω ἔς τὴν αὐλήν σου
 νὰ τραγωδοῦν κάθε πρωτὶ νὰ σκάσουν οἱ ἐχθροί σου.
 ἀετέ μου χρυσοπράσινε μὲ τσ' ἀσημένιαις πλάταις
 ὄντας περνᾷς ἀπὸ ὃ ἐπὰ μοσχοβολοῦν ἢ στράταις.

Εἰς ἤχον ᾠ π. ρ λ

Βά α α α α

αὐτὸ βά- σα αὐα πί ι κρεσ αι

αι καὶ μοι αὐτὸ βά α σα αὐα πί-

κραις καὶ καὶ μοι οἱ ἀ φή η τε-

με εὐα ζή σω τοῦ ου-

ου ου τον τὸν λί- τοῦ το ον τὸν

λί ι γον τὸν και ρὸν τοῦ ου

τον ον τὸν λί ι γον τὸν και ρο

ον ποῦ ᾠρῇ η κα νὰ ᾠα πῇ σω.

Βάσανα πίκραις καὶ καῖμοι ἀφῆτε τὴν καρδιάν μου
 γιὰ τὴν φλόγα ποῦ βαστῶ καίει τὰ σωθικά μου·
 βασιλικὸς μυρίζ' ἐπ' αὐτὴν ἡ ἀγάπη μου διαβαίνει
 ἀφῆτε με νὰ τὴν ἰδῶ καὶ ἡ ψυχὴ μου βγαίνει·

βασιλικὸς κι' ἄν μαρανθῇ τὴν μυροδιάν του ἔχει
 κ' ἡ ἀγαπῶ ἄν πανδρευθῇ ἐμέ τὴν ἔγνοιαν θὰ ᾽χει.
 ἀνάμεσα ᾽ς τὰ φρύδια σου ἓνα τζαμί θὰ κτίσω
 καὶ τερβισάκι θὰ γενῶ νὰ ῥθῶ νὰ προσκυνήσω.

Εἰς ἤχον ⁶ λ βου. ⁷ λ

Δὲ ε ε ε ε ε ε ⁶ λ

δὲν εἶ ναι κρί ι μα νὰ δι ψῶ ⁶ λ δὲν εἶ-

ναι κρί μα νὰ δι ψῶ καὶ ᾽μπρός

μου νὰ ν' ἦ βρύ σι ⁶ λ νε ε-

ε ε ε ⁶ λ νε ρὸν νὰ μὴ η

᾽μπο ρῶ νὰ πλῶ ⁶ λ νε ρὸν νὰ μὴ ᾽μπο ρῶ

νὰ α πλῶ πολὺς εἶ εἰ δε τέ τλαν κρί σιν ⁶ λ

ον νά λιώ ση τὸ πα λὶό . και νού ου ου ριο

τὸ πλα κώ ω νει.

Ἐγ' ἀγαπῶσε μάτια μου ὁ θιὸς δὲ τὸ κατέχει
ἐκεῖνος ὁποῦ συνεφιᾶ κι' ἀποῦ βροντᾶ καὶ βρέχει·

ἐδὲ γιὰ τὴν ἀγάπην σου καὶ γιὰ τὴν ὁμορφιάν σου
θὲ νὰ βαπτίσ' ἓνα παιδὶ νὰ βγάλω τ' ὄνομά σου·

ἐβάπτισα καὶ τὸ παιδὶ κ' ἔβγαλα τ' ὄνομά σου
μὴ δὲ 'ς τὰ κάλλη σ' ὅμοιασε μηδὲ 'ς τὴν ὁμορφιάν σου·

ἐδ' ἀγαπῶ καὶ τὰς ἐλῆας γιὰτὶ κάνουν τὸ λάδι
καὶ φέγγει σου πουλάκι μου ὅταν δειπνᾷς τὸ βράδι·

ἐμαύρησ' ἡ καρδούλα μου 'σάν τοῦ ψωμᾶ τὴν πάννα
γιὰτ' εἶδα ποῦ κουβένδιαζες μὲ τὸν ἐχθρόν μ' ἀντάμα.

Εἰς ἤχον π^{η} πα φ χ

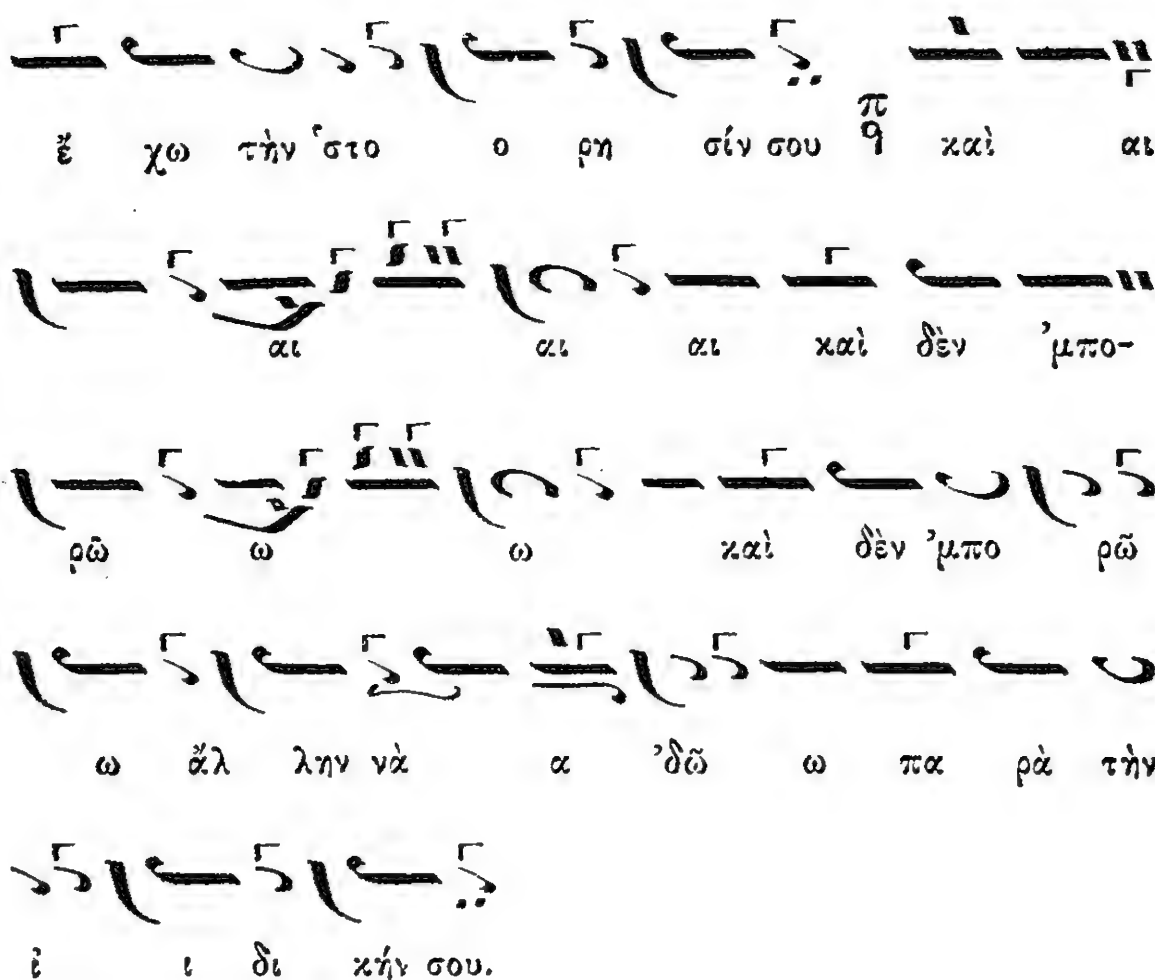
ζω ω ω ω ω ζω-

γρά φι στη σ' ὅ λο ο ο ζω-

γρα φι στη ην σ' ὅ λο εν τὸν νεῦ ουν

Ζωή 'ν' και τούτη 'ς τόν ντουνιά μπαχτζές χωρίς ἀηδόνι
χωρίς ἀγάπη 'ς τὸ πλευρὸ βραδιάζει ξημερώνει.

ἡ θάλασσα και τὰ βουνὰ χαίρουνται τήν καλήν μου
κ' ἐγὼ τήν ἐστηρεύομαι τήν ἀγαπητικήν μου.

βασιλικὸς 'ς τὰ κάτεργα και διόσμος 'ς τὰ καράβια
ἄς ἦναι 'γειὰ 'ς ταῖς κοπελιαῖς 'γειὰ και 'ς τὰ παλληκάρια

γιὰ δές με και λυπήσου με κλάψε με ἂν κατέχης
βάλλε με 'ς τὰς ἀγκάλας σου και μαθημένον μ' ἔχεις.

γιὰ μαύρα μάτια χάνομαι γιὰ γαλανὰ 'ποθαίνω
και γιὰ τὰ καταγάλανα 'ς τόν ἄδην καταβαίνω.

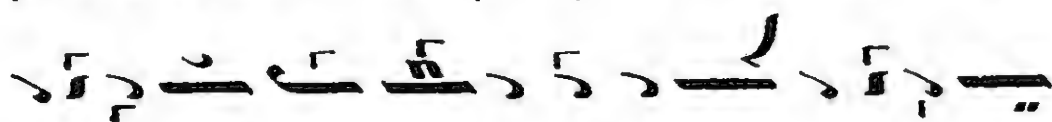
Εἰς ἤχον π πα. χ

θά α α α Δ θά λας σα

μπλά α βη κι'ά άλ μυ ρή Δ θά λας σα μπλά βη

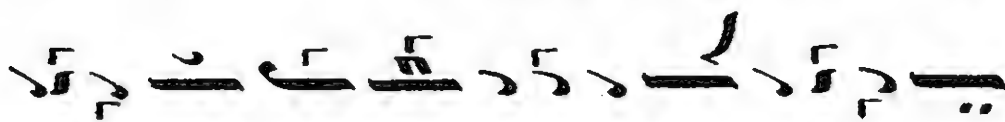
κι'άλμυ ρή τώ ρα γλυ κι'ά νά γί ι νης π

α α α α Δ αὐ τὸν τὸν

νιὸν ποῦ σοῦ ου'σει λα Δ αὐ τὸν τὸν νιὸν ποῦ

σοῦ'σει λα νά μὴ μοῦ τὸν πρι κι'ά νης.

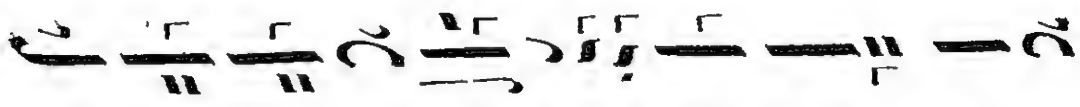
Θάλασσα πικροθάλασσα καὶ πικροκυματοῦσα
τὰ ψάρια σου κάμνεις γλυκὰ καὶ σύ ἔσαι φαρμακοῦσα·
θάλασσ' ἀπ' ὅλα τὰ νερὰ καὶ τὰ ποτάμια πίνεις
πιέ μου καὶ μοῦ τὰ δάκρυα πλατύτερη νὰ γίνης
κι' ὅταν ἰδῇς καὶ καταβῇ ἡ ἀγαπητικιά μου
εἰπέ της πῶς ἐπλάτυνες ἀπὸ τὰ δάκρυά μου·

θέλω νὰ γίνω χρυσοχὸς νὰ φθιάνω δακτυλίδια
νὰ περπατῶ νὰ τὰ πουλῶ γιὰ μάτια καὶ γιὰ φρύδια.

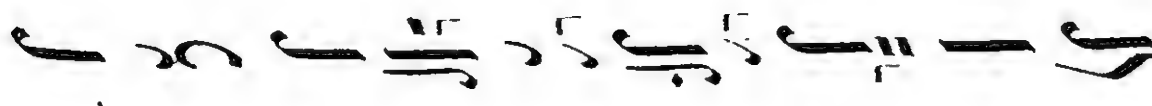
κάλιο νά 'δῶ τὸ αἶμα μου 'ς τὴν γῆν νά κάμη βρύσι
παρὰ νά 'δῶ ἄλλος κάνεις ξένος νά σέ φιλήσῃ·

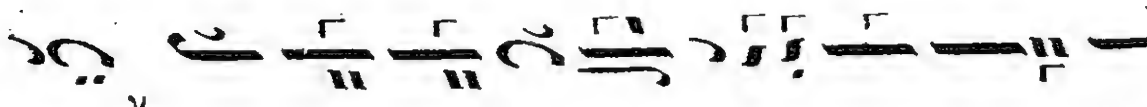
καλή σου ὦρ' ἀγάπη μου ἂν ἦσαι καὶ μακρυά μου
κάλιο 'χω σέν' ἀπὸ μακρὰν παρ' ἄλλη νιὰ κοντά μου.

Εἰς ἤχον λ π δ ν η ρ χ

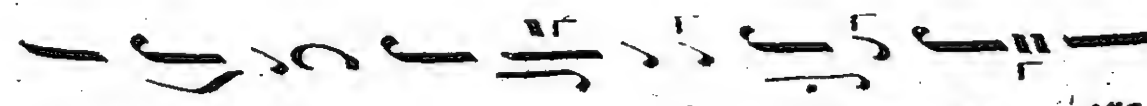

ο ο ε ε ο ε ρωτας

εἰ ναι πρι κὸς ν δ ο ε ρωτας εἰ-

ναι πρι κὸ ος πρασι νο φο ρε μέ-

νος ν δ ε ε πῆ η η ε πῆ γε

καὶ μέ πρό δω κε ν δ ε ε ε πῆ γε καὶ

μέ πρό δω κε εν ο τρι σκα τα ρα-

μέ νος.

Ὁ ἔρωτας μ' ἀπήντησε σ' ἓνα στενὸ σοκάκι
κ' ἐβάστα εἰς τὰ χέρια του ἓνα σταμνὶ φαρμάκι·

ὁ ἔρωτας ποῦ ν' ἔρωτας πάντα ῥωτᾷ νὰ μάθῃ
τῆς νύκτας τὰ καμώματα καὶ τῆς αὐγῆς τὰ πάθη·

ὁ ἔρωτας εἰς τὴν ἀρχὴν φαίνεται ὅσον χρυσάφι
καὶ ὅταν ἔμβῃ ὅς τὴν καρδιὰν δὲν κάμνει πλὴν ἰσάφι·

ὁ ἔρωτας τὸν ἄνθρωπον ζουρλὸν τὸν κατασταίνει
χωρὶς θέρμη θερμένεται χωρὶς τρεμούλα τρέμει·

ὁ ἔρωτας μ' ἐκάλεσε νὰ κοιμηθῶ κοντὰ του
μὲ ῥόδα καὶ τριαντάφυλλα νὰ πάγω ὅς τὸν ὄντά του.

Εἰς ἦχον λ π δ γ α ω $\frac{7}{8}$

Φε ε ε εγ κά α ρι

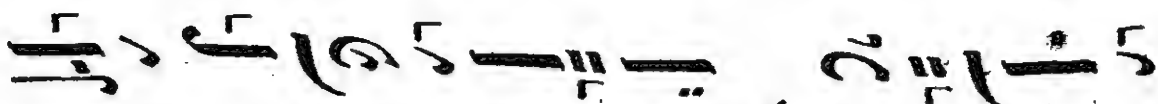
μου δ γ φεγ κά α ρι μου λαμ πρό ο

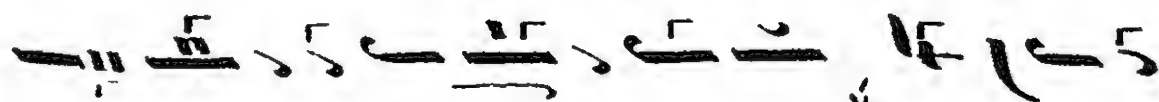
τα τον δ γ φε εγ κά ρι μου ου λαμ-

πρό ο τα το ον κι'ά γιο ο κωνσα-

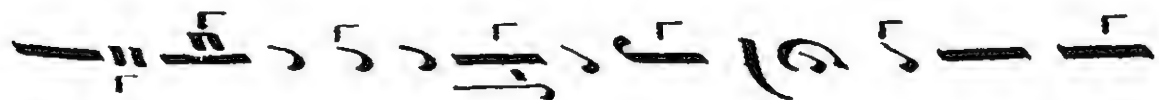
αν τι νά α το δ γ τὰ α

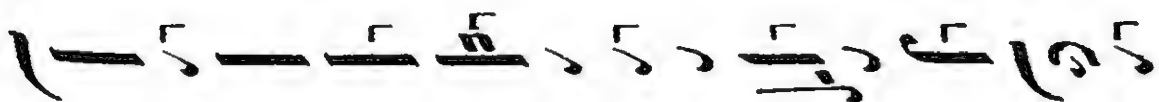
α κά αλ λη σου δὲ τὰ κά.

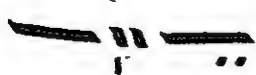
αλ λη σου δὲν εἶ εἰ δα ἔγω δὲ τὰ

α κά αλ λη σου ου ου δὲν εἶ εἰ δα

ἔγω ω ἔς τὸν οὐ ου ρα ν' ἄ α πο κά-

α τω.

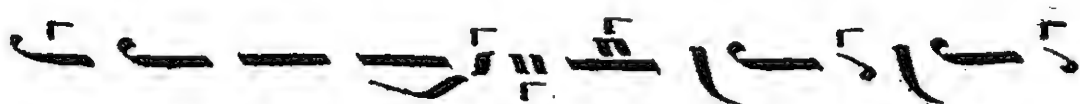
Ἄσπρη κολῶνα τοῦ λουτροῦ καὶ μάρμαρα τῆς βρύσης
ἀξιοθαύμαστο κορμὶ ἔβγα νὰ μοῦ ἔμιλήσης.

ἄσπρα ἔν' τὰ ῥοῦχα ποῦ φορεῖς ἄσπρη κ' ἡ φορεσά σου
κι' ἄσπρα λουλούδια πέφτουσι ἀπ' τὴν κεφαλοσιὰ σου.

γαρουφαλλιᾶς γαρούφαλλο καὶ κανελλιᾶς κανέλλα
ἔχω τσ' ἀγκάλαις ἀνοιχταῖς κι' ὁπότεν θέλεις ἔλα.

γαρούφαλλό μου κόκκινον πλεγμένο μὲ χρυσάφι
ἀν σ' ἔβανα ἔς τὰ χέρια μου μ' ἐπαύανε τὰ πάθη.

Ἦχος λ πδὲ νη. ρ χ

Καὶ μέ νο μῆ η κα ἱ μέ ε-

νο μη καὶ μέ νο μῆ η λο ο

πό ο τα μον ^β καὶ μέ νο μῆ λο-

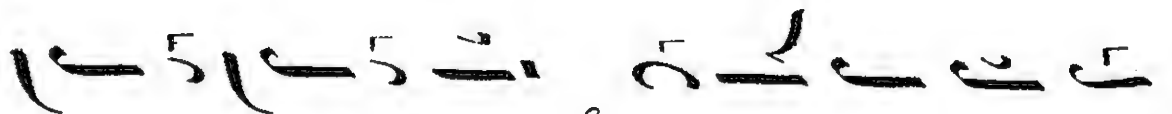
πό τα μον καὶ μέ ε νο με. λι δό ο νι ^ν δ

ἔ χει κο πέ ε ἔ ε χει κο-

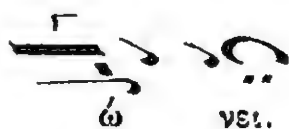
ο πέ ^β καὶ ἔ χει κο πέ ε λες

εὖ μορ φαις ^β καὶ ἔ χει κο πέ λαις

εὖ μορ φαις μὰ δὲν τὰς φα α νε ρώ-

ώ νει.

Εἰς τὰ Χανιά ἔν' ἡ εὐμορφαις ἔστὸ ῥέθυμνος ἡ ἄσπραις
ἔς τὸ Κάστρο εἶναι ἡ παχλαῖς κ' ἡ γαιῖτανοφρυδάταις.

Κομάτια κι' ἂν μὲ κάμουνε ἄν ποῦ ἔναι τὰ μαλλιά μου
δὲν ἀπαρνοῦμαι τὴν ποτὲ τὴν ἄσπρη κοπελιά μου.

πῆς τε κοπέλαις 'ς τὸν χορὸν ἰπῆτ' ἓνα τραγουδάκι
πενέσετε τὸν λυρατσὴ 'π' εἶναι παλληκαράκι·

ἡ κοπελιὰ ὕγε 'ς τὰ φυλὰ νὰ γνέθῃ τὸ λινάρι
νὰ μ' ἔδιδε κ' ἐμέ κλωνιὰ νὰ φάνω ἵνα ζωνάρι·

κρυφ' ἦτον ἡ ἀγάπη μας 'σάν σπόρος 'ς τὸ πεπόνι
καὶ μᾶς τὴν ξεφραυλάτισαν οἱ ἄνοιμοι γειτόνοι·

Εἰς ἦχον β χ
βου χ

Τὰ κάλ λη σου ἄ μα ἀν ἄ μάν τὰ

κάλ λη σου δὲν εἶ εἰ δα ὕγῳ β χ τὰ κάλ λη

σου δὲν εἶ δα ὕγῳ ὦ μη δὲ ε μὲς τὰ

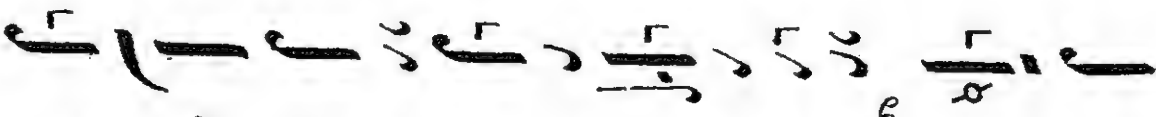
καλ λές σα α ἄ μὰ ἀν α μάν ἀμάν

ἄ μὰ ἀν μη δὲ ε μὲς τὰ καλές-

σα γ μη δὲ 'ς τὸ Μη ἄ μάν, ἄ μάν

 μη δὲ ἔς τὸ Μη λο πό ο τα μον⁶η μη δὲ

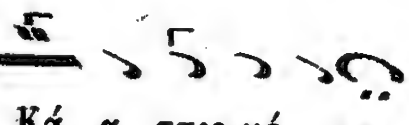
 ἔς τὸ Μη λο πό τα μο μη δὲ ε

 ε τὸ Κά στρο μέ σα α ἄ μὰ αν ἄ

 μὰ αν ἄ μὰν ἄ μὰ αν μη δὲ ε ἔς τὸ

 Κά α στρο μέ σα.

Τὰ κάλλη σου τὰ νόστιμα σήμερον μὲ πλακῶσαν
καὶ τὴν καυμένην μου καρδίαν μὲ σίδερα τὴν ἔζῳσαν.

τὰ μάτια σου ἔναι μάτια μου τὰ φρίδια σου δικά μου
καὶ τὰ χρυσά σου τὰ μαλλιά κόρδες τοῦ ταμπουρά μου.

τὰ μάτια μ' ἀπ' τὴν ἀγρυπνιὰν κι' ὁ νοῦς μ' ἀπ' τὴν
[ἀγάπην

τὰ χεῖλι μου ἀπ' τὸ φιλὶ ἐψήθη κ' ἐμαράνθη.

τὸ ἔνα μου χέρι ἔς τὴν φωτιὰν καὶ τ' ἄλλο ἔς τὸ μαχαίρει
καὶ θὰ καῶ ἢ θὰ σφαγῶ ἂν δὲν σὲ κάμω τέρι.

τὸν ὄρκον ὁποῦ ἔκαμα ἔς τὸν ἅγιον σωτῆρα
ἂν δὲν σὲ πάρ' ἐλεύθερη θὲ νὰ σὲ πάρω χήρα.

Ἦχος λ^6 βου. λ^7

Ἄ α α α α να θε μα-

ἄ να α θε μα λ^6 ἄ νά θε μα τὴν μά-

αν να σου λ^6 ἄ νά θε μα α τὴν μά να σου

κ' ὅ χι ι τὴν ἐ δι κήν μου δ' γ ποῦ ου

ου ου ποῦ δὲν μάς ἄ ποῦ δὲν

μάς ἄ ποῦ δὲν μάς ἄρ ρα βώ ω νι σε λ^6 ποῦ

δὲ ἐν μάς α ἄρ ρα βώ νι σε ἐ με καὶ

ἄσὲ μα ζή μου.

Ἄφες τὸν μῦλον νὰ γυρνᾷ καὶ τὸ νερὸν νὰ τρέχῃ
ἄφες τὸν νιὸν ποῦ σ' ἀγαπᾷ μὰ διάφορον δὲν ἔχει.

ἂν μ' ἀγαπᾷς ἀγάπα με κι' ἂν δέν με θές ἄς λείπη
καλλήτερ' μου δέν εἶσαι σὺ νὰ τὸ κρατήσω λύπη.

γιατὶ μ' ἀκοῦς πῶς τραγουδῶ θαρρεῖς πῶς σ' ἀγαπάω
σὰν χῶμα σὲ κλοτζοπατῶ σὰν ἄνθη σὲ τεινάζσω.

θυμάς' ὅταν σ' ἐφίλησα μέσα 'ς τὸ μαγεριόν σου
εἶχες τὴν πάννα μάρτυρα καὶ τὸ φουρνοξυλόν σου.

Ἔξυρεις πῶς δὲν ἀγάπησα κοπέλαις με παράδες
μόνον με τὰ τραγούδια μου καὶ με ταῖς πατινάδαις.

ἄμε καὶ σύρε 'ς τὸ καλὸν σύρε ἄλλου καὶ κάτζε
σύρε ἄλλου καὶ ρίζωσε μὰ ἡ γὼ βαρεθηκά σε

Εἰς ἤχον Νῦν νη. 2 7

$\frac{1}{2} \times \frac{1}{2} = \frac{1}{4}$

Mη η η η γά α ρης και

$\frac{1}{n} \sum_{i=1}^n x_i$

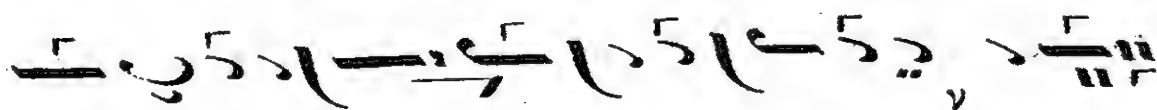
αι μὴ γάρ ης καὶ αι τ' ἂν πάν αν τε χαδῶ

— — — — —

η γὰρ ρης καὶ αἰ τ' ἄ πά αν τε χα

— — — — —

καὶ ἔσθ' ὃν νοῦ σου μου τὸ ὄχα δ

νά 'φή σης τὸ ον βα σι ι λι κόνδ νά

'φή σης τὸ ον ον βα σι ι λι κόν νά

πιά σης τή η τν μο λό ο χη.

Μ' εἶπαν πῶς ὑπανδρεύθηκες μέ 'γειάν σου καὶ χαράν σου
ὅλοι νά 'λθοῦν 'ς τὸν γάμον σου κ' ἐγὼ 'ς τήν ἀγκαλιάν σου.

μέ 'γέλασες νά τρελαθῆς μοίρα νά μὴ γνωρίσης
καὶ τὰ προικιά ποῦ πολεμᾷς ἔρημα νά τ' ἀφήσης.

δέν τὸ 'χω νά πικραίνωμαι γι' ἀγάπην ν' ἀρωστήσω
γιὰτ' εἶμαι παρακαλετὸς ὅπου κι' ἂν ἀγαπήσω.

ἐγὼ 'μαι μαῦρος κι' ἄσχημος δέν ἀγαπῶ κυράδες
μόν' ἀγαπῶ τσὴ κοπελιάις ποῦ 'χουνε νοστιμάδες.

Εἰς ἤχον ᾠ πα. ρ ᾠ

'Α α ᾠ χη η ᾠ χη η ᾠ α-

ᾠ χη σε γλῶσ σα μ' ᾠ χη σε ᾠ ᾠ

ᾠ χη η σε γλῶσ σα μ' ᾠ ᾠ χη σε.

ε τρα γού ου δῖα νὰ ρα διὰ ἀ σης ^π9 ταῖ

αῖς αῖς ε εὖ μορ φαις ἦ ταῖ αῖς εὖμορ-

φαις ἀπ' τὰ ψη λὰ ἦ ταῖ αῖς

ε εὖ μορ φαις ἀπ' τὰ ψη λὰ α

νὰ μάς τὰς κα τε βά α σης.

* Ἄς ἔχω τὴν ὑπομονὴν ἄς ἔχω τὴν ἐλπίδα
καὶ μὲ καιρὸν τὸ γιасιμι ἀνθεῖ καὶ ἔγάζει φύλλα.

ἄσπρη κατάσπρη βαμβακιὰ καὶ κρουσταλλένια βρύσι
κατέβασε κρύο νερὸ νὰ πιῇ τὸ κηπαρίσι.

ἄσπρη κωλῶνα τοῦ λουτροῦ καὶ μάρμαρο τῆς βρύσις
ἀξιοθαύμαστο κορμὶ εὔγα νὰ μοῦ μιλήσης.

Εἰς ἤχον ^λᾧ πα. φ ^λχ

ὅ εἰ ρω τας ἀ μάν ἀ μάν δ

ἔρωτας εἶναι φωτιά ^π 9 δ

ἔρωτας εἶναι φωτιά κι' ὅπου

κι' ἂν ἔμβη καὶ εἰλ ⁶ κι' ὅποιος τὸν ἐ- κι' ὅ

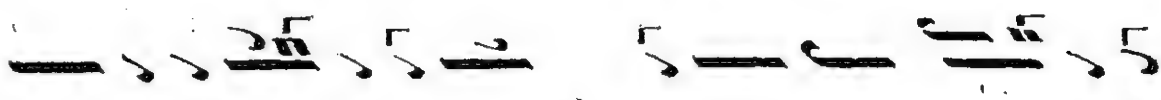

ποιος τὸν ἐ- κι' ὅποιος τὸν ἔχει 'ς τὴν καρ-

διά ^π 9 κι' ὅποιος τὸν ἔχει 'ς τὴν καρ-

διά ^π 9 'σάν τὸ οπαι δά κι κλαίει.

Ἀναθεμάσε ἔρωτα 'ς τὸν ἄνθρωπ' ὅταν βγαίνεις
τὸν γνωστικὸν τὸν φρόνιμον τρελλὸν τὸν κατασταίνεις·
ἔρωτα γιὰ ποι' ἀφορμὴ μ' ἔβαλες ν' ἀγαπήσω
ἓνα κορμὶ ποῦ δὲν ἔμπορῶ νὰ τὸ κληρονομήσω·
ἔρωτα εἶς' ἐπίβουλος 'ς τὴν ἄκραν δὲν σιμώνεις
μόνον 'ς τὴν μέσην τοῦ γιᾶλου πένεις καὶ σιδερώνεις·
ἐς' ἔρωτα εἰς τὴν ἀρχὴν φαίνεσαι παιγνιδάκι
κι' ἂν δοκιμάσῃ σε κανεὶς τοῦ γίνεσαι φαρμάκι

Εἰς ἦχον βαρὺν ᾠὴ Γα ᾠ

 Φαί νε ται σὺ ᾶ μάν ᾶ μάν φαί νε

 ται 'σὺ δὲν μ' ᾶ γὰ πᾶς ᾠ φαί νε ται 'σὺ δὲν

 μ' ᾶ γὰ πᾶς κ' ἐ γὼ δὲν σὲ λυ ποῦ μαι δ

 φθά νει με πρὸ ᾶ μάν ᾶ μάν φθά νει με πρὸ τό

 σος και ρὸς ᾠ φθά νει με πρὸ τό σος και-

 ρὸς ποῦ κα τα τυ ραν νοῦ μαι.

Ψυχομαχῶ λιγοθυμῶ, δὲν μ' ἔμεινε ἐλπίδα
 κάθε στιγμή τὴν βλαστημῶ τὴν ὥραν ποῦ σὲ εἶδα.

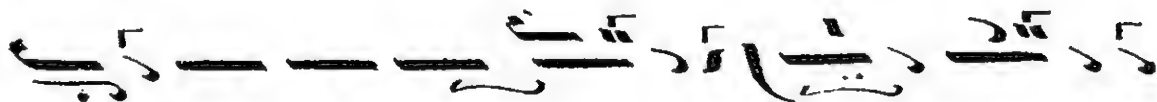
ἄφοῦ δὲν θέλεις νὰ μ' ἰδῇς τὸν τεθλιμμένον νέον
 ὑπόσχομαι νὰ τραβηχθῶ νὰ μὴ μὲ βλέπῃς πλέον.

Θὰ πάρω κάμπους καὶ βουνὰ κι' ἀγρίμια θὰ ῥωτήσω·
 μήπως νὰ εὔρω γιατρικὸν γιὰ νὰ σὲ λησμονήσω.

Εἰς ἤχον Δι. θ. λ

Δέν θέ λω πλιὸ ο νά 'μάν ἀ-

μάν δέν θέ λω πλιὸ ο νά μοῦ 'μι-

λῆς ^Δδέν θέ λω πλιὸ νά μοῦ 'μι λῆς νά α

λές καὶ τ'ὄ νο μά μου ⁶ λ για α τί πο-

τέ ε ἀ α μάν ἀ μάν γῖα

τί πο τέ ε ε δέ ἐν τό 'χα-

μες για τί πο τέ δέν τό 'χα μες καὶ αι

'μέ τὸ θέ λη μά μου.

Ἀναθεμά την τὴν ἀρχὴν ἀνάθεμα τὴν ὥραν
ποῦ σ' εἶδασι τὰ μάτια μου καὶ τί θὰ γίνω τώρα.

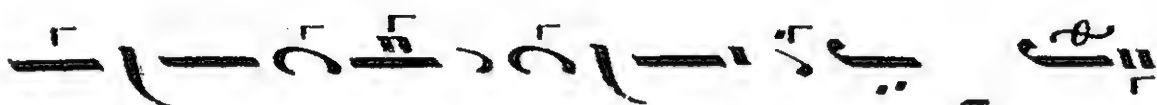
σ' ἀγάπουνά ποῦ 'πέθαινα κι' ὅμνυα στ' ὄνομά σου
μὰ τώρα σ' ἐσυχάθηκα μὲ τὰ φερσήματά του.

Τὰ παρόντα νεώτερα τονισθέντα κατὰ τὸ ἔτος 1870.

Εἰς ἥχον $\overset{\text{L}}{\underset{\text{q}}{\text{q}}}$ πα. ϕ $\overset{\text{L}}{\text{χ}}$

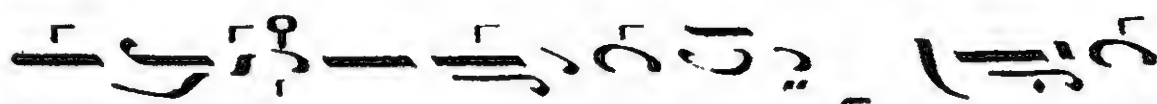
Κυ υ υ πα ρη σά κη πα-

ρη σά α κι μ' ἄψι λὸ $\overset{\text{π}}{\underset{\text{q}}{\text{q}}}$ κη-

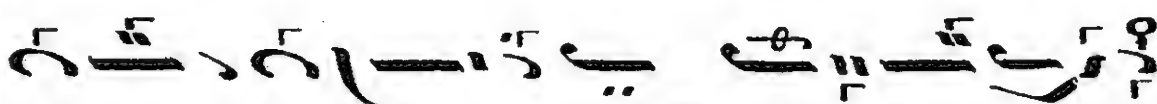
η πα κη πα ρη σά κι μου 'ψυ λὸ ο

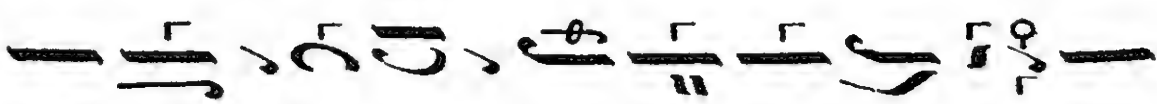
μέ τή ἦν ψη λή σου μέ ση $\overset{\text{π}}{\underset{\text{q}}{\text{q}}}$ ὅ-

ὅ ὅ ποιός μοῦ 'πεῖ εἰ ὅ ποιός μοῦ 'πεῖ

εἶ νὰ σ' ἄρ νη σθῶ $\overset{\text{π}}{\underset{\text{q}}{\text{q}}}$ ὅ ο ποιο

ος μοῦ 'πεῖ νὰ σ' ἄρ νη σθῶ ἦ γλῶ ωσ-

σα του νὰ πέ ση.

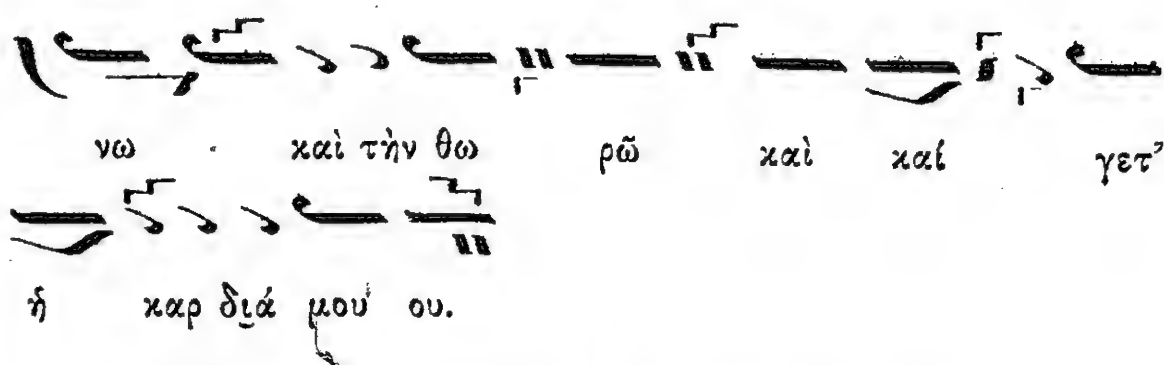
Μῆλο μὴ μαραΐνεσαι μὴ χάνεις τὴν μορφὴν σου
κι' ἄλλην ἀγάπη δὲν κρατῶ παρὰ τὴν ἐδικήν σου.

ὦ οὐρανὲ παρακαλῶ καμέμ' αὐτὴν τὴν χάριν
αὐτὴν τὴν νέαν π' ἀγαπῶ ἄλλος νὰ μὴν τὴν πάρῃ·

τ' ἄστρον τσ' αὐγῆς τὸ λαμπερὸν σοῦ ἰμοιάζει γιασιμί μου
κι' ὅταν σέ βλέπω ἄνεσιν λαμβάνει ἡ ψυχὴ μου

*Ηχος δὲ δι. α χ

 Ἄ μὰν ἄ μὰ αν ἄ γὰ πη

 εἶ χα κ' ἔ χα σα α ζ α

 γὰ α πη εἶ χα κι' ἔ χα σα α

 πτήν ην ἄ μέ λει άν μου ου δ' ε-

 δ' α α ε δ' α περ νῶ ω

 καὶ τὴν θω ρῶ ω ζ ε δ' α α περ-

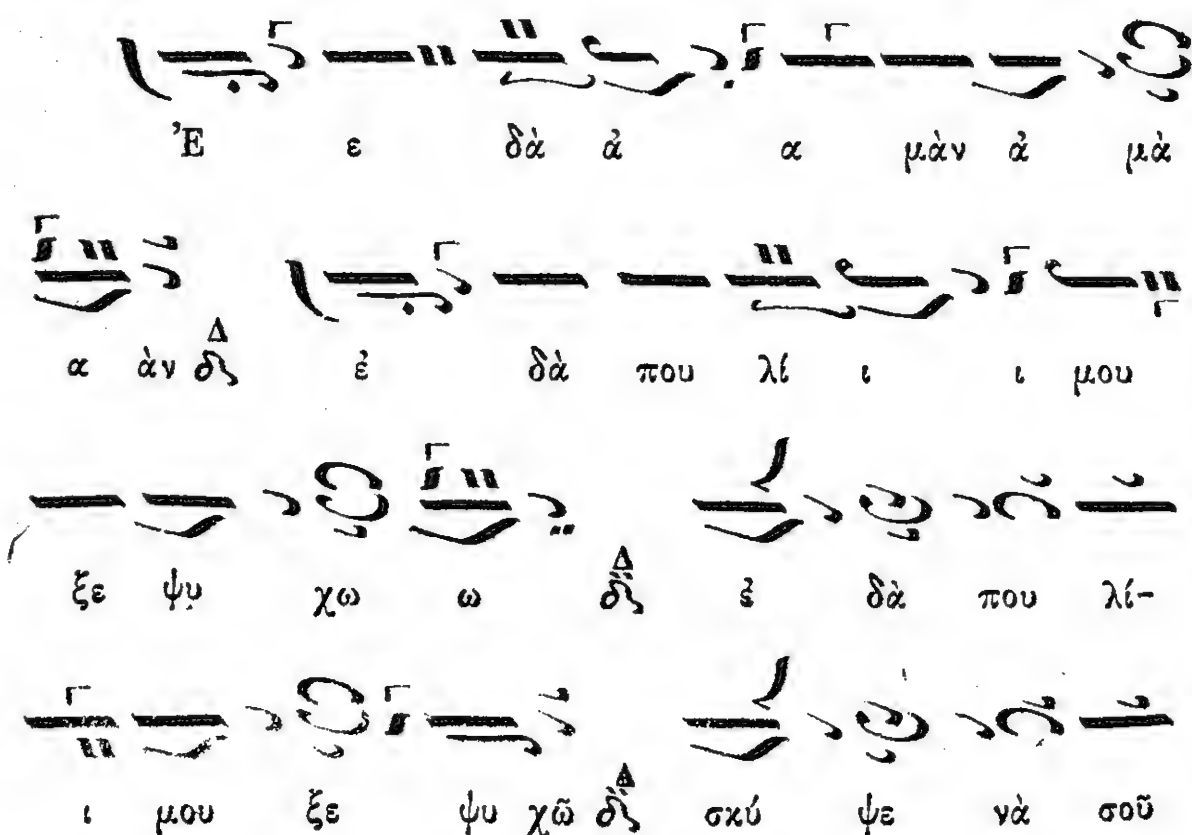

Ἀνάμεσα 'ς τὰ γιασιμιὰ ἀνοίξασι τὰ ρόδα
ἐχόλιας' ἡ ἀγάπη μου καὶ τί θὰ γείνω τώρα·

ἐκείνη εἶχα ἐγλετζέ μεγάλην συντροφίαν
κ' ἐδὰ 'πεσα ὁ ρίζικος σ' ἐτζὰ μελαγχολίαν·

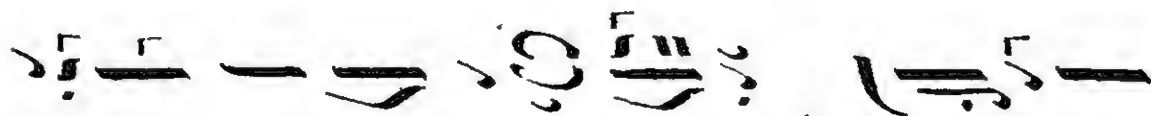
σκάσε καρδιά μου πλάνταξε γίνου χίλια κομμάτια
πράματα ποῦ δὲν ἤλπιζα εἶδαν τὰ διό μου μάτια.

Εἰς ἤχον δὲ Δι. α λ

ου 'μι ι λή η σω δ' πλη η σί-

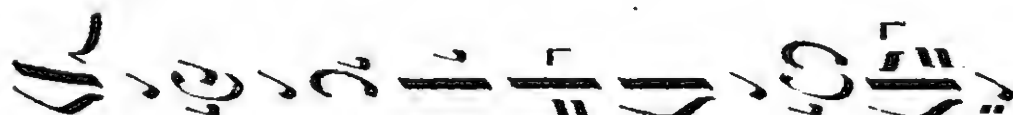
ι α μ'αν α μ'α αν δ' πλη σί-

α σε ε τ'α χεί λη σου ου ου δ'

πλη η σί α σε ε τ'α χεί λη σου δ'

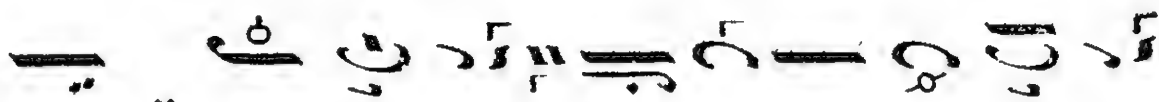

ν'α τ'α γλυ κο ο φι λή η σω.

Σ'αν ἀποθάνω κι' ἡ ψυχὴ μ' εὐγῇ ἀπὸ τὸ σῶμα
 τὰ δυό μου χέρια σταύρωσε καὶ φίλιε με 'ς τὸ στόμα.
 τὸ 'να σου χέρι ἂν κρατῶ ὅταν θὰ βγ' ἡ ψυχὴ μου
 θὰ καταβῇ χαρούμενον 'ς τὸν ἄδην τὸ κορμὶ μου.
 ἕνα κορμὶ χρωστῶ τῆς γῆς τ' ἀγγέλου τὴν ψυχὴν μου
 πολλαῖς μανάδες κλάψανε ἄς κλαύσῃ κ' ἰδική μου.

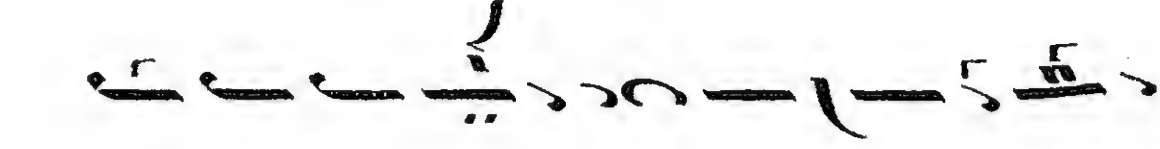
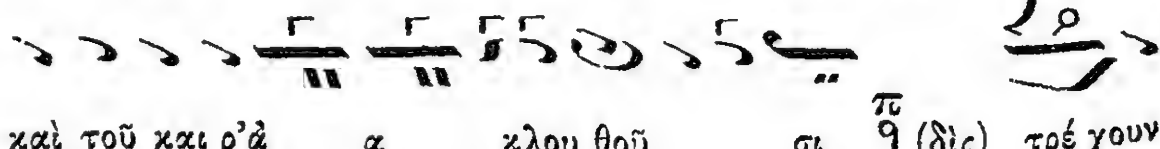
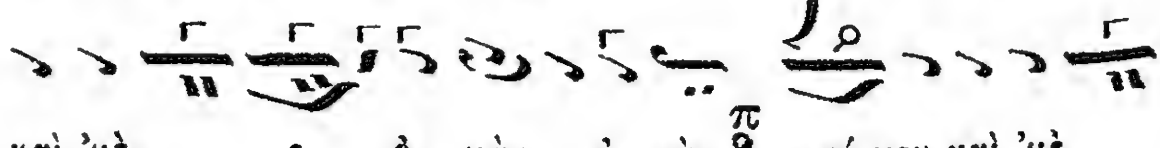
Εἰς ἤχον $\frac{\lambda}{\pi}$ πα. χ

'Η θε λα α ν'α 'μουν εὖ μορ-

 φος ^χ νὰ 'μουν καὶ πα α λι κά α

 ρι ^π (δὲς) τρα γου δι στῇ ης καὶ χο ρε

 ευ τῆς ^χ δέν ἦ θε ελ α ἄλ λην

 χά α ριν.

Ἦθελα ν' ἀστρονόμηζα μέσ' τὰ ματόφρυδά σου
 νὰ ἔβλεπα ποῖδες σέ ἀγαπᾶ καὶ ποῖο ἔχεις ἔς τὴν καρδίαν σου·
 ἤθελα νὰ ἔμουν ἄγγελος νὰ περπατῶ μαζὶ σοῦ
 νὰ ἴδῃ ἂν ἀγαπᾶς κιανεὶ νὰ πάρω τὴν ψυχὴν σου·
 ὥς εἶν' ἡ μαύρη θάλασσα ποῦ ἔχει μπλάβο τὸ κύμα
 ἐτζὰ καὶ σ' ἂν δέν μ' ἀγαπᾶς θὰ ἔχεις μεγάλο κρίμα.

Εἰς ἤχον ^λ ^π ^π πα ρ χ

 Ὡς τρέ χου σι τ'ὰ νέ φα λα α

 καὶ τοῦ καὶ ρ'ὰ α κλου τοῦ σι ^π ^π (δὲς) τρέ χουν

 καὶ ἔμ ε ἄ μὰν ἄ μὰν ^π ^π τρέ χου καὶ ἔμ

ε τὰ μά τιά μου ^π9 τρέ χουν καὶ ἔμὲ τὰ μά-

τια μου ου ὅ ταν σοῦ θυ υ μη-

θοῦ ου σι.

Ἄ μύ γδα λο ^π9 ον ἐ τσά κι σα ^π9 καὶ

μέ σα σέ ε ζω γρά ρι ι σα.

Ἄφοῦ σέ ὑστερήθηκα δάκρυα πλήθος χύνω

κι' ἀκόμη περισσότερον ἀπ' τὸ νερὸν ποῦ πίνω·

σὰν ποταμὸς τὰ δάκρυα μου
τρέχουσι' ἀπὸ τὰ μάτια μου.

Μὲ πλήγωσες μέσ' τὴν καρδιὰν κοντεύω ν' ἀποθάνω

τὸ γιατρικόν μου εἶσαι σὺ καὶ σὰν σ' ἰδῶ θὰ γιάνω

εἶσαι γιατρὸς μὴν ἀρνηθεῖς
νὰ μὲ γιατρεύσης παρευθύς.

ὦ! κι' ἄς ἀνταμονώμεθα μίαν ἡμέραν μόνον

νὰ σοῦ ἔλεγα τὰ πάθη μου καὶ τῆς καρδιᾶς τὸν πόνον

σὺ ἔσαι τ' ἀθάνατο νερὸ

δός μου νὰ πιῶ νὰ γιατρευθῶ.

Ἄφοῦ σέ ὑστερήθηκα τρέχουν τὰ δάκρυά μου

καὶ ἔσάν καμίν' ἐπτάφλογον καίεται ἡ καρδιά μου

ἔλα νὰ σβύσης τὴν φωτιὰν ποῦ μ' ἀναψες μέσ' τὴν καρδιάν.

Χορὸς καλούμενος πενταζάλης (πεντεβήματος) ἤτοι τρία βήματα ἔμπροσθεν καὶ δύο ὀπίσθεν.

Εἰς ἤχον $\frac{\lambda}{\pi}$ ω πα ω χ

Ἄ χι ἄ χι ἄ χι ἄ χι

ταμ πούρη μου καὶ λι ρα τζή για τί με λαγ χο-

λεῖ ται π ἄχι ἄχι ἄ ἄχ

ἄχ ἄ καὶ σεις ἡ μι κρο κο πε λῖες για τί δὲν

τρα γου δά τε.

Ἡ ὥρα βιάζει καὶ περνᾷ κ' αἰῶνια διαβαίνει
καὶ ἡ νεότης μας γυρνᾷ καὶ μάταια πηγαίνει.

για δὲς τὸ ἄνθος ποῦ ἀνθεῖ πῶς τὸ καταπατοῦμεν
τάχατες ἄλλονε καιρὸν καλλήτερον θὰ βροῦμεν.

ἄς πᾶν ἡ λύπαις 'ς τὸ καλὸ ἄς πάνε κι' ἡ φροντίδαις
ἄς πᾶν νὰ πέσουν 'ς τὸν γιᾶλὸν κ' ὅς' ἔχουνε ἐλπίδαις.

ἡμεῖς νὰ μεσθ' ἐλεύθεροι εἰς-μίαν τέτοIAN ὥραν
νὰ πιοῦμεν νὰ χορεύσωμεν καὶ νὰ χαροῦμεν τώρα.

Ἄτερος.

Εἰς ἤχον λ δ νη. $\underline{\quad}$ ω λ

Εἰσαι κοντὴ κον τοῦ τζι κη ἴσαν τὴν τριάν τα-

φυ λού λα δ ϵ χεις δυὸ μάτια εὐ μορ φα μαῦ-

ρα ἴσαν τὴν εἰ λού λα.

 δ

Εἰσαι κοντὴ κον τοῦ τζι κη ἴστην τσέπηνμου

σέ βά νω δ κι' ἄν μιὰν φο ρὰν ἴστην πλα πω σὰν ἄν

πέ σης κι' ἄς σέ πιά νω.

Εἶσαι κοντὴ ἴσαν κόπανος χοντρή ἴσαν μιὰ βαρέλα
ἀλήθεια πέρν' τὸ στόμα σου μιὰ λίτρα φαρμαλέλα.

ὁμορφο ποῦς' ὁμορφωνιὰ ἔχεις καὶ ἓνα μπόϊ
χοντρή ἴσαν τὸν χερόμυλο βαρὲ ἴσαν τὸ μιγόμι. (α)

Θὲ νὰ σὲ κάμω νὰ γενῆς ἴσαν μιὰ κλωστή μετὰξι
ἴπ' ὅτι κι' ἄν ἔχ' ἡ μάνα σου ἴς τοὺς ἄγιους νὰ τὸ τάξη.

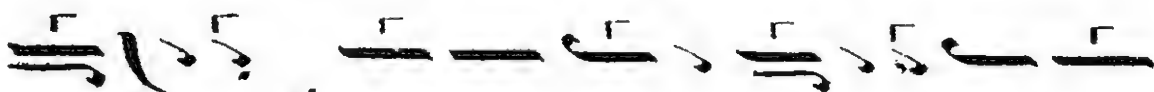
(α) Φορτίον ἑνὸς ὄνου.

Χορός σουστα καλούμενος.

Εἰς ἤχον ᾠὴ Γα. ϕ χ

Ἔνα που λὰ κι ἄγα πῶ ποῦ ἔναι μαυρο-

φρυ δά το κι' ἔχει μα τὰ κῖα γαλα νὰ κορ-

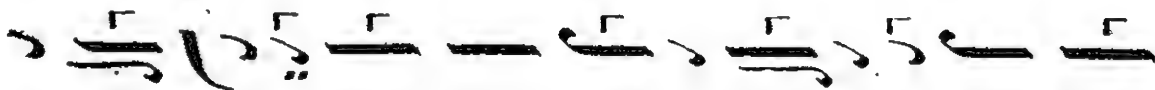

μά κι ντε λι κά το.

αἰ

Ἄπ' ὁ λα τὰ πε τού με να ὁ ψύ λος

ἔχει χάριν μέσ' τὰ βυζὰ τῶν κοπελιῶν πά-

ει καὶ σο λα τζάρι.

Ἀσπάλαθε τί με κεντᾶς καὶ βάτε τί ἔγκυλώνεις
ἐχεῖ ποῦ δέν σέ θέλουσι τί πᾶς καὶ ξεφυτρώνεις.

δέν ἔτυχε ποτὲ νὰ ὀῆς πῶς τρώγει φίδι φύλλο
ἐτζὰ δαγκάν' ὁ νιὸς τῇ νιᾶν ἄν ἄρρωστος τὸ μῆλο.

ἔμαθα ἄγὼ τὸν ταμπουρά ἔμαθα καὶ τὴν λύρα
χαρᾶς τὴν ὁποῦ μ' ἀγαπᾷ γιὰ θὰ ἔχει καλὴ μοῖρα.

ἔπαρε τὴν ῥοκούλα σου κ' ἔλα τὸ φράκτη φράκτη (α)
κι' ἂν σ' ἐρωτήσ' ἡ μάνα σου πὲς ἔχασες τ' ἀρδᾶκτι.

(α) Περιτελίσμα τοῦ περιβολίου ἢ ἀμπελῶνος.

Ἐτερον εἰς ἡγόν $\frac{\lambda}{\pi} \ddot{q}$ κα. φ 7

Г 9 Г 15 - Г 20 Г 21

٥- ٦- ٧- ٨- ٩-

١٥٥٠

29

پہلے سے پہلے

یہ ہے۔

Ἀνάθεμα τὰ μάτια σου ὅσ' ἂν τὰ ἄχρ' αἰσθημένα
ὄντας περὶ καὶ βλέπωτα νὰ εἶναι χαμηλωμένα.

ἀνάθεμα τὴν κατηφιᾶ καὶ τὸ πολὺ κακοῦρι
ποῦ ᾗχάλασε τῆς κοπελιᾶς τὴν ὁμορφὴν τῆς μούρης.

• ἀνάθεμα τὸν ἔρωτα καὶ ὅποιος τὸν χάμει φίλο
καὶ ὅποιος τὸν ἐμπιστεύεται τὸν ἄπονον τὸν σκύλον.

Τὰ παρόντα ἐκ τῶν τοῦ κ. Παύλου Γ. Βλαστοῦ Κρητὸς εἰς ἀνά-
μνησιν τῆς συνοδευούσης ἡμᾶς παλαιᾶς φιλίας.

Εἰς ἤχον $\lambda \pi \delta \lambda$ νη ω λ

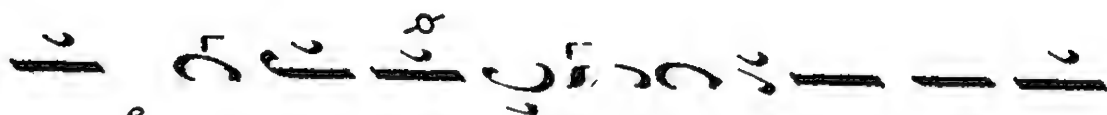
Λέ γω το ο ἴω ω ποῦ

λά κι μου ου ου λ λέ γω το

ἴω ω πῶ ως ᾶ γα πῶ ω.

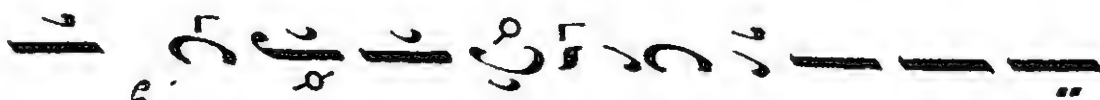
ω λ λέ γω το ἴω πῶς ᾶ α γα πῶ λ

μά ὅς δὲν τὸ πι στε εὐ εἰς λ καὶ με α

αὐ τὸ ο ποῦ λά κι μου ου

ου λ καὶ με αὐ τὸ ο μοῦ φαί αι γε ται λ

νά σχο τω ὅς γη ρε εὐ εἰς.

Μεγάλην κακοπάθειαν καὶ τρομερὰν παιδείαν
τραβῶ ἐγὼ γιὰ λόγου σου μὰ 'σὺ δὲν ἔχεις χρεῖαν·

νὰ τὸ "ξευρα πῶς μ' ἀγαπᾷς ὡς σ' ἀγαπῶ πουλί μου
δὲν ἤθελ' ἄλλον ἄγγελον νὰ πάρῃ τὴν ψυχὴν μου.

Ἦχος ξ σου. $\bar{\lambda}$

Σοῦ εἶ πα 'γὼ που λά κι μου

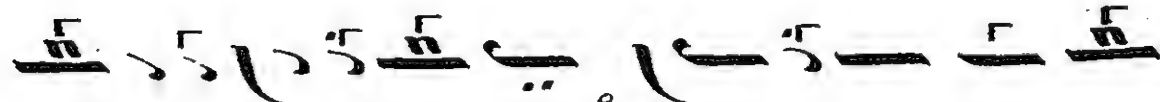
σοῦ εἶ πα πῶ ὡς ὦ στε νὰ ζῶ π 9

δὲν κά μν' ἄλ λην ἂ γὰ πην ξ λ για λέ-

λι λέ λι για λέ λι π 9 δὲν κά μν' ἄλ-

λην ἂ γὰ α πην ξ λ κι' ἄς τυ ραν νεῖ-

εἶ- που λά κι μου π 9 κι' ἄς τυ ραν νεῖ

εἶ ται τὸ κορ μί π 9 'ς τὰ ε δι κά σευ

κά αλ λη ^ε για λέ λι λε λι για

λέ λι 'ςτὰ ἐ δι κά σου κά αλ λη.

Ἐρώτησε τὰ μάτια σου κ' ἐλπίζω νὰ σοῦ 'ποῦνε
πόσαις σαῖταις στέλλουνε 'ςτὸ στῆθος καὶ τρυποῦνε·

ἔαν τὸ λεμόνι κίτρινο μ' ἔκαμ' ὁ ἔρωτάς σου
καὶ ἔχω καὶ τὰ λόγια σου καὶ τὰ πεισματικά σου·

τί ἀνυπόφορη φωτιά, τί ἀναμμένη λόγχη,
τὸ νὰ σοῦ λέγω χάνομαι καὶ 'σένα νὰ μὴ κόφτει. (α)

Εἰς ἤχον $\frac{\lambda}{\pi}$ ᾗ πα. φ χ

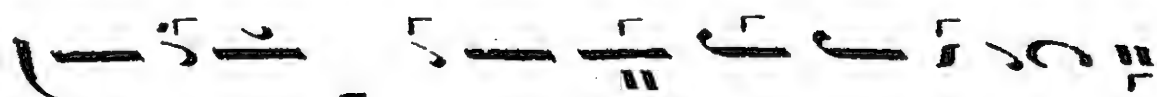
Βα α α- που λά κι μου βα σι-

ι λισ σα ³σαι μά τια μου ^π9 βα α-

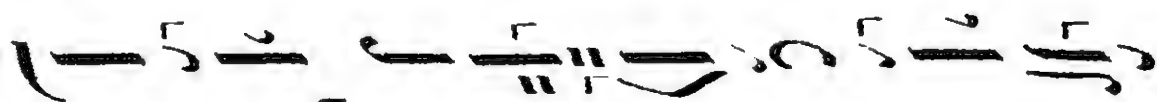
σί λισ ι σα ³σαι μά τια μου ου μέ σα 'ςτὰ

κο ρι τσά κια ^π9 τὸ ο ο που-

(α) Νὰ μὴ μέλῃ.

λά κι μου ^π9 τὸ στῆ ἡ θός μου τὸ

πλή γω σαν ^π9 τὸ ο στῆ θο ος μου τὸ πλή-

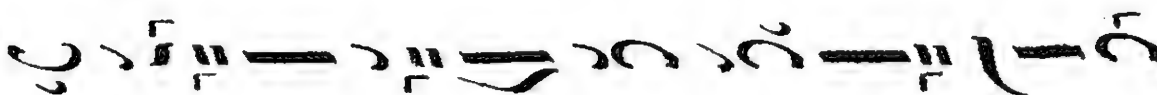
γω σα αν τὰ μαῦ ρα σου μα τὰ κια. ^π9

Τὰ μάτια σου κυρία μου μιὰ σαϊτιὰ με δίδουν
μέσα 'ς τὰ φύλλα τῆς καρδιᾶς καὶ 'σάν νεκρὸν μ' ἀφίνουν·
τὰ μάτια σου ἦτον ἀρχὴ ποῦ μ' ἔκαμαν τὸ νεῦμα
κ' ἐπῆραν ἀπὸ 'πάνω μου ψυχὴν ζωὴν καὶ πνεῦμα·
τὰ μάτια σου τὰ εὐμορφα ὅταν τὰ χαμηλώνεις
σ' ἐσένα δίδουν εὐμορφιὰν μὰ 'μένα θανατώνεις·
αὐτὰ τὰ μάτια τὰ γλυκὰ καὶ ἡ λιγνὴ σου μέση
μ' αὐτὰ ἐσὺ ἐβάρθηκες διὰ νὰ με παιδεύσης.

Εἰς ἤχον δ' Δι. α λ

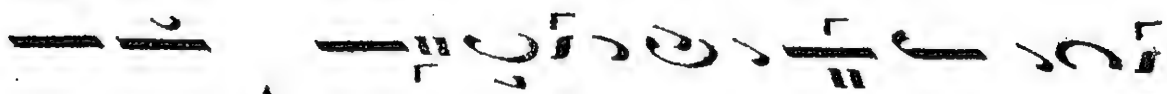
Με ε- που λά α κι μου ^λ με-

λαγ χρι ι νή η μου κή πε ε

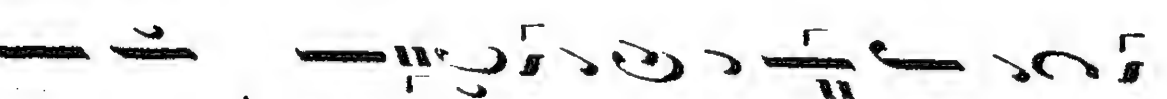
ρη ^λ με λαγ χρι νή η η μου κή η

 πε ρη δά φνη μου μυ υ ρι σμέ-

 έ νη δώ ω που λά κι μου

 ός τις σέ σφι ι κτ'άγ κα , λια

 ά σθη ός τις σέ σφι ι κτ'άγ κα α , α-

 λια σθη ός πο τέ δέν ά α πο θαί-

 αί αι νει.

Άσπρο εἶναι τὸ γιασιμὶ μέσα ᾽ς ταῖς πρασινάδαις
 μελαγχρινὸν τὸ τέρι μου μὰ ἔχει νοστιμάδαις.

μελαγχρινό μου πρόσωπο μέ ταῖς ἐλιαῖς γεμάτο
 ᾽σάν κίτρο εἶσαι ὀρρερό καὶ ᾽σάν ἀπ'δ' ἀφράτο.

ἐμένα ἢ ἀγάπη μου σέρνει μελαγχρινάδα
 γιὰτ' ἔχει ᾽λιά ᾽ς τὸ μάγουλο ᾽ς τὰ χεῖλη τὴν γλυκάδα.

Εἰς ἦχον δὲ Δι α γ

θά λα σα ἄ μα αν ἄ μάνδ^Δ· θά-

λασσα γί ι νου τα α πει νή^Δ δ^Δ

θά α λασ σα γί νου τα πει νή θά λασ-

σα γί ι νου μέ λι δ^Δ θά α λασ σα

μά αν ἄ μάνδ^Δ θά λασ σα γί ι νου

κρυò ο νε ρὸν δ^Δ θά λασ σα γί νου

κρυò νε ρὸν νά πί νουν οἱ ἄγ γέ λοι.

Θάλασσα τὸ τεράκι μου ἐπάνω σου κοιμᾶται
καὶ σιγανὰ τὰ κύματα ἵνατι πολὺ φοβᾶται.

θάλασσα τί σοῦ ἔπταισα κ' ἤλθες νὰ με μαγεύσης
κ' ἐπῆρες τὴν ἀγάπην μου νὰ τὴν ἐταξιδεύσης.

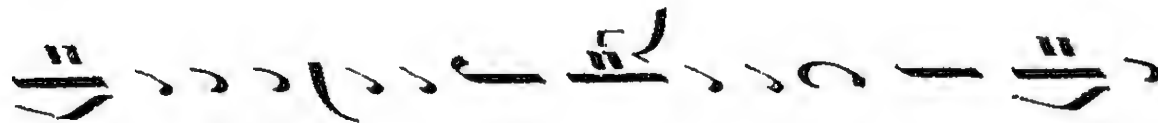
ὦ θάλασσά μου οὐρανιὰ καὶ κύμα μου γαλάζοι
φέρε μου τὴν ἀγάπην μου νὰ μὴν ἀνεστενάζω.

Εἰς ἤχον $\lambda\ddot{a}$ πα. ρ λ

Ὁδὲν θέ ε που λά α κι μου δὲν θέ ε-

λω πιὸ νὰ σ'ὰ α γα πῶ λ δὲν θέ λω

πιὸ ο νὰ σ'ὰ γα πῶ ω οὐ τε νὰ μ'ὰ α γα-

ποῦ σι π μόν' θέ ε που λά α κι μου μονθέ ε λω νὰ μ αι 'λεῦ θε ρος λ μού' θέ-λω νὰ μ αι 'λεῦ θε ρος νὰ μὲ πα ρα-

α κα λοῦ σι.

Ἔλα καλή μου ὄρεξις καὶ νεῦ μου 'ς τὸ κεφάλι
ν' ἀνοίξω τὴν καρδοῦλαν μου νὰ τραγουδήσω πάλιν.

ἤθελά το ν' ἀπέθαινα μ' ὁ χάρος νὰ κοιμᾶται
καὶ πάλιν νὰ ἀναστηθῶ νὰ διῶ ποιὸς μὲ λυπᾶται.

Θὰ ἀναβῶ 'ς τὸν οὐρανὸν νὰ λάμψω 'σάν φεγγάρι
νὰ κάψω τὴν καρδοῦλα τῆς 'κεινῆς προῦ δὲν μὲ πάρῃ

Εἰς ἤχον $\lambda\eta$ πα. ρ λ

Ἰ ε ε δες τὰ ἄ- που λά κι

μου ου ε ε δες τὰ ἄν θη

τοῦ Μα γιοῦ ου ν δ ε ε ε δες τὰ

ἄν θη τοῦ οῦ Μα γιοῦ ου ου ου

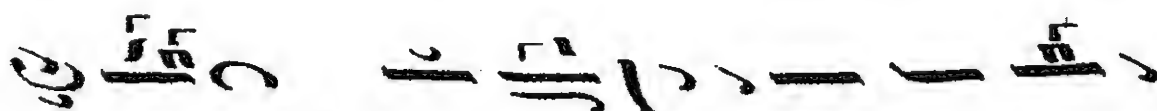
πό σον ον γλυχο ο μυ ρί ζουν π κ' ἥ

η πρα σι νά- που λά κι μου ου

κ' ἥ η πρα σι νά δες ἥ τερ-

πναί ν αῖς δ κ' ἥ ἥ πρα σι νά α-

δες ἥ η η τερ πναι αι αι αῖς πό-

σο ον τήν γη ἦν μυ ρί ζουν.

Ἐτζί καὶ τὸ κορμάκι σου ἢ χάραις τὸ στολίζουν
καὶ φυσικὰ χαρίσματα ἐκείναις σοῦ χαρίζουν.

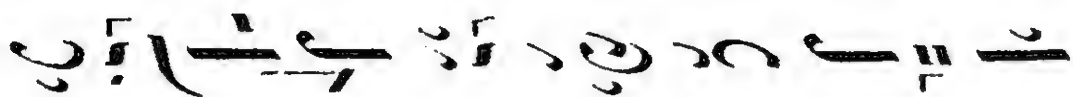
λάμπει καὶ εὐτρεπίζει σε τὸ πρόσωπόν σου τ' ἄσπρον
λουλουδι τῆς ἀνοίξεως κι' αὐγερινοῦ τὸ ἄστρον.

ἀνάμεσα ς τὰ φρύδια σου κ' ἐπάνω 'ς τὴν ἐλῆάν σου
κάθετ' ἓνα χρυσὸ πουλὶ καὶ γράφει τ' ὄνομά σου.

Εἰς ἤχον $\lambda \pi$ ᾧ πα. ρ χ

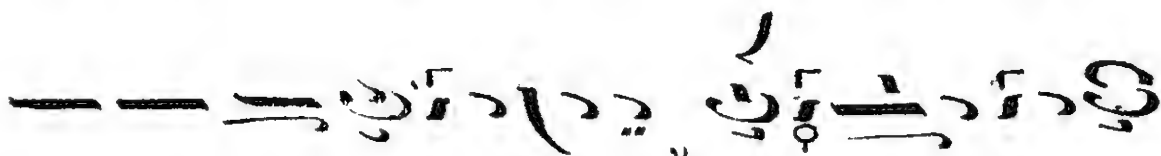
θε ε ἄ που λά κι μου ου

θε ε ἄ μου καὶ αἰ λυ πῆ σου με χ

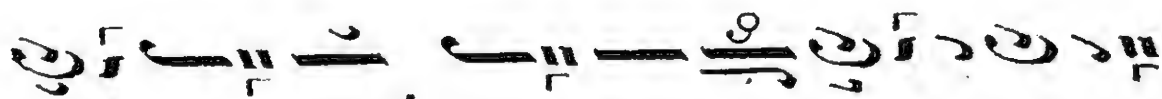
θε ἄ μου καὶ λυ πῆ σου με ε ε ε

γὰρ σὲ τὸν νοῦν μου χάνω δὲ καὶ αἰ ἔγω που-

λά κι μου ου καὶ ἔγω γὰρ τὴν ἀ-

γά πην σου καὶ ἔγω γὰρ τὴν ἀγάπην

σου ου ου ζον τεύ ω ν' ἀποθάνω.

Ψυχὴ μ' ὁπότεν σ' ὁμιλῶ κι' ὅταν σοῦ ῥοζωνάρω
 κείνην τὴν ὥραν δὲν δειλιῶ ἄνθρωπον μήτε χάρον·
 σπλάγχνα, καρδιὰ, πνεῦμα καὶ νοῦν καὶ ὅλα μου τὰ μέλη
 ἐξαφνικὰ τὰ πλήγωσε με τὰ σκληρὰ της βέλη·
 ἐκείνη ὁποῦ μ' ἔκαμε ἀγάπη νὰ γνωρίσω
 καὶ χωρὶς ἑκείνην δὲν ἔμπορῶ εἰς τὸ ἐξῆς νὰ ζήσω.

Εἰς ἤχον π^{λ} πα. χ

Σὰν ἀνμά-που λάα κι μου π

σὰν μάθης πῶς ἀπέεθα να π

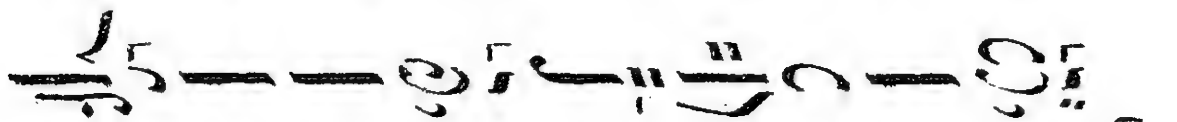
σὰν μάθης πῶς ἀπέεθα-

να α λυ πή σου με ε λι γά-

κι ^π τὰ α λό- που λά α κι μου ^π

τὰ α λό για ὅ που σοῦ ου ἄλε γα ^π

τὰ λό ο για ὅ που σοῦ ἄλε-

γα α μέσ' τὴν καρ διὰν νὰ γρά ψης.

Γιὰ νὰ μὴν ἔχης ἀφορμὴν εἰς σέ καιρὸν κἀνένα
τὰ ὅσα ὁμιλήσαμεν νὰ ἦναι ξεχασμένα.

για ὅδε πῶς με ἐπλήγωσες κ' ἔχω θανάτου πόνον
ὁποῦ κἀν δέν σέ ἠγάπηκα παρ' ἓνα μῆνα μόνον.

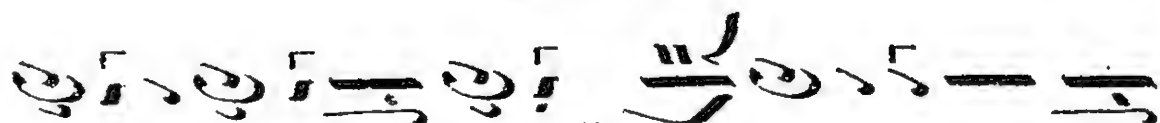
καὶ κινδυνεύω νὰ χαθῶ μὰ ἡ ψυχὴ δέν βγαίνει
παρ' ἀπὸ τὰ χεῖλάκι σου ἀπόκρισιν προσμένει.

λυπήσου τὴν τὴν νιότην μου ὁποῦ γιὰ σέ τὴν χάνω
καὶ πῶς ἂν δέν σέ πανδρευθῶ ἄφευκτα θ' ἀποθάνω.

Εἰς ἦχον βαρὺν Γα ϕ ^λ

Που λά α κι μου σὴ με ρον

 ἡ ἄ γά πη μου ^ν δὲ σή η η με ρον

 ἡ ἄ γά πη ^ν δὲ μου ου μοῦ εἶ πε κα λη-

 μέ ρα ^ν δὲ που λά α κι μου καὶ

 μετ' ἐ κεί νην τὴν χα ρὰν ^ν δὲ καὶ αι

 με ἐ κεί νην τὴν χα ^ν δὲ ρὰ αν ἔβ γα-

 λα τὴν ἡ μέ ραν.

Τί περισσότερη χαρὰ θέλει νὰ 'δ' ἡ καρδιά μου
 ὅταν σὲ βλέπω νοῦρι μου νὰ ᾄσαι 'ς τὴν συντροφιάν μου;
 σήμερον ἀγαλλίασιν 'ς τὸ σῶμα μου ἡσθάνθην
 καὶ ἔρριψα τοὺς στεναγμοὺς 'ς τῆς θάλασσας τὰ βάθη.
 καρδιὰ μέ δεκ' ὀκτῶ κλειδιὰ ποῦ σ' εἶχα κλειδωμένη
 ἀνοιξε πέξαι γέλασε ὡς ἦσουν μαθημένη.

ΡΩΣΙΚΑ

Πχρος π̣̣ πα. φ χ

Στε νά ξα τε τριαν τά φυλ λα α στε-

νά ξα τε μυρ σί ι νες λ̣̣ δα κρύ στε κ̣̣ποι σύ-

δεν δροι χ και κλαύ σα τε σσι ρήναις.

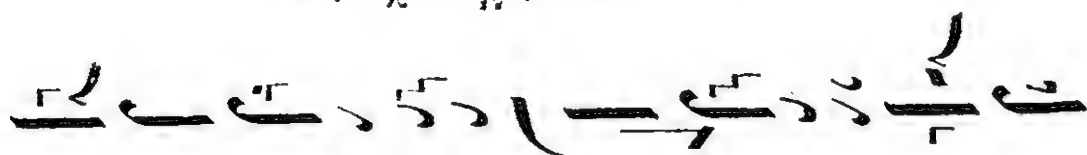
■ Ἐσβύσθηκ' ἡ ἀγάπη μου ἐχάθηκε τὸ φῶς μου
 κι' ὁ ἥλιος ἐσκοτείνισσε κ' ἐμαύρισεν ἐμπρός μου·
 μαυροφορέστε νάρκισσοι μαυροφορέστε κρίνοι
 καὶ κάθε ἄνθος δάκρυα βροχαῖς ποτάμ' ἄς χύνη·
 ὁ θάνατος ὁ ἄγριος ποῦ αἵματα βυζάνει
 μ' ἐθέρισε τὸ ἄνθος μου μὲ τὸ σκληρὸ δρεπάνι.

ὀρφανεμένε μ' ἔρωτα ποῦ εἶχες τὸ κοντάρι
ποῦ ἦτον ἡ σαίταις σου ποῦ τ' ἄχαρο δοξάρι·

ἡ χάραις ἐνεκρώθηκαν νεκρώθηκαν τὰ κάλλη
ἡ μαράνθηκαν τὰ θέλγητρα ζωὴ δὲν μ' ἔμειν' ἄλλη·

ζωὴ δὲν μὲ ἀπόμεινε παρὰ οἱ στεναγμοί μου
τὸ ἄχ! τὸ βάχ! τὰ δάκρυα κ' οἱ φλογεροὶ καῦμοί μου.

Εἰς ἦχον $\frac{\lambda\eta}{\pi}\eta$ πζ. ρ χ

Γα ζέ ταις δι' ἐ μέ ε να πρέ πει

πρέ πει νὰ τυ πω θοῦν η πῶς ἔβρε θη νέ-

ος κό σμος καὶ νὰ καὶ νὰ δι α δο θοῦν.

Ὁ τύραννός του εἶναι ἡ τύχη μ' ἡ σκληρὰ
τ' ἀποτελέσματα του μικρὰ καὶ λυπηρὰ·

ἡ ἀστροπελέκια ρίπτει δεινὰ πολλαῖς φοραῖς
ἀπὸ παντοῦ φουρτούναις, πίκραις καὶ συμφοραῖς·

καὶ ἡ βροχαῖς του εἶναι δεινῶν κατακλυσμοὶ
πάθη δεινὰ ἔς τὸ σῶμα φθοραῖς καὶ ἀφανισμοί·

καὶ τ' οὐρανοῦ ἐτούτα τὰ μύρια δεινὰ
τὰ ἔχω ἔγω κ' ἡ γῆ του ὅλα παντοτεινά·

ρίζωνουν τὸν χειμῶνα δένδρ' ἀναστεναγμῶν
τὴν ἀνοιξιν ἀνθίζουν λουλούδια τῶν καῦμῶν·

τὸ καλοκαῖρι φθάνουν καὶ οἱ καρποὶ τοῦ ἄχ
 ᾿ς τὸ ῥίγος τί ἐλπίζεις βέβαια ἓνα βάχ!

καὶ ὅταν εἰς τοιαύτας βροντὰς κατακλυσμοὺς
 ὄντως ἀπελπισίας φοβοῦμαι τοὺς καῦμούς.

Εἰς ἤχον $\pi \overset{\lambda}{\curvearrowright}$ πα. ϕ χ

Πέ; με καρδιάμ' ποῦ εἶσαι $\overset{\chi}{\curvearrowright}$ να πα- να πα-

ρη γο ρη θῶ $\overset{\pi}{\phi}$ ᾿ς τὸ ο στη η- ᾿ς τὸ στη θος δέν

σ' εὐρίσκω $\overset{\chi}{\curvearrowright}$ καὶ θε καὶ θε να τρελ λα θῶ.

Τὸ χάλι σου δέν ἔξέρω καὶ πῶς ἐσὺ περνᾷς,
 ποῦ βρίσκεσαι τί κάμνεις γιὰτὶ δέν μοῦ μηνᾷς.

τὰ σπλάγχνα μου κοιτάζω καὶ βλέπ' ἀντὶ καρδιᾶ
 μίαν μεγάλην φλόγα κι' ἀνάπτει ᾿σαν φωτιά.

καρδιᾶ σ' ἐμέ δέν στέκει μόν' φλόγα δυνατὴ
 πῶς ἔστερξες να γένη ἡ ἀλλαγὴ αὐτή.

λοιπὸν παρηγορήσου εὐκόλα μὴ ξεχνᾷς
 ὁ ἔρως σοῦ τὴν πῆρε καὶ μὴν ἀδημονᾷς.

Εἰς ἤχον $\lambda \delta \lambda$ νη ω χ

Στο χά ζο μαι καὶ ἄ πο ρῶ δλ 'ς τήν το ρι-

νήν φι λί αν π η δ που 'ς τὸ στό μα

στέ κε ται καὶ ὅ χι 'ς τήν καρ δί ι αν.

Ὑπόσχεσαι βλέπει πολλαῖς μυρίαις τῆς φιλίας
καὶ πλῆθος λόγων ἄληθῶς ὅμως μέ πανουργίας·
ταξίματα νὰ μένουσιν οἱ φίλοι ὡς τὸ τέλος
ἀχώριστοι τέτοιας λογῆς ὡσὰν νὰ ᾔν' ἐν μέλος·
νὰ 'δῇ τινὰς μέ προσοχὴν τί φρικτοὺς ὄρκους κάμνουν
ἰφράτι μέ ὑπερβολὴν καὶ τὴν ψυχὴν των χάνουν·
τοιούτοι εἶν' ἀληθινὰ οἱ τωρινοὶ οἱ φίλοι
'σὰν ζάχαρ' εἶν' τὰ λόγια των ποῦ ἔχουν εἰς τὰ χεῖλη·
ὅθεν αὐτὰ ὁ φρόνιμος πρέπει νὰ τὰ κοιτάζη
καὶ τὴν καρδιὰν τοῦ φίλου του καλὰ νὰ ἐξετάζη·
ἂν δὲ τὴν συμβουλὴν αὐτὴν χάνεις δὲν τὴν ψηφίσει
ἐξάπαντος ἀνωφελῶς θέλει μετανοήσει.

Εἰς ἤχον $\lambda \delta \lambda$ νη σ χ

Νέ οι νέ αις ὅ σοι εἶ σθαι τί τὸν ξ ρω-

τα φο βῆ σθαι Δ δέν εἶν' πλέ ον φο ο βε ρός π 9

ὅ τι ὅ λα του τὰ βέ λη Δ 'ς τὰ α πο-

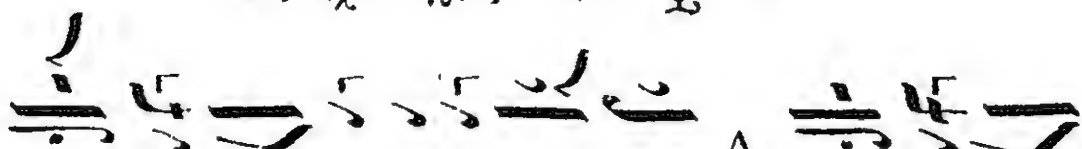
λύ πα θά μου μέ λη Δ τὰ ξε τεί ναξ'

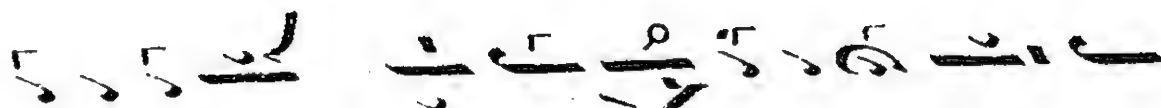
ὁ σκλη ρός.

Δέν τοῦ ἔμεινε κοντάρι δέν τοῦ ἔμεινε δοξάρι
 δέν τοῦ ἔμεινε φωτιά·
 οὔτε καὶ τῇ ἀληθείᾳ πουθενὰ ποσῶς κάμμία
 'ς τὴν φಾರೆτραν σαϊτιά·
 καὶ λοιπὸν ἐτοιμασθῆτε 'ς ταῖς πληγαῖς μου ὀρκισθῆτε
 καὶ ὀρμηῆστε τολμηρά·
 εὔρατέ τον πιάσετέ τον μὲ ἀλύσσους δεσετέ τον
 δίχως ἔλεος σκληρά·
 κι' ἔτζι βάλτετον δεμένον ὡσὰν σκλάβον ὀργισμένον
 εἰς βαθύταταις δουλιαῖς
 μέρα νύκτα νὰ δουλεύη καὶ τ' ἀγκάθια νὰ παστρεύη
 ἀπ' ταῖς τριανταφυλλιαῖς.

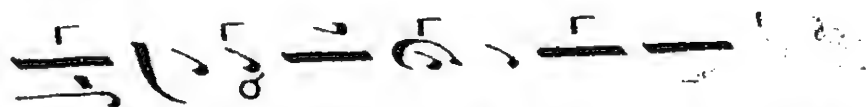
Εἰς ἤχον π δ' νη. ω χ

Ποί α ἄλ λη 'σὰν ἐ σέ να Δ δ' φῶς μου 'φά-

νη κε πο τέ δὲ νά 'χη τό σην εὐ μορ φιά α

α ἄ δέν ἡ κού σθη κε πο τε.

Γιατὶ τόσην φήμην ἔχει ὅπου 'ς τ' ὄνειρον ποτέ
ἄλλη δέν τήν ἡξιώθη μήτε θά τήν 'δῇ ποτέ.

σῶμα ἔχεις στολισμένον ποῦ ποτέ σχεδὸν ποτέ
δέν ἐφάνη 'ς τὸν αἰῶνα οὔτε θά φανῇ ποτέ.

ἔχεις καὶ ψυχὴν ωραίαν βέβαια ὅπου ποτέ
δέν ἐλπίζω κάμμιᾶ ἄλλη νά τήν ἔλαβε ποτέ.

ὥστε ἔχεις τὸ πρωτεῖον κι' ἄλλη δέν θαρρεῖ ποτέ
τοῦτο πῶς αὐτὴ τὸ ἔχει ἢ τὸ καρτερεῖ ποτέ.

ὄχι δέν σέ κολακεύω γιατί φῶς μ' ἐγὼ ποτέ
τοῦτο δέν τὸ συνειθίζω οὔτε τ' ἀγαπῶ ποτέ.

μόνον λέγω τήν ἀλήθειαν ἀγκαλὰ κ' ἐγὼ ποτέ
νά σέ ἐπαινέσω φῶς μου δέν εἶμ' ἄξιος ποτέ.

Εἰς ἤχον $\frac{\lambda}{\pi}$ δὲ νη. 2 $\frac{1}{\lambda}$

'Α να χω ρεῖς κι' ἐκεῖ ποῦ πᾶς ἐλ πί ι ζω ν' ἀν-

τα μω θῆς μ' ἐ κείνην π' ἀ γα πῶ $\frac{6}{\lambda}$ κι' ἀν τήν ι δῆς

φρι κτὰ σὲ ἐ ξορ κί ζω νὰ τῆς εἰ πῆς αὐ-

τὰ ποῦ θὰ σ'εἰπῶ.

(Τοὺς λοιποὺς στίχους ὄρα εἰς τὴν σελ. 122).

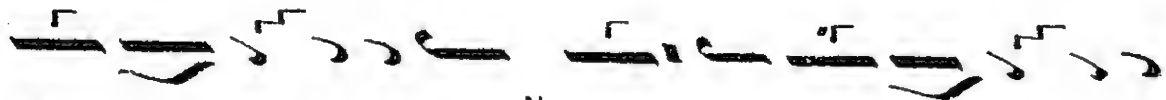
Εἰς ἤχον ^λ πδ̣ νη ^λ ^λ

Εἰς ρί αν πε δι ἄ δαν εὐ γῆ καν με

ε ἀρά δα παι διὰ μι κρά με γά λα νὰ παί-

ξουν τὴν ην πη λά λαν ^ν παι διὰ μι κρά με γά-

λα νὰ παί ξουν τὴν ην πη λά λαν.

Καὶ ἐκεῖ ἀπ' ἓνα μέρος ἐβγαίνει καὶ ὁ ἔρως
καὶ πρῶτος χέρι δίδει κι' ἀρχίζει τὸ παιγνίδι
καὶ χύνοντ' ἐν τῷ ἅμα κατόπι τ' ὅλ' ἀντάμα
καὶ πάσχουν νὰ πετάξουν διὰ νὰ τὸν ἀρπάξουν,
πλὴν μάταιος ὁ κόπος καὶ δὲν ἐστάθη τρόπος
οὔτ' ἓνα κἂν νὰ φθάσῃ τὸν ἔρωτα νὰ πιάσῃ.

λοιπὸν ἀποσταμένα ὡσὰν ἀποθαμμένα
 ξαπλώθηκαν ἀράδα ἐκεῖ ἔς τὴν πρασινάδα,
 καὶ τότε ἐκεῖνος πλέον τὰ χεῖλη τελευταῖον
 τὰ χέρια του κτυπῶντας καὶ πονηρὰ γελῶντας,
 παιδιὰ παιδιὰ σταθῆτε τοῦ κάκου πηλαλεῖτε
 μὴ χάνετε τὴν ὥραν δὲν πιάνομ' ἐγὼ τώρα,
 πλὴν ἄνδρες ἂν γενῆται χωρὶς νὰ πηλαλεῖτε
 μὲ πιάνετε καθ' ἓνα τὸν ἄστατον ἐμένα.

Εἰς ἤχον $\lambda \ddot{a}$ $\pi \ddot{a}$ πa ϕ χ

Ποῦ νὰ ἦ ναι μὰ τί κά α μνει λ

ἄ ρα γε δὲν μ' ἐν θυ μῆ η ται χ π τὴν

ψυ χὴν ποῦ τὸν στε ρεῖ ται νὰ λυ πῆ ται δὲν πο νεῖ π

τὴν ψυ χὴν ποῦ τὸν στε ρεῖ ται νὰ λυ πῆ ται δὲν πα νεῖ.

Ἴσως φεῦ τὴν ὥραν ταύτην εὐθυμεῖ διασκεδάζει
 ἂν δ' ἡ μνήμη μου τὸν κράζει τώρα τὴν καταφρονεῖ.
 ὦ Θεὲ ἀκόμη φρίττω, εἶδα χθὲς εἰς τ' ὄνειρόν μου
 τῶν ἀθῶων ἡμερῶν μου φεῦ τὸν ἐξουσιαστήν.

Να γολόβουσκε περὸ
 χὸτ πιάτσοτι ρούμπλεϊ ντανὸ
 στόϊ τεσάτση ὄνὸ
 οἱ λίουλι οἱ λίουλι
 στόϊ τεσίατσι ὄνό.

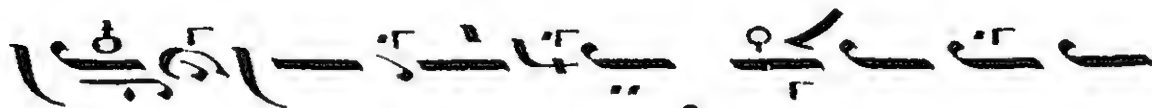
Εἰς ἤχον $\lambda \ddot{a}$ πα. φ λ

Πι κρὰ ἄ να α στε νά ζω τὰ μά τια

μου ου θρηνοῦν Δ πα ρη γο ριὰ δὲν ἔ χουν τὰ

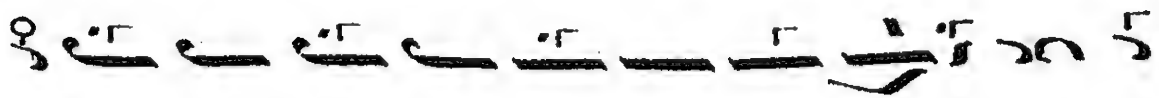
σπλάγ- τὰ σπλάγ χνα μου πο νοῦν η ἡ μέ ρα ἔσαν

βρα δυά σει πλα γιὰ ζω μέ τὸ ἄχ λ καὶ ὅ-

ταν ξη με ρώ ση ξυ πνω πά λιν με βάχ λ

ὁ χι ὁ χι δὲν μέ ἄ γα πᾶς μό νον

 μ' ἀπα τᾶς ^π9 κι' ἄν με ἂ πα τᾶς 'ς τὸν διά βο-

 λον νὰ πᾶς.

Πάσχω καὶ παραδέρω κοντεύω νὰ χαθῶ,
 τὸν πόνον μου δὲν 'ξεύρω σὲ ποιὸν νὰ ἔμπιστευθῶ,
 σὲ ποῖον νὰ ἐλπίσω ποῦ νὰ μὲ λυπηθῇ,
 'ς αὐτὴν μου τὴν ἀνάγκην νὰ μὲ παρασταθῇ.
 "Ὁχι! ὅχι! ὅχι κτλ.

Τὸ θάρρος τῆς ζωῆς μου στέκει σὲ μιὰ κλωστή,
 τύχη βοήθησέ της εἰδὲ θ' ἀπελπισθῇ.
 τύχη ἐσὺ ἂν θέλῃς κι' ἂν ἔχω ριζικὸ,
 'ς αὐτὰ τὰ βάσανά μου εὐρίσκω γιατρικό.
 "Ἀχ! ἄχ! ἄχ! κλπ.

Ἐγὼ δὲν σὲ γυρεύω μεγάλα καὶ πολλὰ,
 πλούτη τιμὰς δὲν θέλω μήτε ἄλλα καλὰ,
 μόν' θέλω τὴν ζωὴν μου ν' ἀφήσῃς νὰ περνῶ
 καὶ νὰ μὴ μ' ὑστερήσῃς ἐκεῖνα ποῦ ποθῶ.
 "Ἀχ! ἄχ! ἄχ κτλ.

Εἰς ἦχον \bar{q} κε ρ $\bar{\chi}$

 Εἰ δὲς εἰ δὲς τὸ γὰ τὰ κι' ἂν ὁ ταν

ἔ να κου ρε λά κι ἄ ἀ πὸ κάτ' ἀπ'

τὸ τρε πέ ζι χ εἰς τὰ νύ χια του τὸ παί ζει.

Εἶδες εἶδες πῶς τ' ἀρπάζει
τὸ βαστᾷ καὶ τὸ τινάζει
τὸ σηκώνει τὸ δαγκάνει
μιὰ τ' ἀφήνει, μιὰ τὸ πιάνει.

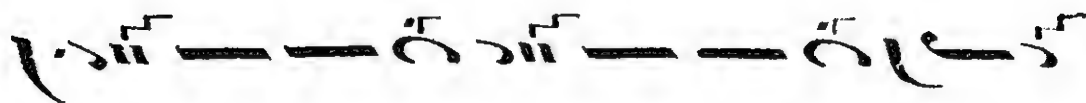
Εἶδες πῶς τὸ πασπατεύει
χαμηλὰ τὸ σημαδεύει
κ' ἔξαφνα πετᾷ τὸ πέρνει
καὶ σὰν λάφυρο τὸ σέρνει.

Ἐσὺ εἶσαι τὸ γατάκι
καὶ ἐγὼ τὸ κουρελάκι
ποῦ με παίζεις πολυτρόπως
Εἰς τὰ χέρι' ἀδιακόπως.

Ὡραιοι ὦραιοι με ἀνοίγεις
ὦραιοι πιάνεις καὶ με πνίγεις
μιὰ με κάνεις καὶ καχιόνω
πάλιν μιὰ τὸ μετανοιόνω.

Παιγνιδιάρικη θεά μου
παῖζε παῖζε τὴν καρδιά μου
ἕως οὔ μ' αὐτὰς τὰς πράξεις
βαθμηδὸν νὰ τὴν σπαράξης.

Εἰς ἤχον $\lambda \delta$ νη. $\underline{\quad}$ δ λ

Ἰ σως κό ρη τὸ στερ νόν σου εἶ ει-

ναι τοῦ το τὸ φι λὶ λ ϵ σως κό-

ρη τὸ στερ νόν σου εἶ ναι τοῦ το

τὸ φι λὶ τάχ' ὁ ἄ θλι' ος πι-

στός σου πλέ ον θὰ σὲ ξα ναῖ $\delta \eta$ τάχ'

ὁ ἄ θλι' ος πι στός σου πλέ ον θὰ

σὲ ξα ναῖ $\delta \eta$.

Ἐσὺ φεύγεις κ' ἐγὼ μένω
εἰς μιὰν ἄκρ' ἀπελπισιᾶ,
πές με φῶς μου τί θὰ γένω
ἀπὸ σὲ τόσον μακρά.

Μόνον μέ καταδικάζεις
εἰς τὰς φλόγας καὶ καϋμοὺς
καὶ σὺ πᾶς διασκεδάζεις
μέσ' εἰς κήπους δροσερούς.

Μ' ὠραιότατα λειβάδια
ποῦ ἀνθοῦν μέ εὐμορφιά,
ποῦ βελάζουν τὰ κοπάδια
σχόρπια ἴπάνω ἔστὰ βουνά.

Καθαρὰ γλυκὰ νεράκια
μουρμουρίζουν σιγανὰ
κ' εἰς τὰ δένδρα τὰ πουλάκια
κελαδοῦν ζευγαρωτά.

Ὅλη εὐρωστη ἡ φύσις
μ' ὅλην της τὴν εὐμορφιά
ἤμπορεῖ νὰ σ' ἀφαιρέσῃ
χίλια πάθ' ἀπ' τὴν καρδιά.

Τὴν ἐλπίδα πῶς ἐμένα
πῶς ἐσὺ θ' ἐνθυμηθῇς
καὶ ποτὲ δὲν θὰ σ' ἀφήσῃ
τὴν καρδιά μου ν' ἀρνηθῇς.

Ἄν ποτέ σου ἀηδονάκι
εἰς τὰ δάση μοναχῇ
περπατοῦσα ἀπαντήσῃς
λυπημένο νὰ λαλῇ.

Ἀκροάσου το κυρά μου
καὶ στοχάσου πῶς κ' ἐγὼ
τὰ πικρὰ παράπονά μου
ἔσαν ἐκεῖνο τραγουδῶ.

Εἰς ἤχον $\lambda \delta \lambda$ νη ω λ

Λε μο νά κι μυ ρο δά το κι' ἀπὸ πε ρι-

βό ολ' ἀφρά το $\delta \lambda$ μὴ πα ρα μυ ρί ι ζεις τό σον $\delta \lambda$

καὶ μὲ κά μης νά νυ κτώ σω (δὶς).

Κι' ἄν νυκτώσης πᾶλληκάρι
κάτσε, νά' βγῇ τὸ φεγγάρι
νά σ' ἰδῶ νά σέ γνωρίσω
καὶ νά σέ καλωρωτήσω,
ἀπὸ τί στεριὰ κρατιέσαι,
ὅποῦ σειέσαι καὶ λιγέσαι,
ποῦ πατεῖς τὴν γῆν καὶ τρίζεις
καὶ τὰ μάρμαρα τσακίζεις.

Εἰς ἤχον $\lambda \delta \lambda$ νη. λ λ

Φεύ γεις γλυ κιὰ μ' ἀ γά πη κ' ἐ μὲ τὸν

δυ στου χῆ λ λ πα ρή τη σες εἰς πά-

θη κι' ἀνί α τον πλη γή ἤ ἄχ και τί

δυ στυ χί ι α τί μέ γι στος καῦμός ἔ

ἄχ και τί δυ στυ χί ι α τί μέ-

γι στος καῦμός ἔ ἄ ἄ ἄχ για τρι κόν και

θε ρα πεί α δέν ἔχ' ὁ χω ρι σμο-

ο ο ο ο ὅς δέν ἔχ' ὁ χω ρι σμός.

Φεύγεις λαμπρά θεά μου καὶ μέν' ἐλεεινός,
βροχὴ τὰ δάκρυά μου τρέχουν καθημερινῶς.
ἄχ! καὶ παρηγορία δέν μ' ἔμεινε ποσῶς,
ἄχ! γιατρικὸν καὶ θεραπείαν δέν ἔχ' ὁ χωρισμός.

Φεύγεις καὶ ποία γλῶσσα θέλει παρηγορεῖ,
εἰς τὰ δεινὰ τὰ τόσα ἐμὲ τὸν δυστυχῆ.
ἄχ! καὶ τί ἀσπλαγχνία τί πόνος θλιβερός,
ἄχ! γιατρικὸν καὶ θεραπείαν δέν ἔχ' ὁ χωρισμός.

Φεύγεις κι' ὅλα τοῦ κόσμου μέ φαίνοντ' ἀηδῆ,
ὁπότεν σέ τὸ φῶς μου αὐτὸς μέ ἀφαιρεῖ.
ἄχ! καὶ τί τυραννία τί θάνατος σκληρὸς,
ἄχ! γιατρικὸν καὶ θεραπείαν δέν ἔχ' ὁ χωρισμός.

Ἄχ! φῶς μου μόνον ἓνα μοῦ μέν' ἱατρικόν,
 ὅς τὸν ποθητὸν λιμένα νὰ ἔλθω νὰ σ' εὐρῶ.
 ἰδοὺ ἐλπίς γλυκεῖα καὶ μόνος ἱατρός,
 νὰ γιαντρικὸν καὶ θεραπείαν ποῦ ἔχ' ὁ χωρισμός.
 Θὰ παύσουν τὰ δεινά μου ὅταν σὲ ἀσπασθῶ,
 γιὰ τ' ἀπ' τὰ δάκρυά μου κοντεύω νὰ χαθῶ.
 νὰ μόνη ἱατρία νὰ ζήσω εὐτυχῶς,
 νὰ γιαντρικὸν καὶ θεραπείαν ποῦ ἔχ' ὁ χωρισμός.

Ὁ ἦχος οὗτος εἶναι τὸ *μάρε* τὸ ὑπὸ τῶν σταυροφόρων Ῥώσων
 παιανισθὲν κατὰ τὸ 1854 ἐπὶ τοῦ Κριμαϊκοῦ πολέμου.

ἦχος $\pi\delta\lambda$ νη. Ω χ

Ἦ ἦ ἄ γὰ πη μ' ὅς τὸν ἄ ἐ ε ρα χο-

ρα τεύοντας μιὰ μέρα $\delta\lambda$ Δ πῆ ρε τρίχ' ἀπ' τ' ἄ πλωτά

της καὶ χρυσόξανθα μαλ' ἰάτης $\delta\lambda$ Δ πῆ ρε

τρίχ' ἀπ' τ' ἄ πλωτά της $\delta\lambda$ Δ καὶ χρυσόξανθα

μαλ' ἰάτης.

Καὶ ἴσ' ἂν τάχα θυμωμένη ἔς τὸν λαιμόν μου μοῦ τὴν δένει
καὶ μὲ λέγει σκλάβος μ' εἶσαι κ' εἰς τὴν ἄλυσσόν μου ζῇσε·
τὴν ἐδέχθηκα κι' ἀρχίζω μὲ τὰς χεῖρας τὴν τανίζω,
καὶ πασχίζω νὰ τὴν σπάσω γιὰ νὰ παίξω νὰ γελάσω.
Καὶ τανίζω καὶ τεντόνω καὶ τὴν δύναμιν διπλόνω
κ' ἦλθ' αὐτοῦ νὰ ξεψυχήσω, δίχως καὶ νὰ τὴν λυπήσω·
κ' ἔτσι ἔμειν' ἀπ' τὴν ὥραν ἔς τὴν ἀγάπην μου ὡς τώρα,
σκλάβος πάντοτ' ὁ καυμένος μὲ τὴν τρίχα τῆς δεμένου.

Ἄλλοτερον ἐπίσης.

Εἰς ἤχον $\lambda \ddot{a}$ $\pi \ddot{a}$ $\kappa \varepsilon$ ϕ χ

Μά τι ἐ μου χρυ σο μάλλη ἦλ θες καὶ τ' ἀν-

δό νι ψάλ λει τὰ νε α νι κά σου κάλλη σὰ χλω-

ρὰ κλα διά.

Μὲ χαρὰν μοῦ ἀντικρύζει ὅλ' ἡ φύσις ποῦ ἀνθίζει
μόν' τὰ στήθη μου γογγίζει, ἡ πικρὴ καρδιά·
δύω δύω τὰ πουλάκια ἔς τῆς μυρσίνης τὰ χλαδάκια,
τῶν ἐρώτων τραγουδάκια, τραγουδοῦν γλυκά·
πουλι ἔρημο καὶ ξένο τί γυρεύω τί προσμένω,
εἰς λιβάδι χιονισμένον, θάνατος βογκᾷ.

ἂν ἡ νέα φύσις θάλλει τὰ μαγευτικά της κάλλι,
 ἃς τ' ἀπολαμβάνουν ἄλλοι, ἀδιαφορῶ.
 ταχυδρόμος διαβάτης σαθροῦ ξύλου ἐπιβάτης,
 καὶ τὴν γῆν καὶ τὰ καλὰ της, δὲν θὲ νὰ χαρῶ.
 γιὰ ἰδὲς αὐτὸ τὸ κῦμα, πῶς προβαίνει βῆμα βῆμα,
 ἔς τὸ ἀπέραντόν του μνημα, στὸν ὠκεανόν.
 ἔσαν κι' αὐτὸ κ' ἐγ' ἃς πηγαίνω δὲν ἐλπίζω δὲν προσμένω,
 παρὰ τάφον ἀνοιγμένον, γιὰ τοὺς δυὼ κοινόν.
 ὥς σκιά της ὥς φωνή της ἃς διέμενα μαζῇ της,
 ἢ ἃς ἤμην καὶ πλανήτης, εἰς τὰ σκοτεινά.
 ἃς ἐστρέφετο μαζῇ μου, ἀλλ' ἡ ἔρημος ζωή μου,
 ὥς ὁ ῥύαξ τῆς ἐρήμου, κλαίει καὶ περνᾷ.
 ὥσαν ἄνθος μααραμένον ἡ νεότης μου χλωμαίνει,
 ἡ χαρὰ μου εἶναι ξένη, κ' ἡ ἐλπίς αὐτή.
 πλὴν μ' ἐλέησεν ἡ μοῖρα καὶ τοῦ τάφου μου τὴν θύραν,
 μὲ τὴν μελανήν της χεῖρα, ἀνοικτὴν κρατεῖ.
 κ' ἐγὼ φίλοι εἶχα ζήσει τώρα τ' ἄστρον μου θὰ δύσῃ,
 ὦ ἀφῆτε το νὰ σβύσῃ, ἀπ' τὸν οὐρανόν.
 μὴ λυπῆσθ' ἂν ἀποθνήσκω εἰς τὴν γῆν ποῦ δὲν τὴν βρίσκω,
 ἕως πότε θὲ νὰ μνήσκω, διὰ νὰ θρηνῶ.

Τὸ ἄσμα τοῦτο τραγουδοῦντα τὰ κοράσια, κρούουσιν ἀμοιβαίως
 τὰς χεῖρας καὶ τὰ γόνα ῥυθμικῶς.

Εἰς ἤχον $\lambda \ddot{\alpha}$ πα. φ χ

Μιὰ λε πτὴ δρο σιὰ μὲ ἡ δο νὴν μὲ νὰ ζι π 9

μῖα λε πτήδρο σιὰ μέ ἡ δο νήν μέ νά ζι ^π9

μέσ' τὰ φιλοκάρδιχα μ' στάζει· πότε εὐφραίνει πότε σφάζει ^π9

μέσ' τὰ φυλλοκάρδιχα μ' στάζει· πότε εὐφραίνει πότε σφάζει.

Δύω ἐν ταύτῳ τὰς ἐνεργείας ἔχει,
 πότε εὐφραίνοντας μέ τρέχει, πότε πάγους πόνους βρέχει·
 καὶ ἂν καμμίαν φοράν τύχη ν' ἀποφασίσῃ
 μὴ στιγμὴ νὰ μέ δροσίση, πρέπει νὰ μετανοήσῃ·
 καὶ ἐν ταύτῳ εὐθὺς φλογμὸς σπινθῆρας πληθός,
 μ' ἐν ἡγριωμένον ἦθος, ρίπτει στὸ πτωχόν μου στῆθος·
 καὶ μέ καταντᾷ τὸ ἄγριον ἐκεῖνο,
 ἦθος δίχως νοῦν νὰ μείνω, πλέον νὰ μὴ διακρίνω·
 ἀπορῶ πῶς ζῶ μέ μίαν ἐλπίδα μόνη,
 ἐγὼ ἔγινα ἁμόνι, ποῦ ποτὲ δὲν λέγει σώνει·
 μερικαῖς φοραῖς μόνος μου συλλογοῦμαι
 ἕως πότε νὰ γελιοῦμαι καὶ ματαίως νὰ λυποῦμαι·
 ὅμως πάλ' εὐθὺς ὁ νοῦς μου μ' ἐρμηνεύει,
 ὁποῖος ἔρωτα δουλεύει, τὴν ἐλπίδα τ' ἄς γυρεύῃ.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Εἰς ἤχον $\lambda\ddot{o}$ πα. ρ χ

Μιὰ βο σκο πού λα 'ς τὸ βου νὸ ὀ ὄν

ἐ κά θη το καὶ κλαί ει Δ καὶ τὰ πα-

ρα πο νέ μα τα α συ χνά τὰ μὲ

τὰ λέ γει καὶ τὰ πα ρα πο νέ μα τα

συ χνά τὰ μὲ τὰ λέ γει.

Ἐχθὲς μ' ἀπέθαν' ὁ βοσκὸς καὶ τέσσαρ' εἰς τὸν ὄμιον,
τέσσαρες τὸν ἐπήγαιναν ἔς τὸν ὕστερόν του δρόμον.

βραχνόφωνα καλόγηρος ἀνάδευε τὰ χεῖλια
τοῦ νεκροκράββατου συχνὰ ἐτρίζανε τὰ ξύλα.

θυμοῦμαι ποῦ καθόμαστε ἀντάμ' ἐκεῖ ἔς τὴν βρύσι
κ' ἐλέγαμε ποιὸς ἀπ' τοὺς δυὸ πλειότερον θὰ ζήσῃ.

καὶ λέγοντας ποιὸς ἀπ' τοὺς δυὸ πλειότερον θὰ ζήσῃ
εὐθὺς καθ' ἡμῶν βόησε φρικτὰ τὸ κηπαρίσι.

τότ' ὁ ἡγαπημένος μου ἐστέναξ' ἀπ' τὰ στήθη,
τοῦ εἶπα τ' ἔχεις ἔς τὴν καρδιά κι' αὐτὸς δὲν μ' ἀπεκρίθη.

δυστυχισμένη συμφορὰ ποῦ τὰ χαρούμεν' ἄνθη,
τῆς νιότης μου τῆς θλιβεραῆς ὀγλήγορ' ἐμαράνθη.

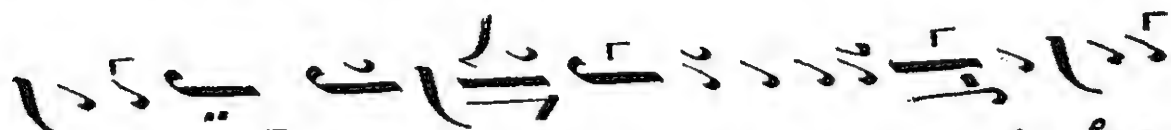
Εἰς ἤχον $\pi \ddot{q}$ πα. φ χ

Τῆς Μυρτιᾶς τὸ τρα γοῦ δι θὰ ψά

άλ λω $\chi \ddot{q}$ εἶ εἶ ναι φίλοι σκοπὸ δς θλι-

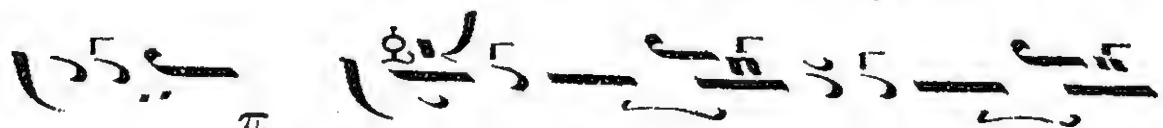
βε ρὸς $\pi \ddot{q}$ εἶ εἶ ναι φίλοι σκοπὸ δς θλι βε ε-

ρὸς $\pi \ddot{q}$ πλὴν θὰ μά α θε τε δὲν ἀμ - φι βά

αλ λω ^χ ῥ ὅ ο τι δέν λη σμο νεῖ ει δ

θε ὅς ^π ῥ (δῖς) σᾶς τὸ λέ ε γω κα θῶς

μέ τὸ εἶ πε ἔ νας γέ ρων τοῦ Πίν δου

βο σκο ὅς σᾶ ας τὸ λέ γω ^π ῥ

κα θῶς μέ τὸ εἶ ει πε ἔ ε νας γέ ρων τοῦ

Πίν δου βο ο σκός.

Ἡ Μυρτιά ἦτο μία ἵπὸ τὰς νέας

ὅπου πρόσωπον βλέπων ἀπλῶς

δέν τὰς λέγει ὁ κόσμος ὠραίας

εὐλογεῖ ὁ καλὸς πλὴν Θεός,

καὶ μ' ἀγγέλου γλυκὺν χαρακτῆρα

τὰς ἐνδύει γελῶν πατρικῶς. (δῖς)

Ἐνα βράδυ ἐκάθητο μόνη

καὶ πρὸς τ' ἄστρα ὠραίας νυκτὸς

μέ θερμοὺς στεναγμοὺς ἐξεφώνει

εἶναι ἔρωσ καὶ εἶναι Θεός,

καὶ αὐτὴν ὀφανερώθη τὴν ὥραν

τῆς καρδιᾶς τῆς ὁ πρῶτος σεισμός. (δῖς)

Ἐνα νέον πολὺ ἐπαινεῦσαν

εὐτυχές ᾿σαν γελοῦσεν αὐτὸς,
τὰ λουλούδια τοῦ κάμπ' ἐγελοῦσαν
τὸ γνωρίζει ὁ ἓνας Θεός,
τῆς Μυρτιᾶς ἡ ψυχὴ τὸ γνωρίζει
καὶ ὁ πόθος τῆς ἦτον κρυφός. (δὶς)

Μυστικὸν ποῦ τὰ στήθη βαρύνει

ὅσος ἂν διατρέψῃ καιρὸς,
δὲν ἔμπορεῖ φανερόν νὰ μὴ γίνη
μᾶς τὸ λέγῃ αὐτὸς ὁ Θεός,
ἐκατάλαβ' ὁ νέος ὅτ' ἦτο
τῆς ζωῆς τῆς Μυρτιᾶς θησαυρός. (δὶς)

Ἄχ! σκληρὸς ᾿ς τὴν ἀρχὴν δὲν ἐφάνη

τῆς ἀθώας Μυρτιᾶς δολερῶς
τὴν ἀγάπην τὸν πόθον αὐξάνει
ἄς τὸν κρίνῃ ὁ ἓνας Θεός,
ἄχ σκληρὸς ᾿ς τὴν ἀρχὴν δὲν ἐφάνη
δὲν ἐφάνη σκληρὸς ὁ σκληρός. (δὶς)

Εἶσαι ᾿σὺ ὁ μέγας μου ἔρω

ἱλαρόν μου τῆς ἔλεγε φῶς
εἶσαι ᾿σὺ ἀπ' τὰ σπλάγχνα μου μέρος
τῆς ψυχῆς μου σὺ εἶσαι Θεός,
δῶσε πίστιν σ' ἐμέ ἀγγελέ μου
σ' ἀγαπῶ σ' ἀγαπῶ ἀληθῶς. (δὶς)

Καὶ ὁ πλάνος ὁπότεν ὠμίλει

ἦτο λόγων χρυσῶν ποταμὸς
μελιστάλακτα εἶχε τὰ χεῖλη
ἐλαλοῦσε θαρροῦσε Θεός
τῆς Μυρτιᾶς ἡ ψυχὴ ἐπλανήθη
ἀντεστάθ' ἡ Μυρτιὰ ἀσθενῶς. (δὶς)

Ἀνατέλλει ἡ ἄλλη ἡμέρα
 πλὴν αὐτὸς δὲν ἐστάθη ποσῶς,
 ἀνατέλλει ἡμέρα δευτέρα
 τὴν Μυρτιά τὴν ἐλέγχ' ὁ Θεὸς,
 ὁ πικρὸς ἐραστὴς δὲν ἐφάνη
 ἀφ' ἐνὸς ὀλοκλήρου μηνός. (δὺς)

Τέλος πάντων αὐτὴ τὸν τυχαίνει
 ἔς τὸν περίπατον ἦτο λαμπρὸς
 πλησιάζ' ἡ Μυρτιά τρομασμένη
 λησμονεῖ ὅτ' ὑπάρχει Θεὸς,
 ἀλλὰ μόλις ἐκεῖνος τὴν βλέπει
 καὶ πρὸς ἄλλας γελάει πικρῶς. (δὺς)

Ἡ Μυρτιά τὸ βουνὸν ἀναβαίνει
 ὁ βαθύς της ἡνοίχθη κρημνός
 πῶς εὐρέθ' ἡ Μυρτιά κρημνισμένη
 τὸ γνωρίζει ὁ μόνος Θεὸς,
 τὸ γνωρίζει καὶ τίς τῶν ἀνθρώπων
 ἄχ! ἀπάνθρωπος λέγετ' αὐτός. (δὺς)

Χρόνος ἓνας δὲν εἶχε περάσει
 καὶ ὁ νέος φαιδρὸς κυνηγὸς
 ἔς τὰ πλησίον τριγύριζε δάση
 παντοῦ εἶναι παρῶν ὁ Θεὸς,
 ἀνελπίστως τὸ ὄπλον του σκάζει
 τὸν πληγώνει καὶ μένει νεκρός. (δὺς)

Εἰς τὴν ἄμμον ποῦ εἶχεν ἡ στράτα
 εἶχε γράψει ἐκπνέων οἰκτρῶς
 ἄχ! λησμόνησα ὦ διαβάτα
 ὅτι δὲν λησμονεῖ ὁ Θεὸς,
 καὶ παρέχει ἐφαίνεται ὁ τάφος
 τῆς ἀθλίας Μυρτιάς ὁ λευκός. (δὺς)

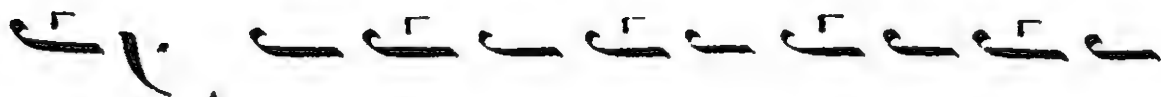
Ἦτον ὥρα σχεδὸν μεσημέρι
καὶ ὁ ἥλιος πολὺ καυστικὸς
νὰ ἰδῇς ὁ Θεὸς πῶς τὸ φέρει
πόσον δίκαιος εἶν' ὁ Θεός,
εἰς τὸ δένδρον τοῦ τάφου τῆς κόρης
μετεφέρθ' ἀπὸ κάτω νεκρός. (δὺς)

Ποῖον ἴσκιον προσφέρετε ποῖον
ὁ νεκρὸς ποῖος εἶναι αὐτός;
ἄχ! σπαράγματ' ἄς γίνῃ θηρίων
ἄφες κ' εὐσπλαχνος εἶν' ὁ Θεός,
κ' ἡ ψυχὴ τῆς Μυρτιᾶς μεσιτεύει
σταυρωμένη 'ς τὸν πλάστην ἐμπρός. (δὺς)

Εἰς ἤχον βαρὺν ᾠὴ ᾠή

Εἰ δες εἰ δες εἰ δες μί αν εἰς τὰ ὄ-

ρη δὲ πέρ' ἀ πὸ τὸ Λι δο χώ ρι βο-

σκο ποῦ λα λι γε ρή ᾠ δέν σέ φαί νε-

ται νὰ ᾠ ναι ἡ ὦ ραί α γα λα νή ᾠ

τῶν μα·τιῶν της καὶ τὸ ἦθος καὶ τὴν

ἥ μερην φωνήν· ὅταν πρῶτον τὴν

εἶδα σχεδὸν ἐκστα· τίς κός· ἂν εἶ

παῶ καὶ ἄς ἥ μουν ἐδῶσι·

μὰ βοσκός· εἶπα ῶ καὶ ἂς ἥ·

μου οὖν ἐδῶσι μὰ βοσκός.

Εἶδες εἶδες εἶδες τὴν γαλινομάταν
 μετὰ χεῖλη τὰ δροσάτα μετὰ μάτια τὰ γοργά,
 ἔς τὸν κορμὸν ἑνὸς πλατάνου ὅπου τρέχουν τὰ νερά
 ἔς τὴν μαγκοῦράν της ἐπάνω ἀκουμβᾷ ὡς ἂν θεά·
 εἰς τοὺς ὤμους χυμένα τὰ μαλλιά της τὰ ξανθὰ
 δροσερὰ λουλουδάκια νὰ βάλλῃ συνηθᾷ.

Βρέχει βρέχει βρέχει σύνεφα μεγάλα
 ἔς τοῦ πλατάνου τὴν κουφάλα καταφεύγει μοναχῇ,
 τὸ ξηρὸν ψωμί της βρέχει καὶ τὸ τρώγει ἡ πτωχὴ
 καὶ ἔσ' ἄν ἄγγελος προσμένει νὰ περάσῃ ἡ βροχή·
 τὸ μικρὸν της τὸ πόδι δὲν βλάπτει κι' ἂν βραχῇ
 δι' αὐτὴν ἔς τὰ τριγύρω στενάζει μιὰ ψυχὴ.

Ὅταν ὅταν ὅταν ὁ Θεὸς νυκτώσῃ
καὶ τὸν ἄνεμον συκώσῃ τοῦ βουνοῦ τ' ἀντικρυνοῦ,
καὶ γριλίζει τὸ λαγοῦδι ἔς τὸ κατόφλοιο τοῦ σπητιοῦ
καὶ ζαρώνει τὸ γατοῦδι ἔς τὴν γωνιὰν τοῦ μαγειριοῦ,
τὸ μικρόν της τ' ἀδέλφι ἔς τὰ γόνατα κρατεῖ
καὶ γλυκὰ νανουρίζει με ἡμερη φωνή.

Δάφνη δάφνη δάφνη ποῦ γυρνᾷ ὁ νοῦς σου
εἰς τὸ φῶς τοῦ λυχναργιοῦ σου βλέπεις συλλογιστικῶς,
εἶναι ἔξω καὶ προσμένει ὁ πιστός σου ὁ βοσκὸς
μέ καρδίαν σέ λατρεύει καὶ κτυπᾷ ἐρωτικῶς·
προσοχὴ δάφνη δάφνη κι' ὁ ἔρως εἶν' κακὸς,
ὁ Θεὸς ὀρφανή μου ἄς ἦναι βοηθός.

Εἰς ἤχον βαρὺν τετράφωνον Ζω

Ἄρ χοντες καὶ με γι στά νοι μ' ὁ λην τὴν πτω

χο λο γιὰν θά να τος μᾶς παν τε χαί νει νέ-

ους γέ ρον τας παι διᾶ.

Βλέπετε μὴ πλανηθῆτε εἰς τὴν πρόσκαιρον ζωὴν
ἔς τὸν καλλοπισμὸν τοῦ κόσμου καὶ ματαίαν ἡδονήν·
γῆ θὰ γίνη τὸ κορμί μας κ' εἰς αὐτὴν θὰ νὰ ταφῇ
καὶ ψυχὴν θὰ παραδώσει εἰς τὰς χεῖρας τοῦ κριτῆ·

δέν μᾶς συνοδεύει τότε πλοῦτος δόξα ἢ τιμὴ
ἀλλ' ἐδ' ἀπομένουν τότε καὶ μισεύομεν γυμνοί·

ἐπλανήθη καὶ ἡ φύσις εἰς τοῦ κόσμου τὰ φθαρτὰ
κι' ὅταν τὴν ψυχὴν ζημιώσης κείνη θέλει καὶ ζητᾶ·

ζήλευε τοὺς ἐναρέτους καὶ μιμήσου τοὺς καλοὺς
κι' ὅσον ἤμπορεῖς φυλάγου τοὺς κακοὺς συλλογισμούς·

ἦλθ' ἡ ὥρα 'κείνη τώρα ἡ φρικτὴ καὶ τρομερὰ
τῶν ἀμαρτωλῶν ὁ φόβος τῶν δικαίων ἡ χαρὰ·

θανατώνει καὶ τὸ σῶμα θανατώνει τὸ κορμὶ
κλαίει χύνει μαῦρα δάκρυα καὶ πικρῶς θρηνηλογεῖ·

κάμε διορθώσου τώρα ὅποῦ ἔχεις τὸν καιρὸν
νὰ μὴν εὕρης τόσην λαύραν καὶ καμίνι φλογερόν·

λυπηθῆτε τὴν ζωὴν σας ὅλ' οἱ ἄνθρωποι τῆς γῆς
ἀπὸ τὸ σπαθὶ τοῦ χάρου δέν θὰ μείνωμεν κἄνεις·

μὴ πλανᾶσθε νὰ ζητᾶτε πράγματα προσωρινὰ
κ' ἡ ζωὴ σας εἶν' ὀλίγη καὶ ὀγλήγορα περνᾷ·

νὰ ἔτον θέλημα νὰ 'πάγῃς εἰς τὸν ἄδην νὰ ἰδῇς
καὶ κάμμιαν χάριν κόσμου δέν διαγέρεις νὰ ἰδῇς·

ξαφνηκὰ ἔρχεται τὸ θέρος ποῦ θερίζει τὴν ψυχὴν
κι' ἄλλο δέν εἶν' ἄλλος τρόπος παρὰ μόν' ἡ προσευχή·

ὅταν τρῶς καὶ ξεφαντώνεις δίδε κι' ἄλλου ποῦ πεινᾷ
καὶ μὴ λησμονᾷς τὸν χάρον ὅποῦ ἔβρίσχεται κοντά·

ποῦ ἔν' ἡ εὐμορφιὰ τοῦ κόσμου, ποῦ ἡ δόξα κ' ἡ τιμὴ,
ποῦ τὰ εὐμορφα στολίδια ποῦ ἔχουν οἱ νεκροὶ ἐς τὴν γῆν;

ῥῶτα τοὺς ἀποθαμένους εἰς τὸν ἄδην πῶς περνοῦν
τὰ σκωλήκια τοὺς τρώγουν δαίμονες τοὺς τυραννοῦν·

σώνουν ἢ ψευδολογίαις δέν περνοῦν ἢ τελπιζαῖς
διατὶ ἔξετάζουν γνώμαις καὶ ῥωτοῦσι ταῖς καρδιαῖς·

τὴν τιμὴν καὶ τὴν ἀξίαν δέν τὴν ἔχουσιν οὐδέν
καὶ μὲ κρίσεις, τυραννίαις καὶ φρικταῖς καὶ φοβεραῖς·

ὕστερον ἢ ἀδικία θανατώνει τὸ χορμὶ
θανατώνει καὶ τὸ σῶμα μένει κ' ἡ ψυχὴ γυμνή·

φόβον καὶ τρομάραν ἔχει ἡ ταλαίπωρος ψυχὴ
ὅταν θὰ τὴν παραδώσῃς εἰς τὰς χεῖρας τοῦ κριτῆ·

χίλιους χρόνους καὶ ἂν ζήσῃς εἰς τὸ πρόσωπον τῆς γῆς
πάλιν θ' ἀποθάνῃς θέλεις κ' εἰς τὴν γῆν θὲ νὰ ταφῇς·

ψεύστης εἶν' ὁ κόσμος οὗτος ποῦ πλανᾷ τὸν κάθε ἐν
κ' εἰς τὴν κόλασιν τοὺς βάλλει ποῦ δὲν ἴδασι ποτέ·

ὦ βαβαὶ τῆς ἀπωλείας πάντες εἴμεθα τυφλοὶ
θέττομεν ὅλ' εἰς τὸ σκότος 'σάν νὰ ἤμεθ' ὀρινοί.

Ἔτερον σύμμικτον με χορόν.

Εἰς ἦχον $\overline{\alpha\alpha}$ βαρὺν Γα. $\overline{\chi}$

Ἄλ φα Βῆ· ἄλ φα Βῆ τα θε ν' ἄρ χή σω

μά τια μου μά τια μου νὰ σ' ἄ γα πή σω.

Βῆ τα βέ- βῆ τα βέ βαι α σοῦ λέ γω πῶς

γιὰ σέ- πῶς γιὰ σέ πο νῶ καὶ κλαί γω.

Γάρ μα γὰρ γὰρ μέ νη σ' ἔχω καὶ ζω-

γρα φι σμέ νη σ' ἔχω.

Δέλτα δὲν σοῦ φανερώνω τῆς καρδοῦλας μου τὸν πόνον.

Ἔχεις δυὸ ματάκια μαῦρα ποῦ νὰ τὰ ἔχανες νὰ ταῦρα.

Ζῆτα ζώνομαι ἔς τὰ φεῖδια γιὰ τὰ δυὸ σου μαῦρα φρύδια.

Ἡτα ἢ ἐσένα πέρνω ἢ καλόγηρος θὰ γένω.

Θῆτα θέλω σε πουλί μου γιὰ νὰ κάθεται μαζὶ μου.

Ἰῶτα γίνομαι γιοφύρι νὰ περνᾷς χρυσὸ ζαφύρι.

Κάππα κλαίω καὶ φωνάζω γιὰ τὰ ἑν' ἀναστενάζω.

Δάμβδα λάλει μὲ κυρά μου νὰ βγ' ἡ λαύρ' ἀπ' τὴν καρ-
[διά μου].

Μῆ μηλιά ἔσαι μὲ τὰ μῆλα καὶ μὲ τ' ἀσημένια φύλλα.

Νὶ νὰ ἔμβῳ νὰ σὲ τρυγῇσω καὶ νὰ σὲ κορφολογῇσω.

Ξὶ ξανθὰ ἔναι τὰ μαλλιά σου πάρε με ἔς τὴν ἀγκαλιά σου.

Ὅχ ἀγάπη μου καὶ φῶς μου λόγια μὴ γροικᾷς τοῦ κόσμου.

Πὶ πολλοὶ ποῦ σ' ἀγαποῦσι καὶ τὰ κάλλη σου ποθοῦσι.

Ῥὸ ρουμπὶ μου καὶ ζαφίρι πρόβαλε ἔς τὸ παραθύρι.

Σίγμα σ' εἶδα ἔς τὸ σοκάκι κ' ἔλαμπες σὰν φεγγαράκι.

Ταῦ τὰ μάτια σου μὲ ἐσφάξαν σήμερον ποῦ μὲ κοιτάξαν.

Υψηλὰ εἶσαι ζωσμένη ποῦ νὰ σ' εἶχ' ἀγκαλιασμένη.

Φὶ φιλι νὰ σὲ χορτάσω καὶ νὰ σὲ σφιγктаγκαλιάσω.

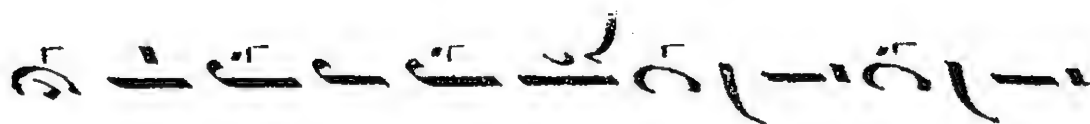
Χὶ χεῖλ' ἔχεις κοραλένια ὀδόντια μαργαριταρένια.

Ψὶ ψηλὸ μου κηπαρίσι κάμε τὴν δικαίαν κρίσιν.

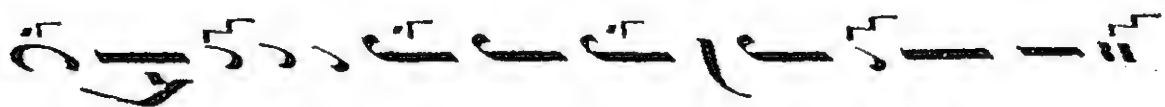
Ὠ τὸ μέγα καὶ τὸ ρὸ θὰ σχολάσω τὸν χορό.

Εἶπα ἔγω πολλὰ καὶ σώνει
ἄς λαλήσει κι' ἄλλ' ἀηδόνι.

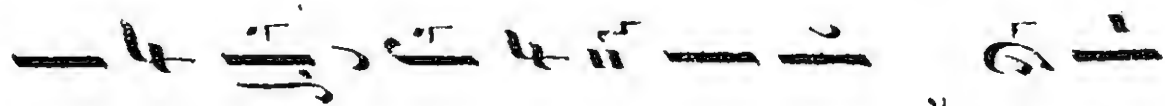
Εἰς ἤχον ^πδλ νη. Ω ^λχ

Τὰ ζῶα μου ἀρ γὰ μὲ ἐπερ νοῦ-

σαν τὰ βουνὰ τῆς Αἰάκου ρας ας καὶ τοὺς

δρο μούς καὶ τοὺς τοὺς στένω πούς ^νδλ κ' ἐξεί-

φνης παρ' εὐθὺς βλέπω ληστήν με τὸ

σπαθὶ στεκώμενον εἰς τὰ νερά

ἐκεῖ ἔσταδρο σε ρὰ ^νδλ (δὲς) οἷ μοι τί ἔ-

χω νὰ γε νῶ ^Δδλ φοβοῦμαι μή ἢ πως

καὶ χαθῶ ἐδῶ εἰς τὸ βουνό. (δὲς)

Ἀλλὰ τὸ σοβαρὸν ἀγέρωχον καὶ τρομερὸν
ὕψος τ' ἀνδρὸς καὶ τὸ κορμὶ μ' ἔσφαξε ἔς τὴν ψυχήν.

ἦν ἃ γὰρ πην μου ἂν θεί ε λης στά σου ᾄές

την μὲν φορὰν.

Δυὸ ἀκτίνες τείναξέ την καὶ μ' ἐκείναις σιγαυὰ
 ἓνας φίλος της, εἶπέ την, ταπεινὰ τὴν προσκυνᾷ·
 φίλος πλὴν εὐτυχισμένος τώρα ὅμως μόλις ζῇ
 κι' ἂν ζῇ εἶναι νεκρωμένος ἐπειδὴ δὲν ζῇ μαζί·
 ὦρα ὦρα κινδυνεύει καὶ σχεδὸν ψυχομαχεῖ
 καὶ ὁ θάνατος κοντεύει νὰ τοῦ πάρῃ τὴν ψυχὴ·
 ἄς 'ποθάνῃ νὰ τὸν κλαύσῃ κ' ὕστερα νὰ θυμηθῇ
 εἰς τὸν ἄδην νὰ τὸν γράβῃ καὶ νὰ τὸν συλλυπηθῇ·
 κι' ὅταν τύχῃ νὰ διαβαίνῃ ἀπ' τὸν τάφον τὸν πικρὸν
 νὰ σταλάξῃ νὰ τὸν ῥάνῃ μ' ἓνα δάκρυ της μικρόν·
 ταῦτα ἤλπε μου νὰ ζήσης πᾶνε πλέον 'ς τὸ καλὸ
 θλιβερά· νὰ τὰ 'μιλήσῃς νὰ τῆς 'πῇς παρακαλῶ.

$${}^{\infty}H\chi^2\pi\ddot{q}\pi\alpha.\quad\circ\quad\overline{\chi}$$

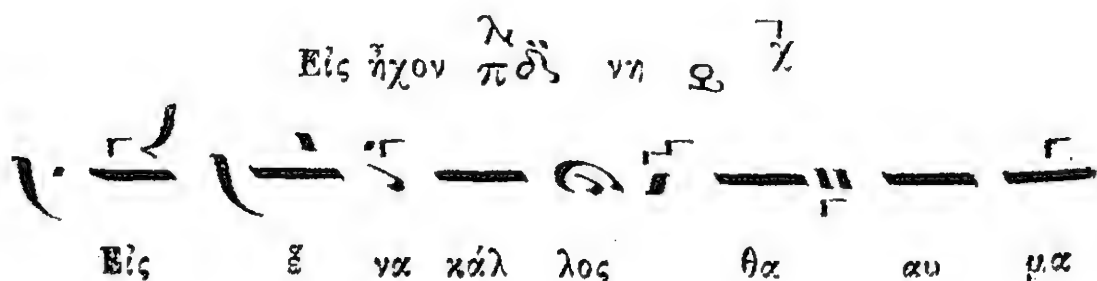

Τὼ ρα τὰ που λὺξ τὼ ρα τὰ χι ι-

λε ι. δό νια ^νσ τή ην αὐ γή τήν αὐ-

Τώρα ἡ εὔμορφαις μυρολογοῦν καὶ λέγουν,
 ξύπν' ἀφέντη μου, ξύπνα γλυκιά μ' ἀγάπη,
 ξύπν' ἀγκάλια σε κορμὶ 'σάν κηπαρίσι,
 λαιμόν κάτασπρον, βυζά 'σάν λεμονάκια·
 ἄφσε λιγερὴ ὕπνον νὰ πάρ' ὀλίγον,
 γιὰ τ' ἀφέντης μου στὴν βάρδια μ' εἶχ' ἀπόψε,
 γιὰ νὰ σκώτωθῶ ἢ σκλάβον νὰ μὲ πάρουν,
 μὰ 'δωκεν ὁ Θεὸς μιὰν δύναμιν μεγάλη
 κι' ἐξεσπάθωσα εἰς εἴκοσι τριάντα,
 δύο 'σκώτωσα καὶ τέσσαρας 'ς τὸ εὔγα,
 οἱ ἄλλοι μ' ἔφυγαν, οἱ πέντε λαβωμένοι·
 πέρνω τὸ στρατὶ πέρνω τὸ μονοπάτι,
 χώραν γιὰ νὰ βρῶ χωρὶν γιὰ νὰ καθίσω,
 οὐδὲ χῶρ' εὐρῆκα οὐδὲ χωρὶν κανένα·
 ἄφσε λιγερὴ ὕπνον νὰ πάρ' ὀλίγον.

στὸν ἄ πολ λους ἐ παί νους χρε ε ω-

στῶ ἄ καὶ αι αι θέ ε ε λω νά

α α τοὺς δώ σω πλὴν τιν πῶς νά τοὺς πλη-

ρώ ω σω.

Ποῦ πᾶσα γλῶσσα τεχνικὴ μὲ ὅλην τὴν ῥητορικὴν
δὲν ἤμπορεῖ νὰ φθάσῃ νὰ τὸ ἐγκωμιάσῃ.

γὰρ τοῦτο θε νὰ βιασθῶ τρόπον νὰ μεταχειρισθῶ
ἐνὸς ἀξιεπαίνου ζωγράφου προκομένου.

αὐτὸς εἰς μίαν ζωγραφίαν ἔκαμε μίαν εὐμορφίαν
μὲ τέχνην σκεπασμένην τρόπον τινὰ κρυμμένην.

ἀφίνοντας νὰ στοχασθῇ καθένας νὰ συλλογισθῇ
ὅτι δὲν ἤμποροῦσε νὰ δείξῃ καὶ ἀποροῦσε.

λοιπὸν ἐγὼ τί νὰ λαλῶ καὶ τί νὰ πονοκεφαλῶ
ποτέ δὲν θ' ἤμπορέσω ἀξίως νὰ 'παινέσω.

ἀφήνω εἰς τὸν στοχασμὸν τοῦ καθενὸς συλλογισμὸν
διὰ νὰ συμπεράνῃ ὅσα ὁ νοῦς δὲν φθάνει.

τὸ χρέος μου εἶναι πολὺ ὁμολογῶ μὲ συστολή,
ποτέ δὲν τὸ πληρῶνω μήτε κ' ἐγὼ γλυτώνω.

Εἰς ἤχον $\lambda\eta\pi\chi$ π. ϕ χ

 Πο τὲ καὶ νεῖς ἄς μὴν εἰ πῆ π $\delta\lambda$ πᾶς πᾶν

 το τε θὰ τὸν λυ πεῖ π $\delta\lambda$ κι' ὅ λο θὰ τὸν

 παι δε εὐ ἡ σ' ὅ τι ι κι' ἄν τοῦ συ νέ-

 βη π ϕ συ νέ ε βη συ νέ ε-

 βη σ' ὅ τι ι κι' ἄν τοῦ συ νέ βη.

Ἐκεῖ τινὰς ποῦ δὲν θαρρεῖ μήτε ἐλπίζει νὰ χαρῇ
ἀκολουθεῖ νὰ γένη αἰτία νὰ εὐφραίνῃ.

πολλαῖς φοραῖς σὲ βυθισμόν τῆς λύπης καὶ συλλογισμόν
καιρὸν ποσῶς δὲν χάνει κ' εὐθὺς ἡ τύχη φθάνει.

καθὼς καὶ κατὰ τὸ παρὸν μὲ πρόσωπόν της ἰλαρὸν
ἀπὸ βασάνων πλῆθος μ' εὐγαλε κι' ἀπὸ βύθος.

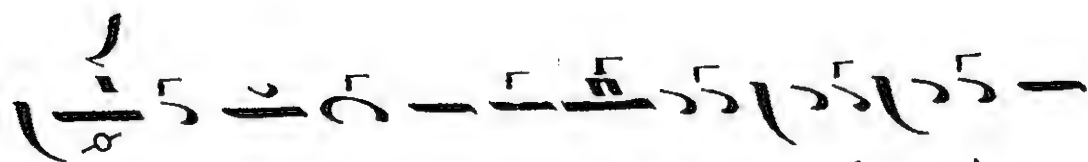
καὶ εἰς καιρὸν ἀπελπισμοῦ καὶ φοβεροῦ ἀφανισμοῦ
θέλησε νὰ γελάσῃ κι' ὅλα αὐτὰ νὰ παύσῃ.

γιατὶ ποτὲ δὲν ἤμποροῦν τὰ πράγματα νὰ προχωροῦν
μὲ ἐναντίον δρόμον 'ς τῆς φύσεως τὸν νόμον.

ἡ νύκτα λάμψιν καρτερεῖ, γαλήνην οἱ καλοὶ καιροὶ
καὶ ὁ χειμῶνας φέρει ἄνοιξιν καλοκαιρνή.

ἔχει λοιπὸν μεταβολὴν καὶ ἡ λύπη εἰς χαρὰν πολλήν
καὶ ὥς μὴ μικροψυχοῦμεν ποτὲ ἂν δυστυχοῦμεν.

Εἰς ἤχον $\frac{\lambda}{\pi}\dot{\alpha}$ πα ρ $\frac{\lambda}{\pi}$

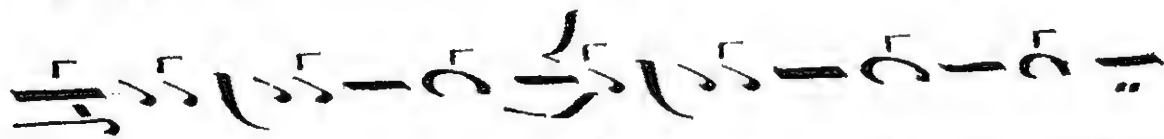
Ἐ συ κόθηκ' ὁ καὶ μένος μέσ' ἀπὸ ο

τὴν κλί νην μου $\frac{\lambda}{\pi}\dot{\alpha}$ καὶ περ πά τη σα τὸν φό ρον

ἔ τσ' ἡ το ο τῆς τύ χης μου $\frac{\lambda}{\pi}\dot{\alpha}$ καὶ περ πά-

τη σα τὸν φό ο ρον ἔ τσ' ἡ το ο τῆς τύ χης μου.

Καὶ θεωρῶ μιὰ πορτοποῦλα ποῦ 'τονα μισανοικτὴ
μία κόρη ἦτον μέσα π' ἦτονε ζωγραφιστὴ·
τὸ καπέλλο μου τῆς βγάζω καὶ τὴν δυπλοχαιρετῶ
κόρη μὲ τὸν ὀρισμὸν μου δύο λόγια νὰ σοῦ ποῦ,
καὶ τὸ φόρτε της μὲ κάνει καὶ τὴν πόρτα της μὲ κλειῖ
καὶ ἡ δοῦλα της μὲ λέγει δὲν εἶς' ἄξιός γιὰτ' αὐτή·
πέφτω κάτω λιγωμένος καὶ οἱ γειτόνοι μὲ κρατοῦν
δὲν ἐβάσταξ' ἡ ψυχὴ της νὰ τὸ 'πῇ ἐνὸς γιατροῦ·
μαῦρα ράσσα θὰ φορέσω καὶ τερβίσης θὰ γενῶ
καὶ εἰς τὴν ἔρημον θὰ 'πάγω γιὰ τζ' ἀγάπης τὸν καῦμό.

νὰ "χω" μιὰ σπηλιὰ γιὰ σπῆτι καὶ τὴν γῆν πρὸς
 [κλίνην μου]
 καὶ μιὰ πέτρα προσκεφάλι ἔτζ' ἦτο τῆς τύχης μου·
 τὰ καϊμένα δεινδρουλάκια νὰ "χω" μίαν συντροφιά
 τὰ καϊμένα τὰ πουλάκια τὴν γλυκιάν των τὴν λαλιά.

Εἰς ἤχον $\frac{\lambda}{\pi} \delta \lambda$ ντ. Ω $\frac{\gamma}{\lambda}$

Θά λασσα σὺ τὸν ἄ ἔν δρα μου $\frac{\epsilon}{\lambda}$ κα λὰ τὸν ἐ-

γνω ρί ι ι ζεις $\frac{\gamma}{\delta \lambda}$ μέ τὰ πι κρά σου κύμα-

τα $\frac{\pi}{9}$ μὴν τὸν βα ρυ καρ δὲ ι ζεις.

Θάλασσα ποῦ "σαι ἀγνάντια μου καὶ βλέπεις τὸν καῦμόν μου
 φέρε μου τὴν ἀγάπην μου νὰ τὴν ἰδῶ ἐμπρὸς μου·
 θὰ μάσσω ξύλ' ἀπ' τὸ βουνὸ καὶ φλόγ' ἀπ' τὴν καρδιά μου
 καὶ δάκρυα 'πὸ τὰ μάτια μου γιὰ νὰ λουσθῇς θεά μου·
 θὰ πάρω ὄρη καὶ βουνὰ νὰ βρῶ χελώνης αἶμα
 γιὰ νὰ ραντίσω τοὺς ἐχθροὺς ποῦ λέν κακὸ γιὰ μένα·
 θὰ πάρω κάμπους καὶ βουνὰ τ' ἀγρίμια νὰ 'ρωτήσω
 μήπως μ' εὔροῦν τὸ γιαντρικὸν γιὰ νὰ σέ λησμονήσω·
 κι' ὁ κάμπος τί θὲ νὰ μὲ 'πῇ φεῦγ' ὅτι σέ λυποῦμαι
 ποῦ τόσον μ' ἐφαρμάκωσες καὶ δὲν μεταθωριοῦμαι·

θαυμάζω σ' ὅταν περπατεῖς πῶς δὲν ἀνθοῦν ἢ ρούγλαις
καὶ πῶς δὲν γίνεσ' αἰετὲς μετὰ ταῖς χρυσαῖς φτερούγλαις·
θέλεις το μάτι· θέλεις το θέλεις το ν' ἀποθάνω,
θέλεις το νὰ ψυχομαχῶ ἔστὰ γόνατά σ' ἐπάνω;

Ἦχος ϵ λ εὐ. χ

Μα τά κ' ἔχου μου οὐ σβύ μέ να ἔστὰ δά κρυ-

α α πνιγ μέ να ϵ λ τὴν νύκτα α καὶ στὰ θῆ-

τε χ η διὰ ν' ἄ α να παυ θῆ τε Δ λ τὴν

νύ κτα α καὶ στὰ θῆ τε δι ἄ να α

κοι μη θῆ τε.

Καὶ σεῖς μικρά μου στήθη ἀφήσετε τὰ πλήθη,
τὰ πλήθη τῶν πυκνῶν σας τῶν τόσων στεναγμῶν σας·
ἀνήσυχόν μου σῶμα τί σ' ἔπταισε τὸ στρῶμα,
τὰ πάντα παραδίδεις ἐδῶ κ' ἐκεῖθεν γέρνεις.

Πουλιὰ εὐτυχισμένα ἐσεῖς ἀνταμωμένα
 πλαγιάζετε ζευγάρια ἰς τῶν δένδρων τὰ κλονάρια·
 ὅλα τὰ πουλάκια τὰ χελιδονάκια
 τὴν αὐγὴν ξυπνοῦσι καὶ γλυκοκοιλαδοῦσι·
 ἐγὼ ἴμως ὁ καυμένος κοιλιζοῦμαι χωρισμένος
 μέσ' τ' ἄχαρι κρεβάτι χωρὶς νὰ κλείσω μάτι.

Εἰς ἤχον $\pi \delta \lambda$ νη. Ω χ

Δέν ἡμ πο ρῶ ἐξ ἅ παν τοσ αὐ τὴν
 τὴν δυ στυ χί ι αν δλ νὰ ὕ πο φέ-
 ρω κι'ε μει να πλέ ο ον εἰς ἅ πο ρί ι-
 αν δλ ὁ νοῦς μου ἦν ἅ δύ να τον νὰ μεί-
 νει ἴς τὸ κε ι φά ἅ λι $\delta \lambda$ ἅ πὸ
 τὴν συμ φο ράν αὐ τὴν καὶ ζά α λην ἴς τό
 κε φά λι.

Μαύρη μου ἔγιν' ἡ καρδιὰ παρηγοριὰ δὲν ἔχει,
σὰν ποταμὸς τὸ δάκρυον ἀπὸ τὰ μάτια τρέχει·

ἔλεος ἀπ' τὴν τύχην μου πλέον δὲν ἀναμένω
γιατὶ πλὺτὸ ἀπελπίσθηκα μόν' θάνατον προσμένω·

συργιὰνα συναναστροφαῖς μὲ σάζια καὶ σαχπέτια
ὅλα αὐτὰ μου φαίνονται μεγάλα ἐζηέτια·

καὶ μόνον εἶναι εἰς ἐμὲ μικρὰ παρηγορία
τὸ ἄχ τὸ ἀκατάπαυστον καὶ ἡ θρηνηλογία·

ἡφράτι ἀναπαύομαι μ' αὐτὰ καὶ ἡσυχάζω
τὸ ἄχ τὸ βᾶχ μὲ δάκρυα καὶ τὸ ἀναστενάζω·

καὶ τοῦτο εἶναι εἰς ἐμὲ παντοτεινὴ παιδία
νὰ μὴν 'ποθάνω ἐνταυτῷ μόνον μ' ἀργοπορίαν·

ὅμως στοχάζομαι αὐτὸ πῶς εἶν' γιὰ ὄφελός μου
γιατὶ γλυτώνω βέβαια ἀπ' τὰ κακὰ τοῦ κόσμου·

εἰς τοῦτο μόν' ἀδημονῶ καὶ τὴν ψυχὴν μου χάνω
ποῦ οὐζαντίζει ὁ καιρὸς ἐνόσω ν' ἀποθάνω.

Εἰς ἤχον $\pi^{\lambda} \delta^{\lambda}$ νη. ρ χ

Φέ το τὸ κα λο και ρά κι 'θέ λη-

σα ἔ να πουρ νὸ ρ χ νὰ πα τή σω χορ-

τα ρά κια λοι πὸν 'βγῇ κα 'ς τὸ βου νό.

*Επιπταν δροσαῖς εἰς τ' ἄνθη κ' ἡ δική μου ἡ ψυχὴ
γι' αὐτὸ μόνον ἐπικράνθη γιατὶ ἦτο μοναχή·

κελαδοῦς' ἓνα πουλάκι δὲν ἔμπορῶ νὰ τὸ ἰδῶ,
 λέγ' ἀπὸ ὕψηλὸ δενδράκι δὲν μὲ βλέπεις εἴμ' ἐδῶ·
 τὸ κολλάκευσα ν' ἀφήσῃ τὸ δενδράκι τ' ἀνθηρὸ
 ἔς τὰς ἀγκάλας μ' νὰ πηδήσῃ, λέγει μ' δὲν εἶμαι μωρό·
 πηδᾷ σ' ἄλλο κλοναράκι χαμηλὸ μὴ τὸ ἰδῇ
 ἢ τ' ἀκούσῃ τὸ γεράκι κ' ἤρχισε νὰ κοιλαῖδῃ·
 περιμένω περιμένω παρακάτω νὰ ἐλθῇ,
 στέκει τὸ εὐλογημένο δίχως κἂν νὰ κινήθῃ·
 τρόπον μέθοδον γυρεύω πῶς νὰ κάμω ἀπορῶ
 ἔς τὸ δενδράκι γιὰ ν' ἀνέβω, πλὴν ν' ἀνέβω δὲν ἔμπορῶ·
 ἀλλὰ πλὺτὸ γλυκὰ λογάκια ἄρχησα νὰ τοῦ μιλῶ,
 ἴσ' ἐκεῖνα τὰ πουλάκια λέγει δὲν εἶμαι λωλό·
 σιῶπασα πλὺτὸ ὁ καυμένος πλὺτὸ δὲν τὸ παρακαλῶ,
 ἵστάθηκα ἀκουμβησιμένος ἔς τὸ δενδράκι καὶ γελῶ·
 τὸ πουλάκι κελαδοῦσε ἀπὸ πρῶτα πλὺτὸ γλυκὰ
 καὶ χαρούμενο πηδοῦσε κλοναράκια μερικά·
 τ' ἄκουσα ἀλλὰ διψοῦσα κ' ἄρχησα νὰ περπατῶ
 καὶ νὰ βρῶ νερὸν ζητοῦσα τὸ καλῆτερο πιτό·
 ἡῦρα ἐν μικρὸν ῥυάκι σ' ἓνα μέρος σκιερὸν
 κ' ἔτρεχε ἓνα νεράκι δροσερὸ καὶ καθαρό·
 ἀλλὰ μόλις εἶχ' ἀπλώσει τὰς δυὸ φούκτας μου νὰ πιῶ
 τὸ πουλάκι θὰ θολώσῃ, λέγει μὲ ξεφωνητό·
 εἶπα με τὸ νοῦν μου μοιάζει θέλει γιὰ νὰ πιῇ κ' αὐτὸ
 καὶ φοβᾷται καὶ τρομάζει μὴν τὸ εὖρη θωλοτό·
 ἀναβαίνω παραπάνω εἰς λιβάδι χλοερὸ
 μέσα εἰς αὐτὸ ἐμβαίνω βλέπω τρέχ' ἄλλο νερό·
 με ταῖς φούκταις θέλω πάλιν γιὰ νὰ πιῶ καὶ ἀπ' αὐτὸ
 τὸ πουλάκι ὅμως ἄλλην φωνὴν βγάζει τρομαχτό·
 νεανίσκε μου μὴ πίνεις ἀπὸ τοῦτο τὸ νερὸν
 δίψαν μὲ αὐτὸ δὲν σβύνεις γιατί εἶναι ἀλμυρόν·

καταβαίνω λοιπὸν 'ς τ' ἄλλο μὲ τῆς δίψας τὸν καῦμόν,
τὸ πουλάκι μὲ μεγάλον λέγει πάλιν τρομαγμόν·

'ς τὸ χωριὸ ὅταν κατέβης τότε πιὲ ὅσον 'μπορεῖς
ἐδῶ ὅμως μὴ γυρεύεις 'ς τὸ βουνὸ νερὸ νὰ βρῇς·

δέν τὸ ἄκουσ' ἀλλὰ σκύπτω 'ς τὸ ρυάκιον ἐμπρὸς
γιά νὰ πιῶ ἀλλ' εὐθὺς πίπτω κατὰ γῆς ὡσὰν νεκρός·

μὲ λιγοθυμιὰ μεγάλη ἔπεσα ὁ ὀρφανὸς
καὶ μ' ἐφάνη ἀπ' τὴν ζάλην ποῦ ἔπεσεν ὁ οὐρανός·

τρέχει τὸ πουλάκι πέρνει εἰς τὸ στόμα του νερὸ
κ' εἰς τὸ στόμα μου τὸ φέρνει ὅπου ἦτονε ξηρό·

Μὲ ξεζάλισ' ὀλιγάκι τὸ πουλάκι μὲ νερὰ
καὶ μὲ λέγει τὸ ρυάκι κάτι λόγια τρομερά·

ἤθελα νὰ μὴν τὴν πάθης τὴν λιγοθυμιὰ αὐτὴν
κι' ἀπ' ἐμένα νὰ μὴ μάθης ὅτι στέκεται πιστή·

τὸ πουλάκι ὅμως πάει πέταξε 'ς τὰ ὑψηλὰ
καὶ ἀκόμ' ἴσως πετάει κ' ἴσως κελαδεῖ καλά·

τότε τοῦ χωριοῦ τὸν δρόμον πῆρα μὲ λαιμόν σκυφτόν
κ' ἐνθυμήθηκα μὲ τρόμον τὸ τραγούδι τῆς αὐτό·

φεύγω φῶς μου πλὴν θὰ ἔχῃς τὴν σκιάν μου συντροφιάν
κ' εἰς ρυάκια θὰ βλέπῃς τὴν ἀποῦσαν εὐμορφιάν.

Ἐκ τῶν ποιημάτων τοῦ ἀειμνήστου ποιητοῦ κ. Α. Σούτζου.

Εἰς ἤχον \sim Ζω. χ

Ἄ ἀπ' αὐ τὸ ὄν τὸ ὄν πλά νον κό

σμο ὄν ἡ θε λα α ν' α να χω ρή η-

ΣΥΛΛΟΓΗ ΕΘΝΙΚΩΝ ΑΣΜΑΤΩΝ.

σω ἡ ἡ θε λα α εἰς τὰς ἐ-

ρή η μου ους καὶ εἰς τὰ α βου νὰ νὰ ζή η σω

Ν'ὰ πο φύ γω τοὺς ἀθλί ους ου ους

καὶ ἀ πα α τη λους ἀν θρώ ω πους ἡ

νὰ συρ θῶ ω εἰς ἀ γνω ρί ι-

στου ους καὶ ἀ κα τοι κή τους τό πους.

Ὁ που μαῦ ροι κα ταρ ρά α κταιδ^Δ ὁ που

ἄ α νε ε μοι καὶ πά α γοι

ὁ ο που ἄ α γρι α θη ρί ι

α α ὁ που ὁ ὄρνεις σαρκο φά α γοι

Σ' ἄ πε ρά αν τους πε δι ἄ α δας εἰς κοι-

λά α δας καὶ εἰς λό φους γεί το να ας νά ἔ χω

δέν δρα μαῦ ρα σύ υ νε φα συν τρό ο φους.

Β'.

ὦ ἀγαπητὴ μ' ἀκόμη σήμερον συνηνωμένοι
καὶ ὁ εἷς ἀπὸ τὸν ἄλλον μετ' ὀλίγον χωρισμένοι.

ἀπ' αὐτὰ τὰ μέρη μόνη σὰν περάσης ἐνθυμήσου
τὴν ἐσχάτην φορὰν ὅτι τὴν ἀπέραςα μαζή σου.

καὶ τὰ βλέμματά σου στρέψε εἰς τὸ κοιμητήριόν μου
κ' ἐν σου δάκρυ ἓνα μόνον χύσε πρὸς μνημόσυνόν μου.

ἢ ψυχρὰ μελαγχολία εἰς τὸν τάφον θὰ μὲ στείλῃ
θ' ἀποθάνω ἐγὼ πρῶτον πλὴν θὰ χωρισθῶμεν φίλῃ.

Γ'.

Πόθεν ἔρχεσαι μὲ λέγεις, ὅθεν ἔρχονται τὰ νέφη
ὅταν ἄνεμος εἰς μαῦρον οὐρανὸν τὰ περιστρέφει.

εἰς τὴν ἔρημον τοῦ βίου ἀπηυδῆσας διαβάτης
εἰς τὰ ἔσχατα νὰ φθάσω σπεύδω πλέον ὁριὰ της.

ὀνειρεύομαι πλανήσεις καὶ ἰδέας συλλαμβάνω
εἰς ἐρημικοὺς ἀγῶνας δίψα ἔχω ν' ἀποθάνω.

ὦ τὸ ὕστερον καὶ δύον φῶς νὰ ἤμην τοῦ ἡλίου
ἢ ἀναίσθητη ἂν ἤμην πέτρα τοῦ νεκροταφείου.

Εἰς ἤχον $\lambda\delta\lambda$ νη α χ

Εἰς βου νὸ ον εἰ γὼ ω κι'ὸ εἰ ρως κι'ή

ἀ γά πη μου μα ζή⁶ λ εἰς βου νὸ ον εἰ γὼ ω

κι'ὸ εἰ ρως κι'ή ἀ γά πη μου μα ζή⁶ λ κι'ὸ

θε ὅς κ'εἰ γὼ κι'ὸ εἰ ρως ἀ να θαί-

να με ε μα ζή^ν $\delta\lambda$ κι'ὸ θε ὅς κι'εἰ γὼ

κι'ὸ εἰ ρως ἀ να θαί να με ε μα ζή.

Ἡ ἀγάπημ' ἀποστοῦσε εἰς τὸν δρόμον τὸν σκληρὸν
καὶ ὁ ἔρωτας περνοῦσε βιαστικὰ μὲ τὸν καιρόν.

στάσου λέγω ἔρωτά μου καὶ μὴ τρέχετ' ἐμπροστὰ
ἡ καλὴ συντροφισσά σου ἡ ἀγάπη μ' δὲν βαστᾷ.

τότε βλέπω καὶ τανίζουν καὶ οἱ δύο τοὺς τὰ πτερὰ
καὶ τ' ἀπλώνουν καὶ τ' ἀρχίζουν καὶ πετοῦν γερὰ γερὰ.

φίλοι λέγω πῶς πετᾶτε τόση βία διατί;
ἡ ἀγάπη μας κοιτάζω ὦρα ὦρ' ἀδυνατεῖ.

τότ' ὁ ἔρωτας γυρίζει καὶ μὲ λέγει τὸ παρὸν
πῶς ἀρχῆθεν συνειθίζει νὰ πετᾷ μὲ τὸν καιρόν.

Ἦχος πδ' νη. Ω χ

Ξύ πνα καὶ μὴν κοί μαῖσαι ὦ ραῖ ον

κα α να ρί νι ^β λή σή κω σ' ἄ πὸ ὀ τὴν κλί-

νη ἡν νὰ δ'ῆς πῶς τρα α γου δῶ ^ν δ' σή κω σ' ἄ-

πὸ τὴν κλί νην νὰ δ'ῆς πῶς τρα γου δῶ.

Συκώνομι· ὁ καϊμένος ἄν ποῦ ἴμουν μαθημένος,
καὶ τ' ἄρματα μου βάζω καὶ πᾶ' νὰ κυνηγῶ.

λαγούς περδίκια νὰ βρω πουλάκια νὰ σκοτώσω
καὶ ἴενα νὰ γλυτώσ' ἀπ' τσ' ἀγάπης τὸν καυμόν.

κ' ἐκεῖ θωρ' ἓνα πύργον, ποῦ ἴλάμπ' ὡσάν τὸν ἥλιον
πουλὶ κάθετ' ἐπάνω καὶ γλυκοκοιλαδεῖ.

καὶ ὁ κοιλαδισμός του ἐφαίνετο νὰ λέγῃ,
χαρεῖτε σεῖς ὦ νέοι νέοι τὴν νιότη σας.

χαρεῖ-χαρεῖ-χαρεῖται, καιρὸν μὴ καρτερεῖται
γιατ' ὁ καιρὸς διαβαίνει καὶ δὲν γυρίζει πλιό.

ἐτσ' εἶναι κ' ἡ ἀγάπη χρυσό μου καναρίνι
μαραίνεται καὶ σβύνει σάν τὸ κηρὶ καὶ λειεῖ.

Εἰς ἤχον $\lambda\ddot{\alpha}$ πα. ρ χ
 $\pi\ddot{q}$

Ἄν τὸν ἔρωτ' ἂ θετήσης

καὶ αἱ τοὺς νό- καὶ τοὺς νόμους τοῦ πατρί-
 η-

σης $\chi\ddot{q}$ καὶ αἱ αἱ αἱ τολμή- καὶ τολμήσης

ν' ἂ ἀρ νη θῆς $\pi\ddot{q}$ τῶν χαρίτων τοῦ

τάδω ὦρα ἔστην ἡν νεό- ἔστην νεό-

τητά σου τῷ ὦρα \ddot{q} τοὺν και-

ρὸν τὸν καιρὸν νὰ θυμῇ θῆς $\pi\ddot{q}$ χ

ἡ προσένης νὰ γυρίσης πάλ' ὁ χρό-

 νος νὰ πο θῆς καὶ τὰ ἴ δι ἄ σου κάλ-

 λη πῶς θὰ εἶ χης νὰ θαρ ρῆς.

Ὁ καιρὸς αὐτὸς ποῦ ἔχεις καὶ τυφλὰ τὸν παρατρέχεις
 δὲν προσμένει μόν' περνᾶ.
 κι' ἂν τὸ σήμερ' ἀμελήσης κι' ἀπ' τὰ χέρια σου τ' ἀφήσης
 πίσω πλέον δὲν γυρνᾶ.

δὲν γυρνᾶ μόν' ἀπὸ χρόνον ἕως χρόνον προχωρεῖ
 καὶ τὸ σῶμα σου κυρτῶνον πλησιάζει εἰς τὴν γῆν.
 ὅθεν νέα ὅσον εἶσαι τὰ καλὰ μὴ τὰ ἴστερῆσαι
 μόνον ζῆσε φυσικά.

γιὰ νὰ μὴ μετανοήσης ὅταν τέλος καταντήσης
 ἔς τῶν γερόντων τὰ κακά.

Εἰς ἤχον $\frac{\lambda}{\pi} \dot{\alpha}$ πα φ $\frac{\lambda}{\pi}$

 Ἀ πε φά α σι σα α, νὰ γί νω ἔς τὴν

 ἄ γιὰ σο φιά κουμ πὲς δὲ $\frac{\lambda}{\pi}$ νᾶρ χων ται

νά ποο ο σκυ νοῦ σι ἄ σπραις καὶ με ε-

λα αγ χρι ι ναῖς.

(δὶς) ^π9

Ἄσπρη μου πα χιὰ κο λό να παῦ σε

πλέ ον τὸν θυ μὸν ^πδὲ καὶ για τρὸς ποῦ θὰ α

μέ για νη εἶν' τὰ μά τια σου ου τὰ

δυὸ ^π9 καὶ για τρὸς ποῦ θὰ α μέ για νη εἶν'

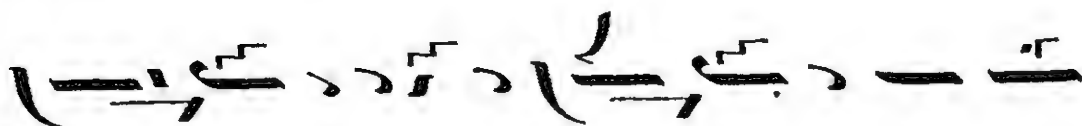

τὰ μά τια σου τὰ δύο.

Ἀπεφάσισα νὰ γίνω 'ς τὴν Ἑλλάδα τακτικὸς
 'ς τὰ καράβια καπετάνιος καὶ 'ς τὸν πόνον σου γιατρός·
 ἄπεφάσισα νὰ ἔλθω εἰς τὸ στρῶμα νὰ σὲ βρῶ
 κι' ὅτι θέλουν ἄς με κάμουν τ' ἀδελφάκια σου τὰ δυό·
 βάρκα θέλω ν' ἄρματώσω μέ σαρανταδυὸ κουπιὰ,
 μέ πενήντα παλληκάρια νὰ σὲ κλέψω μιὰ βραδιά.
 ἄσπρη μου καθάρια βρύσι ποῦ βαστᾷς κρύο νερό,
 ἔτσι καὶ ἐγὼ βαστοῦσα τῆς ἀγάπης τὸν καῦμό·

ἀπεφάσισα νὰ ἦμαι ᾽ς τὸ κορμί σου ἐραστής,
 ᾽ς τὰ βυζά σου νοικοκύρης κι' εἰς τὰ κάλλη δουλευτής·
 θέλουσιν ἄς με κρεμάσουν εἰς τὸ σπῆτι σου ἔμπροστά
 παρὰ νὰ ἰδῶ νὰ ἦσαι μ' ἄλλον νέον ἀγκαλιὰ.
 ἀπεφάσισε κυρία νὰ μοῦ δώσης ᾽να φιλή,
 ἢ μαχαίρωσέ με μόνη ποῦ τὸ αἷμα μ' νὰ χυθῇ.

Εἰς ἦχον $\lambda \pi \delta \lambda$ νη ω χ

᾽Σ τὸ ο ο κλου βί φυ λα α α κι-

σμέ ε νον Δ $\delta \lambda$ ἄ η δό νι μου ου

θη νεῖς Δ καὶ τὴν μου σι κή ην φω-

νη ἦν σου λ ἄρ χη σεσ νά λη η-

σμο νῆς θ λ ἄ νε ξάρ τη τον ᾽στά δά-

α ση ν $\delta \lambda$ κοι λα δοῦ σα α μιὰ φο-

— — — — —
 ρά ^Δδ' κ' εὖ φραι να α τήν φύ σιν

— — — — —
 ὅ λη ^Δηνδ' πρίν με κό ψου ουν τὰ

— — — — —
 α α πτε ρά ^χῳ τώ ρα ὅ μως σκλα βο-

— — — — —
 μέ νον κλαί ω κλαί ω τὸ κα-

— — — — —
 μέ νον ^ελ τώ ρα ὅ μως τὸ κα μέ νον κλαί ω

— — — — —
 κλαί ω τὸ κα μέ ε νον.

Ἔβλεπα πρίν με τυφλώσουν τήν κοιλάδα, τὸ βουνὸν
 καὶ τὸ πράσινον λειβάδι καὶ τὸν ἄσπρον οὐρανόν.

καὶ κοντὰ 'ς τήν κρύα βρύσι κ' εἰς τήν τριανταφυλλιά
 γλυκὺς ζέφυρος κινεῖσε τήν εὐώδη μου φωλιά.

τώρα ὅμως τυφλωμένο

κλαίω κλαίω τὸ καυμένο.

Ὅταν εἶδα πῶς πηγαίνω 'ς τὸ κλουβὶ νὰ κλειδωθῶ
 πρόβλεψα πῶς καὶ τὸ φῶς μου ἔμελλα νὰ στερηθῶ.

καλὰ πρόβλεπες οἱ σκλάβοι πικροτοῦν 'ς τὰ σκοτεινὰ
 καὶ μαζῇ με τήν δουλείαν καὶ τὸ σκότος ἀρχηνᾶ.

σκληβωμένο τυφλωμένο

ἀναστέναζ' τὸ καῦμένο.

"Αν δὲν ψάλλω καὶ τὴν λύπην κρατῶ μέσα μου κρυφὴν
μὲ θυμὸν ὁ τύραννός μου μοὶ στερεῖ καὶ τὴν τροφήν·

τί νὰ κάμω κ' ἐγὼ ψάλλω καὶ μὲ τ' ἀνωφελευτὸν
τὴν ἡμέραν ἀγοράζω τὸ πικρὸν μου φαγητόν·

σκληβωμένο τυφλωμένο

κλαίω κλαίω τὸ καῦμένο.

"Ομοῖος μ' ἐσένα ἦτο κ' ἓνας ψάλτης παλαιὸς
ἀηδὼν τοῦ Ἑλικῶνος τῆς ποιήσεως Θεός·

πλὴν τυφλὸς καὶ πένης ἕως τὴν ἐσχάτην του πνοήν,
μὲ τ' ἀρμονικά του μέλη κέρδιζε τὰ πρὸς τὸ ζῆν·

καὶ πτωχὸς καὶ τυφλωμένος

ἐκοιλάδ' ὁ καῦμένος.

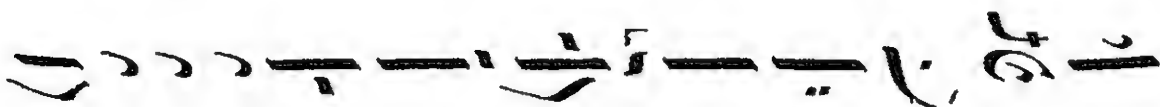
Εἰς ἤχον $\lambda \pi \delta \lambda$ νη. Ω χ

Ὁ ἥ η λ ι ο ος τὸ βῆ μα του ἁ ἁ

ς τὴν δύ σιν ὅ ταν στρέ ε φη δ λ τοὺς

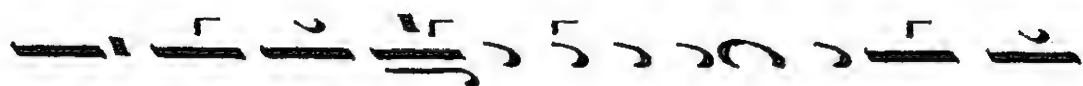
οὐ ου ρα νου οὺς ὁ πί σω του ἁ ἁ ἀ φή

νει χρυ σα νέ ε φη.

Καὶ οἱ φιλότιμοι θνητοὶ πρὸ τοῦ νὰ τελευτήσουν,
φῶς χρεωστοῦν ἀθάνατον ὀπίσω των ν' ἀφήσουν.

Εἰς ἤχον $\lambda\pi\delta\lambda$ νη. ω λ

Τώ ρα κά μα ν' ἔνα νό μον τ' ἄρχον τό-

που λα' ἔτὸν δρό μον β λ νά 'μι λοῦν τὰ γραι-

κι κα λ νά 'μι λοῦν τὰ γραι κι κα β λ

τὸ κα πέ λο τὸ τζι γά ρο Δ $\delta\lambda$ κ' ἔνα φράγκι-

κο κα μά ρι νᾶν' ἡ μό νη τους ἄρ χον-

τιὰ νᾶν' ἡ μό νη τους ἄρ χον τιὰ Δ $\delta\lambda$ τὸ κα-

πέ λο τὸ τσι γά ρο κ' ἔνα φράγ κι κο κα-

μά ρι νᾶν' ἡ μό νη τους ἄρ χον τιὰ νᾶν

ἡ μό νη τους ἄρ χον τιὰ Δ $\delta\lambda$ εἰ γώ 'μ' ἔλ λην

τὸ παι νιοῦ μαι ⁶Ν τέ κνον ἑλ λη η νι-

κὸν γεν νοῦ μαι ⁶Ν με τοὺς Ἑλ λη νας

με τροῦ μαι ⁶Ν καὶ ῥμι λῶ τὰ γραι κι κα ⁶Ν

καὶ μι λῶ τὰ γραι κι κα ⁶Ν καὶ ῥμι-

λῶ ω τὰ γραι κι κα.

⁶Ν

Μ' εἶπανε γιὰ πέντε ἔτη νὰ μὲ κάμουν νομοθέτην
 μὲ σαράντα μετρητὰ,
 μ' εἶπαν τόσα κι' ἄλλα τόσα γιὰ ν' ἀφήσ' αὐτὴν τὴν γλῶσσα
 ποῦ ῥμιλοῦν 'ς τὴν ἐκκλησιάν.
 ἐγὼ ῥμαι Ἑλλήν τὸ παίνιόμαι τέκνον Ἑλληνικὸν
 [γεννοῦμαι]
 μὲ τοὺς Ἑλληνας μετροῦμαι καὶ ῥμιλῶ τὰ Ἑλληνικά.

Εἰς ἥχον ⁶Ν π δ' νη. 2 7

Μα λαγ μα τέ νιο ος ἀρ γα λειὸς ⁶Ν

κ' ἔ λε φαν τέ νιο κτέ ε νι ^Δ δ' κ' ἔ να κορ-

μι ι ἄγ γε λι κὸ ^ν σ κά θε ται καὶ αι

ὅ φαί νει.

Μ' ἐξῆντα δυὸ πατήματα σαράντα δυὸ καρούλια
κ' ὁ βρόντος κ' ὁ ἤχος πολὺς ἀπ' τὰ ψιλὰ τραγούδια.

πραγματευτῆς ἐπέρναε 'ς τὸν μαῦρον καθαλλάρης·
κοντοκρατεῖ τὸν μαῦρον του καὶ τὴν καλημεράει·

καλὴ σου ἔμερα κόρη μου, καλῶς τὸν ξένον ποῦ ἔλθε,
κόρη πῶς δὲν πανδρεύεσαι νὰ πάρης παλλικάρη;

κάλλιο νὰ σκάσ' ὁ μαῦρος σου παρὰ τὸν λόγον ποῦ ἔπες,
ἔχ' ἄνδρα εἰς τὴν ξενητιὰ δώδεκα χρόνους τώρα·

κι' ἀκόμη τρεῖς θὰ καρτερῶ καὶ τρεῖς τὸν ἀπαντέχω,
κι' ἂν δὲν ἐλθῇ κι' ἂν δὲν φανῇ καλογρηὰ θὰ γείνω,

κ' εἰς τὸ κελλὶ θὰ σφαιλισθῶ τὰ μαῦρα θε νὰ βάλλω.
Κόρη μ' ἄνδρας σ' ἐπέθανε, κόρη μ' ἄνδρας σ' ἐχάθη·

τὰ χέρια μου τὸν κράτησαν, τὰ χέρια μου τὸν θάψαν,
ψωμὶ κηρὶ τὸν μοίρασα κι' εἶπε νὰ μοῦ τὰ δώσης·

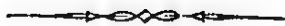
τὸν κράτησες; τὸν ἔθαψες; ὁ Θιὸς νὰ σ' τὰ πληρώσῃ,
ψωμὶ κηρὶ τὸν μοίρασες ἐγὼ σοῦ τὰ πληρώνω·

ἐγὼ φιλὶ τὸν ὀδάνεισα κ' εἶπε νὰ μοῦ τὸ δώσης,
φιλὶ κι' ἂν τὸν ἐδάνεισες τρέχα καὶ γύρευέ τον·

κόρη μ' ἐγὼ μ' ὁ ἄνδρας ἐγὼ ἔμαι ὁ καλός σου·
ἂν ἦσαι σὺ ὁ ἄνδρας μου ἂν ἦσαι ὁ καλός μου,

δεῖξε σημάδια τοῦ σπητιοῦ κ' ἀπέχει νὰ σ' ἀνοίξω·

μηλιάν ἔχεις 'ς τὴ πόρτα σου καὶ κλῆμα 'ς τὴν αὐλήν σου,
κάμνει σταφύλια ροζακιά καὶ τὸ κρασί του μέλι·
τὸ πίνει ἡ γιανιτσαριὰ καὶ πᾶ νὰ πολεμήσῃ,
τὸ πίνει κ' ἡ πτωχολογιὰ καὶ λησμονᾷ τὰ χρέη·
αὐτὰ τὰ 'ξεύρει ἡ γειτονιὰ τὰ 'ξεύρ' ὁ κόσμος ὅλος,
δεῖξε σημάδια τοῦ κορμιοῦ κ' ἔπειτα νὰ σ' ἀνοίξω·
ἐλιάν ἔχεις 'ς τὸ μάγουλο ἐλιάν 'ς τὴν ἀμασχάλην
κ' εἰς τὸ δεξί σου τὸ βυζὶ μικρὰν δαγγαματίτσα·
βάγλαις τρεχάτ' ἀνοίξατε αὐτὸς εἶν' ὁ καλός μου.

ΑΣΤΕΙΑ

Εἰς ἤχον $\lambda \delta \nu \eta . \omega \chi$

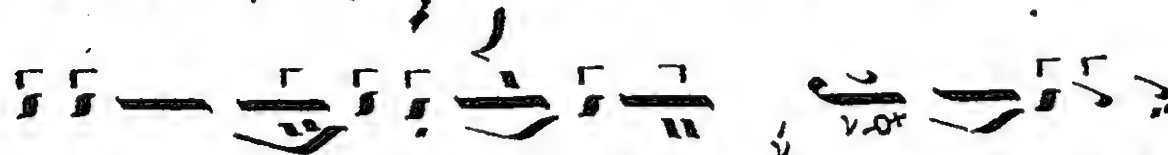
Μὲ πό νους ἐ γεν νή θη κα δ μὲ πό-

νους ἐ γεν νή θη κα δ μὲ πό νους θ' ἀ πο θά-

νω τα ρι ρι γ μπο μπό δ τρι τρα τρι τρα τάρ

ρα ρ'ρα τα ρ'ρα ρ'ρα ρ'ρα τα ρ'ρα ρ'ρα γ και πά θη θά

ἐ πι γρα φοῦν και πά θη θά ἐ πι γρα φοῦν δ

ἔς τὸν τά φον μου ἔ πά νω τὰ ρί ρί μπο

μπὸ ἄ τρι τρα τρι τρα τὰ ρ'ρα ρ'ρα τὰ ρ'ρα ρ'ρα ρ'ρα τὰ ρ'ρα ρ'ρα

Μὲ μιὰ βαμβακερὴ κλωστή δέσε με κι' ἀκλουθῶ σου
κι' ἂν τύχη καὶ μὲ ἀρνησθῇς τὸ κρίμα ἔς τὸν λαιμόν σου.
μ' ἐπῆρ' ὁ πόνος κι' ὁ καῦμός δὲν ξεύρω τί νὰ κάμω
ἀπ' τὴν ἀγάπη τὴν πολλὴ θὰ πέσω ν' ἀποθάνω.

ἦμέρα καὶ νύκτα περπατῶ μὲ ἓνα καλαμίδι
νὰ βγάλω ψάρια τοῦ γιᾶλου νὰ τρώγῃ τὸ πιπίνι.

μέσα ἔς τὴ μέση τῆς καρδιᾶς ἔς τὴ φλόγα τὴ μεγάλη
ἐκεῖ μέσα ζωγράφισα τὰ ἰδικά σου κάλλη.

μέσα ἔς τὴν μυρισμένην σου καὶ τὴν γλυκίαν σ' ἀγκάλην
θὰ πέσω ν' ἀποκοιμηθῶ καὶ νὰ ξυπνήσω πάλι.

Εἰς ἤχον λη πα. ρ χ

Ἄ γά λια γά- ἄ μὰν ἄ μὰν ἄ γά λια γά-

λια μὲ καὶ ρὸν μαρ γέ μα μαρ γέ μα το ντουρ

γέ μα κ' ἦ ὦ ρα δὲν ἔχᾳ θη ἄ λα-

σε ρι μερ κουρμ.περι κουρ μπα νιω ω τζα νιωδς

και με τα βο α μάν α μάν και με τα βο τα-

να π' αν θουν μαρ γε μα μαρ γε μα το ντουρ γε-

μα για τρεύ ον ται τα πά θη α λα σε ρι-

μερ κουρ μπε ρι κουρ μπά νιω ω τζα νιω.

Ἀγάπα με νὰ σ' ἀγαπῶ θέλε με νὰ σὲ θέλω
γιατὶ θὰ ἔλθ' ἓνας καιρὸς νὰ θες καὶ νὰ μὴ θέλω.

ἀγαπημένο μου πουλὶ κι' ὦραϊο μου γεράκι,
ἡ ξενητιὰ σὲ χαίρεται κ' ἐγὼ πίνω φαρμάκι.

ἀέρα βγάνουν ἡ στεριᾶς κι' ὅλα τὰ δένδρα σειροῦνται
κρίμα ἡ βεργολιγαργιαῖς νὰ μὴ γλυκοτσιμπιοῦνται.

ἀέρα μου ποῖός σ' ἔστειλε νὰ ρθῇς νὰ με δροσίσης;
ἂν σ' ἔστειλ ἡ ἀγάπη μου νὰ τὴν πολυχρονήσης.

ἂν θέλῃς Παναγία μου ν' ἀνάπτω τὰ κηριὰ σου
φουλαγέ μου τὴν πέρδικα ποῦ ἔχω ἔς τὴν γειτονιάν σου.

Εἰς ἤχον λ π δ ν η ω χ

Γα ρού φα λό μου κό κι νο πλεγ μέ νο

μέ χρυσά φι νά σέ 'δε να 'ς τὰ χέ ρια μου δ

νά σέ 'δε να 'ς τὰ χέ ρια μου μ'έ παύ α νε

τά πά θη τά τού μπρου τά μπα πε ρι τερ λι-

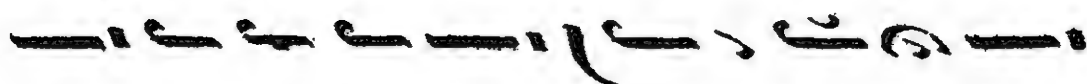

λι γα ρού φα λο κι' αν κα τα πιω

Γαρούφαλο κι' αν καταπιω κανέλλα κι' αν μασσήσω,
 όλα πικρά μου φαίνονται ὅσω νά σ' αγαπήσω.

για μίαν νέαν π' αγαπῶ θὰ καταβῶ 'ς τὰ δάση
 ὅπου καὶ ἡ ἀγάπη μου ἐκεῖ κοντὰ θὰ φθάσῃ.
 τίποτε δεν ἀπήλαυσα κοντεύω ν' ἀποθάνω,
 ἀπ' τὴν ἀγάπη τὴν πολλὴ πῶς τὴν ζωὴν μου χάνω.
 δὲν εἶναι κρίμα κι' ἄδικο δὲν εἶναι ἁμαρτία,
 νὰ τυραννιέτ' ἡ νιότη μου χωρὶς καμμὶαν αἰτία;
 δὲν εἶναι κρίμα κι' ἄδικο τὰ δυὸ ἀγαπημένα
 νᾶναι 'ς τὸν κόσμον ζωντανὰ κ' ἔπειτα χωρισμένα;

Εἰς ἤχον $\lambda \delta \nu \eta \epsilon \chi$

Ὁ λον τὸν κό σμον κι' ἄν θω ρῶ ταρ λα-

α λαρ λα λ'λα λ'λα $\delta \Delta$ ὅ λον τὸν κό σμον

κι' ἄν θω ρῶ ταρ λα α λαρ λα $\pi \eta$ τὴν θά-

λασ σαν κι' ἄν βλέ πω τα λα λα λα λα τὰ λα

λα λα λα λα λα τὰ λα λα λ'λα λα λα λα λ'λα

δὲν βλέπω τὴν ἀγάπην μου καμμιὰν χαρὰν δὲν ἔχω·

ὅταν σ' ἐγένν' ἡ μάνα σου ἡ εκκλησαῖς 'σημαίναν
κ' οἱ ἄγγελ' ἀπ' τοὺς οὐρανοὺς ἀνεβοκατεβαίναν·

ὁ νοῦς μ' ἐγίνει ποταμὸς κ' ἐπάνω σου ξετρέχει,
κι' ἡ ἀπονή σου ἡ καρδιὰ κάμνει πῶς δὲν κατέχει·

ὅταν περνῶ καὶ δὲν ἔμπορῶ μαζὴ σου νὰ ἰμιλήσω
δὲν μοῦ περνοῦν οἱ λογισμοὶ ἂν δὲν λιποθυμήσω·

ὅταν σεῦ καλοθυμηθῶ μονάχος μου τὸ λέγω,
πῶς δὲν ραίξουν τὰ βουναὰ πεῦ κάθωμαι καὶ κλαίγω·

ὅταν περνῶ καὶ βλέπω το τὸ παραθυρὶ σ' ἄδω,
ἔτσι πουλί μου λυόνωμαι ὅταν τὸ κίρι 'ς τὸν ἅγιο.

Εἰς ἤχον $\lambda \delta$ νη. λ

Ἄ πελ πί σθη κα εἰς ὅ λα ἀ-

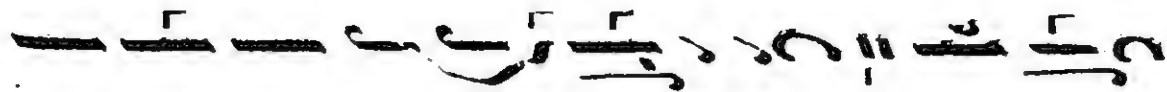
ἀ α πελ πή σθη κα εἰς ὅ λα καὶ

τὸν θά α να τον ζητῶ ἀ μάν ἀ μάν δ

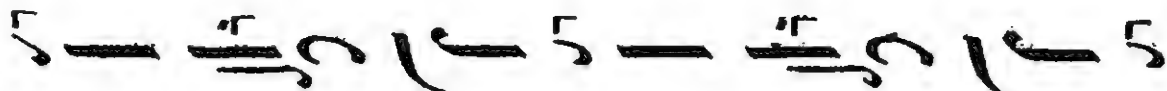
καὶ τὸν σκο τει νὸν ἀ έ ρα καὶ

αὶ τὸν σκο τει νο ον ἀ έ ρα εὐ χα ρί-

ι στως ἀ παι τῶ ἀ μάν ἀ μάν δ ἀ-

ἀ μάν ἀ μάν ἀ μάν ἀ μάν ἀ μάν

ἀ μα νε ἀ μάν ἀ μάν τεμ τε-

ρι ρεμ τεμ τε ρι ρεμ ε ρι ρε εμ.

Ἀπὸ τὰ μπεντένια πέφτω, πέφτω γιὰ νὰ σκωτωθῶ
κι' ἡ ἀγάπη μου φωνάζει ἄφστε τον μὰ τὸν Θεό.

ἀπεφάσισα τὰ μαῦρα νὰ φορῶ παντοτεινὰ
καὶ νὰ κλαίω μέρα νύκτα τὴν δική της ἀπονιά.

Ἰγούμενος δὲ μοναστῆρι θεὸ νὰ πάγω νὰ γενῶ
ἐὰν δὲν τὴν ἀπολαύσω τέτοιον ἔβαλα σκοπό.

Ἦχος λ πδ λ νη. ρ λ

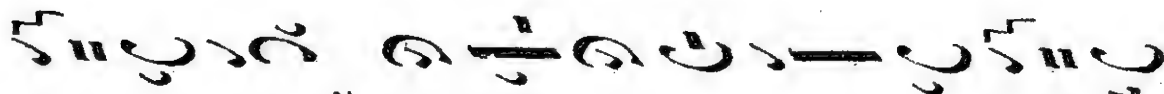
Μό ο λισ ἦ η φύ- λαν λα ρι ρι ρι

ρι ρι λα α μό λισ ἦ η φύ σις ἔ-

ἔ δει ξε ν δ λ μι κράν φι λο τι μί

ί αν ν δ λ μι κράν φι λο τι μί ι-

αν ν δ λ εἰ εἰς ἔ να σῶ- λαν λα ρι

ρι ρι ρι ρι λα α εἰς ἔ να α σῶ μα

υ υ λι κήν δ' αὐ τήν τήν εὐ μορ φί-

ι ι αν δ' αὐ τήν τήν εὐ μορ φί- ι

ι αν.

Ἀναμφιβόλως ἄλλοτε νὰ δείξη ἂν θελήσῃ,
παρόμοιον ὡς ἂν αὐτὸ πρέπει ν' ἀδυνατήσῃ.

Εἰς ἤχον λ π ῥ πα. ϕ ζ

ο λαις ἡ με λαγ χρι ναῖς κ' ἡ μαυ ρο μά-

τες με ταῖς ἐ λιαῖς γε μά ταις π ῥ δ λαις φι λι

μ' ἐ δώκαν' μιὰ δὲν με δί δει πολὺν καὶ μὲν μ' ἀ φή νει.

Σ τὸ βουνὸ θὰ ἀναβῶ νὰ χτίσω οἶκον
κ' ἐκεῖ θὰ κάμω κῆπον,
κῆπον καὶ παράκρηπον κι' ὦραϊ ἄμπέλι
μὲ θύραν νὰ ἐμβαίνει.

Ἄν ἀγαπᾷς θεώρει με.

Καὶ πῶς ἔμπορῶ νὰ σέ θωρῶ ποῦ ἔσαι μέσα κλεισμένη;
τὴν Κυριακὴν ἔγαίνεις κυρὰ περδικοπλουμισμένη.

Καὶ πέρδικα ἔμ' ἐγώ;

Δὲν εἶσαι φῶς μου πέρδικα, εἶν' τὰ χαμώματά σου,
μ' ἔφαγαν καὶ μ' ἔφησαν, αὐτὰ τὰ ψεύματά σου.

Καὶ ψεύτρα εἶμ' ἐγώ;

Δὲν εἶσαι ψεύτρα μάτια μου, ἐγὼ τὸ ψεῦμα λέγω,
γιὰ τὸ δικό σου τὸ κορμὶ ἔμερα καὶ νύκτα κλαίω.

Καὶ γιατί κλαῖς;

Κλαίω γιὰ τὸ κορμάκι σου ποῦ ἔναι φιλὸ σὰν σύρμα,
γιὰ ἑένα θεὸ νὰ σκωτωθῶ κ' ἔχε το σὺ τὸ κρίμα.

Καὶ τί κρίμα ἔναι;

Δὲν εἶναι κρίμα μάτια μου περὶ θάρθω νὰ σέ πάρω,
κι' ἂν δὲν σέ πάρω μάτια μου θὰ πέσω ν' ἀποθάνω;

Φοβοῦμαι.

Ἔσὺ φοβᾷσαι μάτια μου κ' ἐγὼ λιγοθυμάω,
κι' ἂν ἀγαπήσης ἄλλον νιὸν ἐγὼ θεὸ νὰ σέ πάρω.

Καὶ πῶς θὰ με πάης;

Σὲ πέρν' ἀπὸ τὸ σπήτι σας ἑὺν καθαρίζεις ῥίζι,
καὶ μὴ ἀγαπᾷς αὐτὸν τὸν νιὸν ὅπου σε τριγυρίζει.

Καὶ ποῖος με τριγυρίζει;

Σὲ τριγυρίζουνε πολλοὶ, μὴν ἀγαπᾷς κανένα,
κι' ἀγαπήσης ἄλλον δὲν θὰ ἔναι ἑὺν ἐμένα.

Καὶ τ' εἶσαι σύ;

Εἶμαι ἑψηλὸς, εἶμαι λιγνὸς, εὐμορφοκαμωμένος,
βάζω τὸ φέσι μου στραβὰ, σὰν πολυχαδεμένος.

Καὶ ποῖος σ' ἐχάϊδευε;

Μ' ἐχάϊδευεν ἡ μάνα μου ὅταν ἤμουν μικράκι,
ἔς τὴν ἀγκαλιάν της μ' ἔβανε καὶ μοῦ ἔδιδε βυζάκι.

Καὶ γιατί σου τό "διδε ;
 Μοῦ τό "διδε πουλάκι μου διὰ νὰ μὴ νυστάξω,
 νυστάξαν τὰ ματάκια μου, καὶ θέλω νὰ πλαγιάσω
 καὶ πλάγιασε.

Ἦχος λδ' νη. ρ λ

Κα λό γε ρος ἐ κά κιω σε τούμ πρου για-

λέ λι δ' κα λό γε ρος ἐ κά κιω σε τούμ-

πρου για λέ λι δ' καὶ αὶ τὸ βου ν'ὰ να βαί νει

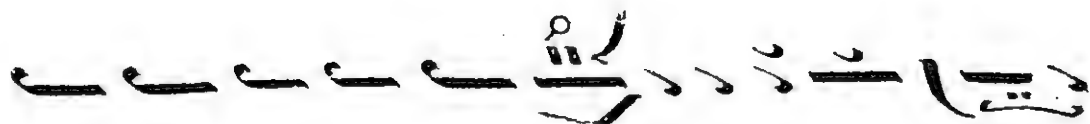
ὦ τὸ εὖ λο γη γη μέ νον.

Κ' ἔκατζε κ' ἐπελέκῃσε πέντε τζουβάλι' ἀρδάκτια·

γυναῖκες τὸν ἀπήντησαν καὶ ἐρωτήσανέ τον,
 καλόγερε τ' ἀρδάκτια σου πόσον θὰ μᾶς τὰ δώσης·

πέντε τὰ δίδω 'ς τὸν παρὰ, δέκα τὰ δίδω 'ς τ' ἄσπρο
 κι' ὅποια μὲ δώσ' ἓνα φιλι τὰ δίδω μὲ τὸν σάκκο.

Εἰς ἤχον $\lambda \ddot{\eta}$ $\pi \ddot{\eta}$ $\pi \alpha$ δ χ

Ἦλ θαν τὰ πε ρι στέ ε ρια σου 'ς τὸ δῶ- 'ς τὸ

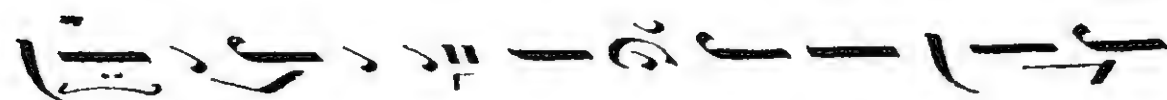
δῶ μα τοῦ σπη τιοῦ μου κ' ἐ πή ρα νε ε

ε ε σού στα μιὰ κ' ἐ πή ρα νε ε ε κι' ἄλ

λη μιὰ $\pi \ddot{\eta}$ κ' ἐ πή ρα νε 'ς τὰ πό δια των τὸ

χω- τὸ χω μα τῆς αὐ λῆς μου ποῦ τὸ χα

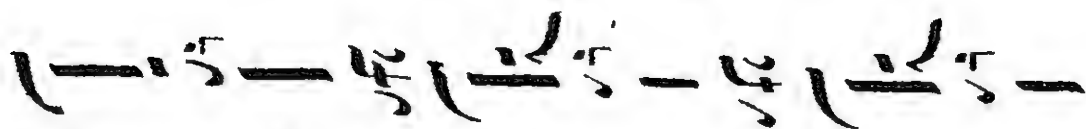
για α α σού στα μιὰ ποῦ τὸ χα για

ὰ ἀ κι' ἄλλη μιὰ.

Ποῦ τὸ χα για νὰ κτίσω ἰὼ μεγάλο μοναστήρι,
νὰ βάλλω μέσα καλογριαῖς κ' ἐγὼ νὰ 'γουμενεύω
καὶ ν' ἄρχεται ἡ κάθε μιὰ νὰ τὴν ἔομολογάω,
νὰ τὴν φιλῶ 'ς τὸ μάγουλο νὰ τὴν φιλῶ ε τὰ χεῖλη.

Εἰς ἤχον $\lambda\delta\tilde{\lambda}$ νη. ω $\tilde{\lambda}$

Τὼ ρα εἶ ναι νέ α μό δα τοῦ το ποῦ

θα σᾶς εἰ πῶ π παν ὄρευ μέ ναις καὶ λο ρί τζα

νά φου μά ρουν τὸν κα πνόν.

ν
 $\delta\lambda$

Κά θωνται 'ς τὸ πα ρα θύ ρι Δ $\delta\lambda$ μέ εὐ γέ νει-

αν πολ λήν ξ καὶ κρατοῦν τὸ τζι γα ρά κι μέ

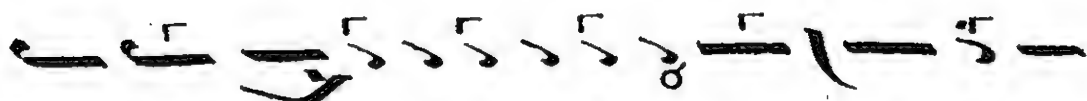

με γά λη συ υ στολήν.

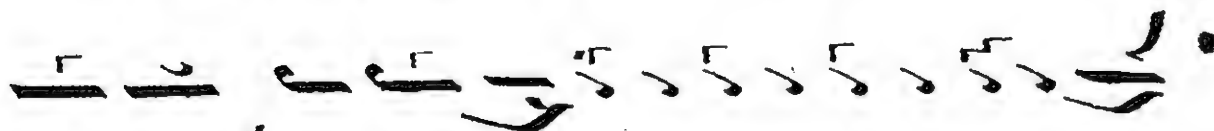
Παρρησία τὸ φουμάρουν δὲν τὸ ἔχουν ἐντροπή
κι' ἂν καμμίαν ἐρωτήσης παρευθὺς θὰ σὲ εἰπῇ:

Κύριε εἶναι τῆς μόδας τὸ προστάζει ὁ γιατρὸς
λέγει ὅτι 'ς τὸ στομάχι καλὸν κάμνει ὁ καπνός.

Εἰς ἤχον $\overline{\alpha\alpha}$ Γα. Ω $\overline{\chi}$

Τώ ρα εἶ ναι νέ α μό δα νά φο ροῦ σι τὸν

χρο ζε $\delta\lambda$ παν δρευ μέ ναις καὶ κο ρί τσα νά τὸ κά-

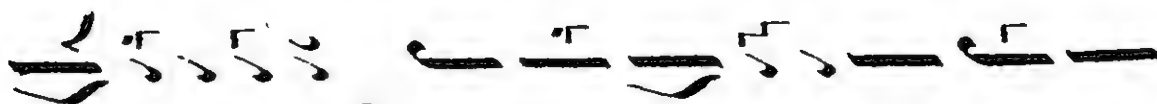

μνουλου πα τέ.

$\delta\lambda$
Δ

Ἄλ λη τό ο χει φερ πα λά δες ἄλ λη

τὸ χει στη θι π π ζού λευ σαν τὰ τζό θε νά-

μας καὶ τὰ βά λαν ἔστον λαιμόν.

Ἐπειδὴ τὰ δυὼ μοιάζουν ἴσως σμίξουνε μαζή
κι' ἀπολαύσ' αὐτὸ ποῦ θέλει ἡ καρδιά τοῦ κυρ Κοζή·
κάθονται ἔστο παραθύρι μὲ εὐγένειαν πολλή
καὶ φοροῦνε τὸ φιασίδι χωρὶς νάχουν ἐντροπή·
παρρησία τὸ φοροῦνε δὲν τὸ ἔχουν ἐντροπή,
κιὰν καμμίαν ἐρωτήσης παρσιθὺς θὰ σὲ εἰπῇ:
Κύριε, μὲ συγχωρεῖτε, εἶν' ἡ ὄψι τοῦ χροζέ,
ποῦ κτυπᾷ ἔς τὰ μάγουλά μου καὶ τὰ κάμνη ἴσ' ἂν μπεμπέ.

Εἰς ἤχον ^λπδ̣ νη. ^λω ^λχ

Κυ ρά Μα ριώ ω ρα κ' ἤλθεν ἄνδρας

σου κυ ρά Μα ριώ ω ρα κ' ἤλθεν ἄνδρας

σου δ' ^νκι' ἄ μάν ἤλθε νε καὶ τί ὁ χορὸς

κα λά κρατεῖ.

δ
Δ

Τὰ παπούτσα μου ξεσκῶ τὸν χορὸ

δὲν παραιτῶ ^δΔ τὸ κλειδ' ἔχω εἰς τὸ

σπῆ τι ἄς ἄ νοί ξη κι' ἄς καθίση

Κυρά Μαριώρα καὶ γυρεύει σε.

Κι' ἄν γυρεύει με καὶ τί; ὁ χορὸς καλὰ κρατεῖ,
ἄς καθίσῃ νὰ προσμένῃ κι' ἀπὸ τέτοια δεν μέλλει.

Κυρά Μαριώρα, ἄνδρας σ' ἐπείνασε.

Ἄμ σ' ἄν πείνασε καὶ τί ὁ χορὸς καλὰ κρατεῖ,
τὸ ψωμὶ εἶναι σ' τὸ ἀμπάρι κι' ἄς ὑπάγῃ νὰ τὸ πάρῃ.

Κυρά Μαριώρα, ἄνδρας σ' ἐδίψασε.

Ἄμ σὰν δίψασε καὶ τί ὁ χορὸς καλὰ κρατεῖ,
τὸ νερό ἔναι ἔς τὸ καυκί ἄς τὸ πιάσῃ καὶ ἄς πιῇ.

Κυρά Μαριώρα, καὶ ψυχομαχεῖ.

Κι' ἂν ψυχομαχεῖ καὶ τί ὁ χορὸς καλὰ κρατεῖ,
θυμίαμά ἔναι ἔς τὸ χαρτί κ' ἡ λαμπάδα ἔς τὸ καρφί.

Κυρά Μαριώρα, ἄνδρας σ' ἀπόθανε.

Καὶ σὰν πόθανε καὶ τί ὁ χορὸς καλὰ κρατεῖ,
ἡ γυναῖκες ἄς τὸν κλαύσουν κ' οἱ παπᾶδες ἄς τὸν θάψουν.

Εἰς ἤχον π $\delta\lambda$ ντ. ω χ

Πε ρι βό λι μ' ὄρ γω μέ νο μαρ γα ρι-

τ ρω σπαρμέ νο $\delta\lambda$ τὸ λι γὸ λι γὸ λι γὸ μέ μα-

ραί νεις ἔς τὸν χορὸν $\delta\lambda$ ἔ χεις γύ ρω γύρ' ἄλ τά νες

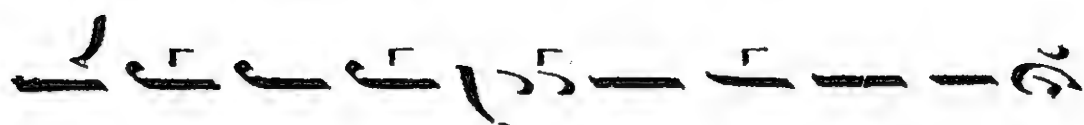
καὶ ἔστην μέ σην μα τζου ρά νες $\delta\lambda$ τὸ λι γὸ λι

γὸ λι γά κι σου βά λε τὸ φου στα νά κι σου. (δὶς)

Ἐχεις μιὰ μηλιὰ ἔς τὴ μέση ποῦ βεργολιγᾶ νὰ πέση,
 πάει ὁ νιὸς νὰ κόψη μῆλα καὶ μαραίνονται τὰ φύλλα,
 κ' ἡ μηλιὰ γλυκοφωνάζει, τὸν περιβολάρη κράζει,
 ποῦ σ' ἀφέντη ποῦ μ' ὀρίζεις καὶ κυρὰ ποῦ με ποτίζεις.

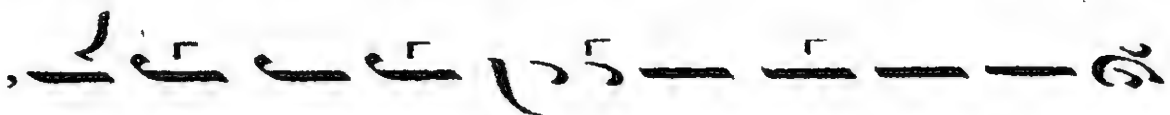
Εἰς ἤχον $\lambda\ddot{\alpha}$ πα. ρ χ

Μθαί νω μέσ' τ' ἄμ πέλι μθαί νω μέσ' τ' ἄμ πέ-

μθαί νω μέσ' τ' ἄμ πέ λι ἴσαν τὸν ἄγ γε λον π^9

μθαί νω μέσ' τ' ἄμ πέ λι ἴσαν τὸν ἄγ γε λον

νὰ κι' ὁ νοι κο κύ ρης ἴσαν τὸν διὰ βο λον.

Βρ' ἔλα νοικοκύρη νὰ τρυγήσωμε
 κόκκινα σταφύλια νὰ πατήσωμε,
 νὰ φάμε καὶ νὰ πιοῦμε νὰ μεθύσωμε,
 εὐμορφα κορίτσα νὰ φιλήσωμε.

Εἰς ἤχον $\lambda\ddot{\alpha}$ νη. ρ χ

Ἐ πια σα νὰ κλώ σω νῆ μακαὶ μοῦ κώ πη

κ' ἡ κλωνιὰ ^ο λ' μ' ἔσθ' σε καὶ τὸ ὀ λυ-

χνά ρι κι' ἔ ε μει να α' ἔ τὰ σκο τει νὰ λὰ λὰ

λὰ λὰ τὰρ λὰ λὰρ λὰ λὰ ^ν δ' πιάν' ἄ νά πτω

τὸ λυ χνά ρι καὶ ν' ἄ νά ψω ἄρ χη νῶ

πλὴν μὲ σπά νει κι' ἡ βε λό νη συμ φο-

ρὰ τί θὰ γε νῶ.

Σ τὴν γειτόνησσα πηγαίνω μιὰ βελόνα τῆς ζητῶ,
τὴν καρφώνω ἔς τὸ μανδῆλι καὶ μὲ βίαν περπατῶ.

πλὴν ἔς τὸν δρόμον ποῦ γυρνοῦσα πέφτω κάτω ἢ πτωχὴ
καὶ μοῦ σπάζει ἡ βελόνη, τί νὰ γίν' ἡ δυστυχής.

ἴσαν ἐγύρισα ἔς τὸ σπῆτι ἔς τὸ ριμάδι μοναχὴ
τὸ κραβδάτι μου νὰ στρώσω ἤρχησα μὲ προσοχὴν.

τό ἴστωσα καὶ πέφτ' ἀπάνω πλὴν τζακίζεται κι' αὐτὸ,
ὦ Χριστέ καὶ Παναγιά μου τ' εἶναι τοῦτο τὸ κακό;

ξέχασ' ἀνοικτὴ τὴν πόρτα κ' ἔγειρα σ' ἓνα σκαμνί,
πλὴν ἐκεῖ ποῦ ἐκαθώμην ἔμβαίνει μέσ' ἓνα σκυλί,

ἀπ' τὸ πόδι μὲ ἀρπάζει μὲ βροντάει κατὰ γῆς
 καὶ μ' ἀνοίγ' εἰς τὸ κεφάλι μίαν τρομερὰν πληγὴν·
 ἔκλεισα τότε ἡ καυμένη κ' ἔπεσα νὰ κοιμηθῶ,
 ἔλειπ' ἀνδράς μου 'ς τὸν μύλον, ἄχ! πῶς θὰ ξημερωθῶ.
 τικ τικ τικ, βροντᾶ ἡ πόρτα ἐπετάχθηκα εὐθὺς,
 ἄνδρα μου καλέ μου σ' εἶσαι νὰ σ' ἀνσίσξω παρευθύς;
 ἀνοιξα κ' ἐμβῆκα μέσα κοιμηθήκαμε μαζῇ,
 μ' ἔπαυσαν τότε κ' οἱ πόνοι καὶ οἱ ἀναστεναγμοί.

Εἰς ἤχον $\lambda \ddot{\alpha}$ πα φ χ

Γιὰ ἔ λα Κα φο γιάν νη νὰ τὸ μυ ρι σθῆς χ

ἔ λα νὰ σέ συ στή σω καὶ νὰ γνωρι-

σθῆς π η (δὶς) μὲ τὴν κυ ρὰν βα ρέ λα τὴν ἀ γά-

παν μου χ η ψυ χή μου σοῦ συ σταί νω τὸν Γιαν-

νὰ κη μου π η ψυ χή μου σοῦ συ σταί νω

τὸν Γιαν νὰ κη μου.

Καλὸ καψοπατέρα φίλο καρδιακὸ,
τ' ἀφέντη μου τοῦ βάκχου τὸν κύρ Γιαννακὸ,
τοῦ ποτηρίου τοὺς φίλους δὲν ἀλησμονῶ
γνωρίζεις ἐσὺ Γιάννη πῶς τοὺς ἀγαπῶ.

Μ' ἀφοῦ καὶ ἔχεις τύχη κ' ἔχεις ροιζικὸ
κάθισε νὰ τὸ πιοῦμεν φίλε Γιαννακὸ,
ὥς ποῦ νὰ καταλύσῃ τὴν ἀγάπην μου
τὸ ἀκατάλυτό μου τὸ στομάχι μου.

Αἶ! σὺ γερονικόλα μέθυσες καὶ σὺ ;
στεῖλε μας μιὰν ἐλίτζαν μιὰ γιὰ τὸ κρασί,
νὰ σὲ στραγγίζω θέλω κέρνα Γιαννακὸ
ἐπέραςε τόσ' ὥρα μιὰ σταλιὰ νὰ πιῶ.

Ἄχ! πόσο τὸ λυποῦμαι τί κρασί γλυκὸ
ἀνάθεμα τὴν ὥρα ποῦ ἔλθες Γιαννακὸ,
ἀγάπη μου βαρέλα φέρτε τὰ βιολιὰ
νὰ διαζώμεν μιὰ κοῦπα μὲ μία δοξαριὰ.

Κι' ὁ διάβολος ἂν εἶχε ἔπιν' ἀπ' αὐτὸ
φαντάσ' τὸν μεθυσμένον φίλε Γιαννακὸ,
νὰ ἴθῃ νὰ μοῦ ζητήσῃ, ἄκου τί θὰ πῶ:
πρωθυπουργὸς νὰ γίνω δὲν τὸ ἔχω σκοπόν.

Ἀνοιξε δὰ τὰ χεῖλη κάτι νὰ μοῦ πῇς,
τί διάβολον! κοντεύεις μόνος νὰ τὸ πιῇς,
κ' ἐγὼ τὸ γλυκοσφίγγω
μὰ κάπου κι' ὁμιλῶ,
δὲν πτὲς ἐσὺ μόν' πταίω
ἐγὼ ποῦ προσκαλῶ.

Κρασί μου ζηλεμένο τ' εἶν' τοῦτο τὸ κακὸ
ποῦ πάθαμεν οἱ δύο μας μὲ τὸν Γιαννακὸ ;
μᾶς ἔκαμες τὸ ἔξυρω
πῶς νὰ σοῦ τὸ πῶ,
γνωρίζεις ὦ Γιαννάκη
κ' ἐγὼ πῶς σ' ἀγαπῶ.

Μέλος Ἀραβικόν.

Εἰς ἤχον $\lambda\delta\lambda$ νη $\frac{7}{7}$

 Τί μέ μέλ λει τί φρον τί ι ι

 ι ζω^νδ^ν κι' ἄν φρον τί ζω τί ἐλ πί ι-

 ι ι ζω^νδ^ν καὶ τί τά χα καρ τε ρῶ τὸ γιάμ

 χα με⁶ λ⁶ γιά σιν τήμ γιάμ χα με γιά γκλε βέμ

 γιάμ χα με⁶ λ⁶ γιά ἱ λε ἱ λε ἱ λε

 ἱ λε δαν δα γιά αν νηδ^ν βά ἱ βά ἱ

 δαν δα γιά αν νη.

Νὰ πηδήξω νὰ πετάξω τὸ μελλούμενον· ν' ἀλλάξω
 παντελῶς δὲν ἤμπορῶ·
 ὅτ' ἡ μοίρα διορίσῃ δὲν εἶν' τρόπος νὰ γυρίσῃ
 θὰ γενῇ ποῦ θὰ γενῇ·

τ' ἄλλα ὅμως εἶν' χαμένα, οὔτε γίνεται κανένα
 ἂν αὐτῇ δὲν τῇ φανῇ.
 νέος εἶμαι θὰ γεράσω ζῶ καὶ τρέχω θὰ περάσω
 καὶ ὅσων ἰσκιος θὰ σβυσθῶ.
 ὅσα κάμω καὶ πασχίσω εἰς τὸν κόσμον θὰ τ' ἀφήσω
 καὶ γυμνὸς θ' ἀφανισθῶ.
 τὸ λοιπὸν γιὰτὶ φροντίδες, γιὰτὶ φόβοι καὶ ἐλπίδες
 γιὰτὶ τόση ταραχή.
 φάγε πιε' ἕως τὴν γῆν τανίσου, μὲ τὸν ἔρωτα κοιμήσου,
 νὰ φροντίδα μοναχή.

Εἰς ἤχον $\lambda \pi \delta \lambda$ νη. ω χ

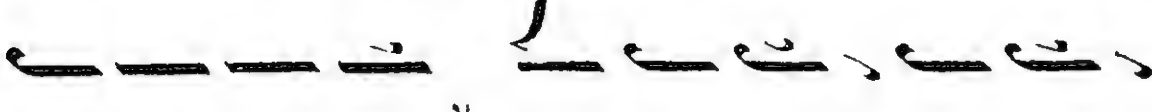

 Μιὰ πέρ δι κα καυ χή θη κε $\delta \lambda$ ρίμ πι ρίμ-

 πι πέ ρι ζα $\delta \lambda$ σ' ἄ να το λή καὶ δύ σι

 ρίμ πι ρίμ πι πὸ $\delta \lambda$ ζρου ἱ ἄ ζρου ἱ ἄ

 ρίμ πι ρίμ πι πέ ρι ζα λ ζρου ἱ α ζρου ἱ

 ἄ ρίμ πι ρίμ πι πὸ. $\delta \lambda$ χ

 Πῶς δὲν εὐ ρέ θη κυ νη γὸς ρίμ πι ρίμ-

 πι πέ ρι ζα δ^ν νὰ τήν ἐ κυ νη γή ση ρίμ-

 πι ρίμ πι πὸ δ^ν ζρου ἱ ἄ ζρου ἱ ἄ ρίμ-

 πι ρίμ πι πέ ρι ζα δ^β ζρου ἱ ἄ ζρου ἱ-

 ἄ ρίμ πι ρίμ πι πό

Ὁ κυνηγὸς ἄν τ' ἄκουσε πολὺ τοῦ κακοφάνη,
 ρίχνει τὰ βρόχια ἔς τὸ γιᾶλὸ τὰ ξόβεργα ἔς τοὺς κάμπους,
 τὰ δείχτια τὰ μεταξωτὰ εἰς τοῦ χιονιᾶ τὴν βρύσι,
 πάει κ' ἡ πέρδικα νὰ πιῇ καὶ πιάνετ' ἀπ' τὴν μύτη.

Ἀχαμνοπιάσμε κυνηγὲ γιὰτ' ἡ ψυχὴ μου ἔβγαίνει
 καὶ με τ' ἀχαμνοπιάσματα κάμνει πτερὰ καὶ φεύγει·

ὦρα νὰ σ' εὗρῃ κυνηγὲ ἀχαμνοκυνηγάρη
 ἀφῆκες τέτοιαν πέρδικα νὰ σοῦ τὴν πάρουν ἄλλοι.

Εἰς ἤχον π δ^ν νη. α χ

 Τὸ φι λὶ ποῦ ἐ φι λή θη ἄν φι-

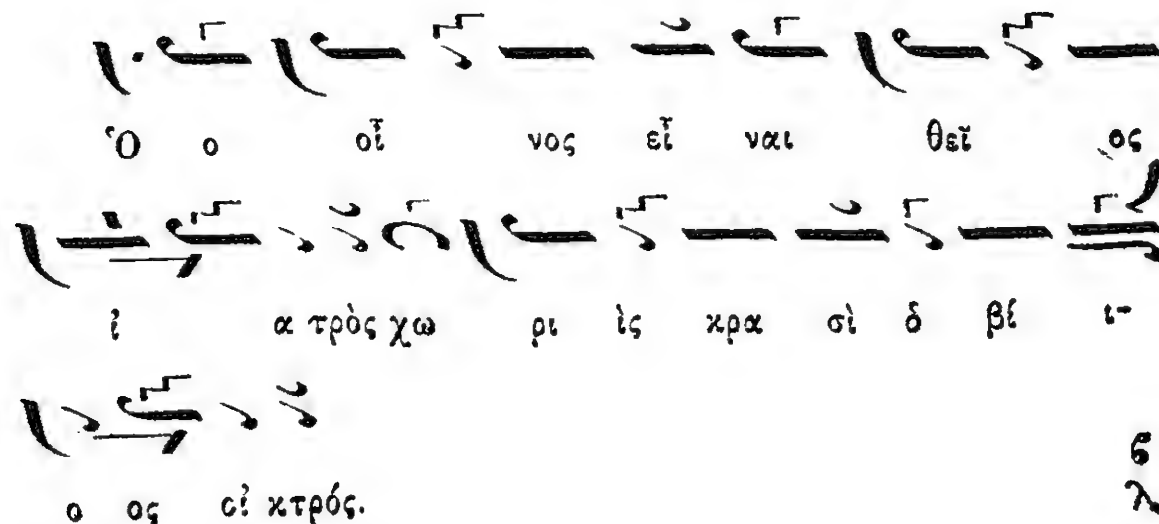

Τὸ φιλὶ ὅπου μάς δίδουν δύο μάγουλα γλυκὰ,
κάθε ζάχαρι καὶ μέλι ὑπερβαίνει καὶ νικᾷ·

διὰ τοῦτο ὅσοι εἶναι πρακτικοὶ εἰς τὰ φιλιὰ
δὲν φιλοῦν πεδάρια χέρια μάτια στῆθος καὶ κοιλιά,
ἀλλὰ προτιμοῦν τὸ στόμα ὅπου δὲν ἀναισθητεῖ,
ἀλλὰ μόνον τόσον πέρνει ὅσον δίδει καὶ ζητεῖ.

Εἰς τὸ παρὸν σχηματίζονται γύρω τέσσαρες χοροὶ, ἕκαστος δὲ
χορὸς ᾄδει τὸν στίχον του.

Εἰς ἤχον $\lambda \delta \nu \eta$. Ω χ
χορὸς α'.

χορὸς β'.

Λοι πὸν ἄς τρέ ε ξη κρα σί

Δ

χορὸς γ'.

Κρα σί κρα σί κρα σί

ν

χορὸς δ'.

Ἄ κού σα τε μιὰ λέ ε ξι χρυ σή.

ν

Τῆς γῆς αὐτὴ ἡ σφαῖρα σκιά, θὰ σβύσῃ ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ,
 λοιπὸν ἄς τρέξῃ κρασί,
 κρασί κρασί κρασί
 ἀκούσατε μιὰ λέξι χρυσή.

Τοῦ βίου μας τὸ νῆμα βραχὺ, τὸ πρὸς τὸν τάφον βῆμα ταχὺ,
 λοιπὸν κτλ.

Μαραίνουσι αἱ φροντίδες παιδιᾶ, μ' ἐπῆραν αἱ ρυτίδες καρδιᾶ,
 λοιπὸν κτλ.

Ποιὸς ἔξεύρει ἂν τοῦ χρόνου ἐγὼ, μετὰ κλαυθμοῦ καὶ πόνου
 [πνιγῶ]

λοιπὸν κτλ.

Τὰ πλούτη ποῦ θαυμάζουν 'ς τὴν γῆν, ποτὲ δὲν ἀγοράζουν
 [ζωὴν]

λοιπὸν κτλ.

Ἀπόκτησε τοῦ Κροίσου τὸ φῶς, ὁ τάφος εἶν' ἐξίσου τυφλός,
 λοιπὸν κτλ.

Ἡ μάρμαρον ἢ πέτρα ἀπλῆ, γῆς λάκκος τρία μέτρα κυκλοῖ,
λοιπὸν κτλ.

Τὸν ἄλλον μὴ πειράξης ποτέ, καὶ πρᾶξαι ὅτι πράττουν θνητὲ,
λοιπὸν κτλ.

Εἰς ἦχον π δὲ νη. ω χ

Μιὰ γρη ἄ ἄ σχη μο μού ρα κα τζου-

φιά ρα καὶ καμ πού ρα ἄν δρα ἢ θελ' ἢ καρ-

διά της π νὰ ἰ δῇ 'ς τὴν ἀγ κα λιὰ της.

Καθ' ἡμέραν στολισμένη ἦτονα ἢ ὀργισμένη,
σουλουμᾶ καὶ κοκινάδι ἔβαζε ἑνὰ καντάρι·
τὸν καθρέπτην θεωροῦσε ὅσ' ἄν τρελλὴ παραλαλοῦσε,
ἔλεγε τοιοῦτον σῶμα μόνο του νᾶναι 'ς τὸ στρῶμα,
βέβαια εἶν' ἁμαρτία καὶ μεγάλη ἀδικία·
τὰ κορίττ' αὖ τὴν ἀκοῦσαν καὶ τὴν ἐπεριγελοῦσαν.
Μωρὴ γραῖα ζαρωμένη, δὲν ἐντρέπεσαι καῦμένη,
ἔπεςαν τὰ δόντια σου, ἐκουφάθησαν τ' αὐτιά σου,
σήμερ' αὔριον ὀποθαίνης καὶ 'ς τὴν κάταραν πηγαίνης·
φύγετε κατηραμένα λείψετε ἀπὸ ἐμένα,
ἄνδρα θέλει ἢ καρδιὰ μου τώρα 'ς τὰ γηράματά μου,
θέλω τον καὶ παλληκάρι· ἢ πανοῦκλα νὰ σᾶς πάρῃ.

Σιωπή κατηραμένη, μὴ λαλεῖς κατζουφιασμένη,
γιατὶ πλάνωμεν τὸ ξύλο καὶ σὲ δένωμεν ἔς τὸν στύλο,
κάμνομεν καὶ τὰ πλευρά σου μαλακὰ ἄν τὴν κοιλιὰ σου.
νὰ ψυχομαχῶ ἔς τὸ στρῶμα ἄνδρα θὰ ζητῶ ἀκόμα.

Εἰς ἤχον $\lambda\ddot{a}$ $\pi\ddot{a}$ φ χ

Ἐ τοῦ στή θους μου τὸ βάθος ἐ φώ λευσ' ἔ-

ἔ να πά α θος $\chi\ddot{a}$ ἐ φώ ω λεύσ' ἔ να πά-

θος καὶ αὐ πάν τα μέ πο νεῖ π ἐ φώ-

λευσ' ἔ να πά α θος καὶ αὐ πάν τα

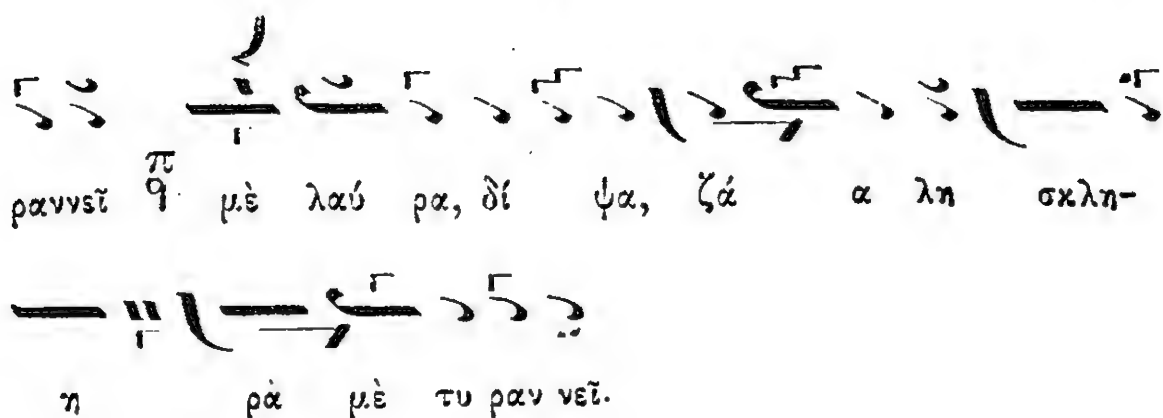
μέ πο νεῖ π καὶ θερ μα σιὰ με γά λη π μέ

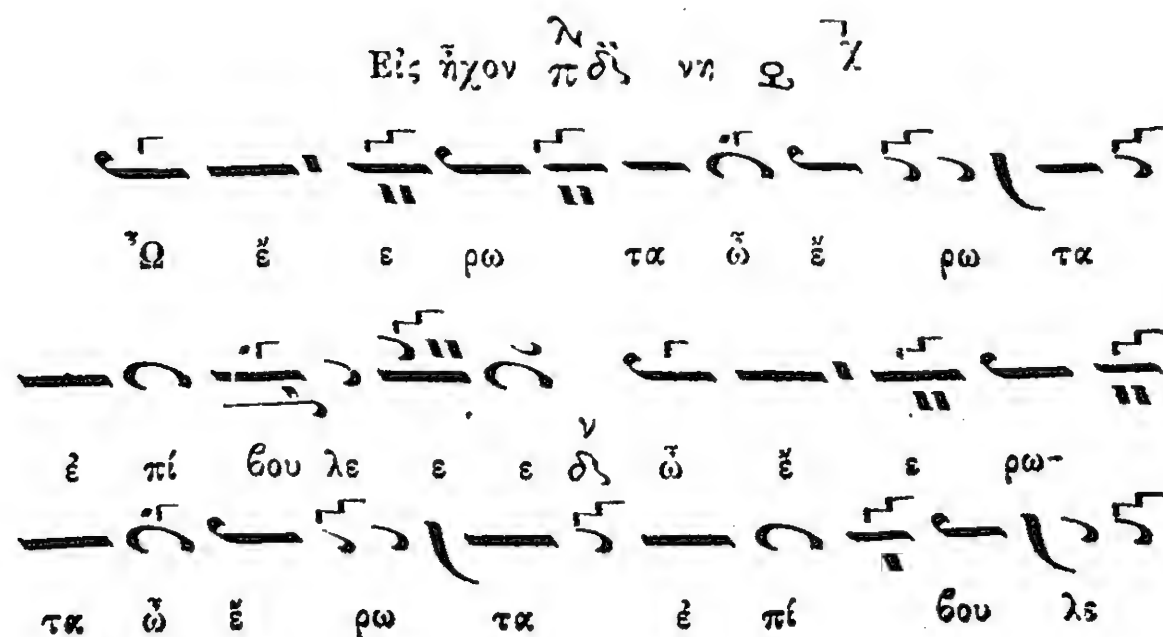
λαύ ρα, δί ψα, ζά α λη $\chi\ddot{a}$ μέ λαύ ρα,

δί ψα, ζά α λη σκλη η ρά μέ τυ-

Πλὴν ὅταν καταντήσω τὰ χεῖλη νὰ φιλήσω
τῆς νέας τὰ γλυκὰ,
ἡ λαύρα μου πραύνει, ἡ δίψα μ' ὅλη σβύνει
καὶ παύουν τὰ κακὰ·
ἀκούσατε σοφοί μου, φρόνιμοι ἰατροί μου
τὸ νέον γιαντρίκον·
καὶ σημειώσατέ το, καὶ πλέον ἔχετό το
κρυφὸ καὶ μυστικόν·
καὶ ὅταν καταντήσουν, ἡ νέαις ν' ἀρωστήσουν
καὶ νὰ διψοῦν πολὰ,
ἀμέσως γράφετέ τας, καὶ διορίζετε τας
φιλήματ' ἀπαλά.

ε ε ^νδλ μέ τὰ σκλη ρὰ μέ τὰ

σκλη- μέ τὰ σκλη ρὰ σου βέ λη ^νδλ μέ τὰ σκλη-

ρὰ μέ τὰ σκλη- μέ τὰ σκλη ρὰ σου

βέ λη ^νδλ τὰ βέ λη τὰ βέ ε λη κτυ πᾶς

καὶ δέν σέ μέ λει.

Μόνον μέ δίδεις σαῖτιαῖς
μέσ' τῆς καρδιᾶς τὰ μέλη μέ τὰ πικρά σου βέλη,
κτυπᾶς καὶ δέν σέ μέλλει.

Ὁ ἔρωτας εἶναι σκληρὸς,
σκληρὸς καὶ δέν λυπᾶται κἀνένα δέν φοβᾶται
κτυπᾶ καὶ δέν λυπᾶται.

Εἶναι τὸ τρυφερὸν παιδὶ
τῆς Ἀφροδίτης γέννα ποῦ τυραννεῖ καθένα,
καὶ ᾠένα καὶ ᾠμένα καὶ κάθε μάνας γέννα.

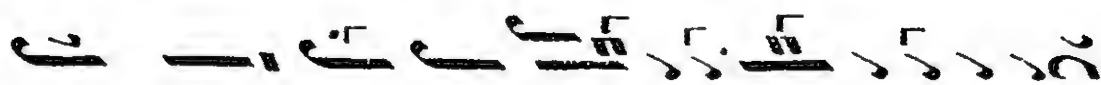
Εἰς ἤχον Δι. ^νδλ

Μέ δρ κί σθη κε εν εν ό έ ε-

ρως κ' ἐ συμ φώ νη η σα α α μα-

ζῆ^Δ νὰ μὴ φύ γη η σ' ἄλ λο μέ ρος^Ε

μό ο ὄν' μ' ἐ μέ να νὰ α συ υ-

ζῆ^Ζ νὰ μὴ φύ γη η σ' ἄλ λο μέ ρος^Β

μό ο ὄν' μ' ἐ μέ να νὰ συ υ ζῆ.

Κ' ἐγὼ βλέποντας τὸν ζῆλον καὶ τὸν ὄρκον τὸν φρικτὸν,
τὸν ἐδέχθηκα ἄν φίλον μέσ' τὸ σπῆτι μου σφικτόν.

Πλὴν ὁ ἄπιστος εὗρηκε μιὰν ἡμέρα τὸν καιρὸν,
κ' εἰς τοὺς γείτονας ἐβγῆκε ἀφορμὴ νὰ πιῇ νερό.

Κι' ἀπο τότε με γελοῦσε καὶ συχνότατα κρυφά,
μέσ' τοὺς δρόμους ξενυκτοῦσε δίχως πλέον νὰ ψηφᾷ.

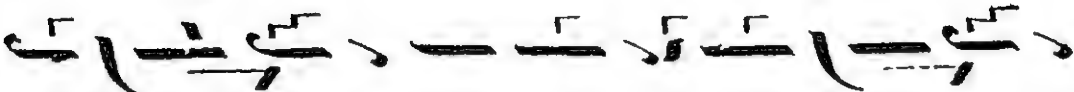

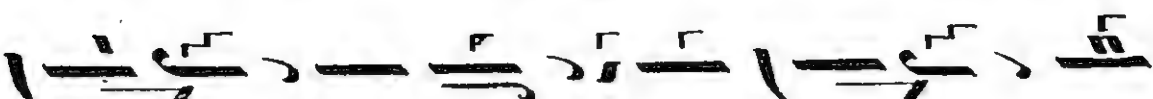

Τὸν ὑπέφερα τὴν μίαν, τὸν ὑπέφερα τὰς δυὸ,
πλὴν διόρθωσιν καμμίαν δὲν ἠμπόρεσα νὰ ἴδω.

Τέλος πάντων μὴ ἔμπορῶντας νὰ βαστῶ νὰ μ' ἀδικᾷ,
τὸν λαλῶ χαμογελῶντας καὶ τὸν λέγω φιλικά,

Διατὶ τὴν συμφωνίαν καὶ τὸν ὄρκον του πατεῖ,
καὶ μὲ ἀσυνειδησίαν ὅλη νύκτα περπατεῖ;

Ἔρως, λέγει, ἔς τὴν φιλίαν συνειθίζει νὰ ξεχνᾷ,
τὴν καλήν του συμφωνίαν καὶ τὸν ὄρκον του συχνά.

Εἰς ἤχον $\bar{\eta}$ πα. ϕ $\bar{\chi}$

 Ὁ εἰς ἑρως λυσσα σμέ ε-

 έ νος μ' έ φί ι λησ' ό σκα σμέ ε-

 ε νο ος κ' έ λύσ σα ξα κ' έ ε γώ $\bar{\eta}$ ^πκι'άπ'

 τή ην ην πολ λήν τήν λύ υ υσ-

 σαν ώ σα α άν τρελ λός 'ς τά ἴ ι-

 ι σα α ταῖς νέ αις κυ νυ η γῶ.

Καὶ ὅσαις ἀπαντήσω εὐθὺς ποῦ τὰς φιλήσω
 λυσσάζουν καὶ γελοῦν,
 καὶ τρέχουν λυσσασμέναις κ' ἐκείναις ἢ καυμέναις
 τοὺς ἄνδρας νὰ φιλοῦν.
 Σοφοὶ γιατροὶ βιάσθε, τὸ πάθος νὰ προφθᾶστε,
 ὅτ' εἶν' κατὰ μεσῆς,
 μ' ἂν ἴσως κορυφώσῃ καὶ φθάσῃ καὶ ἀπλώσῃ,
 λυσσάζετε καὶ σεῖς.

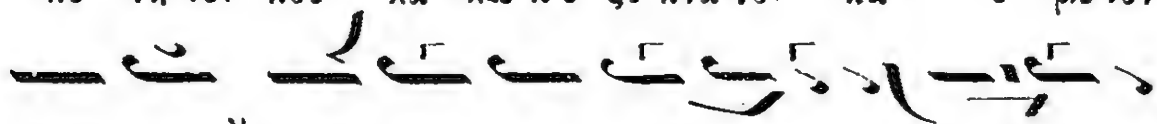
Εἰς ἤχον $\lambda \delta \lambda$ νη. ω χ

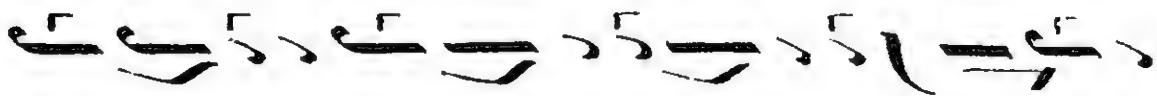
Ἡ τον ε νας γέ ρων κ' εἶ χεν ε να

πε τη νόν ποῦ λά λει κ' ε ξύ πνα τόν κα ὕ μέ νον

γέ ρων $\delta \lambda$ ἦλ θε καὶ ἡ ἄ λω ποῦ κ' ε φα γε

τόν πε τη νόν ποῦ λά λει κ' ε ξύ πνα τόν κα ὕ μέ-

νον γέ ρων.

Ἦλθε καὶ ὁ σκύλος, κ' ἔφαγε τὴν ἄλω ποῦ, κ' ἔπνιξε τὸν
[πετηνόν]

ποῦ λά λει κ' ἐξύπνα τὸν καῦ μένον γέρων,

ἔπεσε τὸ ξύλο κ' ἐσκότωσε τὸ σκύλο,

ποῦ ἔφαγε τὴν ἄλω ποῦ, ποῦ ἔπνιξε τὸν πετηνόν,

ποῦ λά λει κ' ἐξύπνα τὸν καῦ μένον γέρων,

Ἦλθε καὶ ὁ φοῦρνος κ' ἔκαψε τὸ ξύλο,

ποῦ ἔσκότωσε τὸ σκύλο, ποῦ ἔφαγε τὴν ἄλω ποῦ,

ποῦ ἔπνιξε τὸν πετηνόν,

ποῦ λά λει κ' ἐξύπνα τὸν καῦ μένον γέρων,

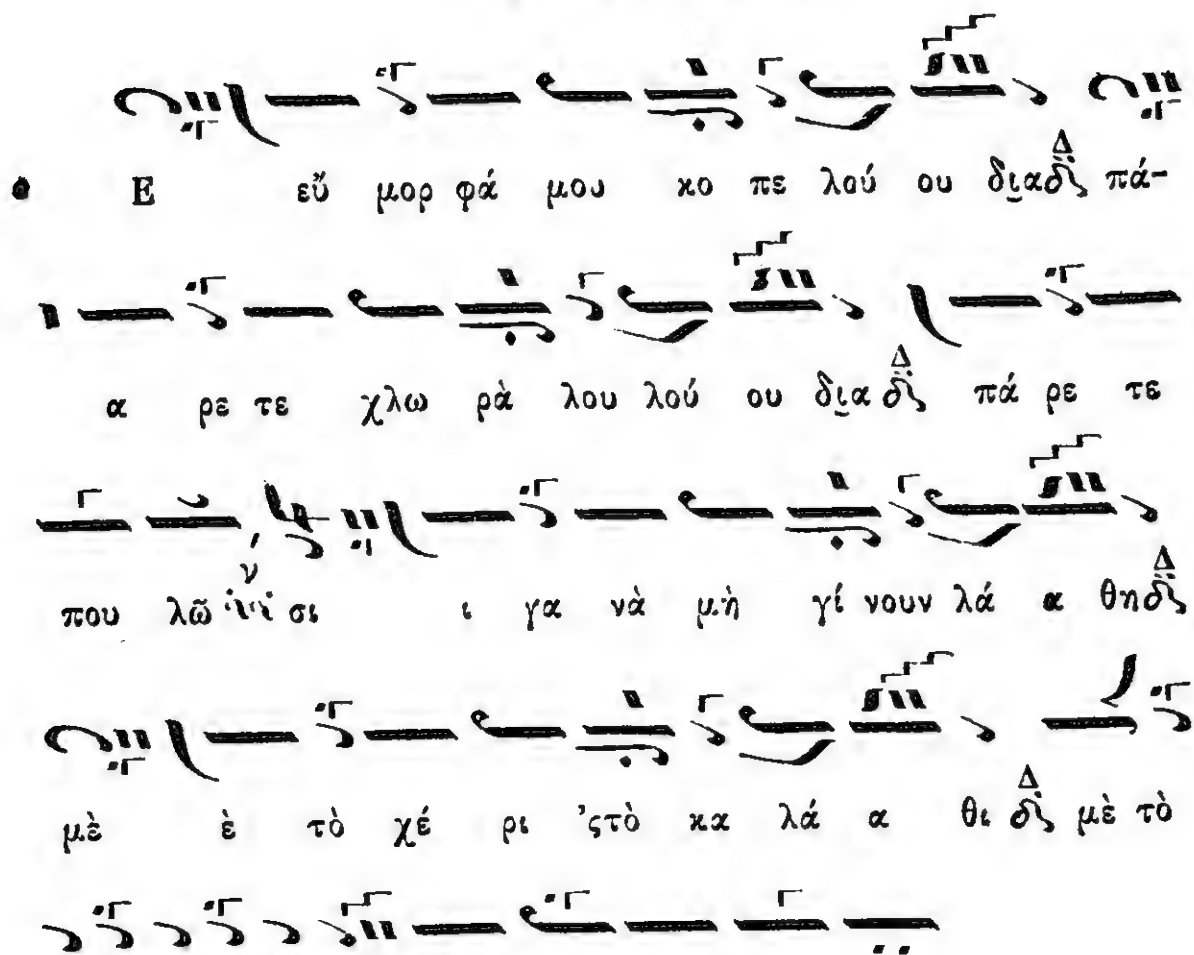
Ἦλθε τὸ ποτάμι, κ' ἔσβυσε τὸ φοῦρνο, κτλ.

Ἦλθε καὶ τὸ βώδι, κ' ἔπριε τὸ ποτάμι, κτλ.

Ἦλθε κ' ὁ χασάπης, κ' ἔσφαξε τὸ βώδι, κτλ.

Ἦλθε κι' ἡ πανοῦχλα κ' ἐπῆρε τὸν χασάπη, κτλ.

Ἦχος δὲ Δι. α ᾠ

Εὐμορφά μου κοπελούδια
 θέλετε χλωρά λουλούδια;
 πάρετε πωλῶ·
 σιγαλὰ μὴ γίνουν λάθη
 με τὸ χέρι ἔς τὸ καλάθι,
 ὅποιαν ἔρω φιλῶ.

Διέτ' ἐδῶ τί ὠραιότης,
 αὐτὸ εἶν' ἡ ἀθωότης
 τ' ἄσπρο γιασιμί,
 τ' ἀγοράζετε; διὰ πόσο;
 χάριν λέτε νὰ τὸ δώσω;
 χάριν κι' ἄς νὰ μὴ.

Ἐνα ῥόδον τῶν ἐρώτων
 εἶν' ἐρύθημα τὸ πρῶτον,
 ἔχει δυὸ φιλιὰ·
 μιὰ μικρὴ με τὸ ἀρπάζει,
 μιὰ μικρὴ ποῦ ἄσπρη μοιάζει
 τριανταφυλλιὰ.

Τὸ γαρύφαλο ποῦ λέγει
 πῶς μίαν κᾶποιαν καρδίαν φλέ-
 πάθος δυνατόν· [γεί
 ποῖα τὸ θέλει; ποῖα τὸ πέρνει;
 μιὰ πενήντα φιλιὰ φέρνει
 κι' ἄλλη ἑκατόν.

Ἐδῶ ἔχω ἄνθος βάτου,
λέγουν πῶς ἡ ἔννοιά του
εἶν' ἡδονική·

Ἄ! τὸ ἔεύρετε! μὴ τρέλλαις,
μὴ ξεσχίζεσθε κοπέλαις!
ἔχει ἀρκετὸν,

μή! προσέχετε με βία,
ἔχ' ἀγκάθια κ' εἶν' ἀχρεῖα
κ' ἔπειτα πονεῖ.

ἔχει γιὰ μικραῖς μεγάλαις,
γι' ἄλλαις τρεῖς φοραῖς καὶ
εἶναι περιττόν. [γι' ἄλλαις

Βλέπετ' ἄσπρη ἄν τὸ χιόνι,
τὸν αἆρα βαλσαμόνει
ἡ πορτοκαλιά·

Κλιματίδα ποία θέλει;
αὐτὴ πίστιν παραγγέλλει,
ὅλοι τὴν πωλοῦν·

ἔεύρετε τί χάριν ἔχει;
καὶ ἡ νύμφη πῶς τὴν πλέχει
ἔς τὰ χρυσᾶ μαλλιά;

πῶς; δὲν τὴν ζητεῖ καμμιά σας;
τὴν χαρίζω χάρισμά σας
λέγουν καὶ γελοῦν.

Εἰς ἤχον λ π δ ν η α ω χ

$\frac{1}{2}$ $\frac{1}{4}$ $\frac{1}{8}$ $\frac{1}{16}$ $\frac{1}{32}$ $\frac{1}{64}$ $\frac{1}{128}$ $\frac{1}{256}$

Κα θη με ρι νω ὦς σέ βλα-

$\frac{1}{2}$ $\frac{1}{4}$ $\frac{1}{8}$ $\frac{1}{16}$ $\frac{1}{32}$ $\frac{1}{64}$ $\frac{1}{128}$ $\frac{1}{256}$

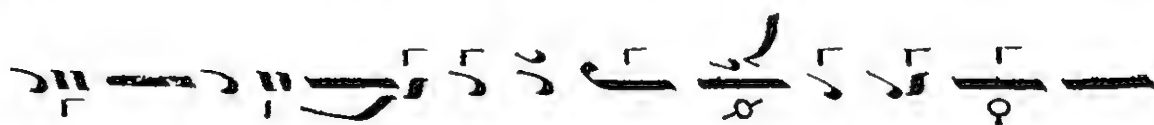
σφημῶδ' χά ρε κα τη ρα μέ ε νε δ' μου ἔστε ρη-

$\frac{1}{2}$ $\frac{1}{4}$ $\frac{1}{8}$ $\frac{1}{16}$ $\frac{1}{32}$ $\frac{1}{64}$ $\frac{1}{128}$ $\frac{1}{256}$

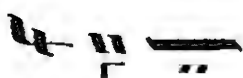
σες τὸ τέ ρι μου, ἀ νά θε μα ἀ νά θε-

$\frac{1}{2}$ $\frac{1}{4}$ $\frac{1}{8}$ $\frac{1}{16}$ $\frac{1}{32}$ $\frac{1}{64}$ $\frac{1}{128}$ $\frac{1}{256}$

μα τι σμέ ν νε δ' μου ἔστε ρη σες τὸ τέ-

ρι μου ἄ να θε μα- ἄ να θε μα τι σμέ-

ε νε.

Ἐξαφνα μ' ὑστέρησες ἀπὸ τὴν ἀγκαλιάν μου
τὸν νέον ὁποῦ δρόσιζε τὰ φύλλα τῆς καρδιᾶς μου·

τώρα ἄν ἔρημο πουλὶ ἔς τὴν κλίνην ποῦ κοιμοῦμαι,
θρηνῶ καὶ βασανίζομαι κ' ἐκείνου ἐνθυμεῦμαι·

ἄρα γε δὲν θ' ἀξιωθῶ νὰ λάβ' αὐτὴν τὴν χάριν
νὰ ἰδῶ μέσα σ' τὸ σπῆτι μου ὠραῖον παλληκάρι;

βοήθησόν με τύχη μου καὶ σὺ ὦ ῥοιζικόν μου,
ἀνδρίκιον σκοῦφον νὰ ἰδῶ εἰς τὸ προσκέφαλόν μου·

ἴσως καὶ παύσουν ἔς τὸ ἐξῆς τ' ἀναστενάγματά μου,
καὶ ν' ἀπολαύσ' ὅτι ποθεῖ ἡ δυστυχῆς καρδιά μου.

Εἰς ἤχον $\overset{\epsilon}{\lambda}$, βου $\bar{\chi}$

Κά α τω ἔστο για λὸ κά τω ἔστο περι για-

λι $\overset{\epsilon}{\lambda}$ κά α τω ἔστο για λὸ κά τω ἔστο πε ρι-

για α λι $\overset{\epsilon}{\lambda}$ κά τω ἔστο για λὸ κον τή

νε ε ραν τζούλα φουντωτή ⁶ κά τω 'στό για-

λò ò κον τή νε ραντζούλα φου ουν τω τή.

Πλένουν χιότσησες πλένουν παπαδοπούλαις,
 πλένει χιότσησα κοντή
 λεμονίτζα φουντωτή·
 καί μιὰ χιότσησα μικρή παπαδοπούλα,
 καί μιὰ χιότσησα κοντή
 νεραντζούλα φουντωτή·
 πλένει κι' ἄπλωνε καί μέ τὸν ἄμμο παίζει,
 πλένει κι' ἄπλωνε κοντή
 λεμονίτζα φουντωτή·
 κι' ἄρμενο περνᾶ χρυσοπαλαμισμένο,
 κι' ἄρμενο περνᾶ κοντή
 νεραντζούλα φουντωτή·
 ἔλαμψε κι' αὐτὸ κι' ἐλάμψαν τὰ κουπιὰ του,
 ἔλαμψε κι' αὐτό κοντή
 λεμονίτζα φουντωτή·
 φύσηξ' ὁ βοριάς μαίστρος τραμουντάνα,
 φύσηξ' ὁ βοριάς κοντή
 νεραντζούλα φουντωτή·
 κι' ἀνασήκωσε τὸ ποδοφούστανό της,
 κι' ἀνασήκωσε κοντή
 λεμονίτζα φουντωτή·
 καὶ τῆς φάνηκεν ὁ ποδοστράγαλός της,
 καὶ τῆς φάνηκε κοντή
 νεραντζούλα φουντωτή·

κι' ἔλαμψ' ὁ γιᾶλὸς κι' ἔλαμψ' ὁ κόσμος ὅλος,
 κι' ἔλαμψ' ὁ γιᾶλὸς κοντὴ
 λεμονίτζα φουντωτή.

Εἰς ἤχον $\pi\alpha\phi\chi$

Ἐ σεῖς παιδιὰ τοῦ ου κά αμ που ἔ σεῖς παιδιὰ

τοῦ ου κά αμ που καὶ τῆς ρού με λης βά ι βά-

ι καὶ τῆς ρού με λης π καὶ τῆς ρού με λης

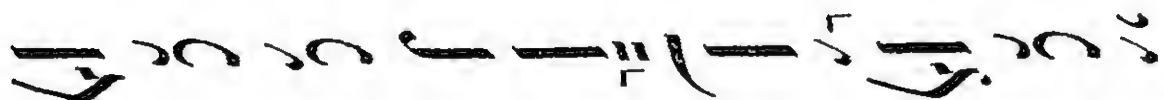
βά ι βά ι καὶ τῆς ρούμε λη.

Αὐτοῦ ῥηλὰ ποῦ πᾶτε γιὰ χαμηλώσετε,
 γιὰ νὰ σᾶς δώσω γράμμα, γράμμα καὶ γραφή.
 ζητοῦν νὰ μέ πανδρεύσουν ἔς τὴν ἀνατολή,
 μοῦ δίδουν γιὰ γυναῖκα μάϊσσας παιδὶ,
 μαγεύει τὰ καράβια καὶ δὲν ἔρχονται,
 μαγεύει τὰ χορτάρια καὶ ξηραίνονται,
 ἐμάγευσε καὶ ῥμένα καὶ δὲν ῥμπορῶ νάρθῶ.

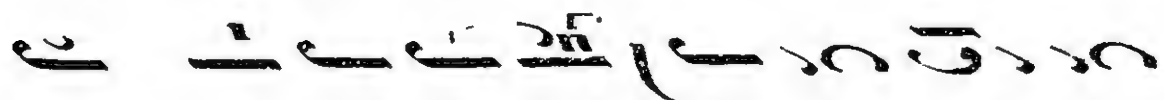
Εἰς ἤχον $\lambda \ddot{\alpha}$ $\pi \ddot{\alpha}$ φ χ

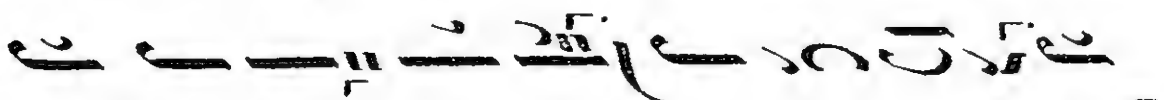
Ἐ γι' ἃ ἂ πὸ κά τω ἅπ' τὰ α ἃ

κα λύ βια ἃ κοῦ οὔς κουμ πά ρα

μου (δὶς) ἔ χω μιὰν ἃ α γα πη η τι-

κιὰ π ἃ κοῦς κουμ πά α ρα μου γλυ κιὰ π

ἔ χω μιὰν ἃ α γα πη η τι κιὰ π

ἃ κοῦς κουμ πά α ρα μου ου γλυ κιὰ.

Ὅλοι μοῦ λένε νὰ τὴν ἐπάρω
 μὰ 'κεῖνη δὲν ἔχει προικιά,
 μὰ τῆς ἐλγιαῖς τῆς θὲ νὰ πουλήσω
 γιὰ νὰ τῆς κάμω τὰ προικιά.

Εἰς ἤχον $\lambda \ddot{\alpha}$ $\pi \ddot{\alpha}$ $\kappa \epsilon$ φ χ

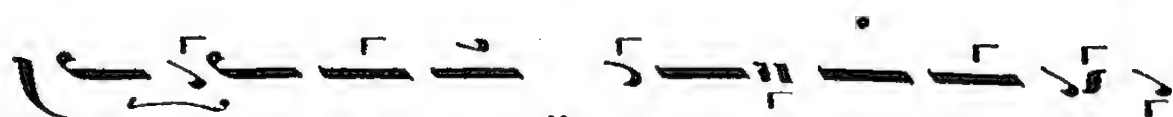
Ἄ σπρα που λιὰ καὶ μαῦ ρα μὴν τὸν ἱ-

 δα τε τὸν ἄ παν τή σα τε ^ζ9 τὸ Λέγ-

 κον τὸν λε βέν την τὸν ἄρ χι λη στήν

 τὸν κα πε τά νιον τὸν ἄρ χι λη στήν.

Σὲ βλαχοπούλας στάνη χθές τὸν ἴδαμε
 τὸν ἀπαντήσαμε,
 πέντ' ἔξη βλαχοπούλες τὸν κερνούσανε
 τὸν καπετάνιο τὸν τραγουδούσανε
 τὸν Λέγκο τὸν λεβέντη, κ' ἡ μικρότερη
 ἡ εὐμορφότερη
 κρυφὰ τοῦ κουβεντιάζει, δὲν παντρεύεσαι,
 βρὲ καπετάνιο δὲν προξενεύεσαι,
 δὲν πέρνεις βλαχοπούλα 'σάν καὶ μένανε,
 βρὲ καπετάνιο 'σάν καὶ μένανε.
 Δὲν πέρνω βλαχοπούλα 'σάν καὶ σένανε
 μωρ' βλαχοπούλα 'σάν καὶ σένανε,
 γιατί φορεῖ τὰ μαῦρα ἡ μανούλα μου
 μωρ' ἡ μανούλα μου.

Εἰς ἀνάμνησιν τοῦ ἡθοιοιοῦ Π. Σούτσα, ἴδε ἀριθ. 103 τῆς ἐφη-
 μερίδος «ἡ Στοά» τοῦ ἔτους 1878.

Εἰς ἤχον ^λπ ⁹πα. ρ ^λ

 'Στὸ ἔ ε να χέ- 'στὸ ἔ ε να χέ ρι

τὴ ἦν Ἀ νιῶ ^χῆτο ἔ ε να χέ ρι

τὴ ἦν Ἀ νιῶ καὶ ῥ τᾶ αλ λο τὴν κα νά-

α τα ^π9 μιὰ τὴν κα νά- α- μιὰ τὴν κα

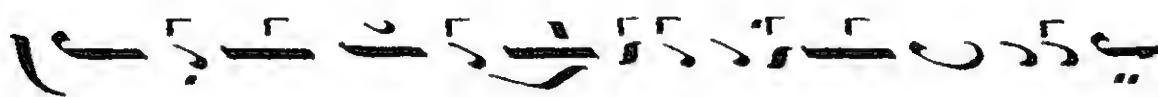
νά- μιὰ τὴν κα νά α- τα νά φι λῶ ^κμιὰ

τὴ ἦν κα νά τα νά φι λῶ καὶ μιὰ

τὴν μαυ ρομ μά α τα ^π9 μιὰ τὴ ἦν κα νά τα

νά φι λῶ καὶ μιὰ τὴν μαυ ρομ μά α τα.

Νὰ τραγουδοῦμε σιγανὰ, νὰ τὴν φιλῶ νὰ μὲ κερναῖ,
νὰ τὴν φιλῶ νὰ μὲ κερναῖ νὰ ᾄδῃ ζωὴ καὶ νιάτα.

πιε νὰ τῆς λέγω πιε καὶ σὺ, καὶ μὲ λινὸ μαδῆλι
νὰ τῆς σφογγίζω τὸ κρασί ἀπ' τὰ ὄροσά της χεῖλη.

κακὴ καρδιά ῥ τ' ἀνάθεμα, ῥ τ' ἀνάθεμα λύπη καὶ σὺ,
κακὴ καρδιά ῥ τ' ἀνάθεμα, εὐήβα ἔρωσ καὶ κρασί.

Ἐκ τῶν λυρικῶν ἀσμάτων τοῦ ποιητοῦ καὶ διδάκτορος τῆς νομικῆς κ. Δημ. Καμπούρογλου, βραβευσθέντων εἰς τὸν Βουτσιναῖον ποιητικὸν ἀγῶνα τοῦ 4873.

Εἰς ἤχον π^{Δ} δὲ νη. χ

Δὲ ἐν θέ λω χρέ μα τα Δ δὲ ἐν θέ-

λω πλοῦ ου τον Δ εἶ ναι μιὰ ψά ω-

ρα α α ἐ λε ει νή. (δὲς)

Ὁ ο σω τήν ξύ υ νεις τή ην ὀρ-

γι σμέ ε νην χ τό σω ω σὲ τρώ-

ω ω γει ει τό σω πο νεῖ γ δὲ τό σω ω

ω σὲ τρώ ω ω γει ει τό σω πο νεῖ

Δέν εἶν' καλήτερα νὰ λείπ' ἡ ψώρα

καὶ ἡ φαγοῦρα μ' αὐτὴν μαζῇ

δέν εἶν' ὠραῖα κάνεις νὰ ἔχη

ὅσα ἀρκοῦνε διὰ νὰ ζῇ.

Δέν ἔχ' ἀδελφαῖς γιά νά 'πανδρεύσω
ἔχω δυὸ γάτες ἀλλὰ μ' αὐταῖς
δέν θά φροντίσω ὦ νά μοῦ ζήσουν
εὐρίσκουν ἄνδρας καὶ μοναχαῖς.
Δέν θέλω ἄλογα ἔχω ποδάρια
αὐτὰ μ' ἀρκοῦνε εἶναι γερά
καὶ δέν φοβοῦμαι νά μοῦ τσακίσουν
τὴν κεφαλὴν μου κάμμιὰ φορά.
Δυὸ μόνον ἀγαπῶ σ' αὐτὸν τὸν κόσμον
ἔρωτα, φίλοι μου καὶ γλυκά,
γι' αὐτὰ νά ζήσω γι' αὐτ' ἀποθνήσκω
τᾶλλα γιά μένα μηδενικά.
Τὸν ἔρωτ' ἀγαπῶ ὄχι τὸν γάμον
γλύκυσμα θέλω κι' ὄχι κρασί,
π' ἅμα τὸ πίνεις φαίνεται ὦραϊο
καὶ τὸ πιστεύεις τότε καὶ σύ.
Μιὰ ὦρ' ἀπέρασε π' ἀναθεμάτο
σέ κάνει φίλοι μου καὶ κτυπᾷς
τὴν κεφαλὴ σου τοῖχο σέ τοῖχο
καὶ σέ γελοῦνε ὅπου κι' ἂν πᾶς.
ἀλλὰ τὸ γλύκυσμα, ἀλλὰ ὁ ἔρωσ
πάντα ὦραϊα πάντα γλυκά,
γι' αὐτὰ θά ζήσω γι' αὐτὰ 'ποθαίνω
τᾶλλα γιά μένα μηδενικά.

ΚΩΜΟΙ

(ΠΑΤΗΝΑΔΕΣ)

Εἰς ἤχον ^λπ ^q πα. φ ^λ

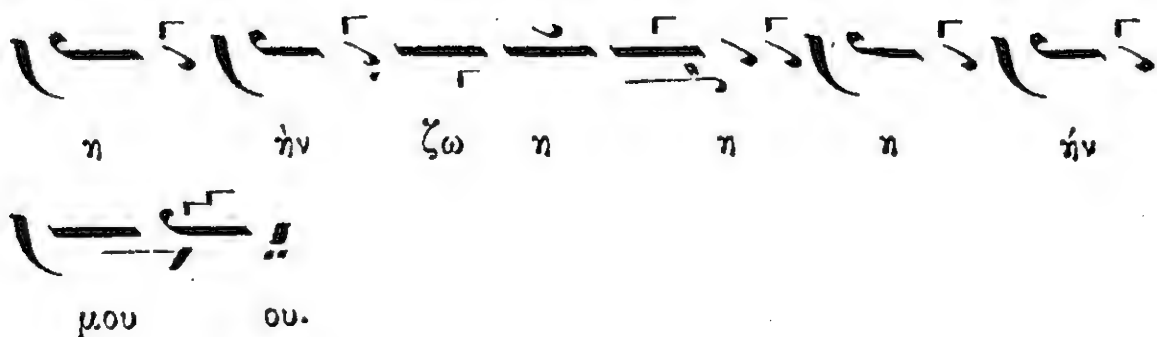
Τὴν ὥ ρα π' ἀ α ῖα ξι ὦ ω-

νο ο μαι ^λq νὰ σὲ ἰ δῶ ω ω

που λί ἰ ἰ ἰ ἰ ἰ ἰ

μου ^πq(δὲς) τό τε μό ο νο ο ον

μέ φαί αι νε ε ται ^λq πῶς ἔχω τῇ

Τὴν ὥραν π' ἀξιόνομαι νὰ σὲ ἰδῶ πουλί μου,
τότε μόνον μὲ φαίνεται πῶς ἔχω τὴν ζωὴν μου·

κ' εἰς ὅλον τὸν λοιπὸν καιρὸν ὅπου σὲ ὑστεροῦμαι
σῶμα νεκρὸν χωρὶς ψυχὴν καὶ αἰσθησεὶς μετροῦμαι·

ψυχὴ ζωὴ καρδιὰ καὶ φῶς ἐσένα ἔχω πλέον,
καὶ σοῦ τ' ἀξιολάτρευτον πρόσωπον καὶ ὥραϊον·

μὰ ὅταν ἡμπορῶ αὐτὸ ἐμπρός μου νὰ μὴν ἔχω,
βέβαια ἀπ' τοὺς ζωντανοὺς πολὺ μακρὰν ἀπέχω,

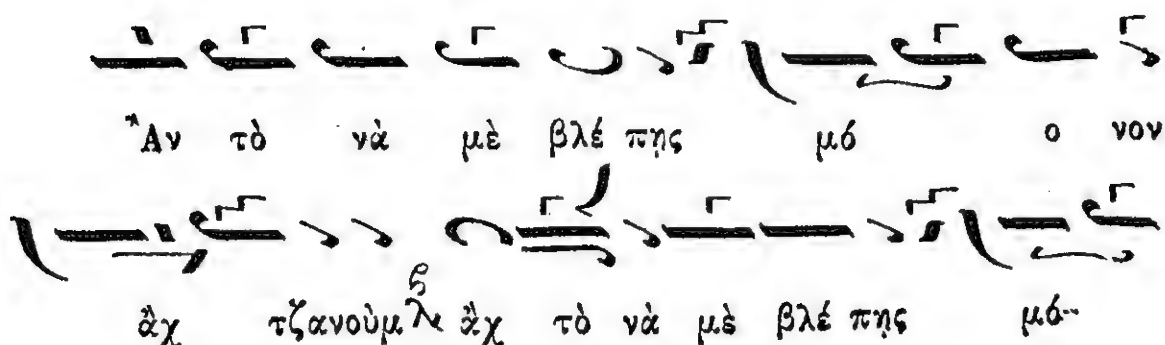
γιατὶ καὶ τὴν πνοὴν αὐτὴν πῶς θὰ ζωογονήσῃ,
τοῦ κάλλους ὁ ἀέρας σου πρέπει νὰ τὴν χαρίσῃ·

τὸ εἶναι μου καὶ ἡ ζωὴ εἶναι 'ς τὴν θέλησίν σου,
κι' ὁ θάνατός μου ὁ πικρὸς ἀπὸ τὴν στέρησίν σου·

λοιπὸν λαχτάρα μ' πρόκρινε ὅτι βαστᾷ καρδιὰ σου
μεταχειρίσου εἰς ἐμέ κι' ἄς ἦν μὲ τὴν ὑγείᾳ σου·

μόνον ἀπ' τὰ χεράκια σου ἄς ἦν ὁ θάνατός μου,
καὶ τό 'χω τὸ καλλήτερον εὐτύχησμα τοῦ κόσμου.

Εἰς ἤχον π^{η} πα ρ χ

ο νον ἄχ κουζούμ⁶ λ⁶ σύγ χη σιν σὲ προ-

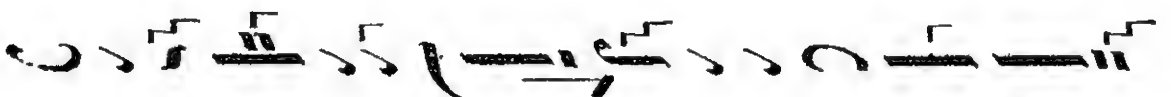
ξε νεῖ ^π9 ἄ μ.άν ἄ μ.άν σύγ χη σιν

σὲ προ ξε νῆ ^π9 τὸ κορ μί μου ἐμ προ-

στά α σου ἄχ τζανούμ⁶ λ⁶ τὸ κορ μί μου

ἐμ προ σθά σου ἄχ κουζούμ. πλέ ον δὲν

θέ λει φα νεῖ ἄ μ.ά ἄν ἄ μ.άν πλέ ον δὲν

θέ λει φα νῆ.

Κι' ἂν τὸ νὰ μ' ἀκούης τοῦτο, λυπηρὸν θὰ σὲ φανῇ,
ἀπ' τὸ στόμα μου σὲ τάσσω νὰ μὴν ἔβγῃ πιά φωνή.

τέλος πάντων κι' εἰς τὸν κόσμον τὸ νὰ εἶμ' ἂν σὲ λυπῇ,
δός μου εἰδῆσιν καὶ μάθε, ἡ ζωὴ μ' πῶς θὰ κοπῇ.

ἀξιῶνεσαι ἐκεῖνο ποῦ ποθοῦσες πρὸ πολλοῦ,
νὰ γλυτώσης ἀπὸ 'μένα καὶ νὰ ἔμπερδευθῇς ἀλλοῦ.

ὄντως γνώμη καθὼς πρέπει, ταμπιέτ' εὐγενικὸν,
καὶ αὐτὸ πῶς σ' ἀγαποῦσα φυλαξέτο μυστικόν.

x' ἔχε πάντα ὅλο κέφι, ἔχε πάντοτε χαρὰν
 ἔχε διὰ καύχημά σου τὴν ὀδικήν μου συμφορὰν.

Ἡχος ⁶ ~~7~~ βοῦ. 7χ

Ἐ εἰς γὰρ τὸ παρὰ τοῦ
 σου δὲ εἰς τὴν γὰρ σου φα-
 λιά α α-
 ν σου ⁶ καὶ αἰ πο τι ζέ ε τη νε ε
 ε συ χνά α γά α λ' α πὸ τὰ α βυ ζά-
 α α σου.

 Ἐ βα ῖς τὸ πα α ρα θύ ρι κα θά ριο μά-

 λαγ μα ⁶λ Ἐγ γλέ ζι κη η φερ γά δα κορ μι γιά γκά

 α λια σμα. ⁶λ

Τὸ που λί μου συλ λο γοῦ ου μαι καὶ πο-

λὸ πα ρα πο νοῦ μαι.

Ἀγροίκησα τὰ κάλλη σου κ' ἦλθα νὰ τὰ ξανήξω
καὶ τώρα πλιὸ δὲν ἤμπορῶ νὰ φύγω νὰ τ' ἀφήσω,
ἔβγα 'ς τὸ παραθύρι νὰ 'δῇς τί γίνεται
τὸ αἶμα τῆς καρδιᾶς μου νὰ 'δῇς πῶς χύνεται.
χαμαδότσικο δενδράκι,
φουντωτὸ κηπαρισάκι.

Δύω ἀστέρια λαμπερὰ εἶναι τὰ δυό σου μάτια,
κι' ὅποιον κοιτάζουν σχίζουσι καρδιά τ'εἰς δυὸ κομμάτια,
ἔβγα 'ς τὸ παραθύρι νὰ 'δῇς τὸν οὐρανὸν
πῶς παίζει τὸ φεγγάρι μὲ τὸν αὐγερινόν·
σὲ παρακαλῶ πουλί μου
χαρισέ μου τὴν ζωὴν μου.

Εἶσαι 'σὰν μιὰν βασίλισσα κι' ὅλον τὸν κόσμ' ὀρίζεις,
κι' ἂν θέλῃς πέρνεις ταῖς ψυχαῖς κι' ἂν θέλῃς ταῖς χαρίζεις·
ἔβγα νὰ σὲ φιλήσω καὶ φίλει με καὶ σὺ
καὶ ἂν τὸ μαρτυρήσω μαρτύρα το καὶ σύ·
δόσε με ἓνα βοτάνι
τὴν πληγὴν ποῦ 'χω νὰ γιάνη.

Εἶσαι ψηλὴ, εἶσαι λιγνὴ καὶ λιανοκοκαλάτη,
σοῦ πρέπει γιὰ νὰ σ' ἔχουσι εἰς γιᾶλινον παλάτι,
ἔβγα νὰ σὲ φιλήσω καὶ γρήγορα νὰ πᾶς
μὴ μᾶς ἰδοῦν γειτόνοι νὰ ποῦν πῶς μ' ἀγαπᾶς·
φθάρησαν τὰ λογικά μου
καταμαύρησ' ἡ καρδιά μου.

Εἰς ξένην γῆν ἀναχωρῶ ἥσυχα πλέον ζῆσε,
 κι' εἰς τὸ ἐξῆς ἀπὸ ἐμὲ ποσῶς δὲν ἐνοχλῆσαι.
 ἐλπίδα θὲ νὰ ἔχω γιὰ νὰ σὲ ξαναδῶ
 κοντὰ σου νὰ καθίσω τοὺς πόνους μου νὰ 'πῶ.
 ἔχε 'γειὰ φεύγω πηγαίνω
 κι' ἄλλο τι πλὺτὸ δὲν προσμένω.

Εἰς ἤχον $\lambda \delta \text{ } \underline{\text{—}} \text{ } \omega \text{ } \chi$

Ἄ ἄς πη γαί' νω τί προ σμέ νω πά'

ἦ ὦ ω ρα τὰς ἐ πτά δ' κ' ἐ γὼ διά φο-

ρον δὲν ἔ χω ἄ α π' αὐ τῇ ἦν τὴν γει το νιὰν δ'

Ἄ σπλαγ χνη δὲν μὲ λυ πῆ σαι ἄ φες με' στὸ

χά λι μου $\pi \rho$ κ' ἦ πη ρές το νε τὸν νοῦν

μου ἄ πὸ τὸ κε φά λι μου.

Βάλε σύντροφον τὸν ἥλιον τὸ φεγγάρι τέρι σου,
 ἦ ζωὴ κι' ὁ θάνατός μου εἶναι εἰς τὸ χέρι σου.

εὐφορφιαῖς καὶ νοστιμάδες εἰς ἐσένα κατοικοῦν,
σκληρός θέλω νὰ σοῦ γένω κι' ὅτι θέλουν ἄς εἰποῦν·

δὲν θωρεῖς πῶς ἀποθαίνω τὸ λοιπὸν τί καρτερεῖς;
σὰν μὲ βάλουν εἰς τὸν τάφον τότε θὰ μὲ λυπηθῇς·

ἔρωτα ἀναθεμά σε τρισκατάρατε σκληρέ,
ποῦ τῶν νέων τὰς καρδίας τὰς πληγώνεις πονηρέ·

ἐκατὸ φορὰς τὸ εἶπα νὰ μὴν εἶχα γεννηθῇ
κι' εἰς τὴν ἰδικήν σ' ἀγάπη νὰ μὴν εἶχα ἔμπερδευθῇ·

ἔκαμες νὰ σ' ἀγαπήσω ποῦ νὰ τό βρῇς ἀπ' τὸν θῆλον
κι' ὅλη νύκτα δὲν κοιμοῦμαι ἀπ' τὸν διαλογισμόν·

ἐνθυμῆσαι ἀπὸ πότε ἤρχισα νὰ σ' ἀγαπῶ,
ἂν τὸ ἔξεχασες τελείως ἔβγα ἔξω νὰ σ' τὸ πῶ·

φεγγαράκ' ἦτον καὶ τότε καλοκαιρινὴ βραδιά
ὅπου ἔπερνε τ' ἀέρι ἢ ἀθλία μου καρδιά.

Εἰς ἤχον $\overset{\text{L}}{\underset{\text{q}}{\text{q}}}$ πα ρ $\overset{\text{L}}{\underset{\text{q}}{\text{q}}}$

Λι γνὸ κη πα α α ρη σά κι ι

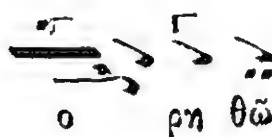
μου κη πα ρη σά κι ι μου $\overset{\pi}{\underset{9}{9}}$ καὶ κο·

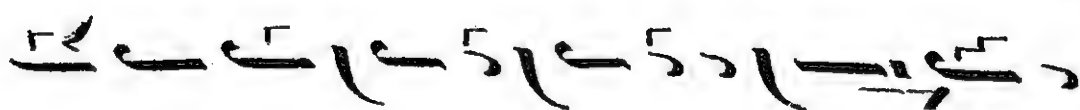
κι νο ο κορ φά α το

Ἐ λα νά α σ' ἰδῶ νά πα ρη γο·

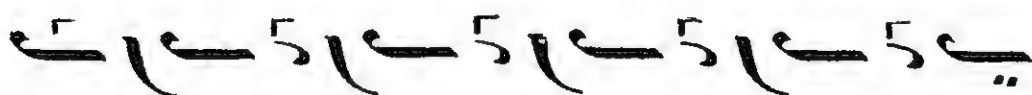
ο ρη θῶ

Ποιὸς θέλει γιὰ νὰ κοιμη-

θῇ πάλιν νὰ κοιμηθῇ ^π 9 ἔς τὸν ἱ-

σκιό σ' ἄα ἀπὸ κάα τῶ.

Ἐλα ἔε λαμου μίλη καὶ γέεε λαμου

Λιποθυμ' ὅσῳ νὰ σέ ἰδῶ κι' ὅταν σ' ἰδῶ τρομάζω
κι' ὅταν σ' ἰδῶ σβύν' ἡ φωτιά καὶ πάλιν ἡσυχάζω,
μῆλο μίλησε ποιὸς σέ φίλησε.

Λυπήσου τα σπλαγχνίσου τα τὰ δάκρυα ποῦ χύνω,
καὶ πλὺ πολλὰ ἔν' τὰ δάκρυα παρ' τὸ νερὸ ποῦ πίνω,
ἔλα ἔλα μου μοσχοκανέλλα μου.

Λυπητερά λυπητερά θε νὰ ψυχομαχήσω
νὰ κράζω ὄρη καὶ βουνὰ νὰ τ' ἀποχαιρετήσω,
μῆλο τῆς μελιᾶς κι' ἄνθη τῆς λεμονιᾶς.

Λύσε τὴν ἀλυσίδα σου καὶ δός μ' ἐλευθερία,
νὰ πὰ' νὰ βρῶ τὴν ἀγαπῶ τὴν πρώτην μου φιλία,
ἔλα νὰ σ' ἰδῶ νὰ παρηγορηθῶ.

Εἰς ἤχον ^λ π πα. ^χ

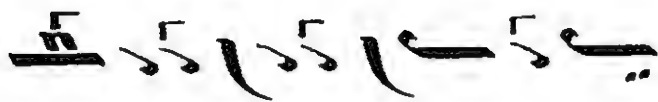
ὦ ψυχὴ ζωὴ καὶ φῶς μου δέ

έν λυ πῆ η σαι δέν πο νεῖς ^π τέ ε-

τοῖον νέ ον 'σάν καὶ 'μέ να α ᾶ δι-

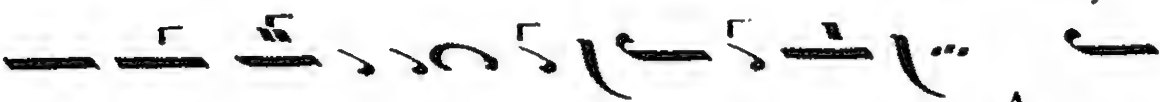

κα α νὰ τυ ραν νῆς.

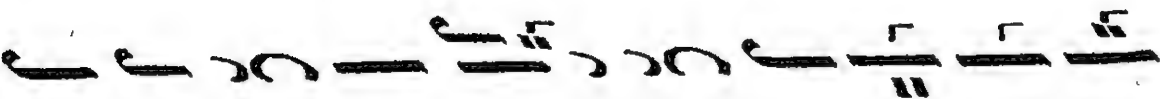
^π

Τί σοῦ ἔ πταισ' ὁ καὶ μέ νος καὶ

αι μέ κρά· ζεις εις ὁ φο νεῖς ^Δ μή-

τ' ἐ σκό τω σα κα νέ να μή τ' ἐ φί-

ι λη η σα καμ μιᾶ.

Τώρα τὸ καλοκαιράκι ποῦ 'ν' ὁ κόσμος μιὰ χαρὰ,
λάμπεις φῶς μου 'σάν τὸν ἥλιον μέ τὴν ἄσπρη φορεσιά·

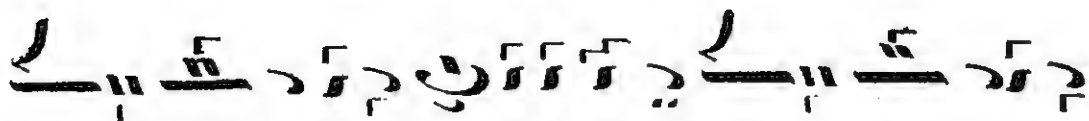
τὸ τί πάσχω ὅταν λείπης νὰ τὸ 'πῶ δὲν ἤμπορῶ,
τοῦτο 'ξεύρω πῶς παλαίω μ' ἓνα πάθος φοβερό·

λεμονιᾶ μέ τὰ λεμόνια καὶ μέ τοὺς λευκοὺς ἀνθοὺς,
μέ νερὸ δὲν μέ ῥαντίζεις παρὰ μόνον μέ καῦμούς.

πέντε χρόνους τὴν δουλεύω μίαν ἄσπλαγχνη κυρὰ,
κι' ἡ ψυχὴ της δὲν βαστάει νὰ μοῦ δώσ' ἐλευθεριά·

περπατῶ καὶ τὴν γυρεύω ἴσάν τῇ μάνα τὸ παιδί
καὶ παρηγοριὰ δὲν βρίσκω κ' ἡ ψυχὴ μου θε νὰ βγῇ.
τοῦ κολυμβοῦ θε νὰ πέσω γιὰ νὰ ἔβγω ἔς τὸ νησί,
κι' ἀπ' ἐκεῖ θε νὰ φωνάξω ποῦ σ' ἀγάπη μου χρυσή.

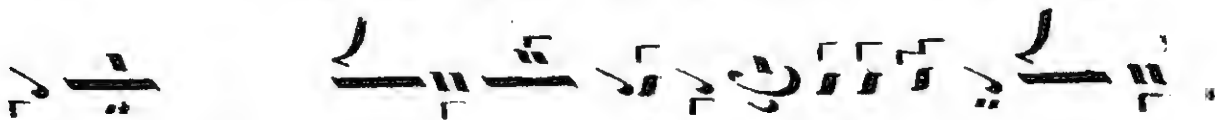
Εἰς ἤχον $\lambda\epsilon\delta\lambda$ νη. α χ

*Α ἀν ἡ ζω ή η μου ου κρέμα-

ται ἂν μέ σα ἔς τὰ δύο ο σου ου ου χεί-

ει λη $\delta\lambda$ (δεις) ἀ ἀς ἄνοιξ' ἀς λεί ει ψη

η ἀς κυ πῆ ἂν ἀς γέ νη πιά α τε ε ε-

πτή η λι.

Μὲ τέτοιον τρόπον τὸ νὰ ζῶ τὸ ἔχω καταισχύνῃ,
ζωὴ ποῦ σ' ἄλλον κρέμαται ζωὴ δὲν εἶν' ἐκείνη.
τί ἄλλο ἀπ' τὸν θάνατον θε νὰ μὲ φοβερίσῃς,
ἀν ἦναι εἰς τὸ χέρι σου κάμετο μὴν ἀργήσῃς.
τίποτε ἄλλο βέβαια δὲν πρέπει νὰ ἐλπίσω,
παρὰ ἀπ' τὸν κατάλογον τοῦ κόσμου νὰ σὲ σβύσω.

γιατ' ἡ μεγαλοπρέπεια ὁποῦ σὲ κυριεύει,
κι' ὁποῦ μὲ δείχνεις πάντοτε αὐτὸ μὲ ἐρμηνεύει.

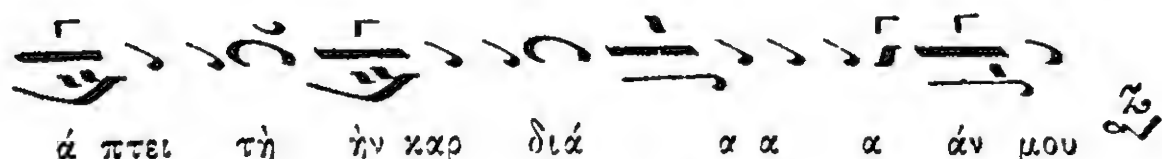
ἂν ἦν λοιπὸν εἰς τὸ ἐξῆς νὰ ζῆς μὲ τέτοιον τρόπον,
τοῦ χάκου μὴ κουράζεσαι καὶ κάνεις τόσον κόπον.

γιατ' ἐβαρέθηκα νὰ ζῶ μὲ μιὰ ξηρὰν ἐλπίδα,
τὴν γνώμην σου τὴν ἐνοῶσα καὶ τὸν σκοπὸν σου εἶδα.

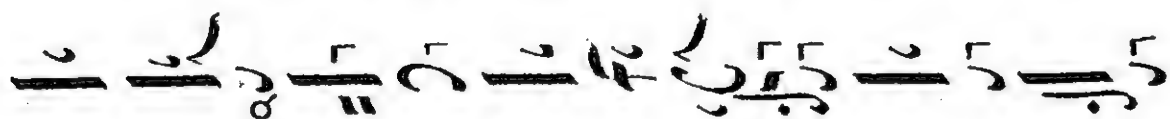
Εἰς ἤχον $\frac{\lambda}{\pi} \delta \lambda$ νη. χ

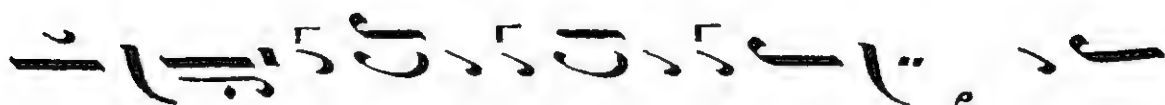
Ἵστα στή θη μου ἔ χω φω τιὰ κι' ἄ νά-

ἄ πτει τὴ ἦν καρ διὰ α α α ἄν μου

ὁ ἔ ρως ως μοῦ τὴν ἄ να ψε χω ρὶς τὴν

ἄ α δει ἄ α α ἄν μου ἔ ὁ ἔ-

ρως μοῦ τὴν ἄ να ψε χω ρὶ ἰς τὴν ἄ-

ἄ δει ἄ α α ἄν μου.

Στιγμή πουλί μου δὲν περνᾷ ποῦ νὰ μὴ σ' ἐνθυμοῦμαι,
 μὲ μόνον ἄχ! καὶ μόνον βάχ! μ' αὐτὰ παρηγοροῦμαι·

ἔς τῆς Ἑγγλητέρας τὰ νερὰ ἔλαβα τὴν γραφὴν σου,
 ἔς τὸν κόρπον μου τὴν ἔβαλα κ' εἶπα καρδιὰ δροσίσου·

τρεῖς θάλασσαις μὲ κυνηγοῦν ἢ μιὰ ἔν' ἢ πρὸ μεγάλη,
 τὴν μιὰν φοβοῦμαι μὴ πνιγῶ τὴν ἄλλην μὴ μὲ πάρῃ·

τρώγω ψωμί μὲ δάκρυα νερὸ φαρμακεμένο,
 ἢ πίκραις καὶ τὰ βάσανα μ' ἔχουν ἀναθρεμμένο·

τὸν χρόνον τὸν ἐφετεινὸν θέλω διὰ νὰ γράψω,
 γιὰτ' ὦρα δὲν ἀπέρασε νὰ μὴν ἀναστενάξω·

τὸ ὦχ! μετεχειρίσθηκα καὶ μὲ αὐτὸ θὰ ζήσω,
 ὅσῳ ποῦ νὰ ᾔλθῃ ὁ καιρὸς φῶς μου νὰ ξεψυχήσω·

ἔρωτα τὴν σαίταν σου νὰ τὴν μαλαγματώσῃς
 γιὰτὶ δὲν ἄφησες καρδιὰ ποῦ νὰ μὴν τὴν λαβώσῃς.

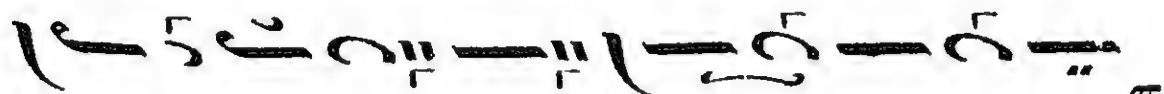
Εἰς ἤχον ᾗ πα ρ χ

Εὐ πνη σε χαῖ δε ε μέ ε ε-

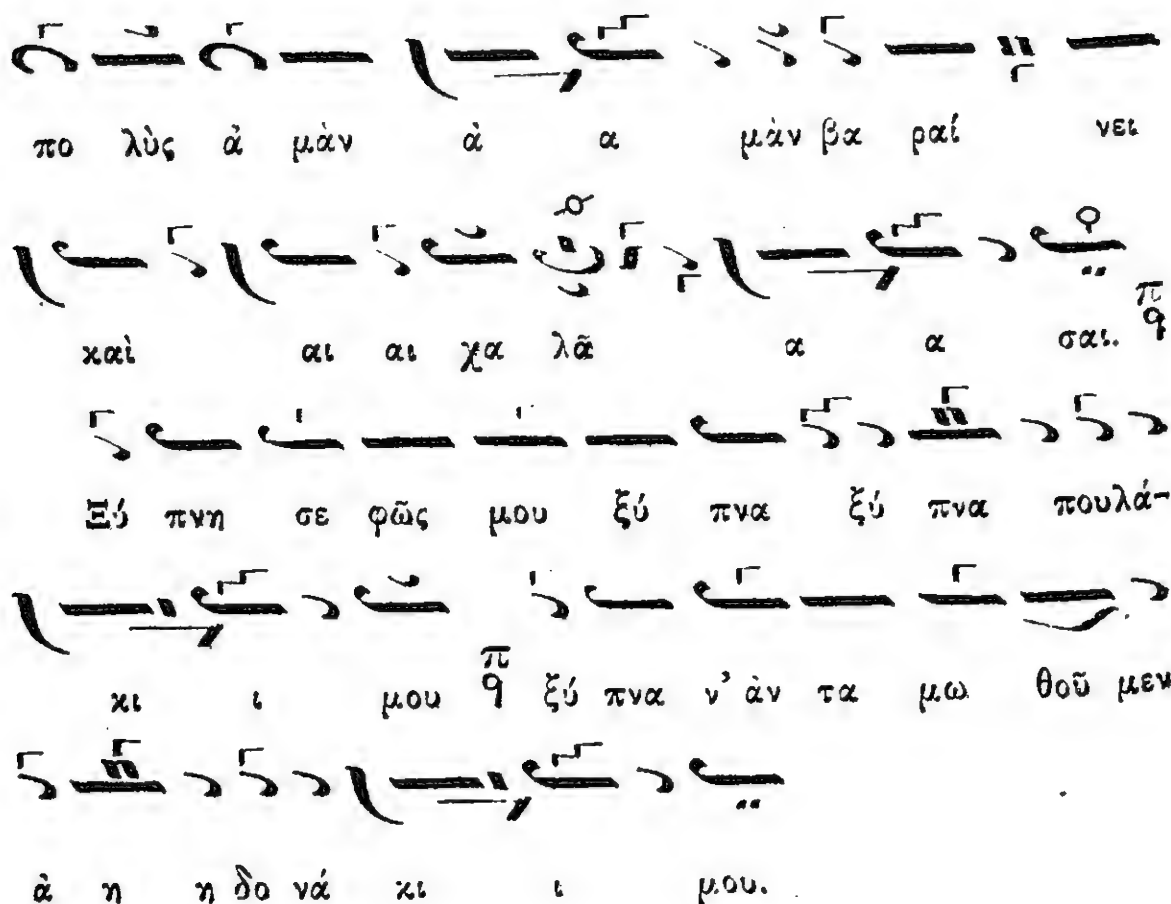
νη μου ἂ μάν ἂ μάν π και μὴ βα ρο-

ο ο κοι μαᾶ α α α σαι π

για τί ὅ ὅ υ πνο ος ὅ ο ο ο

Εὐπνα τοῦ ἔρωτος πουλὶ τοῦ παραδείσου κάλλη,
 ποῦ ἔχω δυὸ λόγια νὰ σοῦ πῶ κι' ἀποκοιμήσου πάλι.
 ἀφανισμὸς καὶ λύπη ξεύρεις τί θε νὰ πῇ
 καὶ δὲν πονεῖς ποῦ βλέπεις τὴν τόσην μ' σιωπῇ.

Εὐπνητε τέκνον τῆς θεᾶς, θεᾶς τῆς Ἀφροδίτης,
 ποῦ τὴν καρδιάν μου ἤλκυσες ὅταν νὰ ἴσουνα μαγνήτης·
 βαστάζει ἡ καρδιά μου τὰ πάθη στανικῶς
 κι' ὅχι καθὼς νομίζεις ἐσὺ ἐπισφαλῶς.

Εὐπνα περβόλι μὲ δενδρὰ ξύπνα ὠραία χώρα,
 ξύπνα κι' ἄς εὕρισκώμεθα οἱ δυὸ αὐτὴν τὴν ὦρα·
 γεμάτ' εἶν' ἀπὸ πάθη ἡ μαύρη μου καρδιά
 πλὴν δὲν τὰ φανερώνει εἰς σὲ κάμμιὰ μεριά.

Μὲ τὴν καρδιάν μου σ' ἀγαπῶ καὶ μ' ὅλα μου τὰ μέλη,
 καὶ τὴν καρδιάν μ' ἐρώτησα καὶ μ' εἶπ' ἐσένα θέλει.
 δὲν θέλει ν' ἀποδείξῃ πῶς πάσχει πῶς πονεῖ
 ἐλπίδ' ἄλλην δὲν ἔχει μόν' τὴν ὑπομονή.

Ἀφίνω σας καλὴ νυκτιὰ ματάκιά μ' κοιμηθῆτε,
καὶ 'ς τὰ γλυκοχαράγματα ἐμένα θυμηθῆτε.

Ξεχωριστὴν ἀγάπην σ' ἔχω πουλάκι μου
ν' σ' ἀπολαύσω θέλω ἀηδονάκι μου.

Εἰς ἤχον $\lambda \ddot{a}$ πα ρ χ
π \ddot{q}

'Σ τὴν κλί νην ποῦ κοι μᾶ α σαι αι σὺ $\chi \ddot{q}$

νὰ 'μουν μα ξε λαρά α κι π δ ν' ἀ κούμ

βι ζα μα τά α κια α μου $\chi \ddot{q}$ 'ς τ' ἄ σπρονσου

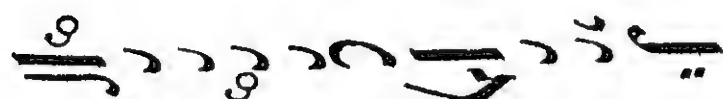

μα α γου λά α α κι. $\pi \chi$

Κι' ἀ νά με σα 'ς τὸ στῆ θός σου 'σάν ψύλ-

λος νὰ πε τοῦ σα $\beta \ddot{q}$ τὰ ἄ σπρα τὰ βυ ζά-

κιά σου σι γὰ νὰ τὰ τσιμποῦ σα.

Ἄς ἤμouνα τοῦλάχιστον κοντά σου νὰ δαγκάνω,
τὸ νόστιμο κορμάκι σου κ' εὐθὺς ἄς ἀποθάνω·

νὰ γίνω ἐξουσιαστῆς ὅποτε τὸ θελήσω,
χαδεύοντά σε σιγανὰ κοντά σου νὰ καθήσω·

νὰ ἐγλεντίζωμεν μαζῇ πάντ' εὐχαριστημένα,
νὰ ἦναι τὰ κορμάκια μας σφικτοαγκαλιασμένα·

τί ὠφελοῦμαι τὸ λοιπὸν ἀπὸ τὸν ἔρωτά σου
ἀφοῦ δὲν ἀξιώνομαι τὰ κάλλη τὰ ἴδικά σου ;

ΧΟΡΟΙ

Εἰς ἤχον λ π δ' πα. φ χ

Σή με ρον ὁ οἱ χαί ρον ταιμόνον ἐ γώ

λυ ποῦ μαι π για τί τὸ φῶς μου τὸ

γλυ κὸν ἐ ξαί φνης ὅ στε ροῦ μαι.

π
9

Ντά λε ντά λε ντά λε ντά λε τ' ἄ σπρο σου φου

στά νι βά λε.

Σήμερον βλέπω σ' όλων τὰ μάτια τὴν χαρὰν τους,
καὶ τὰ δικά μ' στερεῦνται τ' ἄθλια τὴν κυρά τους·

ἔρωτα π' ἀναθεμά σε
τυραννεῖς καὶ δὲν λυπᾶσαι.

Σήμερον βλέπω φίλοι μου πῶς χαίρουν πῶς γελοῦσι
καὶ τὰ δικά μου δάκρυα δὲν θέλουν νὰ σταθοῦσι·

ἔλα ἔλα σὰν σοῦ λέγω
μὴ μὲ τυραννεῖς καὶ κλαίγω.

Σήμερον ὅλ' οἱ φίλοι μου ταῖς λύπαις ταῖς ἀφήνουν
κ' ἐμένα μὲ τὸν λογισμὸν τὸν θάνατον μοὶ δίδουν·

ἔλα ἔλα τὸ πουλί μου
ἔλα μάτια καὶ ψυχὴ μου.

Σήμερον ὅλοι μὲ χαρὰν ἐγὼ μόν' ἔχω λύπην,
γιατὶ ἐκείνη π' ἀγαπῶ ἀπὸ κοντά μου λείπει·

ἔλα φῶς μου μετ' ἐμένα
'σὰν τὴν μάνα 'ποῦ σ' ἐγέννα.

Σήμερον βλέπω ξυπνητὰ ὄνειρον τρομασμένον,
ψυχὴ μ' ἀφηνε τὸ κορμὶ κ' ἔμεινε νεκρωμένον·

ἔλα ἔλα τὸ πουλί μου
τώρα ποῦ ἔμαι μοναχὴ μου.

Σήμερον τὴν καρδούλαν μου δὲν πρέπει νὰ γελάσω,
πῶς τὴν ζωὴν μου γλήγορα στανιῶς μου θε νὰ χάσω·

σὺ σ' ὁ ἥλιος τῆς ἡμέρας
τῆς καρδιάς μ' κρυὸς ἀέρας.

Σήμερον ἤθελα κ' ἐγὼ νὰ ἤμουν πληγωμένος,
ἄρρωστος καὶ κατὰχειτος καὶ ὄχι χωρισμένος·

ἔχεις στῆθος γιὰ τὸ βέλο
καὶ λαιμὸ γιὰ τὸ τζεβέλο,

Σήμερον ἔστεργα κ' ἐγὼ ἂν ἤμουν 'ποθαμένος,
κ' ὄχι ἀπ' τὴν ἀγάπην μου ἔτζι διηρημένος.

ζουμπουλάκι ζουμπουλάκι
σὺ μ' ἐπότισες φαρμάκι.

Σήμερον πλὺ παρηγοριὰ ἀπὸ κάνει δὲν βρίσκω,
γιατὶ κορμὶ χωρὶς ψυχὴ ἄφρευκτα ἀποθνήσκω.

τὰ μαλλιά σου κι' ὁ λαιμός σου
μ' ἔκαμαν σκλάβον δικό σου.

Σήμερον σὲ παρακαλῶ πουλί μου μὴ μ' ἀφήσης,
μ' ἓνα σου βλέμμα παρευθὺς νὰ μὲ παρηγορήσης.

τῶν ματιῶν σου τὸ μαυράδι
μ' ἔτρωγε πρωὶ καὶ βράδυ.

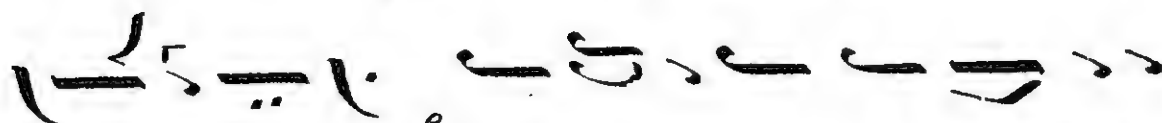
Σήμερον πρέπει νὰ φανῇ πλέον ἢ εὐσπλαχνία,
γιατ' ἡ ἀγάπη σ' μ' ἔμεινε θανάτου μ' ἡ αἰτία.

πότε νὰ σὲ ἀνταμώσω
ὅλα νὰ σ' τὰ φανερώσω.

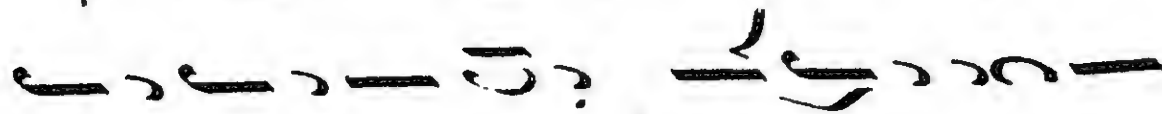
Εἰς ἦχον π^{\flat} δὲ ντ. Ω χ^{\flat}

Πολ λοὶ ἔχ θροὶ ἐ πά σχι σαν φῶς μου νὰ μάς χω

ρί ι σουν χ^{\flat} καὶ ἀ πὸ τὴν ἀ γά πην μας

νὰ μάς δ^{\flat} α σκορ πί σουν δ^{\flat} καὶ ἀ πὸ τὴν ἀ-

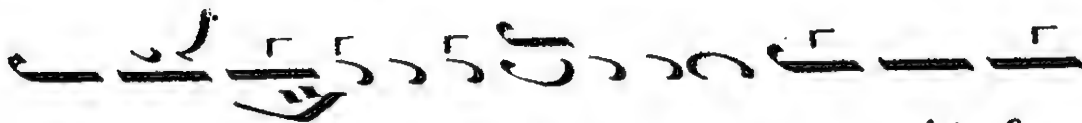
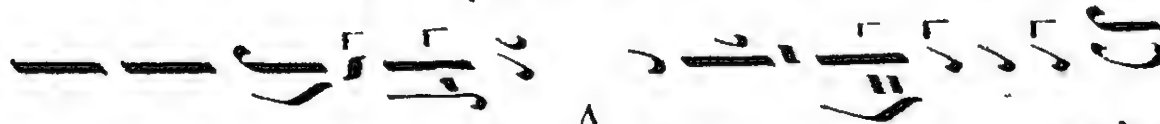

γά πην μας νὰ μάς δ^{\flat} α σκορ πί σουν.

Τρόπους μετεχειρίσθησαν πολλοὺς καὶ κακουργίαις
πολλὰ ἐπιχειρήματα καὶ μηχαναῖς δολίαις.

νὰ μεταβάλλουν βάλθηκαν τὴν ἄκραν μας φιλίαν,
 εἰς ἔχθραν ὑπερβολικὴν κ' εἰς ἄμετρον καχίαν·
 μὰ δὲν ἠμπόρεσαν ποσῶς νὰ κάμουν τὸν σκοπὸν τους,
 μήτε νὰ τελειώσωσι τὸν φθονερὸν σκοπὸν τους·
 τοῦ κάκου ἐπολέμησαν καὶ ἐπιχειρισθῆκαν,
 σὰν μασχαράδες ἔμειναν καὶ ψεύσταις ἐφάνηκαν·
 γιὰτὶ δὲν ἦν μὲ φαίνεται τρόπος αὐτὸ νὰ γένη,
 νὰ σβύσῃ ἡ ἀγάπη μας μόν' πάντοτε θὰ μένη·
 καθὼς καὶ πρῶτα ἤρχησε μὲ τόσην προθυμίαν,
 καὶ μέχρι τέλους ἡ αὐτὴ θέλ' εἶναι ἡ ὁμοία·
 ἓνας καὶ μόνος χωρισμὸς νὰ ἦναι τῆς ζωῆς μας,
 αὐτὸς καὶ τῆς ἀγάπης μας αὐτὸς καὶ τῆς ψυχῆς μας.

Ἐκ τῶν τῆς νήσου Λέρου.

Εἰς ἤχον $\lambda \ddot{a}$ πα ρ χ

 Ἀ νὰ α θε μα τὸν ἔ ρω τα ποῦ μ' ἔ βα-

 λε 'ς τὰ πά α θη Δ κι' ἀ πὸ ο μικρὸς μπερδεύ

 θη κα 'ς τὴν ἰ δι κήν σ' ἀ γά α πη Δ

 Κα νὰ ρι μου ου κα νὰ ρι μου Δ

 σ' ἔ σέ να 'χω ω τὰ θάρ ρη μου.

Ἀνάθεμα τὰ μάτια σου ὅταν τὰ ῥχεις μαθημένα
 κι' ὅταν περνῶ καὶ βλέπω τα τὰ ῥχεις χαμηλωμένα·
 ἀνάθεμά τα ὅλα σου
 φαρμακερὰ ἔν' τὰ λόγια σου.

Μὲ ἀλυσίδα ἀργυρὴ μ' ἔχεις περιπλεγμένο,
 χέρια ποδάρια καὶ λαιμὸ καὶ ἔς τὴν καρδιά δεμένο·
 ἀνάθεμα κι' ἀνάθεμα
 τὴν ὥρα ποῦ σὲ μάθυνα.

Πάλ' εἶδα σε τὰ μάτια μου πάλ' ἀνοιξ' ὁ γιαρᾶς μου
 πάλ' ἀνοιξαν καὶ ἐκάησαν τὰ φύλλα τῆς καρδιᾶς μου·
 ἂν δὲν τὰ πιάσω δαίμονα
 τὰ δυό σου κιτρολέμονα.

Αὐτὰ τὰ μαῦρα ποῦ φορεῖς ἐγὼ θὰ σοῦ τὰ βγάλω,
 νὰ σοῦ φορέσω κόκκινα κι' ἔπειτα νὰ σὲ πάρω·
 γιὰ δὲς τὴνε τὴν ἄχαρη
 γλυκιὰ ἔναι σὰν τὴ ζάχαρη.

Αὐτὰ τὰ μαῦρα ποῦ φορεῖς δὲν τὰ φορεῖς γιὰ λύπη,
 μόν' τὰ φορεῖς γιὰ εὐμορφιά καὶ γιὰ τὸ ζαριφλίκι·
 γιὰ δὲς τὴνε πῶς περπατεῖ
 σὰν ἄγγελος μὲ τὸ σπαθί.

Τὰ στήθη σ' εἶναι λεμονιὰ καὶ τὰ βυζά σου κλόνοι,
 χαρὰ ἔς τὸν νιὸν ποῦ θὰ βρεθῇ νὰ κόψῃ τὸ λεμόνι·
 γιὰ δὲς τὴνε τὴν πέρδικα
 πῶς περπατεῖ λεβέντικα.

ῥΗχο: $\frac{6}{\lambda}$ βου. χ

Πές μου νὰ ζοῦν τὰ πές μου νὰ ζοῦν πές

μου νὰ ζοῦν τὰ μάτια σου δὲ καὶ νὰ χα-

ρῇ ἥς καὶ νὰ χα- ⁶ καὶ νὰ χα-

ρῇ ἥς τὸ φῶς σου ⁶ καὶ πόσαις ἀγάπαις πό-

σαις ἀγά- πόσαις ἀγάπαις εἰ καμὲς δὲ

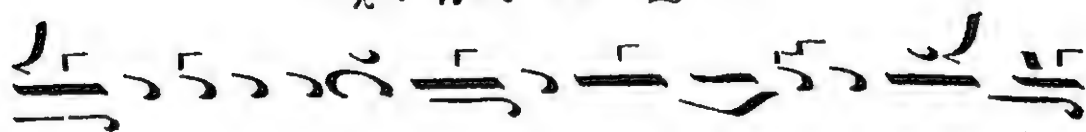
Ρο δούλα 'ς τὸν Ρο δούλα Ρο δού-

λα 'ς τὸν οὐκ οὐκ ρόν σου.

Πουλάκι μου ποῦ κοιλαδῆς κι' εὐμορφο χελιδόνι,
 ἐγὼ εἶμαι ὅπως σ' ἀγαπῶ κι' ἄλλος σὲ καμαρώνει.
 ὅταν τύραννος μὲ τυραννῆς καὶ ὅταν κριτῆς μὲ κρίνης,
 τὴν ἑλευθερίαν μου σοῦ ζητῶ καὶ σὺ δὲν μοῦν τὴν δίδεις.
 τέσσαρα φύλλ' ἔχ' ἡ καρδιά τὰ δυὸ ἔχεις παρμένα,
 καὶ τ' ἄλλα δυὸ τὰ ἄλλοις ἐσὺ παρμένα μαρμένα.
 τέσσαρα μῆλα σοῦ στείλα τό "νά "χω δαγκαμένο,
 κι' ἀνάμεσα 'ς τὴν δαγκασιὰν σοῦ "χω φιλὶ κλεισμένο.
 τράγουδῆσέ μου νὰ χαρῶ παῖξε μου νὰ γελάσω,
 δεῖξε μου τὰ βυζάκια σου νὰ ὀῆς πῶς θὰ τὰ πιάσω.

Ἐκ τῶν τῆς Σμύρνης.

Ἦχος ^λπδ̣ νη. ^ρχ

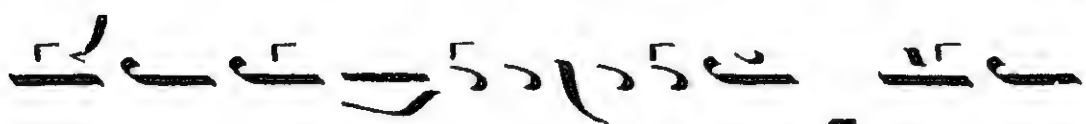
Ἦ τὸ ἐ δι κόν σου θε ἀ μου τὸ κορ μι ἔ-

ρω τας βα σι λε εὐ ει ^νδ̣ μοι ἄζει πῶς τὸ κα-πῶς τὸ κα-

τοι κη σε δι ἀ α νὰ με παι δε εὐ η. ^νδ̣

Κα λῶς τὰ μά τια σου τὰ δυὸ ^π9 ποῦ ἐ-

πε θύ μου νὰ τὰ α 'δῶ.

^νδ̣

Αὐτὸ τὸ ὠραιότατον ποῦ ἔχ' αὐτὴν τὴν μέση,
ῥητορικὴ χρειάζεται διὰ νὰ τὸ 'παινέση·

τὰ μάτια σου ὦ φῶς μου
εἶναι ὁ θησαυρὸς μου.

Ἀξιοθαύμαστον κορμὶ αὐτὸ με κάθε χάρι,
γεννήθηκε 'ς τὸ κόσμ' αὐτὸν τὸν νοῦν μου γιὰ νὰ πάρῃ·

πουλί με στήθος ἀνοιχτὸ
ἐπρόσμενα νὰ σὲ δεχθῶ.

Δὲν εἶδα τέτοιαν εὐμορφίαν με τόσην ἁρμονίαν,
ἀκόμ' ἀφοῦ γεννήθηκα ποτὲ τῇ ἀληθείᾳ·

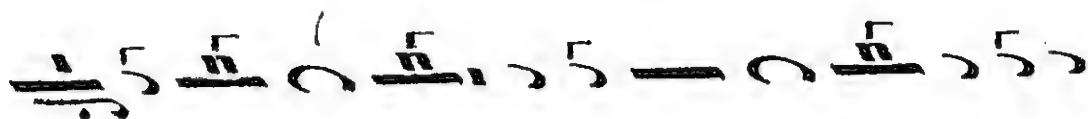
σ' ἐπρόσμενα τόσον καιρὸν
νὰ σ' ἀπολαύσω νὰ χαρῶ.

Ψυχὴ μ' ἤλθε 'ς τὰ χεῖλη μου φῶς μου καὶ ἀπαντέχει,
 νὰ βγῇ ἀπὸ τὸν τόπον της ὑπομονὴν δὲν ἔχει.

ἔφθασα νὰ σὲ ξαναῖδῶ

ἄς χαίρω καὶ ἄς τραγουδῶ.

Εἰς ἤχον $\pi \delta \lambda$ νη. ω χ

Τὼ ρα πλέ ον ἐ ε γνω ρί σθη τὼ ρα εἶ-

ναι θε ἀ μου φα νε ρὸν $\delta \lambda$ ἡ ἀ γά πη

μας που λί μου ὅ ο τι ἦ τον θε ἀ

μου πρὸς και ρόν.

χ

Καὶ τὴν γνώ μην σου τὴν εἶ δα καὶ τὸ

τάρ ζι ἐν ταυ τῷ $\delta \lambda$ καὶ ἐ γὼ νὰ τὸ

βα στά ξω τοῦ το δὲν εἶναι δυ να τόν.

Τὰ σημερινά σου λόγια παντελῶς δὲν συμφωνοῦν,
 μέτ' αὐριανά σου ἔργα ὅπου ἔχεις κατὰ νοῦν.

ὅσα σήμερον λαλήσεις αὐριον τὰ ἀναιρεῖς,
 τοῦτ' ἂν τὸ ἔχεις ζαριφλίκι λάθος φῶς μου τὸ θαρρεῖς.

δὲν τεριάζει εἰς ἐσένα ἄλλ' ἂν τ' ἄλλων νὰ λαλῇς
 τὴν ὑποληψίν σου χάνεις καὶ ποσῶς δὲν ὠφελεῖς.

τὴν καρδιάν σου ἄφησέ την σ' ἓνα μέρος νὰ σταθῇ
 κι' ὄχι ὁῶ και ἰκεῖ νὰ τρέχη κ' εἰς τὸν κόσμον νὰ χαθῇ.

τοῦτο εἶναι ἐναντίον εἰς τὴν γνώμην μου πολλὰ,
 κ' εἰς ἐσένα πῶς δὲν πρέπει τὸ στοχάζομαι καλὰ,

ὅθεν τώρα συλλογῇσου κάμ' ἀπόφασι σωστή,
 σ' ἓνα μόνον νὰ δουλεύῃς καὶ νὰ στέκεσαι πιστή.

κι' ἂν ἀποφασίσῃς ἔτζι μετ' ἐμένα ἡμπορεῖς,
 πλιὸ εἰς τὸ ἐξῆς νὰ ζήσῃς εἰδεμὴ μέ συγχωρεῖς.

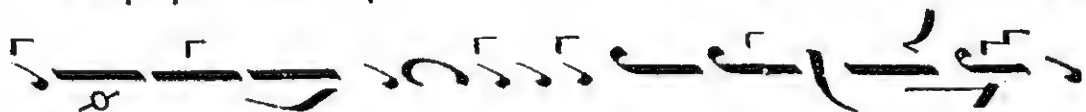
Εἰς ἤχον π χ πα χ

Ἄγ γε λος εἶσαι κυ ρί' ὅταν χορεύεις

καὶ τὸ κορμί σου χ μέ τοὺς ἀέρας παίζεις Δ

Κι' ὅσοι σὲ βλέπουν θεάμου τοὺς τρελαίαι

ναῖς χ μέ τοὺς ἀγγέλους πετᾶς καὶ θριαμ-

θε εὐεῖς.

Εἶν' τὸ κορμί σου ψηλὸ σὰν κηπαρίσι
 π' ὅταν ἀέρας ὀλίγον τὸ λιγίσῃ,
 πάλ' ἀνορθοῦται καὶ μένει ἕς τὴν σειρὰν του
 καὶ ὁ καθ' ἓνας σὲ βλέπει ὡς θεά του.
 Ὅλα τὰ κάλλη τῆς Ἀφροδίτης ἔχεις
 καὶ ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους ὑπερέχεις,
 εἶσαι τὸ ῥόδον ποτὲ ποῦ δὲν μαραίνει
 καὶ τὸ ζερμποῦλι ποῦ ὅλαις ταῖς εὐφραίνει.
 Τὸ πρόσωπόν σου ἐὰν κάνεις κοιτάξῃ
 ἀδύνατο εἶναι νὰ μὴν ἀνεστενάξῃ,
 μ' ἀλήθεια πάλιν ἔχει τὴν καλοσύνη
 νὰ βαλσαμώνῃ πᾶσα καρδιά ποῦ κρίνει.

Ἐκ τῶν Κυκλάδων νήσων.

Εἰς ἤχον $\overset{\text{L}}{\text{Q}}$ πα. ρ $\overset{\text{L}}{\text{X}}$

$\overset{\text{L}}{\text{Z}}$ — $\overset{\text{L}}{\text{X}}$ $\overset{\text{L}}{\text{Q}}$ $\overset{\text{L}}{\text{Z}}$ $\overset{\text{L}}{\text{X}}$ $\overset{\text{L}}{\text{Q}}$ $\overset{\text{L}}{\text{Z}}$ $\overset{\text{L}}{\text{X}}$ $\overset{\text{L}}{\text{Q}}$ $\overset{\text{L}}{\text{Z}}$ $\overset{\text{L}}{\text{X}}$
 Ζά χα ρι νὰ εἶναι ζά χα ρη νὰ εἶναι ζά χα ρη
 — $\overset{\text{L}}{\text{Z}}$ $\overset{\text{L}}{\text{X}}$ $\overset{\text{L}}{\text{Q}}$ $\overset{\text{L}}{\text{Z}}$ $\overset{\text{L}}{\text{X}}$ $\overset{\text{L}}{\text{Q}}$ $\overset{\text{L}}{\text{Z}}$ $\overset{\text{L}}{\text{X}}$ $\overset{\text{L}}{\text{Q}}$ $\overset{\text{L}}{\text{Z}}$ $\overset{\text{L}}{\text{X}}$
 νὰ εἶναι δ ὕ πνος σου $\overset{\text{L}}{\text{Q}}$ ζά χα ρη
 $\overset{\text{L}}{\text{Z}}$ $\overset{\text{L}}{\text{X}}$ $\overset{\text{L}}{\text{Q}}$ $\overset{\text{L}}{\text{Z}}$ $\overset{\text{L}}{\text{X}}$ $\overset{\text{L}}{\text{Q}}$ $\overset{\text{L}}{\text{Z}}$ $\overset{\text{L}}{\text{X}}$ $\overset{\text{L}}{\text{Q}}$ $\overset{\text{L}}{\text{Z}}$ $\overset{\text{L}}{\text{X}}$
 νὰ εἶναι δ ὕ πνο ος σου καὶ μέ λι τ' ὀ νει εἰ-
 $\overset{\text{L}}{\text{Z}}$ $\overset{\text{L}}{\text{X}}$ $\overset{\text{L}}{\text{Q}}$ $\overset{\text{L}}{\text{Z}}$ $\overset{\text{L}}{\text{X}}$ $\overset{\text{L}}{\text{Q}}$ $\overset{\text{L}}{\text{Z}}$ $\overset{\text{L}}{\text{X}}$ $\overset{\text{L}}{\text{Q}}$ $\overset{\text{L}}{\text{Z}}$ $\overset{\text{L}}{\text{X}}$
 ρο ὄν σου $\overset{\text{L}}{\text{Q}}$ καὶ 'μέ να ἦ ε καὶ 'μέ να ἦ-

ε και μενα η ε ε ελ πι δεσ μου ^π9

και αι με και με λι τ' ο νει ρον σου κρε-

μουνται 'ς το λαι- κρε μουνται 'ς το λαι μο σου.

Ζαχαροκαμωμένη μου και λαμπαδοχυτή μου
ὁμορφονιά τῆς μάνας σου και συντροφιά ἴδική μου.

ζαχαροζυμωμένη μου και ποιός σοῦ τὰ σγουραίνει
τῆς κεφαλῆς σου τὰ μαλλιά με τ' ἀσημένιο κτένι;

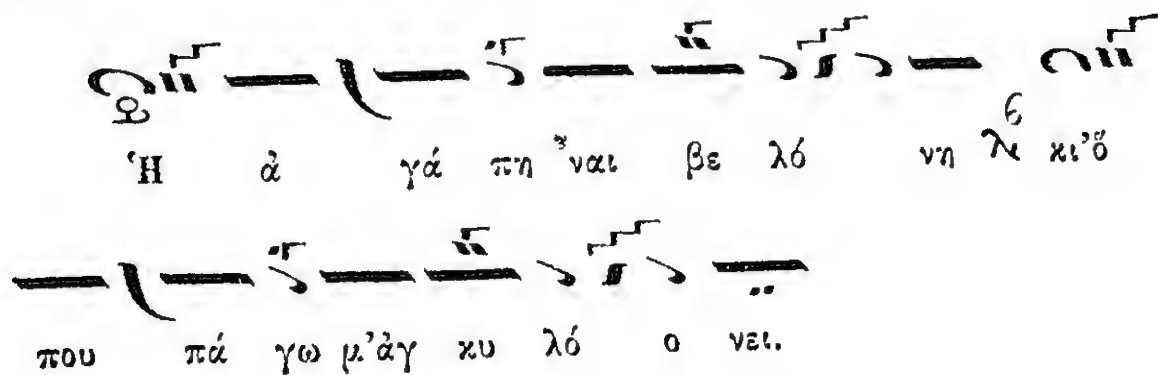
ζαχαροκαμωμένη μου μέλι με τὴν γλυκάδα,
φαρμάκι με ἐπότισες αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα.

Εἰς ἦχον $\lambda \delta \lambda$ $\underline{\quad}$ ω χ

Αγ γε λοι δό τε ἄγ γε λοι δό ο τε ἄγ-

γε λοι δό τε μου πτε ρὰ δλ ἄγ γε λοι

δό τε μου πτε ρὰ ^Δ9 και δύ να μιν

Γλήγορα ἔλα θάνατε νὰ πάρῃς τὴν ζωὴν μου
 νὰ παύσουσιν οἱ πόνοι μου κ' οἱ ἀναστεναγμοί μου.

ἢ μικρὸς μικρὸς πανδρεύσου

ἢ μικρὸς καλογηρεύσου.

Γυρίζω ὀλοτρόγυρα ἴσως σὲ ἀπαντήσω
 καὶ νὰ σοῦ 'πῶ τοὺς πόνους μου τὴν φλόγα μου νὰ σβύσω.

ὁ καιρὸς θεὸς νὰ σοῦ φέρῃ

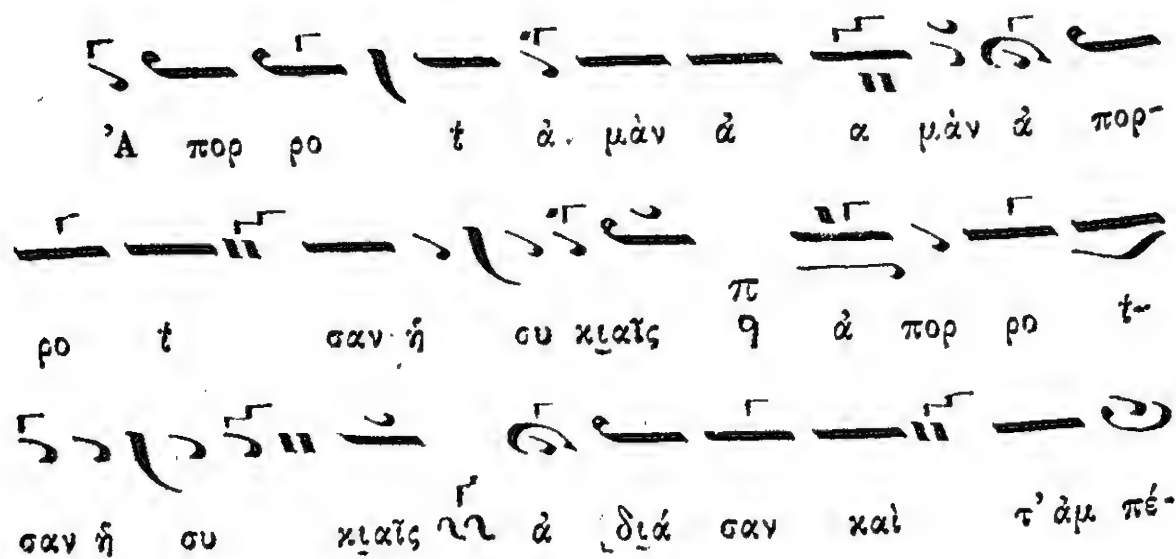
δακτυλίδι εἰς τὸ χέρι.

Βέβαια 'ς τὴν καρδούλαν μου εἶσαι κατοικημένη
 καὶ μέσ' 'ς τὰ φυλλοκάρδια μου εἶσαι ζωγραφισμένη.

μάγια μ' ἔχεις καμωμένα

καὶ τρελλαίνωμαι γιὰ 'σένα.

Ἦχος ᾠ πα. ς χ

 λια ^π 9 ἄλ' οἶμ' κα καὶ ἄ μάν ἄ μάνη

 ἀλλ' οἶμ' κα καὶ ποῦ τά βρη κε ^π 9 ἀλλ' οἶμ'

 κα καὶ ποῦ τά βρη η κε ἦ τοῦ κάμ που τά

 κο πέ ε λια.

Τὰ χόρτα μαραθῆκανε τὰ φύλλα ξηρανθήκαν
 κ' ἡ κοπελῖαῖς ἀπ' τῆς συκιάῖς ἐμάζευσαν τὰ σῦκα.
 γιὰ νὰ ᾿χουν οἱ γονέοι των ᾿ς τὸ ῥακιδιὸ νὰ τρῶσι,
 κι' ἀπὸ τὸ ῥακιδιὸ ῥακὶ νὰ πίνουν νὰ μεθῶσι.
 νὰ μὴ τοὺς μέλλῃ γιὰ δουλειὰ ᾿ς τὸν ἥλιον ἀπλωμένοι,
 καὶ βασιλιάδες νὰ θαρροῦν πῶς εἶν' οἱ μεθυσμένοι.

Σύμμικτα μὲ διαφόρους χορούς.

Εἰς ἤχον ^λ π δ̣ νη. ^λ χ

 Που λά κι ξέ νο ξε νη τευ μέ νο

 κυ νη γη μέ νο καὶ μὲ να χὸ

ν
δ̣

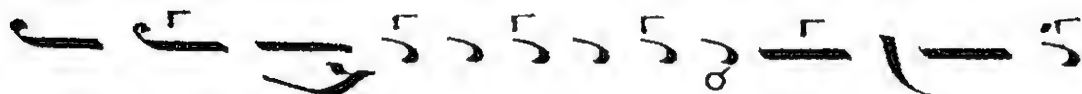
Ποῦ νὰ κα θί σω νὰ ξε νυ κτή σω

νὰ ξε νυ κτή σω νὰ μὴ χα θῶ.

Βραδυάξ' ἡμέρα σκοτάδι πέρνει
καὶ δίχως τέρι ποῦ νὰ βρεθῶ,
πῶς νὰ φωλιάσω κ' εἰς ξένο δάσος ν' ἀποσυρθῶ.
ἡ μέρα φέγγει ἡ νύκτα βιάζει
νὰ ἡσυχάζῃ κάθε πουλί,
κ' ἐγὼ στενάζω τὸ τέρι κράζω ξένο πουλί.
κοιτάζω τ' ἄλλα πουλιὰ ζευγάρια
αὐτὴν τὴν χάριν δὲν ἔχω πλιὰ,
ἔρημον τρέχω τόπον δὲν ἔχω μήτε φωλιά.
νὰ ἔρῳ γυρίζω ποῦ νὰ καθίσω
νὰ ξενυκτίσω κἄν μοναχό,
κάθε κλαδάκι κρατεῖ πουλάκι ζευγαρωτό.
δὲν μὲ γνωρίζουν κ' ἐδῶ μὲ διώχνουν
κ' ἐκεῖ μ' ἀμπώχνουν ποῦ νὰ σταθῶ,
ἄχ! πῶς νὰ μένω ποῦ νὰ πηγαίνω νὰ μὴ χαθῶ.
λιγοῦν οἱ κλάδοι τὰ φύλλα σειοῦνται
γλυκοτζίμπιοῦνται τ' ἄλλα πουλιὰ,
κ' ἐγὼ τὸ ξένο τὸ πικραμένο δίχως φωλιά.
ἀπ' ἓνα σ' ἄλλο πετῶ δενδράκι
νὰ ἔρῳ κλαδάκι γιὰ νὰ σταθῶ,
γι' ν' ἀκουμβήσω νὰ ξενυκτίσω νὰ μὴ χαθῶ.
ἀπορρίμμενον σ' ἄγρι' ἀγκάθια
πικρά μου πάθια τῆς ξενητειᾶς,
θρηνηῶντας μένω κ' ἐκεῖ διαβαίνω κακιαῖς νυκτιαῖς.

κ' ἐκεῖ ποῦ στέκω μουρμουρισμένο
 καὶ μαραμένο θρηνολογῶ,
 μὴ νέα ἔγχείνει ἄρματωμένη ὅσ' κτηνογός·
 βαστάει δείκτια δείκτι' ἀσημένια
 καὶ συρματένια ἔς τὰ ἀριστερόν,
 κ' εἰς τὴν δεξιάν της μετ' ἄρματά της κλουβ' ἀργυρὸ
 φορέματ' ἄσπρα ἄσπρη με χάρι
 κ' ὅλη φεγγάρι βαθείας νυκτός,
 λές κ' εἶν' ἐκείνη ὅπου τοῦ δίνει λάμψιν καὶ φῶς;
 περνᾷ κοντά μου καὶ με κοιτάζει
 γλυκὰ με κράζει καὶ με λαλεῖ,
 ἔλα πουλάκι μέσ' τὸ κλουβάκι ξένο πουλί·
 ἔμβα μου λέγει ἔμβα τὸ ξένο
 τὸ πικραμένο ν' ἀναπαυθῆς,
 γιὰ νὰ καθίσῃς νὰ ξενυχτίσῃς νὰ μὴ χαθῇς·
 πουλί δικόν μου νὰ σ' ἀποκτήσω
 καὶ νὰ σοῦ στήσω χρυσὴ φωλιά,
 σ' αὐτὴν νὰ ζήσῃς νὰ λησμονήσῃς τὴν ξενητεία·
 μὴ σέ πειράζει κλεισμένο νᾶσαι
 καὶ μὴ φοβᾶσαι νὰ σκληρωθῇς,
 εἶσαι ἔς τὰ ξένα ἔλα σ' ἐμένα νὰ μὴ χαθῇς·
 σοῦ τάζω μ' ὄρκον τὴν λευθερίαν σου
 χωρὶς κάμμιαν ἀμφιβολίαν,
 ὅταν θελήσῃς κλουβὶ ν' ἀφήσῃς καὶ τὴν φωλιάν·
 ἔλα με λέγει μικρὸ πουλάκι μέσ' ἔς τὸ κλουβὶ
 μέσ' τὸ κλουβάκι γιὰ νὰ σταθῇς,
 καὶ ν' ἀκουμβήσῃς νὰ ξενυχτίσῃς νὰ μὴ χαθῇς·
 ἔς ταῖς τόσαις χάραις ἔς τὰ σπλαγχνικά της
 λόγια γλυκὰ της πλιὸ δὲν ἔμπορῶ
 πτερὰ μ' ἀπλώνω σ' αὐτὴν ζυγώνω πολὺ γοργό·
 εἰς τὸ χρυσό της πατῶ χεράκι
 κ' εἰς τὸ κλουβάκι προτοῦ ἐμβῶ,
 τὰ ζαχαρένια καὶ κοραλλένια χεῖλη τζιμπῶ.

Εἰς ἤχον $\overline{\alpha\epsilon}$ Γα Ω $\overline{\chi}$

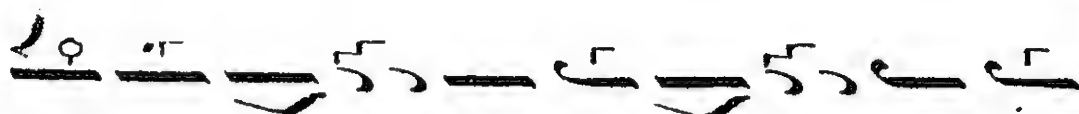
Τί ὦ ραῖ ον φεγ γα ρά κι τί ἐ ρω τι-

κή βρα διὰ δὲ ἦ συ χα τὸ ἀ ε ρά κι παί ζει

μέ σα 'ς τὰ κλα διὰ.

δ
Δ

Κοί τα ξε καὶ τὸ ἀ η δό νι μέσ' τὰ

φύλ λα πῶς πετᾶ κ' εἰς ταῖς βρύ σκεις τὸ τρυ γό-

νι πῶς τὸ τέ ρι του ζη τᾶ.

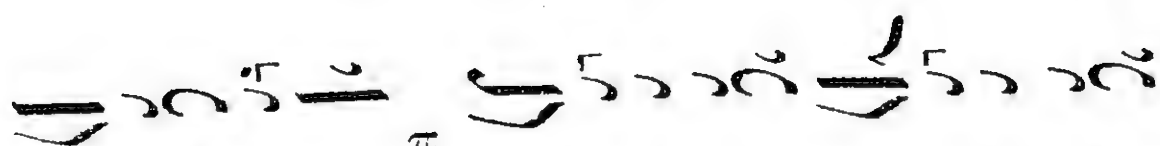
π
9

Τ' ἀνταμώνει τ' ἀγκαλιάζει μέ λαχτάρα καὶ χαρὰ
τὸ φιλεῖ γλυκοστενάζει καὶ σαλεύει τὰ πτερὰ.

τί πουλάκι ἀγαπημένα τί ἀθῶοι στεναγμοί,
τέτοιον ἔρωτα σ' ἐμένα σκληρὴ δεῖξε μιὰ στιγμή.

Εἰς ἤχον $\overline{\alpha\epsilon}$ δὲ νη. $\overline{\chi}$

Ἐ παι ζα μέ τὰ κο ρί τσια κ' ἔ λε γα

πῶς θά γε λῶ ^π9 μὲ τὸ γέ λουγ μὲ τὸ ψεῦ, μα

τὸν και ρόν μου νὰ περ νῶ.

δλ

Ἐ να παμπο νη ρευ μέ νον δει χτυ μ' ἄ πλω-

σε κα κόν ⁶λ καὶ ἐ πιά σθηκα 'ς τὰ βρό χια νὰ

γλυτώ ω σω δέν 'μπο ρῶ.

Μέρα νύκτ' ἀναστενάζω κι' ὅπου τύχω καὶ βρεθῶ,
λέγω ὅτι τὴν λατρεύω λέγω πῶς τὴν ἀγαπῶ.

καὶ βοτάνι δεν εὐρίσκω νὰ γιατρεύσω τὴν πληγὴν
ὁποῦ μ' ἀνοιξεν ἐτούτη ἡ σκληρόκαρδη ψυχή.

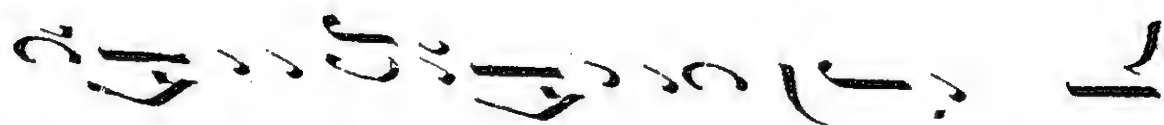
* Ἀχ παμπόνηρο πουλί μου τάχα δεν θε νὰ βρεθῇ
καὶ ἐμέ τὸν καυμένον κἄποιος νὰ ἐκδικηθῇ;

'ς τὴν καρδιὰν νὰ σε πληγώσῃ νὰ στενάξῃς καὶ νὰ πῇς,
εἶχε δίκιο νὰ στενάξῃ καὶ αὐτὸς ὁ δυστυχής.

Εἰς ἤχον ^λπδλ νη. ρ ^λχ

'Υ περ τε ροῦ σιν οἱ στε ναγ μοί

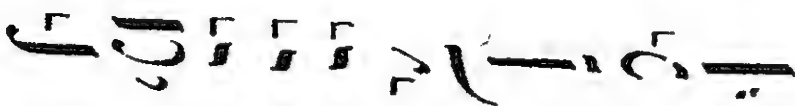
μου καὶ πλημμυροῦ σιν οἱ ὁ φθαλμοί μου ^δ καὶ

δὲν μου μένει παρὴν γοργία

εἰ μὴ ἢ μόνη σου ἀπονηὰ ^ν δὲ τὰρ λατὰρ λα

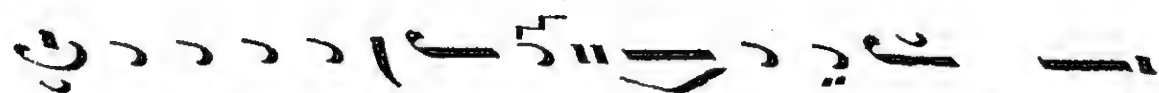
τὰρ λαλ'λαλ.λαλ.λαλα τὰρ λαλα.

Ὅπου φυλάττω εἰς τὴν καρδίαν μου
 κ' ὑπεραυξάνει τὸν ἔρωτά μου,
 καὶ χρησιμεύει διὰ τροφήν μου μόνη ἡ ἄκρα σου εὐμοφιά·
 σ' ἐσένα κρέμαται ἡ αἰτία
 κι' ἂν ἀποθάνω τὴν ἀμαρτίαν
 θὰ ἔχῃς μόνη ὡς παραιτία μ' αὐτὴν τὴν ἄκραν σου ἀπονιάν·
 κι' ὁ κόσμος ὅλος θὰ σὲ φωνάζει
 κι' ἀδιακόπως θὲ νὰ κράζῃ,
 ἀσπλαγχνον πλάσμα θὰ σ' ὀνομάζῃ καὶ τοῦ πουλιοῦ σου
 [σκληρὸν φονιά].

Εἰς ἤχον ^λ π ^δ νη. ^δ ^χ

Σκληρὰ μὴ πλην σι ἀ-

ζεις μα κρά ἄν τὸ ξί ι ι φος ρί ψαι δ^ν κι' ἄ-

πὸ ο τὸν κό ο σμον τοῦ οὔ τον τὰ πά αθια

ποῦ οὔ ου βχστᾱς δ^ν μα κράν 'ς τὸ κρύ υ-

υ ον μνη̃ μα α α νε κρόν κορ μι ι ι

θά κρύ υ ψω ἄ^ν 'ς τὸν κό σμον θε ε ε νά κρύ

υ ψω δ^Δ τὰ πά θια ποῦ ου ου βα στῶ

τὰ πά α θια ποῦ ου θά κρύ υ ψω

τὰ πά θια ποῦ ου βα στῶ.

Ἄφες με ν' ἀποθάνω δὲν θέλω πλὺθὺν νὰ ζήσω
τὸν κόσμον θεῶν' ἀφήσω κι' ἄλλου θὰ πορευθῶ.

νὰ μὲ θρηνήσῃ ὁ κόσμος κι' οἱ φίλοι νὰ μὲ κλαύσουν,
'ς τὸν τάφον νὰ μὲ θάψουν καὶ σὲ νὰ ἔδικηθῶ.

ἄς παύσουν πλέον τώρα τὰ βάσανα τὰ πάθια,
τοῦ ἔρωτος τ' ἀγκάθια κι' οἱ ἀνεστεναγμοί.

ἵς τοῦ οὐρανοῦ τὸν θρόνον ὁ πλάστης σέ προσμένει,
φοβοῦ δυστυχισμένη μὴ κολασθῇς πικρά·

ἄρκοῦν σ' ἐμέ τὰ ῥόδα ποῦ σὺ θὰ με στολίσῃς,
τὰ δάκρυα ποῦ θὰ χύσῃς καὶ τὸ στερνὸ φιλί·

θὰ σέ μισήσ' ὁ κόσμος θὰ σκοτεινιάσ' ἡ φύσις,
κ' ἡ μάνα ποῦ θ' ἀφήσῃς θὰ σέ κατάρασθῇ.

Ἦχος δὲ Διὰ χ'

Ἦ ὥ ραι ὁ της δὲν θε ὦ ρεῖ εἰ ται

μή τε τε λεί εἰ ὡς κα τα με τρεῖ εἰ-

ται δὲ οὐ τε τε λεί εἰ ὡς κα τα με τρεῖ-

εῖ ται δὲ κί' εἰς ἔ να μό ο νον προ σώ-

που πλέ ον δὲ χω ρίς νὰ ἦ ναι κι' ἄλ-

λο ὦ ραῖ ον.

Ὅλαις ἢ χάραις νὰ μαζωχθῶσι
 κ' εἰς ἓνα πρόσωπον νὰ δοθῶσι
 τὸ κάθε κάλλος ἔχει κοντά του
 ξεχωριστὰ τὰ χαρίσματα του·
 κ' ἡ φύσις ὅλα τὰ καλλοπίζει
 μὲ προτερήματα τὰ στολίζει,
 κι' ὅποιος νομίζει κι' ἀποφασίζει
 κ' εἰς ἓνα μόνον νὰ διορίζη·
 ὅλου τοῦ κόσμου τὴν εὐμορφίαν
 βέβαια ἔχει ἀναισθησίαν,
 ἀρχὴ καὶ τέλος τῶν ἀναισθητῶν
 φαίνεται νὰ ἔναι καὶ ἀνοήτων·
 τὰ τόσα κάλλη νὰ μὴ κοιτάζουν
 καὶ ἓνα μόνον νὰ ἐκθειάζουν·
 οἱ ἄλλοι ὅμως χρέος δὲν ἔχουν
 μὲ τὸν σκοπὸν τοὺς ὁμοῦ νὰ τρέχουν,
 γιὰτὶ μὲ μάτια παστρικά βλέπουν
 τόσα καὶ τόσα κάλλη νὰ τρέχουν,
 γιὰ τοῦτο ὅλα νὰ ἐπαινοῦσιν
 ἓνα καὶ μόνον δὲν ἐννοοῦσι,
 τὸ οὐδὲν εἶναι ἡ ὠραιότης
 ὁπότεν λείπει ἡ ὁμοιότης.

Ἐκ τῶν τῆς Ῥούμελης.

Εἰς τὴν $\frac{L}{q}$ πα $\frac{1}{q}$ $\frac{1}{q}$

Θαυ μά ζο μαι τὸ χρυδ νε ρὸ

ο ον τὸ ο νε ρα τζο ο φί ι λη-

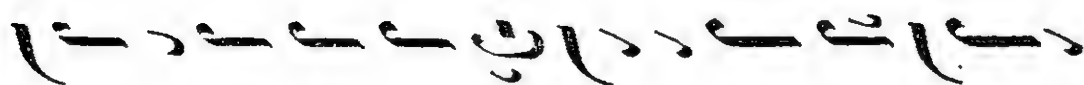
μα ^πδ ο πό θεν κα τα θά νει

νε ε ραν τζο ο φι λη μέ νη.

Ἀπὸ κρημνὸ κρημνίζεται σὲ περιβόλι ἔμβαίνει,
 Ποτίζει δένδρα καὶ κλαδιὰ ποτίζει λεμονίτζαις,
 Καὶ ἡ δίκη μου λεμονιά ἔς τὸν ἄμμον φυτευμένη,
 Δίχως νερὸ ποτίζεται δίχως καρπὸν ποτίζει,
 Κάνει λεμόνια μάλαμα τὰ φύλλα σύρμ' ἀσήμι,
 Ὅποιος τὸ κόψει χόβευεται ὅποιος τὸ φά' ἀποθαίνει,
 Ἐγ' ἄς τὸ κόψω κι' ἄς κοπῶ ἄς φά' κι' ἄς ἀποθάνω.

Εἰς ἤχον ^λπ ^φχ

Ποιὸς εἶ δε πρά σι νο δεν δρε μαυρο.

μα τοῦ σα καὶ ξαν θή ^πνὰ 'χ' ἄ ση μένια

φύλ λα ^πμαῦ ρα μά τια μαῦρα φρύ δια.

Καὶ ἔς τὴν κορφὴν μαλάματα κοράσια μὲ τὰ κλάματα,
 κ' εἰς τὴν ῥίζαν κρύα βρύσι ποῖος νὰ πιῇ νὰ λησμονήσῃ·
 καὶ ἔσχυφα νὰ πιῶ νερὸ μὰ τῆς ἀγάπης τὸν καῦμό,
 νὰ πιῶ καὶ νὰ γεμίσω μαῦρα μάτια νὰ φιλήσω·
 κ' ἔπεσε τὸ μανδῆλι μου καῦμό ποῦ ἔχει τὰ χεῖλη μου
 τὸ βαρυξομπλιασμένο μιὰ χαρὰ ἔτον τὸ καῦμένο·
 ἐκεῖ ποῦ τὸ κεντούσανε κοράσια τραγωδούσανε,
 τρία ἴσθινα κοράσια ἴσαν τοῦ Μάϊ τὰ κεράσια.

Εἰς ἤχον $\lambda \ddot{a}$ $\pi \ddot{a}$ πα. ρ χ

Δέν δρον εἶ- βρέ δέν δρον εἶ εἶ- δέν δρον

εἶ χα' ἔτὴν αὐ λήν μου $\pi \ddot{a}$ δέν δρον εἶ χα' ἔτὴν αὐ λήν

μου γιὰ πα ρη γο ριὰ ἴδι κή μου.

Καὶ δέν ἔξέρω τί δενδρό εἶναι τὸν καρπὸν τοῦ ἄν τὸν τρῶνε,
 κ' εἶχ' ὀλόχρυσά τὰ φύλλα κι' ἀσημένια τὰ κλωνιά
 καὶ ἔς τὴν ῥίζαν κρύα βρύσι ποῖος τὴν κάνει τέτοια κρίσι·
 κ' ἔσχυφα νὰ πιῶ νερὸ φιλῶ τὰ μάτια τῆς τὰ δυὸ,
 γιὰ νὰ πιῶ καὶ νὰ γιομίσω καὶ τὴν κόρη νὰ φιλήσω.

Εἰς ἤχον $\lambda \ddot{a}$ $\pi \ddot{a}$ πα ρ χ

Τοῦ οὐ Κί τσου ἡ μά α να ἡ μά-

α να κά θον τα 'ς τήν ἄ κρην 'ς τὸ πο-

τά α μι ^π9 με τὸ πο τά α μι πο-

τά αμ' ε μά λω ω νε

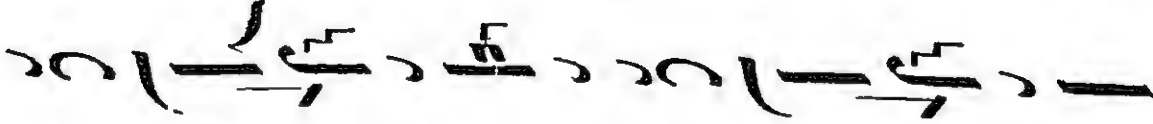

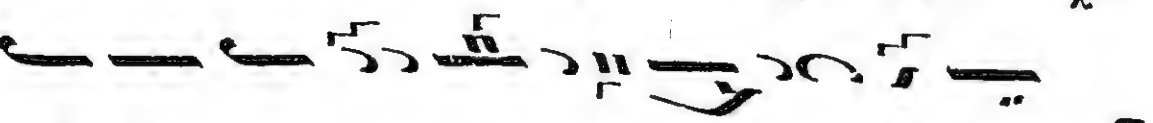
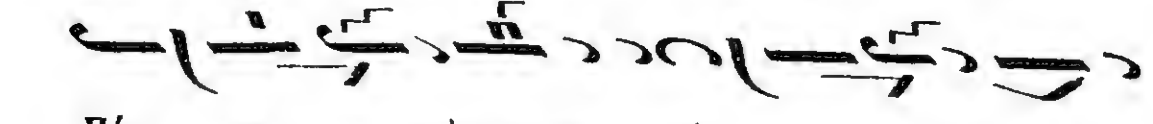

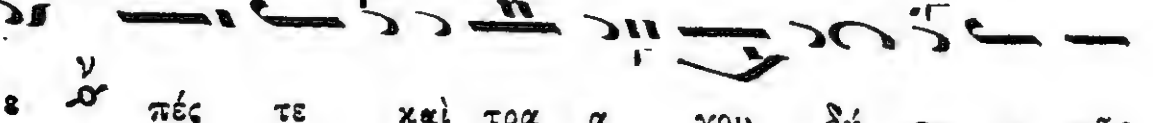
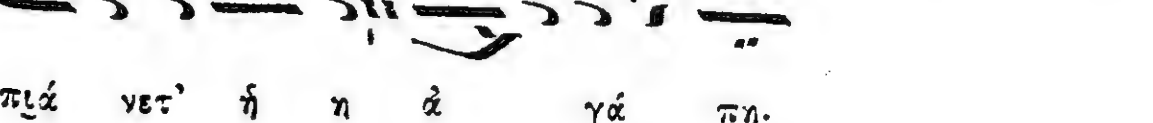
Μὲ τὸ ποτάμ' ἐμάλωνε καὶ τὸ πετροβολοῦσε,
ποτάμι ὀλιγόστευσε ποτάμι στρέψ' ὀπίσω,
γιὰ νὰ περάσ' ἀντίπερα κατὰ τὰ κλεφτοχώρια,
ποῦ ἔχουν οἱ κλέφτες σύνοδον ὅπου ἔχουν τὰ λημέρια.
τὸν Κίτζο τὸν ἐπιάσανε πάνε νὰ τὸν κρεμάσουν,
χίλιοι τὸν πάνε ἀπ' ἐμπρὸς καὶ δυὸ χιλιάδες ἴπισω
κι' ὀλοξοπίσω πήγαινε ἡ μαύρη του μανούλα,
μυρολογοῦσε κι' ἔλεγε μυρολογᾶ καὶ λέγει,
Κίτζο μου ποῦ ἔναι τ' ἄρματα καὶ τὰ χιυτᾶ τζαμπράζια.
μάννα λωλή μάννα τρελλή μάννα ξεμυαλισμένη,
δεν κλαῖς τὰ μαῦρα νιάτα μου καὶ τὴν παλληκαριά μου
μόν' κλαῖς τ' ἔρημα τ' ἄρματα τὰ ἔρημα τζαμπράζια.

Βάλς παιανισθὲν εἰς τὸν δοθέντα ὑπὸ τοῦ Σουλτάν Μεδζίτ πρῶτον
χωρὸν τοῖς Εὐρωπαίοις.

Εἰς ἤχον $\frac{\lambda}{\pi}$ πα θ χ

'Εμ $\theta\alpha$ τ' ἄ γό ο- ἄ μάν ἄ μάν

 ἐμ βα τ' ἄ γό ο ρια 'ς τὸν χο ρὸ

 ον-^γ ἐμ βα τ' ἄ γό ο ρια 'ς τὸν χο-

 ρὸ κι' ἄρ χή στε τὸ ο τρα γού δι ^π

 Πές τε καὶ τρα α- πές , τε ε καὶ τρα α-

 πές τε ε καὶ τρα α γου δὴ σα τε

 ε ^γ πές τε καὶ τρα α γου δὴ σα τε πῶς

 πιά νετ' ἡ η ἄ γά πη.

Ἄπο τὰ μάτια πιάνεται 'ς τὰ χεῖλη ξεφυτρώνει
 κι' ἀπὸ τὰ χεῖλη χύνεται καὶ 'ς τὴν καρδιά ριζώνει.

Εἰς ἤχον $\lambda \pi \ddot{o}$ πα. φ χ

 Ἔ ε να που λάκ' ε κά θων-

 τα ἐ πά νω 'ς τὸ γε φύ υ ρι δ'.

 μυ ρο ο λο γοῦ ου σε κ' ἔ λε-

 γε π μυ υ ρο λο γοῦ σε κ' ἔ ε-

 λε γε τ' Ἀ λῆ πα σὰ α τοῦ λέ ε γει.

Δέν εἶναι 'δὼ τὰ Γιάννενα νὰ φθιάσῃς συντριβάνι,
 δέν εἶναι 'δὼ ἡ Πρέβεζα νὰ φθιάσῃς παλιομέρι,
 μόνον τὸ Σοῦλι ἔακουστὸ Σοῦλι τὸ παινεμένο
 ποῦ πολεμεῦν μικρὰ παιδιὰ γυναῖκες καὶ κοράσια
 ποῦ πολεμᾷ Τζαβέλαινα μὲ τὸ σπαθὶ 'ς τὸ χέρι,
 μὲ τὸ παιδὶ 'ς τὴν ἀγκαλιὰ μὲ τὸ τουφέκι 'ς τ' ἄλλο
 μὲ τὰ φουσέκια 'ς τὴν ποδιὰ κ' ἐμπρὸς ἀπ' ὅλους πάει.

Ἦχος π̣̇ πα. ϕ χ̣̇

 'Σ τὰ με σά 'ς τὰ 'ς τὰ α με σά 'ς τὰ 'ς τὰ

 με σά 'ς τὰ με σά στε ρα χ̣̇ 'ς τὰ

με σά- 'στὰ α α με σά στε ρα ^π 9

'ς τὴν ἄ κρα 'πὸ ο ο τὸ Σοῦ λι ^π 9

Μπου λουκ πα σά α-μπου λουκ πα σά-μπου-

λουκ πα σά α δεσ κά θων ται ^Α μπου-

λουκ πα σά α δε ες κά α θων ται ^π 9

μέ ε σα 'ς τὸ πα α λι ο κ κλῆ σι. ^π 9

Κ' ἐ κοί τα ζα αν τὸν πό λε μο ον ποῦ

'κα μναν οί οί Σου λιῶ ται ^π 9

ΣΧΟΛΕΙΑΚΑ

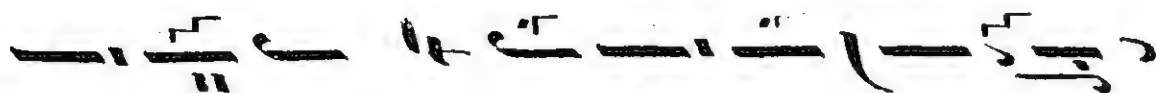
Διὰ τὰ Δημοτικά ἢ Ἀλληλοδιδακτικά Σχολεῖα.

Εἰς τὴν εἴσοδον τῶν μαθητῶν.

Εἰς ἤχον Ν^ο δὲ νη. Ω Χ

Ἐν τῇ σχο λεί ον θά ἐμ βῶ μεν θά ἐμ-

βῶ ω μεν δὲ ὁ λοι αῖ α ρα διασθῶ

μεν α ρα διασθῶ ω μεν δὲ καὶ με τά-

α ξιν πε ερ πατοῦ οὐ οὐν τρεῖς δὲ ἑτά α θρο νί α

κα α θε σθῶ ω μεν.

Τὰ μικρὰ παιδιὰ θὰ μάθουν ὅτι θὰ τὰ ὠφελήσῃ,
ὕστερον εἰς τὴν ζωὴν των αὐτὰ καὶ νὰ τιμήσῃ·

τὸ παιδί ὅταν ἡξεύρει ἐλευθέρως νὰ διαβάζῃ,
οἱ γονεῖς τὸ ἀγαποῦσι καὶ ὁ κόσμος τὸ θαυμάζει·

κι' ὅταν μάθῃ καὶ νὰ γράφῃ, νὰ μετρᾷ, νὰ λογαριάζῃ,
τότε πρὸ κανεὶς μεγάλος παιδί δὲν θὰ τ' ὀνομάζῃ·

ὕστερον ἀπὸ ὀλίγον νὰ τὸ μάθημα θ' ἀρχήσῃ,
τ' ἄρματα μᾶς θέλουν παύσει καὶ καθεὶς ἄς σιωπήσῃ.

Εἰς τὴν ἔξοδον τῶν μαθητῶν.

Εἰς ἤχον $\lambda \delta \lambda$ νη $\omega \chi$

Παύ ει πλέ ον ἡ με λέ τη κι' δ και-

ρὸς τῆς προ σευ χῆς Δ δῶ ρα τῆς ἐ-

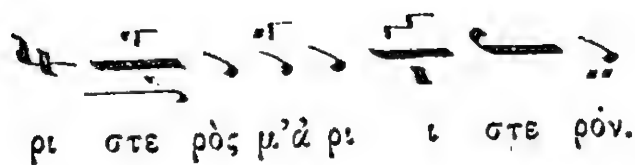
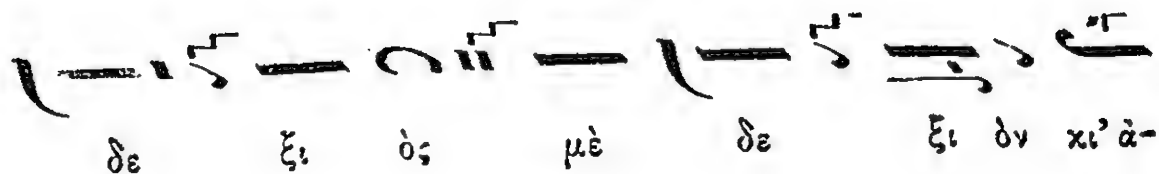
ξό δου ἡλ θε στῶ μεν μετὰ προ σο χῆς. ν δ

Δεῦ τε ἄ γω μεν λοι πόν

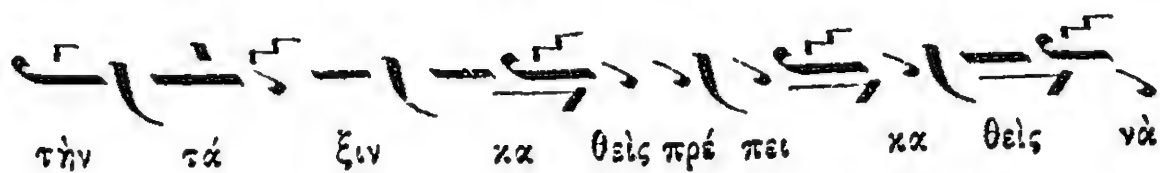
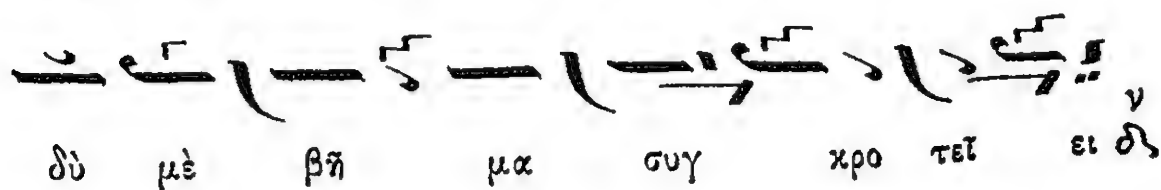
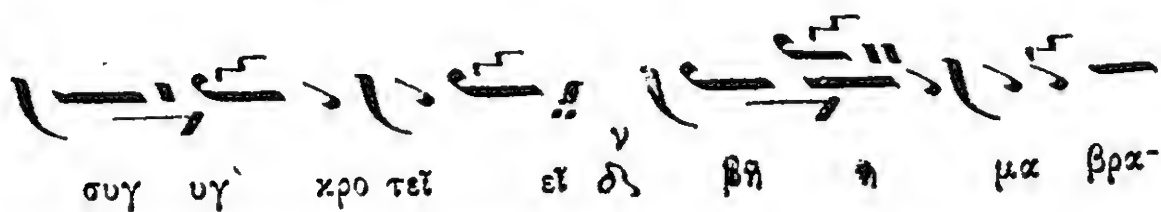
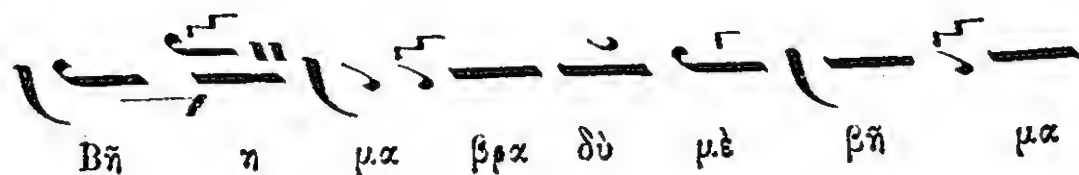

μὲ τὸ βῆ μα τα κτι κόν π 9 ποῦς

Μ' εὐταξίαν καὶ μέ σέβας ἄσωμεν μελωδικά
 προσαρμόζοντες τὸ βῆμα ἔς τὴν φωνὴν ἀρμονικά,
 καὶ τὸ βῆμα ἀδελφοὶ βαίνωμεν προσεκτικοί,
 μᾶς εἶν' ὥραϊος στολισμὸς ἀπ' ὅλους δὲ ἐπαινετός·
 θησαυρὸς κ' εὐδαιμονία ἄφθονος παντοτεινὴ,
 εἶναι μόνῃ ἡ παιδεία καὶ ἐλπίς πολλὰ τερπνὴ,
 ὄντως ὄντως εὐτυχεῖς εἶναι οἱ φιλομαθεῖς,
 πρεπόντως εἶν' ἐπαινετοὶ ἔς τὰς μούσας ὅς εἶν' ὀπαδοί.

Εἰς ἦχον $\pi\delta\lambda$ νη χ

περ πα τῇ^ν δὲ τὴν τά ξιν κα θεῖς

πρέ πει κα θεῖς νὰ περ πα τῇ^ν δὲ

ἐμ. πρὸς παι διὰ ἐμ πρὸς παι διὰ μὲ

τά ξιν μὲ τερ πνήν καρδιάν^νδὲ ἐμ-

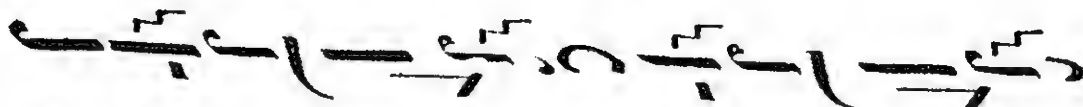
πρὸς παι διὰ ἐμ. πρὸς παιδιὰ μὲ τά ξιν

μὲ χα ράν.

Εἰς τὰς δημοσίας ἐξετάσεις.

Εἰς ἤχον λ π δ ν η ρ χ

Λα αμ. πρὰ σή με ρον ἡ μέ ε ρα

ᾶ να τέλ λει δι' ἡ μᾶς^ν δὲ πρό χει-

ται ἃ α γὼ ὦν τῆς δόξης εἰς βρα-

βεῖ α καὶ τι μάς. ^νδ

Ἄξι οὖ αὐτῶν φανῶμεν ὅλοι ὧ συμ μα

θη ταὶ ^εκ ἁ μιλ λώ μεν' ὡς με γὰ λοι τῆς παι

δεί ας ἐ ρα σταί.

Ἔχομεν ἀγωνοθέτην τὴν πατρίδα τοὺς γονεῖς
καὶ ἄλλον νέον μουσηγέτην καὶ ἐλπίδας ἀκραιφνεῖς,
ἄξιοι αὐτῶν φανῶμεν κλπ.

Ἡ παιδεία εἶναι δόξα εἶναι ἀληθοῦς τιμῇ,
εἶναι πλοῦτος εὐτυχία ἐνδοξος ἀνταμοιβή,
ἄξιοι αὐτῶν φανῶμεν κλπ.

Ἄς δειχθῶμεν ὅτι ὅλοι τῆς παιδείας ἐρασταὶ
εἴμεθα ἀπὸ καρδίας ἐνθερμοὶ ἀγωνισταί,
ἄξιοι αὐτῶν φανῶμεν κλπ.

Τοὺς προγόνους μας ἐκείνους Ἕλληνας τοὺς παλαιούς
ἡ σοφία εἰς τὸν κόσμον ἔδειξ' ὅλους θαυμαστοὺς,
ἄξιοι αὐτῶν φανῶμεν κλπ.

Εἰς τὴν δόξαν τῶν προγόνων σ' ὅλην των τὴν ἀρετὴν
ἡ σοφία θὰ μᾶς φέρῃ ἂν ποκτήσωμεν αὐτήν,
ἄξιοι αὐτῶν φανῶμεν κλπ.

Τότε ὄντες φωτισμένοι ἐνδοξοὶ καὶ εὐτυχεῖς
θὰ φανῶμεν ὅτ' ἐκείνων εἴμεθ' ἄξιοι καὶ ἡμεῖς,
ἄξιοι αὐτῶν φανῶμεν κλπ.

ΚΑΛΑΝΤΡΑ

Ἐγκώμια ἤτοι κάλαντρα εἰς τὰς πέντε τοῦ ἔτους ἑορτάς.

Ἐν τῇ ἑορτῇ τῶν Χριστουγέννων 25 Δεκεμβρίου.

Εἰς ἤχον ^λπδ' νη ρ ^λχ

Κα λήν ε σπέ- κα λήν ε σπέ ραν ἄρχον-

τες ^πρ ἄ ἄν ἦ ναι δ ρι σμό ός σας ^νδ' Χρι-

στοῦ τήν θεί εἰ αν γέν νη σιν νά 'πῶ

ἑστὰ ρ χοντι κό όν σας.

Χριστὸς γεννᾶται σήμερον ἐν Βηθλεὲμ τῇ πόλει,
 οἱ οὐρανοὶ εὐφραίνονται καὶ χαίρ' ἡ κτίσις ὅλη,
 ἐν τῷ σπηλαίῳ τίχτεται ἐν φάτνῃ τῶν ἀλόγων
 ὁ βασιλεὺς τῶν οὐρανῶν καὶ ποιητὴς τῶν ὅλων,
 πληθὸς ἀγγέλων ψάλλουσι τὸ δόξα ἐν ὑψίστοις
 καὶ τούτου ἄξιον ἐστὶ ἡ τῶν ποιμένων πίστις,
 ἐκ τῆς Περσίας ἔρχονται τρεῖς Μάγοι μὲ τὰ δῶρα,
 ἀστὴρ λαμπρὸς τοὺς ὁδηγεῖ χωρὶς νὰ λείψῃ ὥρα·
 ἐλθόντες εἰς Ἱερουσαλὴμ μὲ πόθον ἐρωτῶσι,
 ποῦ ἐγεννήθη ὁ Χριστὸς νὰ πᾶ νὰ τὸν εὐρῶσι,
 διὰ Χριστὸν ὡς ἤκουσεν ὁ βασιλεὺς Ἡρώδης
 ἀμέσως ἐταράχθηκε καὶ ἔγεινε θηριώδης,
 διότι πολ' ἐφοβήθηκε διὰ τὴν βασιλείαν
 μὴν τοῦ τὴν πᾶρῃ ὁ Χριστὸς καὶ χάσῃ τὴν ἀξίαν·
 κράζει τοὺς Μάγους καὶ ἐρωτᾷ ποῦ ὁ Χριστὸς γεννᾶται;
 ἐν Βηθλεὲμ ἠξεύρωμεν ὡς ἡ γραφὴ διηγᾶται
 τοὺς εἶπε νὰ ὑπάγωσι καὶ ὅπου τὸν εὐροῦσι,
 ἀφοῦ τὸν προσκυνήσωσι νὰ πᾶ νὰ τοῦ τὸ εἰποῦσι
 ὅπως ὑπάγει καὶ αὐτὸς γιὰ νὰ τὸν προσκυνήσῃ,
 μὲ δόλον ὁ μισόθεος γιὰ νὰ τὸν ἀφανίσῃ·
 βγαίνουν οἱ Μάγοι τρέχοντες καὶ τὸν ἀστέρα βλέπουν,
 φῶς θεϊκὸν κατέβαινε καὶ με χαρὰν προστρέχουν,
 ἐμβαίνουν εἰς τὸ σπήλαιον ἔβρισκουν τὴν Θεοτόκον
 καὶ ἐκράτ' εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς τὸν ἅγιόν τῆς τόκον,
 γονατιστοὶ τὸν προσκυνοῦν καὶ δῶρα τοῦ χαρίζουν,
 σμύρναν, χρυσὸν καὶ λίβανον Θεὸν τὸν εὐφημίζουν·
 τὴν σμύρναν μὲν ὡς ἄνθρωπον χρυσὸν ὡς βασιλέα,
 τὸν λίβανον δὲ ὡς Θεὸν σ' ὅλην τὴν ἀτμοσφαῖραν·
 ἀφοῦ τὸν ἐπροσκύνησαν εὐθὺς πάλιν μισεύουν,
 καὶ τὸν Ἡρώδην μελετοῦν νὰ πάγουν γιὰ νὰ εὕρουν·

πλὴν ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ βγαίνει τοὺς ἐμποδίζει,
 ἄλλην ὁδὸν ἀπέλθετε οὕτω τοὺς διορίζει,
 καὶ πάλιν ἄλλος ἄγγελος τὸν Ἰωσήφ προστάζει
 εἰς Αἴγυπτον νὰ πορευθῇ κ' ἐκεῖ νὰ ἡσυχάζῃ,
 νὰ πάρῃ καὶ τὴν Μαριὰμ ὁμοῦ μετὸν υἱὸν τῆς,
 ὅτι Ἡρώδης τὸν ζητεῖ τόκον τὸν ἰδικόν τῆς·
 μὴ βλέπων δὲ ὁ βασιλεὺς τοὺς Μάγους νὰ γυρίσουν
 εἰς Βηθλεὲμ ἐπρόσταξε παιδὶ νὰ μὴν ἀφήσουν,
 χιλιάδες δεκατέσσαρες σφάζουν εἰς μ. ἂν ἡμέρα,
 θρῆνον κλαυθμὸν καὶ ὁδυρμὸν εἶχε κάθε μητέρα,
 καὶ τὸ ῥῆθὲν νὰ πληρωθῇ προφήτου Ἰσαίου,
 μετὰ τῶν ἄλλων προφητῶν καὶ τοῦ Ἱερεμίου·
 φωνὴ ἠκούσθη ἐν Ῥαμᾶ Ῥαχὴλ τὰ τέκνα κλαίει,
 παραμυθεῖν οὐκ ἤθελε ὅτι αὐτὰ οὐκ ἔχει.
 Ἴδου ὅπου σᾶς εἶπαμεν ὅλην τὴν ὑμνωδίαν
 τοῦ Ἰησοῦ μας τοῦ Χριστοῦ γέννησιν τὴν ἁγίαν·
 καὶ σᾶς καλονυχτίζωμεν πέσετε κοιμηθῆτε,
 ὀλίγον ὕπνον πάρετε κ' εὐθὺς νὰ συκωθῆτε·
 καὶ βάλλετε τὰ ῥοῦχά σας εὐμορφα ἐνδυθῆτε,
 ὡς τὴν ἐκκλησίαν τρέξατε μετὰ προθυμίαν ἡμῶν,
 ν' ἀκούσητε μετὰ προσοχὴν ὅλην τὴν ὑμνωδίαν
 καὶ μετὰ πολλὴν εὐλάβειαν τὴν θεῖαν λειτουργίαν,
 κ' ἔπειτ' ἅμα γυρίσετε εἰς τὸ ἀρχοντικόν σας,
 εὐθὺς τραπέζι στρώσετε βάλτε τὸ φαγητόν σας,
 καὶ τὸν σταυρόν σας κάμετε γευθῆτε εὐφρανθῆτε,
 δότε καὶ κανενὸς πτωχοῦ ὅστις νὰ ὑστερῇται,
 δότε καὶ μᾶς τὸν κόπον μας ὅτ' εἶναι ὀρισμός σας,
 καὶ ὁ Χριστὸς μας πάντοτε νὰ ᾔῃ βοήθός σας·
 χρόνους πολλοὺς νὰ χαίρεσθε πάντα εὐτυχισμένοι,
 σωματικὰ καὶ ψυχικὰ νὰ ᾔσθε πλουτισμένοι.

Ἔτερον εἰς τὴν α'. Ἰανουαρίου.

Εἰς ἡχον ^λπ νη ρ ^γχ

Πά λιν ἀ κού ου σατ' ἄρ χοντες πά ἀ-

λιν νὰ σᾶς εἰ ποῦ μεν ὅ τι καὶ αὖ ρι ον ἐ-

στὶν ἀ α νάγ κη νὰ χαροῦ μεν.

Καὶ νὰ πανηγυρίσωμεν περιτομὴν Κυρίου
καὶ ἑορτὴ τοῦ μάκαρος μεγάλου Βασιλείου,
αὐριον εἶν' ἀρχηχρόνια πρῶτ' Ἰανουαρίου
καὶ ἑορτὴν χαρμόσυνος τ' ἁγίου Βασιλείου,
κάμνω λοιπὸν ἀρχὴν καλὴν ἐπαίνους νὰ συνθέσω
τὸν ἅγιον Βασίλειον διὰ νὰ ἐπαινέσω,
νὰ σᾶς εἰπῶ τὰ θαύματα ποῦ ἔδειξεν ἅτός του,
μέ τοῦ Θεοῦ τὴν δύναμιν ποῦ ἦτο βοηθός του·
παρὰ Θεοῦ ὁ θαυμαστός ἦτο πεφωτισμένος,
μέ κάθε ἄλλην ἀρετὴν μικρὸς μαθητευμένος,
σπουδὴν γραμμάτων ἔμπλεως σοφίαν πλουτισμένος,
παρ' ὅλων ἐθαυμάζετο ποῦ ἦτο διδαγμένος.
τῆς Καισαρίας γέννημα βλαστὸς Καππαδοκίας
καὶ ποιητῆς καὶ λατρευτῆς τῆς θείας λειτουργίας,
εἶχε καὶ τὸ ἀξίωμα τῆς ἀρχιερωσύνης,
ἐχθρὸς τῶν εἰδολολατρῶν φίλος τῆς σωφροσύνης,
αἵρετικῶν κακὸς ἐχθρὸς προστάτης ὀρθοδόξων,
διώκτης λύκων βδελυρῶν ὁμοῦ καὶ κακοδόξων,

θέ λη μ.α νά ἀρ χή η σω τὰ φω το-

κά α λαν τα νά πῶ νά σᾶς νά σᾶς κα-

λη σπε ρί ι σω.

Χίλια καλησπερίσματα φέρω 'ς τὴν ἀφεντιάν σας
καὶ τοῦ καιροῦ 'σάν σήμερον νὰ 'χετε τὴν ὑγειάν σας·
κι' ἀνίσως καὶ ὀρέγεσθε καὶ θέλ' ἡ ὀρεξίς σας
τὰ φωτοκάλαντα νὰ 'πῶ 'ς τὴν πόρτα τὴν δική σας·
μηνύματα χαρμόсуна ἤλθαμεν νὰ σᾶς ποῦμεν,
πῶς ὁ Χριστὸς βαπτίζεται σήμερον νὰ χαροῦμεν·
ἀπόψε ἤλθαμεν ἐδῶ γιὰ νὰ σᾶς εὐχρηθοῦμεν
καὶ τῶν φωτῶν τὰ κάλαντα ἂν πρέπη νὰ σᾶς ποῦμεν·
πῶς εἶν' τὰ Θεοφάνεια ἀνθρώπων σωτηρία
ποῦ καθαρίζουν τὰς ψυχὰς ἀπὸ τὴν ἁμαρτία·
δὲν εἶν' ἐτούτ' ἡ ἐορτὴ ὡσάν τὴν περασμένη,
μόνον μεγάλη καὶ φρικτὴ καὶ δοξολογημένη·
ποῦ καταδέχθη ὁ Χριστὸς διὰ φιλανθρωπίαν
καὶ ἦλθε κ' ἐβαπτίσθηκε χωρὶς νὰ ἔχη χρεῖαν·
εἰς σπήλαιον πενιχρότατον εἰς φάτνην τῶν προβάτων
ἦλθες Χριστέ νὰ γεννηθῇς ὦ θαῦμα τῶν θαυμάτων·
μέ σπάργανα σ' ἐτείληξεν ἡ Δέσποινα κυρία,
ὕμνοῦμεν προσκυνοῦμεν σε ὑπέρανδρε Μαρία·
'ς τὰς 'κοσιπέντε Δεκεμβριοῦ ἦλθες καὶ ἐγεννήθης,
καὶ εἰς τὴν πρώτην Γεναριοῦ σάρκα περιετμήθης·
κι' ὁ μῆνας ἕξῃ σήμερον ἔχει τοῦ Γεναρίου,
ποῦ ὅλοι ἐορτάζομεν τὰ φῶτα τοῦ Κυρίου.

Δοξάζομέν σε βασιλεῦ με τὰ θαυμάσιά σου
καὶ προσκυνοῦμεν Κύριε τὰ Θεοφάνειά σου·
σήμερον ἦλθεν ὁ Χριστὸς ἔς τὸ ἅγιον ποτάμι,
αὐτὸ π' ἀκοῦτε ὅλοι σας καὶ λέγουν Ἰορδάνη,
σήμερον ὁ ἀόρατος τοῦ οὐρανοῦ καὶ κτίστης,
ἔς τὸν Ἰορδάνην ποταμὸν ἦλθε καὶ ἐβαπτίσθη,
σήμερον ἦλθε ὁ Χριστὸς ἔς τὸ ἅγιον ποτάμι,
μὲ προθυμίαν τὸ βάπτισμα ζητᾷ τοῦ Ἰωάννη·
ὥς ἄνθρωπος ἐν ποταμῷ ἦλθε ἔς τὸν Ἰορδάνην,
ὕπὸ Προδρόμου τῆς χειρὸς τὸ βάπτισμα λαμβάνει·
σήμερον εἶναι τῶν φωτῶν π' ἀγιάζουσι τὸν κόσμον,
καὶ οἱ παπᾶδες περπατοῦν μὲ τὸν σταυρὸν ἔς τὸν δρόμον·
καὶ εἰς τὰ σπήτια ἔμβαίνουν καὶ λέν τὸν Ἰορδάνη,
βοήθεια νὰ ἔχετε Χριστὸν καὶ μέγαν Ἰωάννην,
ἀπόψε ἐορτάζομεν ὕμνον δοξολογοῦμεν,
τ' ἅγια Θεοφάνεια ὕμνοῦμεν προσκυνοῦμεν,
γιατ' ἐκατέβηκ' ὁ Χριστὸς τοῦτο νὰ τελειώσῃ
τὴν ἁμαρτίαν τοῦ Ἀδάμ νὰ σβύσῃ καὶ νὰ λιώσῃ,
ἐπῆγε καὶ τὸ βάπτισμα ζητᾷ τοῦ Ἰωάννη
νὰ τὸν βαπτίσῃ γρήγορα μέσα ἔς τὸν Ἰορδάνη,
ἔλα προφῆτα γρήγορα τεῦ λέγει βάπτισόν με
ἔς τὴν κορυφὴν τὴν χεῖρα σου ἔγγιξον κ' ὑπούργησόν με,
Δὲν εἶμαι ἄξιος Χριστέ ἐγὼ νὰ σοῦ σιμώσω
ἔς τὴν ἄχραντόν σου κορυφὴν τὴν χεῖρα μου ν' ἀπλώσω,
ἐγὼ χρειάζομ' ἀπὸ σὲ Χριστέ νὰ μὲ βαπτίσῃς
νὰ μ' εὐλογήσῃς δέσποτα καὶ νὰ μὲ συγχωρήσῃς,
κι' ὥς ἔμβηκεν εἰς τὸν ποταμὸν διὰ νὰ τὸν βαπτίσῃ
ὁ Ἰορδάνης ἑστράφηκε ὀπίσω νὰ γυρίσῃ,
ἄγγελοι καὶ ἀρχάγγελοι ἐκεῖ ὑπηρετοῦσι
σχυμμένα τὰ κεφάλια τῶν ὕμνον δοξολογοῦσι.

καὶ θαῦμα μέγα ἔγινεν ὅπου δὲν εἶχε τέρι
οἱ οὐρανοὶ ἐσχίσθησαν καὶ ἐβγῆκε περιστέρι,
τ' ἅγιον πνεῦμα ἦτονε διὰ νὰ μαρτυρήσῃ
υἱὸς θεοῦ βαπτίζεται σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύσι,
καὶ ἡ φωνὴ ἀκούσθηκε ὅπου τὸν ἐμαρτύρα
υἱὸν Θεοῦ καὶ Κύριον ἀφέντη καὶ σωτῆρα,
καὶ τὰ νερὰ ἠυλόγητε ταῖς βρύσαις, τὰ πηγάδια,
τὴν οἰκουμένην ἅπασαν βουνὰ, κήπους, λαγκάδια,
τὴν θάλασσαν ἡμέρωσε ποῦ τὸν ἡγριωμένη
ὥς ἔμβῃκεν εἰς τὸν ποταμὸν εὐρέθη μερωμένη,
γὰρ τοῦτο ὥς τὴν σήμερον οἱ ναῦται τὸ κρατοῦσι,
σὰν βαπτισθῶσι τὰ νερὰ ἔς τὸ πέλαγος νὰ ἔμβουσι,
καὶ οἱ χατζίδες τρέχουσι νὰ πᾶνε νὰ λουσθοῦσι,
ἄχ! καὶ νὰ ἡμεθα καὶ ἡμεῖς ἐκεῖ ἔς τὸν Ἰορδάνη
γὰρ νὰ λουσθῶμεν καὶ ἡμεῖς ἔς τὸ ἅγιον ποτάμι,
δόξα νὰ ἔχῃς βασιλεῦ μετὰ τὰ θαυμάσιά σου
καὶ προσκυνοῦμεν Κύριε τὰ θεοφάνειά σου,
μὰ λέγει τὸ βαγγέλιον καὶ τοῦ Χριστοῦ τὸ στόμα,
ὅποιος δὲν λάβῃ βάπτισμα χάνει ψυχὴν καὶ σῶμα.
Εἰς τοῦτο τὸ ἀρχοντικὸν ποῦ στέκουν καὶ ἀφικροῦνται,
δὸς τοὺς Θεέ μου καὶ Χριστέ τέλος καλὸ νὰ δοῦνε,
ποῦ ἔχουν πολλὴν ἐπιθυμίαν καὶ στέκουν καὶ ἀφικροῦνται
θωρῶ τοὺς πῶς παρακαλοῦν γὰρ μᾶς καὶ μᾶς εὐχοῦνται
καὶ τώρα θὰ σχολάσωμεν καὶ μέσα θὰ ἐμβοῦμεν
νὰ μᾶς φιλοδώρήσητε καὶ ἡμεῖς νὰ εὐχηθοῦμεν,
ἡμεῖς γὰρ τοῦτο ἤλθαμεν με προθυμίαν μεγάλην
νὰ ἴθωμεν ὅλοι τοῦ καιροῦ νὰ σᾶς τὰ ποῦμεν πάλιν.

Τὴν καλὴν νύκτα καὶ ἀγαθὴν ὀφῆνω τῆς ἀφεντιά σας
καὶ τοῦ καιροῦ σὰν σήμερον νὰ ἔχετε τὴν ὑγειάν σας,

κι' ἀφήνομέν σας τὴν ὑγειάν καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμεν
καὶ πάντοτε γιὰ λόγου σας θεὸν νὰ παρακαλοῦμεν,
γιατὶ μᾶς ἐδεχθήκατε με ὅλην τὴν καρδιάν σας
ὅπου νὰ ζῆτε με χαρὰν ἐσεῖς καὶ τὰ παιδιὰ σας,
καὶ τοῦ καιροῦ με τὸ καλὸν νὰ ᾤθωμεν νὰ σᾶς ἔβροῦμεν
καλόκαρδους χαρούμενους τὰ φῶτα νὰ σᾶς ποῦμεν.

Ἔτερον τῷ Σαββάτῳ τοῦ Λαζάρου.

Ἐκ τῶν τῆς νήσου Σίφνου.

Εἰς ἤχον $\overset{\text{L}}{\text{Q}}$ πα. ρ $\overset{\text{L}}{\text{X}}$

Ποῦ ἔσουν Λάζαρε ποῦ ἡ φω νή σου

π_9

ὁ ποῦ σ' ἔκλαιγαν οἱ ἀδελ φοί σου.

Ἔτερον εἰς τὴν Ἀράστασιν τοῦ Κυρίου.

Εἰς ἤχον $\overset{\text{L}}{\text{N}}\text{Q}$ πα. ρ $\overset{\text{L}}{\text{X}}$

Ἄ να στά σε ως ἡ μέ ρα

π_9

ἀ γαλ λό με νος καὶ χαί ρων $\overset{\text{L}}{\text{Q}}$ ἔ-

ξελ θε ε ξελ θε λα ος Κυ ρι ου ^νδς α ρε-

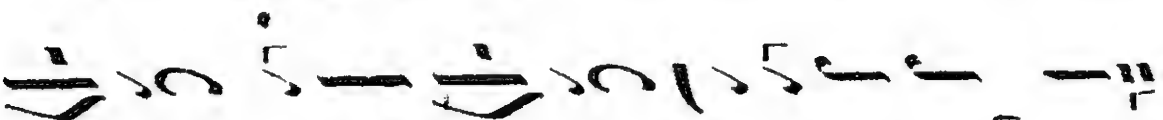

των α ρε των λαμπάδας φέ ρων.

π
9

Γυ ναι αι κων χο ρο ος εν θε ων

α γα θα κη ρύτ των νέ α ^π9 τὸ

Χρι στὸς τὸ Χρι στὸς α νέ στη ψάλ λει ^νδς δχ φνη-

φό- δα φνη φό ρος νε ο λαί α ^π9 τὰ ε πά-

τὰ ε πά νω καὶ τὰ κά τω δ ρω μέ- δ ρω-

μέ νη καὶ μὴ κτί σις συγ χο ρεύ- συγ χο ρεύ ου-

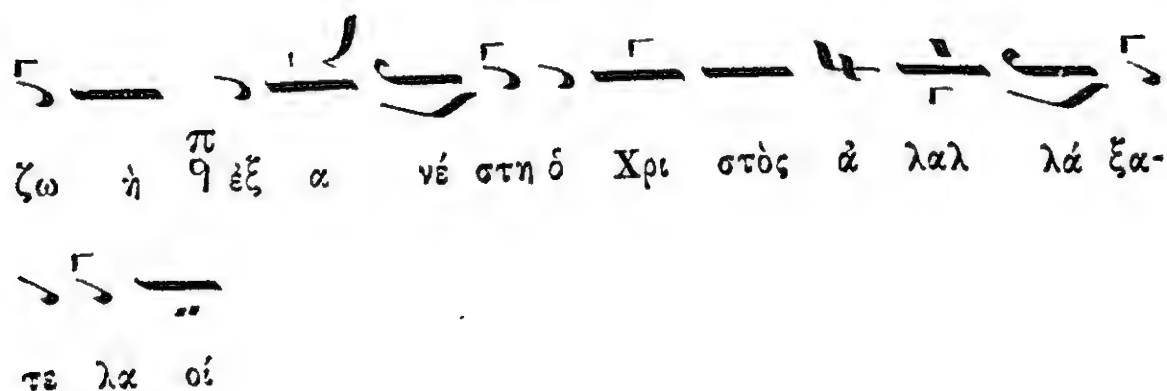

σιν ε πί σης.

π
9

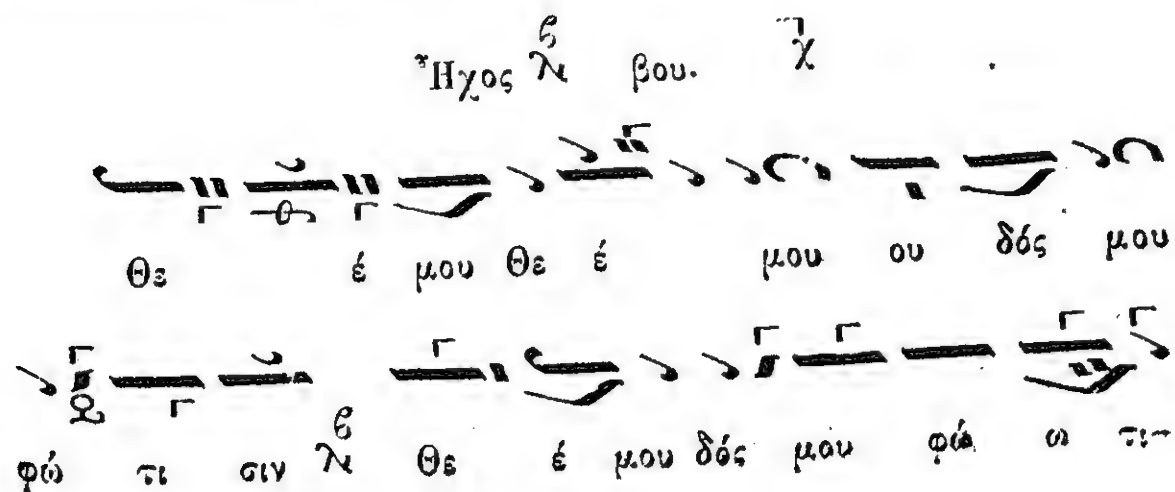

Ἐξ α νέ στη ὁ Χρι στὸς των α πάν των ἡ

ΓΑΜΗΛΙΑ

Συνήθεια ὑπάρχει ἐν τισι νήσοις τῶν Κυκλάδων (ιδίως δὲ εἰς Θή-
ραν) νὰ κώπτουσιν ἀφ' ἐσπέρας τοῦ γάμου δύο κληματόκλαδα ἔκ-
τινος ἀμπέλου, τὰ ὅποια μεταφέρων ὁ παράνυμφος μετὰ τοῦ ἐφη-
μερίου συνοδευομένων ὑπὸ πολλῶν συγγενῶν καὶ φίλων εἰς τὴν οἰ-
κίαν τῆς νύμφης, αἱ νεάνιδες σχηματίζουσιν χορὸν κατασκευάζουσιν
αὐτὰ εἰς δύο στεφάνους κοσμοῦσι δ' αὐτοὺς δι' ἀνθέων καὶ λοιπῶν
κοσμημάτων τρυγῶδοῦσαι τὰ ἐξῆς:

 σιν ^ε λ τρα γού δια νά συν θέ έ σω ^ε λ

 Νά 'πώ εί- νά 'πώ εί- είς τούς νε-

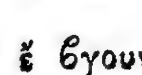

 ο νόμ φους ^ε λ νά πώ είς τούς νε ο ο νόμ

 φους ^ε λ και νά τούς έ παι νέ ε σω.

Εὐφορφα ποῦ τεριάσασι κ' οἱ δύο ἓνα μπόι
 ὡσάν τὸν κρίνον ὁ γαμβρὸς κ' ἡ νύμφη ἴσάν σταθόρι·
 ὅσοι βρισκούμεθα ἐδῶ οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι
 ἄς δεηθοῦμεν τοῦ Θεοῦ τὸν Γαβριήλ νά στείλῃ,
 ποῦ ἔν' ἄγγελος χαροποιὸς διὰ νά εὐλογήσῃ
 τὰ στέφανα τῶν νιόνυμφων νά μᾶς χαροποιήσῃ·
 τὰ στέφανα στολίζουσι κι' ἄς ἦναι καλὴ ὥρα
 τὸ πνεῦμα τὸ πανάγιον ἄς τὰ ἔβλογήσῃ τώρα.

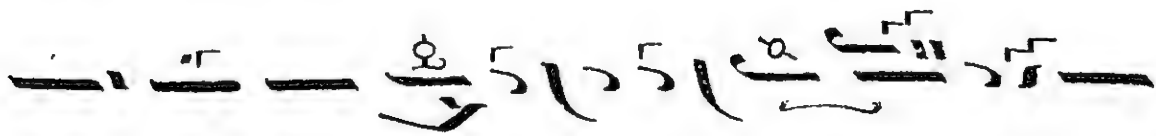
Εἰς ἤχον ^λ πα

 Ἄ νοί ξα τε οἱ ἄ νοί ξα τε οἱ

 οὐ ρα νοί ^λ νά ^ε γουν ἄ μάν νά ^ε βγουν

οἱ ἄγ γέ- μὰ οἱ ἄγ γέ ε λοι ^π νὰ

στο λι σθοῦ ου νὰ στολι σθοῦν τὰ στέ-

φα να νὰ ἦ ναι ἂ μὲν νὰ ἦ ναι κα-

λὰ τέ- μὰ κα λὰ τέ έ λη.

Στολίσσατε τὰ στέφανα νέαις καὶ κουπελούδια
 μ' ἀνθοὺς καὶ τριαντάφυλλα καὶ μὲ χρυσὰ λουλούδια·
 στολίσσατε τὰ στέφανα μὲ ἄνθη καὶ βαράκι
 γιὰτ' εἶναι τ' ἀρχοντόπουλο τ' ἀφέντη τ' Ἀντωνάκη·
 στολίσσατε τὰ στέφανα τῶν δύο νεονύμφων
 κι' ἄς ἔλθουν οἱ γονεοὶ των νὰ δώσουν τὴν εὐχὴν των·
 νὰ εὐχηθοῦν ἀπὸ καρδιᾶς νὰ ζήσουν μὲ εἰρήνην
 καὶ μὲ τὰ κέρδη τοῦ Ἑρμοῦ καὶ μὲ χαρᾶς γαλήνην·
 ἡ Παναγία κι' ὁ Χριστὸς χρόνους νὰ τοὺς χαρίσῃ
 κ' ὥς τὸν προπάτορα Ἀδὰμ νὰ τοὺς τεκνογονήσῃ.

Πρὸς τοὺς νεονύμφους.

Εἰς ἤχον ^κ βου ^γ

ὦ πό σον εἶ ναι ὁ ρε-

 κτὸν καὶ εἰς ἐ μὲ 'πι θυ μὴ τὸν^β

 νὰ δώ σω δύ ω ω στί ι χους σ' αὐ-

 τοὺς τοὺς νε ο νόμ. φους νὰ δώ σω

 ω στί ι χους σ' αὐ τοὺς τοὺς νε-

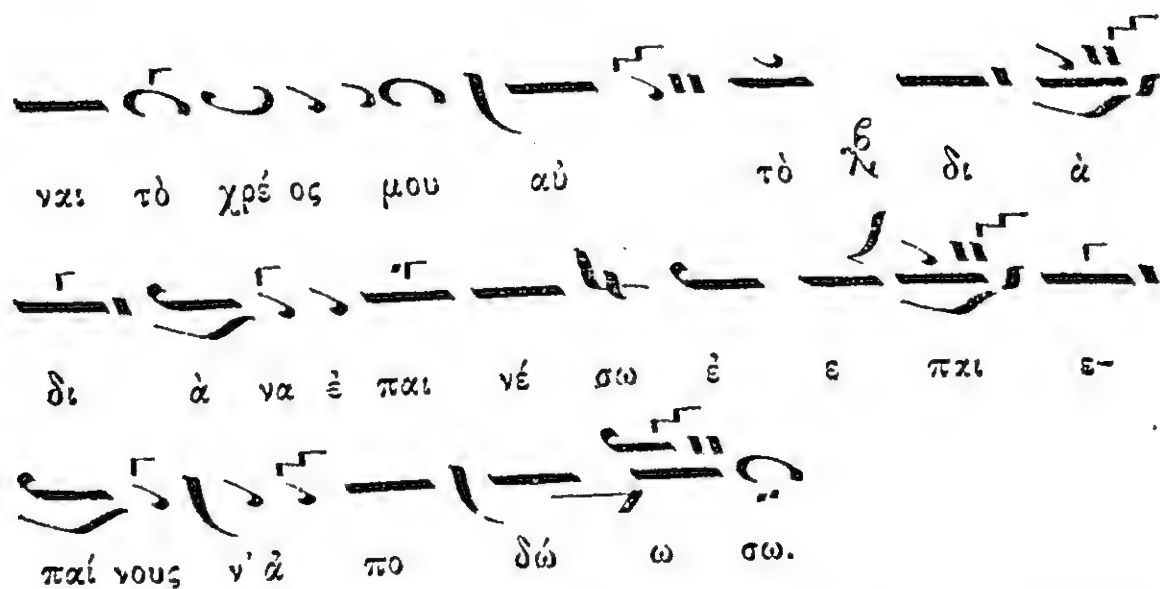

 ο νόμ. φους.

Νὰ ἐπαινέσω τὸν γαμβρὸν τὸν χρυσοσκεύαστ' ἀετὸν
 ποῦ εἶναι στολισμένος μὲ ἥθ' εὐπρεπισμένος,
 κ' ἡ νύμφ' ἐπίσης ἐκλεκτὴ κατὰ πολλὰ ἔναι συνετὴ,
 ἔχει τῆς εὐγενείας τὰς χάριτας καὶ θείας.
 αὐτὴ λοιπὸν ὦ ἄρχοντες εὐχήθητέ τους ἅπαντες
 ὁμοῦ κ' οἱ συμπεθέροι οἱ καλήτεκνοι γονεοί.
 καὶ τέκνα τέκνων νὰ ἰδοῦν αὐτοὶ καθὼς ἐπιθυμοῦν
 νὰ ζήσουν μὲ ὑγείαν καὶ πᾶσαν εὐτυχίαν.

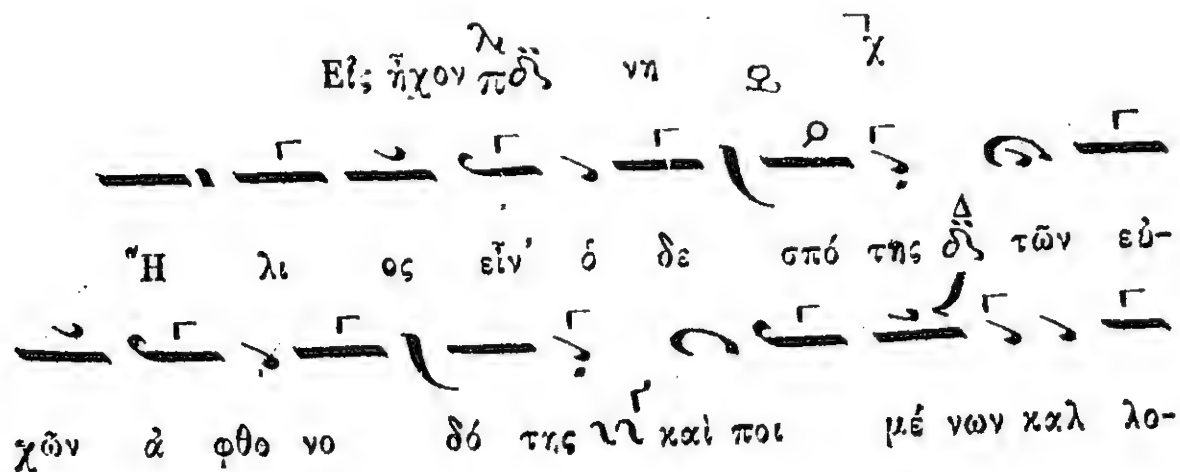
Ἐν δὲ τῇ τραπέζῃ ὅπου πολλάκις παρακάθεται καὶ δ ἄρχιερεὺς
 ἢ ἄλλοις τις ἑξοχος ἀνὴρ τραγουδοῦσιν εὐφραινόμενοι οἱ συνδαιτημόνες.

Εἰς ἤχον ^β _λ βου ^γ _χ

 Καὶ πρέ πον καὶ ἐ παι νε τὸν εἰ-

Ὁ τὸν χαρακτήρα τὸν σεπτὸν καὶ εἰς τὸν ἀρχιερατικὸν
 εἰς τὸν δεσπότην λέγω ἄξιον τῶν ἐπαίνων,
 αὐτὸς εἶν' ὁ ἀρχιερεὺς καὶ τῶν καλῶν ὁ παροχεὺς
 τιμὴ ἀρχιερέων δόξα τῶν ἱερέων,
 ἀληθινὰ ἐπαινετὸς ἕως τὴν οἰκουμένην ἀκουστός
 ἔδειξε σωφροσύνην μετὰ τὴν ταπεινωσύνην,
 ἔχει τὸ ἥθος φυσικὸν τῶν ἁγίων καὶ Δαυϊτικὸν
 πραότητα μεγάλην μετὰ ἀρετῆς τὰ κάλλη,
 Ἀβραμιαῖα τὰ καλά ἔχει αὐτὰ ἀληθινὰ
 εἶν' ἀποδεδειγμένον σ' ὅλους μας γνωρισμένον,
 ἡμεῖς λοιπὸν χρεωστικῶς καὶ ὁμοφώνως γενικῶς
 ἄς ποῦμ' εἰς πολλὰ ἔτη ζήσειεν πολλὰ τὰ ἔτη.

 νῆ ⁶λ δ δ' Ἐρ μῆς κ' ἡ Ἀ φρο δί τη ^Δδ δ

 γαμ. θρὸς εἶ ναι κ' ἡ νόμ. φη ⁶λ δ γαμ θρὸς εἶ-

 ναι κ' ἡ νόμ. φη συ ζυ γί α ἡ κα λή ^νδ δ γαμ θρὸς

 εἶ ναι κ' ἡ νόμ. φη συ ζυ γί α ἡ κα λή. ^νῆ

Ὅλοι δ' οἱ συντραπεζῖται εἶναι οἱ λοιποὶ πλανῆται
 ὅσοι εἶναι ᾗς τὴν χαρὰν,
 τακτικῶς ἀκολουθοῦσι μὲ τὸν ἥλιον χυνοῦσι
 κάμνοντες περιφοράν.

Ὅλοι ὅθεν ἄς εἰποῦμεν καὶ νὰ ζήσουν εὐχρηθοῦμεν
 οἱ νεόνυμφοι ὁμοῦ,
 μὲ εἰρήνην καὶ ὑγείαν κι' ὅλην τὴν εὐδαιμονίαν
 καὶ τὰ κέρδη τοῦ Ἑρμοῦ.

Πρὸς τοὺς συνδαιτημόνας.

Εἰς ἤχον ^λπδ νη ^λχ

 Ἡ δ μή γυ ρι ις ἄ ξί ι α ^νδ

 γλυ κυ τά τη έ ε ρα σμί α ^νδ ε κα-

στον μέλος αὐτῆς δ' ἔκα στον μέ-

λος αὐτῆς δ'

Προξενηχάραν ἰδίαν

εἰς ἐκάστου τῆς ἡν καὶ δίδαν δ'

ἐπιχέει ἡ ἡδοο νῆν δ' ἐπιχέ-

ει ἡδοο νῆν.

Ἐκαστος ὅστις τὴν βλέπει παραχρῆμα τὸν προτρέπει
διὰ νὰ τὴν ἐπαινῇ,
καὶ μέλος καὶ μέ ἔπη καθὼς κατ' ἀξίαν πρέπει
καὶ εὐγνώμων νὰ φανῇ.

Ἐντελῶς ὠραισμένη εὐπρεπῶς προσηρμοσμένη
μετὰ τῶν σεπτῶν ἀρχῶν,
μέ νυμφίους τε καὶ νύμφας παρανύμφους παρανύμφας
ἅπαντες εἶναι παρών.

Γηραιούς τε συμπεθέρους νεανίδας τε καὶ νέους
δεξιὰ κι' ἀριστερά,
ἅπαντες συνηθροισμένοι εἰς ἓν ὧσιν ἐνωμένοι
μέ ἀμίμητον χαράν.

Λοιπὸν ἄθροισμα εὐχταῖον καὶ μεστὸν χαρίτων νέων
καὶ τραπέζης στολισμέ,
ἀσφαλῶς πεφυλαγμένον μέχρι τέλους στηριγμένον
φύλαξέ το ὦ θεέ.

Ἀμετάπτωτον ὑγείαν ἡδονὴν καὶ εὐθυμίαν
δός 'ς τὸ σύστημα αὐτό,
ἄκραν δὲ εὐημερίαν πᾶσαν τὴν εὐδαιμονίαν
χάρισέ το ἐνταυτῷ.

Ὅθεν ὦ συντραπεζίται καὶ ἡμεῖς ποῦ συνεργεῖτε
τὰς τοιαύτας ἐκλογάς,
ἐκ ψυχῆς ἅς εὐχρηθῶμεν ὅλοι ἅς προσηκωθῶμεν
εἴπωμεν μετὰ χαρᾶς,
εἴθε νὰ εὐδοκιμήσῃ ἅμα καὶ διαιωνίσῃ
ἡ ὁμήγουρις αὐτῇ,
μὲ εἰρήνην με ἀγάπην μακρὰν δὲ ἀπὸ ἀπάτην
πρὸς κοινὴν μας χαρμονὴν
εἴθε γένοιτο, ἀμήν.

ΥΠΝΩΤΙΚΑ

Ἦχος ᾠ̣ πα. ρ ᾠ̣

Κοι μᾶ ται τὸ παῖ αι δά α α-

κι μου ^π9 καὶ πῶς θὰ τὸ ο ξυ υ πνή-

η η η η σω ^π9 δό τε μου

μο σχο ο κά α α ρυ δα ^π9 νά

τὸ πε τρο ο βο ο λή η η-

η η σω.

Κοιμήσου 'σάν τή ζάχαρι ξύπνητε 'σάν τὸ μέλι
 νὰ λέγουν ἡ γειτόνισες ἰδὲ καλὸ κοπέλι.

ὁ ἥλιος εἶναι 'ς τὰ βουνὰ κ' ἡ πέρδικα εἰς τὴν γουρνα
 κ' ἐμένα τὸ παιδάκι μου κοιμᾶται μέσ' τὴν κουνιᾶ.

κοιμήσου ποῦ νὰ σε χαρῶ κι' οὐ ποῦ νὰ σε κερδέσω
 καὶ νὰ μ' ἀξιώσῃ ὁ θεὸς νὰ σε καλοπανδρέψω.

Εἰς ᾄχον $\lambda\epsilon\omega$ πα α χ

ϵ ϵ α α α α α α α α

"Υ πνε μου λα α α λο ὦ-

α α α α α α α α α α

πνε ε μου π κα λ' α πο κοι οι.

α α α α α α α α α α

οι μη τή η η μου π μέ ρω-

α α α α α α α α α α

σε κ' α α α πο κοι μη η σε π

α α α α α α α α α α

καὶ 'μέ να τὸ ο ο παιδί ι μου.

Ἐμένα τὸ παιδάκι μου νὰ κοιμηθῇ γυρεύει,
 νὰ κοιμηθῇ νὰ μερωθῇ νὰ μοῦ γενῇ μεγάλο,

νὰ μοῦ γενῇ τῆς πανδριάς καὶ τ' ἀρραβωνιασμά του
 νὰ μοῦ τὸ βλέπουν ἅγιοι κι' ὁ ἅγιός μου Γιάννης.

κοιμᾶται τὸ παιδάκι μου τὸ καλοροϊζικόν μου
καὶ τὸ καλογραμμένον μου καὶ τὸ καλόσορτόν μου.

κοιμήσου μέσ' ἑστὴν κούνια σου καὶ μέσ' ἑστὸ πάπλωμά σου
καὶ μέσ' ἑστὰ σεντονάκια σου ποῦ ἔναι τὸ μάθημά σου.

Εἰς ἡχον $\frac{\eta}{\pi}$ πα ο $\frac{\eta}{\chi}$

Ἄν
 κοί
 μη
 θῆς
 κι' ἄν
 με-
 ρω
 θῆς
 π
 χά
 ρι
 ι
 σμα
 α
 θά
 α
 σοῦ
 δώ
 σ
 ω
 ω
 σω
 π
 τρεῖ
 εἰς
 χώ
 ραις
 καὶ
 τρεῖς
 χά
 α-
 α
 α
 α μα ρες
 π
 κ' ἔ
 να
 α
 μο
 ο-
 να
 α
 στη
 η
 ρά
 α
 α
 κι.

Ἐ ταῖς κάμαραις νὰ γεύεσαι ἔς ταῖς χώραις νὰ κοιμᾷσαι
κ' εἰς τὸ μοναστηράκι σου νὰ ὀσπερνολειτουργᾷσαι.

νανὰ τοῦ κρίνου τὸ πουλὶ καὶ τῆς μηλιάς τὸ μῆλο
καὶ τὸ ἀσήμε τ' ἄδολο ποῦ ὀλόωσε τὸν ἥλιο,

νανὰ τοῦ Ῥήγα τὸ παιδὶ τοῦ βασιλειᾶ τὸ ἔγκονι
καὶ τῆς κυρᾶς βασίλισσας τὸ πετροχελιδόνι.

Εἰς ἤχον λ δ νη. ω χ

Ἦ πνε κ' ἐ πα ρέ μου το δ καὶ πά-

λιν φέ ρε μου ου το π η κα λό καρ δο

χα ρού μενο δ ν νὰ τὸ χορ τά σω γά-

λα π η νὰ μω ρό μου νά.

Ἦπνε καὶ ἐπαρέμου το κι' ἄμετο 'ς τὰ περβόλια
καὶ γέμισε τὴν πέτζα του τριαντάφυλλα καὶ ρόδα,

τὰ ρόδα νὰ ν τῆς μάνας του τὰ μῆλα τοῦ κυροῦ του
καὶ τ' ἄσπρα τριαντάφυλλα νὰ ν αι τοῦ σαντουλοῦ του.

ὁ ὕπνος τρέφει τὰ μωρὰ κι' ὁ κάμπος τὰ βοσκάρια
κ' ἐμένα τὸ παιδάκι μου τὸ τρέφουνε τὰ χάδια.

ὁ ὕπνος μου 'ς τὰ μάτια σου κ' ἡ ὑγεία 'ς τὴν κεφαλὴ σου
κ' ἡ ἀγρυπνιά 'ς τὸν κύρη σου νὰ κάμη τὸ προικί σου.

κοιμήσου ποῦ 'ς τὸ γάμο σου 'ς τ' ἀρραβωνιάσματά σου
θ' ἀνοίξουν ρόδα καὶ ἀνθοὶ μέσα 'ς τὴν καμαρά σου.

τ' ἀλεύρια χιόνια θὰ γενοῦν καὶ τὰ βουνὰ δαμάλια
κ' ἡ θάλασσα γλυκὸ κρασί νὰ πιοῦν τὰ παλληκάρια.

Εἰς ἤχον $\lambda\delta\lambda$ νη ω χ

Να νὰ ποῦ σ' ἔ καμ' ἄ ε τὸς $\delta\lambda$ καὶ ποῦ

σ' ἔ γέν να κό ρη $\pi\eta$ καὶ ποῦ σὲ κοι-

λο πό νε σε $\delta\lambda$ ἡ πέρ δι κα 'ς τὰ ὅ-

ρη $\pi\eta$ νά νι νά νι νά νι σου $\pi\eta$ ὅ πνος

'ς τὸ κε φά λι σου.

Κοιμήσου ποῦ παράγγειλα 'ς τὴ Πόλι τοῦ τζαγκάρη
 νὰ κάμῃ τὰ παπούτζα σου μὲ τὸ μαργαριτάρι,
 κοιμήσου ποῦ παράγγειλα 'ς τὴν Χιὸ τὸ πάπλωμά σου
 'ς τὴ μέση νὰ ᾤναι ἄετὸς 'ς τὸ γύρω τ' ὄνομά σου.
 κοιμᾶτ' ὁ ἥλιος ὁ μισὸς καὶ τὸ φεγγάρι ὅλο
 κοιμᾶται τὸ παιδάκι μου κοιμᾶτ' ὁ κόσμος ὅλος,
 κοιμήσου μῆλο κόκκινο κι' ἀπίδι μου δροσάτο
 χρυσοβεργένιο κἀνιστρο τριαντάφυλλα γεμάτο,
 νανὰ ποῦ σ' ἀναθρέφανε μάνα καὶ δυὸ κυράδες
 μὲ χρυσούφαντες φασκιᾶς μὲ βελουδένιαις πάναις.

ΘΡΗΝΟΙ

Θρήνοι τοῦ Σουλτάν Ὑελλήμ, αὐτοκράτορος Κωνσταντινουπόλεως
ὄντος καταδεδικασμένου ὑπὸ τοῦ ἔθνους του εἰς φυλακὴν.

Εἰς ἤχον λ π δ ν η ω χ

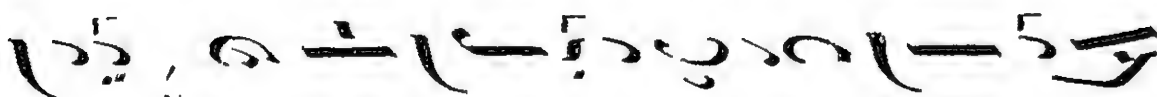
ὦ δ μα ταί \acute{o} της κό σ

σμου δ ω δ ρ οι ζι κόν δ ει κο \acute{o} ν μου δ

έ χ θε ϵ ϵ ς ϵ π ι τοῦ θ ρό σ

νου $\acute{\alpha}$ $\acute{\alpha}$ σ ή η μ ε ϵ ρον μ ό ν ος μ ό σ

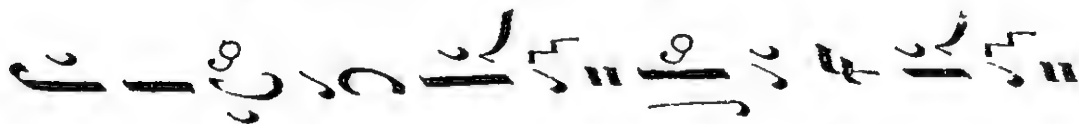

νου ου ϵ ϵ ύ ρ ί σ κο μ αι π ι κ ρῶς.

Πάει ἡ βασιλεία ἔλειψ' ἡ ἐξουσία,
τὸ κράτος μου ἐσβέσθη ἡ δόξα μετετέθη ἔμειν' ἐλεεινός·
ὦ Πόλις καὶ πολῖται ζῆτε καὶ εὐτυχεῖτε,
δὲν θέλει πλὺτὸ μὲ δ εῖτε ἴσως μ' ἐνθυμηθεῖτε ποτὲ μετὰ
[καιρόν.]

Τὸ παρὸν ἐτονίσθη κατὰ μέμνησιν τῆς παιανίζουσας μουσικῆς ἐπὶ τῆς ἐν Ταγανρόκ κηδείας Ἀλεξάνδρου τοῦ Α' αὐτοκράτορος τῆς Ῥωσίας κατὰ τὸ ἔτος 1826.

Εἰς ἤχον π^{η} πα. ♀ χ

ὦ τί χω ρι σμὸ ὅς φρι κώ δης ὦ ὦ

θα νά σι μος φυ γῆδ' π ἐ σκο τεί νι α σε εν

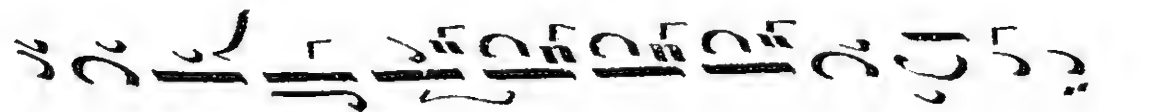
ὁ κό σμος καὶ αἱ μαυ ρο φο ρεῖ ἡ γῆ δ' π (δ'ις) ὁ-

ταν βλέ πω πῶς ὁ κό σμος δὲν ἔμπο ρῶ ν' ἀν-

τι στα θῶ χ κι' ἀ π' τὰ δά κρυ α α ποῦ

χύ νω κιν δυ νεύ ω νά χα θῶ νά χα θῶ

Ἄχ τὰ μέλη τοῦ κορμιοῦ μου βαθμηδὸν πῶς ἀτονοῦν
βέβαια ἔς τὰ βάσανά μου καὶ ἡ πέτραις συμπονοῦν.

Θὰ μοῦ φαίνονται αἰῶνες κάθε ὥρα καὶ στιγμή
κι' ἀπὸ τὴν περίοδόν μου θὰ κοποῦν καὶ οἱ σφιγμοί.

δὲν θαρρῶ νὰ εἶναι ποτῆρι ἑσάν αὐτὸ φαρμακερὸν
ἀπ' τὸν θάνατον τί ἄλλο πλέον θὲ νὰ καρτερῶ ;

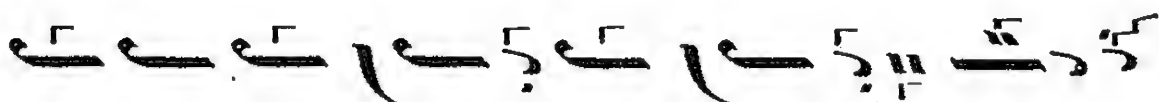
ὅλα θὰ μοῦ ᾔην ἀγκάθια ᾿ς τὴν καρδιάν μου σουβλερὰ
 ἄχ! ἄς μ' ἔπερνεν ὁ χάρος καὶ ἐμένα μιὰ φορὰ,
 νὰ ταφῶ ᾿ς τὸν ἴδιον τάφον ὅποῦ θὰ ταφῇ κι' αὐτὸ
 τὸ ἀγαπητό μου τέρι νὰ μὴν τ' ἀποχωρισθῶ.

Μοιρολόγιον.

Εἰς ἤχον π^{c} πα ϕ χ

ὦχ ᾿σάν τί θω ροῦν σάν τί θω ροῦν

σάν τί θω ροῦν τὰ μά α α α

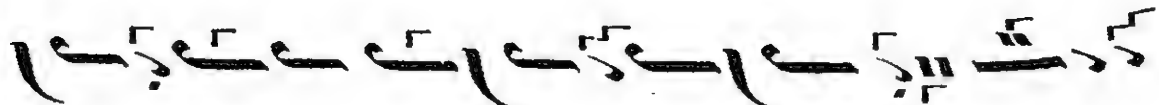
τια μου π^{c} σάν τί θω ροῦν τὰ μά τια

μου σάν τί θω ρεῖ εἰ τὸ φῶ ω ως

μου π^{c} ὦ θαμ βώ θη καν θαμ βώ θη

καν θαμ βώ θη καν τὰ μά α-

τια μου π^{c} θαμ βώ θη καν τὰ μά τια

μευ θαμ εώ θη κε τὸ φῶ ω

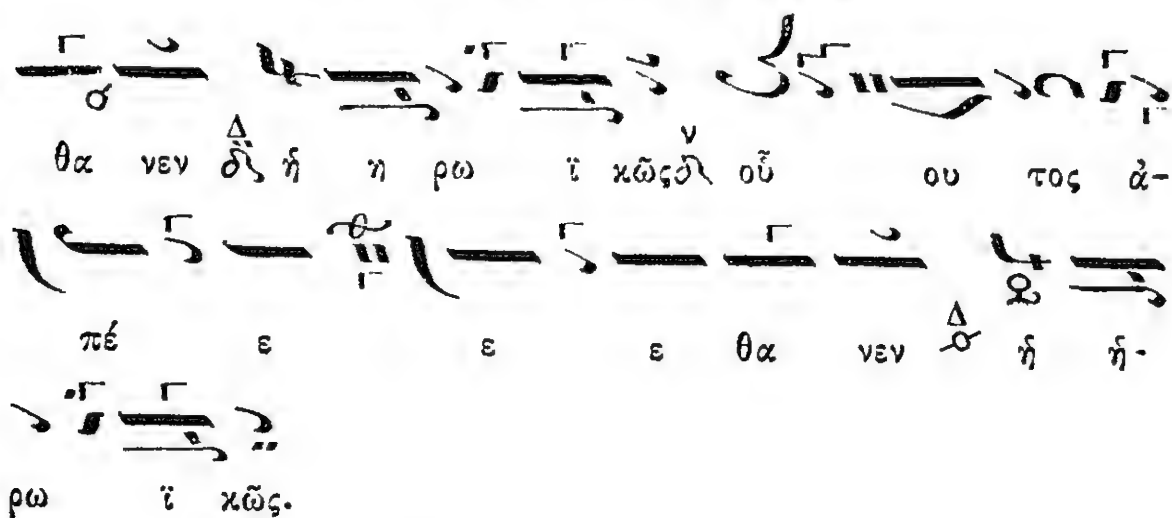
ως μου.

Κλάψτε παιδιὰ τὴν μάναν σας τὴν πολυγαπηπένην
 μυρολογήσετέ τηνε τὴν παραπικραμμένην,
 ρίψατε ρόδα καὶ ἀνθοὺς ἔς τὸ σῶμα της ἐπάνω
 καὶ φέρετε ροδόσταμα τὸ μνήμα της νὰ ράνω.
 στεφάνι εἰς τὴν κεφαλὴν μὲ ἄνθη στολισμένον
 ἑσὶν νύμφη τὸν παράδεισον νὰ εὖρη ἀνοιγμένον.
 ἐχάσαμεν ὅτ' εἵχαμεν καὶ δεν γυρίῃς ὀπίσω
 ἀλήθεια καὶ ταῖς χάrais της δὲν θὰ τὰς λησμονήσω.

Θρῆνος εἰς τὸν Μάρκον Βότσαρην.

Εἰς ἤχον $\lambda \delta \lambda$ νη. $\pi \chi$

Ἐλ λη η νες κλαύ σω μεν $\pi \chi$ ἄν δρα
 α γεν ναῖ αι ον λ τὸν Μά ἀρ-
 κον Βό τσα ρην $\pi \chi$ ἥ ρω α νέ ε ον λ
 οὔ ου τος ος ἀ πέ ε ε-

Τοῦτον τὸν ἥρωα ἄς μιμηθῶμεν
τὴν ἐλευθερίαν μας ἐὰν ποθῶμεν
καὶ θέλει θραύσωμεν ἐχθροὺς ἡμῶν.

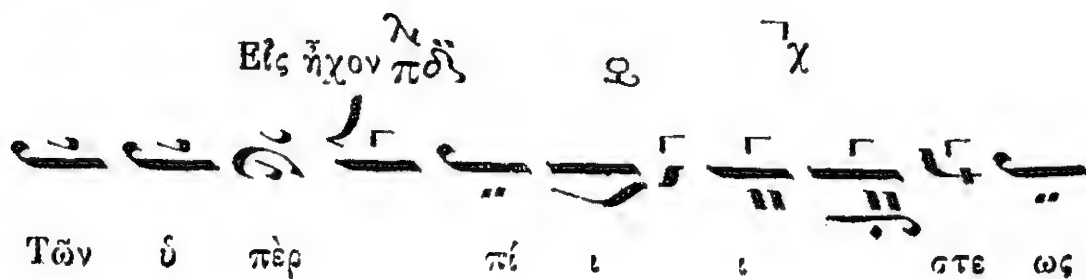
Ἄνδρες ὁμόνοια σ' ἡμᾶς ἀνήκει
καὶ ὁ ὑπέρτατος μᾶς τάσσει νίκην,
νίκην βεβαίαν τε καὶ ἀσφαλῆ.

Τοῦρκοι σκληρότατοι ἂν ἐφονεύθη
ὁ Μάρκος Βότσαρης δὲν ἱλιγοστεύθη
ἡ ἐναντίον σας Ἑλλήνων ὀργή.

ὦ Μάρκο Βότσαρη Ἡπείρου θαῦμα,
σ' ὅλους τοὺς Ἑλληνας ἀφῆκες τραῦμα
τὸ σῶμά σ' ἐχάσαμεν οὐκ ἀρετάς.

Ὑπαγ' ἀθάνατε 'ς τὰς οὐρανίους
σκηνάς τοῦ πλάστου μας μὲ ὕμνους θείους
καὶ δέου πάντοτε ὑπὲρ ἡμῶν.

Μνημόσυνον τῶν ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος ἀγωνισθέντων καὶ πεσόντων ἐν ταῖς μάχαις ἀδελφῶν ἡμῶν ψάλλεται δὲ ἐν Θήρᾳ καὶ ἐν Ταγανρόκ τῆς Ῥωσσίας, ἐν τῇ τελετῇ τῆς ἐθνικῆς ἐορτῆς τῇ 25 Μαρτίου προτροπῇ τοῦ συντάκτου, (ὄρα τὴν τελετὴν μελοποιηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἰδίου).

καὶ πα τρί ι ι δος^ν δλ α γω-

νι σθέ έ έν των δλ^Δ καὶ πε σόντων έν ταῖς

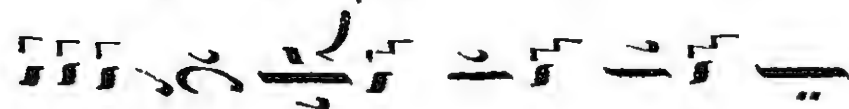
μά χαις α δελ φῶ ῶν ή η μῶν δλ^Δ αὶ ω νί-

ι α ή μνή η μ.η δλ^Δ αὶ ω νί-

ι α ή μνή η μ.η^β λ^β αὶ ω νί-

ι ι α ή μνή η μ.η.

ΤΕΛΟΣ

Διόρθωσις τῶν κυριωτέρων παροραμάτων.

<i>ἀρτί</i>	<i>γράφει</i>
Σελ. 4 ς. 5 νας	ἔ νας
» 4 » 8 νη	η νη
» 17 » 2 ε ε	ε ε
» 19 » 8 περ σου	περ σου
» 24 » 15 α	α
» » » 16 για νεμ πι	για α νεμ πι
» 26 » 4 εμ πι γιν	ε μπι γιου
» » » 18 βε λι νε	βε ε λι νε
» 35 « 15 ει πνος	ει πνος

ἀντί

γράφει

σελ. 48 ς. 8

ο κλε

ο κλε

» 54 » 6

τρεις δι α

τρεις δι α

» 92 » 2

νω

ε

νω

» 94 » 3

ε νω

ε

νω

» 126 » 2

α ω ρον

α ω ρο

» » » 8

α αν θο ος

α αν θο ος

» 137 » 1

χ

χ

» 149 » 1

νω

νω

» 157 » 5

με δι

με δι

» » » 9

με δι

με δι

» » » 8

λι δο να

λι δο να

» » » 6

κιν

κιν

» 162 » 12

την κα

την κα

	ἀντί	γράφε
σελ. 166 ς. 6	κία γα	κία γα
» 202 » 5-6	ρα τι ρα τι	ρα τι ρα τι
» 206 » 5	νω θέ λω εκ	νω θέ λω εκ
» 208 » 3	κι μου	κι μου
» 218 » 7	πλα α	α πλια
» 231 » 4	ρο υ ο	ε ε ρο
» 234 » 8	τον	το ον
» » » 11	γω ω	γω
» 260 » 7		
» 265 » 4		
» 270 » 4		
» 282 » 11		

	ἀντί	γράφει
» 300 » 4	ι κρες	πι κρες και
» 330 » 7	με αυ	με α
» 339 » 3	για την	για την
» 373 » 6	κιαν τους	ους και
» 382 » 12	ζα λην	ζα λην
» 421 » 40	χ	χ
» 431 » 1	η τον ε	η τον ε
» 433 » 9	στο καλα θι	στο κα λα θι
» 462 » 7	πο σες α	πο σες α
» 464 » 1	σθη τω ρα	σθη τω ρα
» 467 » 1	πι	πι
476 ς. 1	ρα , μη πλη	ρα μη πλη
» 477 » 3	πο τον κο	(γράφει ως ἄνω)
» 478 » 9	κιαλ	κιαλ

ἀντί

, γράφε

σελ. 485 ς. 3.

ο το

ο το

» 489 » 4

βη η μα

βη η μα

» 506 » 6

ω

δυ

» 544 » 9

βο ο

βο ο

ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

Τῶν κατὰ Νόμους κυρίων συνδρομητῶν.

ΝΟΜΟΣ ΑΤΤΙΚΗΣ.

Λεωνίδας Ἀργύρης δημοδιδάσκαλος Ἀθηνῶν	σῶμα	4
Φίλιππος Πολίτης δημοδιδάσκαλος Λαυρίου	»	1
Γεώργιος Καβαδίας δημοδιδάσκαλος Κεραιχωρίου	»	1
Παῦλος Π. Κέππας δημοδιδάσκαλος Αἰγίνης	»	1

ΝΟΜΟΣ ΕΥΒΟΙΑΣ.

Νίκανδρος Ἱεροδιάκων ἐπιστάτης τῆς ἐν Χαλκίδι		
Ἱερατικῆς Σχολῆς	»	1
Οἱ μαθηταὶ τῆς Σχολῆς	»	1
Γ. Ι. Βαφειάδης	»	1
Δημ. Κοντὸς	»	1
Δημ. Ι. Δελέγκας	»	1
Γεώργιος Δ. Ζάχος	»	1
Μιχαὴλ Ἰωάννου	»	1
Γεώργιος Παπαϊωάννου	»	1
Κωνσταντῖνος Γ. Ἀναστασίου	»	1
Ἰωάννης Ἀθ. Μπρατσώτης	»	1
Δημήτριος Στεργίου	»	1
Ἰωάννης Ἀθανασιάδης	»	1
Βασίλειος Βουγιουκλῆς	»	1
Δημήτριος Παπαγεωργίου	»	1
Δημήτριος Σουβλίδης ἀπόφοιτος	»	1
Ἀσκληπιὸς Μπόθος	»	1
Χρῆστος Γ. Παύλου	»	1
Εὐάγγελος Ν. Κακκαρᾶς	»	1
Γεώργιος Κοτσὲς δημοδιδάσκαλος	»	»
Ἀναστάσιος Παπαγεωργίου	»	»
Νικόλαος Βελησάριος	»	»

Μηλτιάδης Γιαννακέρης δημοδιδάσκαλος	σώμα	1
Γεώργιος Εὐσταθιάδης ἱερεὺς \	»	1
Χρῆστος Τραπεζούντιος μουσικὸς	»	1
Ἀντώνιος Καραγιαννόπουλος μουσικὸς	»	1
Ἀθανάσιος Ἀκριώτης	»	1
Νικόλαος Γ. Ῥέντης	»	1
Δ. Τζιβελάκος δημοδιδάσκαλος Ἀγίας Ἀννης	»	1
Γεώργιος Π. Ζωγράφος	»	1
Γεώργιος Α. Φλώκος	»	1
Δήμαρχος Αἰγείων	»	1
Β. Βαλάντος δημοδιδάσκαλος	»	1
Ἐνοριακὸς ναὸς Αἰμῆς	»	1
Δημήτριος Παπαγεωργίου μουσικὸς	»	1
Δημήτριος Π. Μαργαζιώτης	»	1
Β. Παπαγεωργίου μουσικὸς	»	1
Χ. Σπηλιοτόπουλος δημοδιδάσκαλος	»	1
Δ. Κ. Στριφούλης	»	Καρύστου
Καλλιόπη Ἰωάννου	»	»
Ἀντ. Ἐμμανωλίδης	»	Αὐλωναρίου
Μ. Μπονοφᾶς	»	Σκοπέλου
Χρῆστος Κ. Χρήστου	»	»
Ν. Κ. Ἰγγλέζου	»	»
Ἰωάννης Γ. Βαλσαμάκης	»	»
Δημ. Χρ. Μαυροειδῆς	»	»
Σταμάτιος Ι. Πλέσσας	»	»
Κωνσταντῖνος Δ. Κωνσταντινίδης	»	»
Ἰωάννης Τίτλης	»	»
Ἰωάννης Π. Σκιαθίτου δημοδιδάσκαλος Γλώσσης	»	»
Ἀναγνώστης Παναγιώτου	»	»
Κ. Ι. Δροσάκης δημοδιδάσκαλος Ἀλωνήσου	»	»
Ἐπιφάνειος Καλοειδᾶς δημοδιδάσκαλος Σκιάθου	»	»
Ἀνδρέας Γ. Μπούρας	»	»
Ἀργύρης Δ. Ἀργυρίου	»	»
Ν. Δ. Εὐσταθίου	»	»

Ἀντώνιος Ι. Ῥήγας	σῶμα	4
Ἰωάννης Παπανικολάου	»	4
Κωνσταντῖνος Χρήστου Πλατανιώτου	»	4
Δημήτριος Κ. Ἀθανασίου	»	4
Σωτήριος Ν. Ματαρῶνας	»	4
Δημήτριος Γ. Σιδέρης ἐκ Γλώσσης	»	4

ΝΟΜΟΣ ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ.

Τηλέμαχος Ἀχιλ. Μέταυτσης δημοδιδ Κρίσσης	»	4
Κωνσταντῖνος Πετρόπουλος	» Λιθανωτῶν	4
Γ. Α. Χατζῆς ἐκ Θεσπιῶν	» Ἀγ. Κωνσταντίνου	4
Γ. Ι. Δάμπρου ἐκ Ζελίου Λοκρίδ.	» Θρονίου	4
Μ. Ι. Λαχόπουλος	» Ῥιγγενίου	»
Νικόλαος Δήμου	» Μώλου	»
Κ. Δ. Ἀναγνώστου ἱατρὸς	»	»
Ἀθανάσιος Ἀγραδᾶς ἔμπορος	»	»
Παναγιώτης Παπαδημητρίου ἱερεὺς Καλαποδίου	»	»
Μαργαρ. Στεργίου σκευοφύλαξ ἱεροῦ ναοῦ Καλαποδίου	»	»
Ἰωάν. Π. Μ. Καραλῆς ἐκ Σαλαμίνας δημοδ.	»	»
Γεώργιος Καλῖαρης	»	»
Σωτήριος Ἀγραφιῶτης Σακελλάριος Δαδίου	»	»

ΝΟΜΟΣ ΑΚΑΡΝΑΝΙΑΣ.

Ἰωάν. Θ. Καλπογιαννάκης ἱερεὺς Παραχελωτίτιδος	»	»
Γεώργιος Κάλλης δημοδιδάσκαλος	»	»
Κ. Καππὲς μουσικὸς	»	»
Γεώργιος Χ. Κουτζαγιάλης	»	»
Ἀναστάσιος Σκαρβέλης μουσικὸς εἰς Αἰτωλικὸν	»	»
Γ. Ἀναστασιάδης	» τῆς Κοιμήσεως	»
Β. Ἰωμακεύλης	» Ἀγ. Νικολάου	»
Δημήτριος Πάλας ἱερεὺς Θυάμ. τοῦ Βάλτου	»	»
Φώτιος Παπαδόπουλος δημοδιδ. Ἀγριν. Τριχωνίας	»	»
Θεοφύλακτος Σέρβος ἱεροδιάκων	»	»

Λάμπρος Μανθόπουλος μουσικός	σώμα	1
Γεωργίου Κορκολέστης ἔμπορος	»	»
Δημήτριος Β. Παπαγιάννης	»	»
Σπυρίδων Παπανικολάου	»	»
Ν. Π. Κωνσταντίνου ἱερεὺς δημοδιδ. Καρπενησίου	»	»
Δημήτριος Οἰκονόμου δημοδιδάσκαλος Κερασόβου	»	»
Θεμιστοκλῆς Χ. Τριαντάκης παντοπώλης	»	»
Ταξιάρχης Οἰκονόμου μαθητῆς	»	»
Ἰωάν. Λιμπέριος (Δῆμος Οἰνιάδος Βονίτζης)	»	»

ΝΟΜΟΣ ΑΧΑΙΑΣ.

Κλεομένης Ἀθήνης μουσικός τῆς ἐν Πάτραις Μητροπ.	»	»
Σπῆλιος Ν. Κουβέλης Δήμαρχος Αἰγείρας Αἰγιαλ.	»	»
Θεμιστοκλῆς Ποταμίδης δημοδιδ. Κλειτωρίας Καλαβρ.	»	»
Χρῆστος Παπλᾶς ἐκ Ψωφίδος	»	»
Ἐμμ. Σ. Σπανουδάκης πρωτοψάλ. πρωτ. Αἰγείου	»	»
Δ. Α. Χαριτόπουλος Νομαρ. δημοδ. Πύργου Ἠλείας	»	»
Οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ		
Ἀκάκιος Ἀθανασόπουλος ἱεροδιᾶκων Μονῆς Ψωφίδος	»	»
Γεώργιος Σκρέκος	»	»
Α. Π. Ἀχολος	»	»
Σταμάτιος Φασιανός	»	»
Παναγῆς Μπουγᾶς	»	»
Γεώργιος Σπυρόπουλος	»	»
Ἐλ. Γ. Ἀθανασόπουλος	»	»
Α. Παπαθανασίου	»	»
Παναγῆς Σπηλιοτόπουλος	»	»
Ἐπαμεινώνδας Τζεκλένης	»	»
Βασίλειος Ἀσημακόπουλος	»	»
Δημήτριος Μαυρογιώργης Πρεβεζαῖος	»	»
Χαρίλαος Δημητρόπουλος ἐξ Ἀχαΐας, ὑπάλληλος	»	»
τῆς Δημαρχίας Βουπρασίων	»	»

ΝΟΜΟΣ ΑΡΚΑΔΙΑΣ.

Ιω. Εὐθυμιάδης ἑλληνοδ. Λυκουρσίου Μεγαλουπ.	»	»

ΝΟΜΟΣ ΛΑΚΩΝΙΑΣ.

Σακελλάριος Ταβουλαρέας ἱερεὺς Τσερίων Οἰτύλου	σῶμα	4
Δ. Χρηστοδουλέας πρωτέκδικος καὶ ἐπισκ. ἐπιτροπ.	»	»
Θ. Κανελέας δημοδιδάσκαλος Καρδαμέλης	»	»
Π. Φιλιππίδης μουσικὸς δημοδιδ. Ἐξωχωρίου	»	»
Δ. Κατζουλίδης δημοδιδάσκαλος Τσερίων	»	»
Περικλῆς Ζανετῆς μουσικὸς	»	»
Ἀγησίλαος Π. Καλογερέας δημοδιδ. ἐκ Λισονύβου	»	»
Γεώργιος Γεωργέας ἡ (Μπούρας)	»	»
Σωτήριος Μωκέας ἐκ Λισανόβου	»	»
Ἐπαμινώνδας Σκαρναλέτος ἱατρὸς	»	»
Γεώργιος Γρηγ. Πατριαρχέας	»	»
Εὐαγγέλιος Μπενέας	»	»

ΝΟΜΟΣ ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ.

Α. Φιλανδριανὸς ἐκ Καλαμῶν Μεσσηνίας	»	»
Ἰωάννης Μπαρούτης	»	»
Ἡλίας Δ. Γαρίδης	»	»
Ἀνδρέας Τορναδόρος	»	»
Ἀθανάσιος Ι. Σακέτας	»	»
Βασίλειος Ν. Κόκκινος	»	»
Θ. Ἀναγν. Ἀναστασόπουλος	»	»
Ι. Βασιλειάδης	»	»
Δ. Χρυσικόπουλος	»	»
Ἀπόστολος Χ. Ἀνδρικόπουλος δημοδιδ. Μεσσήνης	»	»
Σταῦρος Οἰκονομόπουλος δημοδιδ. Μαυρομματίου	»	»
Βενετζάνος Ι. Κουβελάκης	»	»
Ἰωάν. Πετραδάκης δημοδιδάσκαλος Κεφαλινού	»	»
Πέτρος Κ. Πληβούρης δημοδιδ. Ἀνδρούσης	»	»
Γεώργιος Π. Σεκάκος Χανδρινού	»	»
Γ. Σακελλαρόπουλος ἱερεὺς τοῦ χωρίου Μηνάγα	»	»
Ἰωάννης Βατίερος » » Μαμεριζίου	»	»
Δημήτριος Γκόνας » » Γριβιτσῶν	»	»

Βασ. Γιαννακόπουλος	ιερέυς χωρίου Τριζοκάμπου	σώμα	4
Δημοσθένης Γ. Κομμᾶς	ἐπαρχ. Τούρτζης	»	»
Ν. Χ. Κατζούρας	Δήμαρχος Ἀνδριτσάινης	»	»
Πρωτοσύγγελος Ν. Κελιμοίρης		»	»
Ἀρχημανδρίτης Π. Παπαγεωργίου		»	»
Ι. Σωτηρόπουλος		»	»
Παναγῆς Βαλασσόπουλος	δημοδιδάσκαλος	»	»
Σωκράτης Παπαϊωάννου	δημοδιδ. Ἀνδριτσάινης	»	»
Β. Δ. Μιχαλόπουλος	Δραγουμάνος	»	»
Π. Σταυρόπουλος	δημοδιδ. Ἀρήνης	»	»
Δ. Γ. Τσονέρης	δημοδιδάσκαλος Κρεσταίνης	»	»
Π. Δ. Δελαζᾶνος	» Μάζι	»	»
Γ. Α. Γιαννιτζόπουλος	δημογραμ. Σκηλοῦντος	»	»
Κωνσταντῖνος Αἰλιανός	δημοδιδάσκαλος Ἀλιφῆρας	»	»
Θεμ. Ν. Ἀναστασιάδης	» Μπρουμάζι	»	»
Ἀγησίλαος Μ. Ἀντωνιάδης		»	»

ΝΟΜΟΣ ΑΡΓΟΛΙΔΟΣ ΚΑΙ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ.

Δ. Παπαϊωάννου	ἐπαρ. δημοδιδάσκαλος Κορινθίας	»	»
Κωνσταντῖνος Παπαγεωργίου	μουσικὸς	»	»
Φωκᾶς Ζ. Σταθόπουλος	»	»	»
Θαμᾶς Θωμαΐδης	»	»	»
Ἰωάν. Σ. Παπαγεωργίου	δικαστ. κλητῆρ	»	»
Σοφοκλῆς Μπινιάρης	δημοδιδ. Κιάτου Σικυῶνος	»	»
Δ. Παπαναστασίου	» Βάλτζης	»	»
Παναγῆς Δ. Παπᾶς	» Μάτζανη	»	»
Γ. Ι. Φουσιάννης	» Ἀγγελοκάστρου	»	»
Ἡλίας Οἰκονομόπουλος	» Σοφianoῦ	»	»
Εὐγ. Χασαπόπουλος	ιερέυς καὶ δημοδ. Ἀγκύρας	»	»
Ν. Δοντόπουλος	δημοδιδάσκαλος Σπετσῶν	»	»
Ἀναστάσιος Θεοχάρης	δημοδιδάσκαλος	»	»

ΝΟΜΟΣ ΚΥΚΛΑΔΩΝ.

Ἐμμανουὴλ Μαγκάκης	δημοδιδ. Ἑρμουπόλεως	»	»

Σταμάτιος Συνοδινός	σῶμα	4
Ι. Σ. Χαψάνης	»	»
Ν. Σαμοθράκης	»	»
Ἀνδρέας Γερτσιμάκης	»	»
Μαριέτα Κ. Δοντᾶ	»	»
Μαριγώ Γ. Σκευάκη	»	»
Αἰκατερίνη Γ. Γλυκῆ	»	»

Μύκωρος.

Χαράλαμπος Βενιέρης ἱερεὺς	»	»
Π. Μ. Καλογεράς	»	»
Ἰωάννης Π. Γρυπάρης	»	»
Γεώργιος Μ. Σολομός	»	»
Μαρία Ν. Γρυπάρη	»	»
Π. Μ. Κοσμιζόπουλος	»	»
Ἀντώνιος Π. Γκίζης	»	»
Ἀντώνιος Βενιέρης	»	»
Ἀλέξανδρος Χ. Γεωργίου	»	»
Φραγκίσκος Παπαγεωργίου δημοδιδ. Σερίφου	»	»
Γεώργιος Δεπάστας	»	Κέας
Λεωνίδας Ι. Ζωγράφος ἐπαρχ.	»	Ἀνδρου
Ἰωάννης Μ. Ἀργυρὸς	»	Στενιδῶν
Βασίλειος Ν. Γ. Γαβαλάς	»	Βουρκωτῆς
Γεώργιος Ν. Μεγαρεὺς	»	Ὀρμου Κορθίου
Βασίλειος Γ. Χέλμης	»	Κορθίου
Γ. Εὐσταθιάδης	»	Ὀπισωμεριᾶς
Ἰωάννης Γ. Εὐγένειος ἐπαρχ.	»	Τήνου
Ἰωάννης Ν. Ἀλβέρτης	»	Τριποτάμου
Δ. Μαυράκης ἑλληνοδιδ.	»	Τήνου
Γεώργιος Δεσίπρης	»	»
Π. Ν. Πλητᾶς	»	Πύργου
Παντ. Ι. Φανουράκης γραμμ. Εἰρηνοδ. Πανόρμου	»	»
Ματθαῖος Ἀργίτης	»	»

Νικόλαος Μελισουργός δημοδισκαλός Νάξου	σῶμα	1
Ἐλευθέριος Γ. Καστρηναίου ἱερεὺς δημοδιδ. Φιλοτίου	»	»
Στυλιανὸς Βλυσίδης	»	»
Ν. Μιλτιάδης	»	»
Ἑμμ. Γ. Φραγγῖσκος	» » Ἀπερανθ.	»
Ἰωάννης Α. Νέκας	» » Πάρου	»
Ἰωάννης Ἐλ Πρωτοῖερεὺς	»	»
Ἰωάννης Δ. Μαύρης	»	»
Ἀθανάσιος Π. Κουτρέλης	»	»

Ἐπαρχία Θήρας.

Μιχαὴλ Ν. Μηντρινὸς ἐπαρχιακὸς δημοδιδ.	»	»
Ἰωάννης Ν. Λαγκαδᾶς μουσικὸς	»	»
Μ. Γ. Μοσχόχειλος	»	»
Δῆμος Καλλίστης	»	10
Σωφρόνιος ἀρχιμανδρίτης ἐφημέριος τῆς πρωτευούσης	»	4
Οἰκονόμος Ῥῶστος μουσικ.	» ἐν Βόθωνι	»
Μακάριος Μηντρινὸς	» » ἐν Ἐσωγωνίᾳ	»
Ἑμμανουὴλ Ζώρζης	» ἐν Ἐξωγωνίᾳ	»
Σωφρόνιος Μουζάκης ἱεροδ. εἰς προφήτην Ἥλιαν	»	»
Α. Μ. Λαγκαδᾶς ἑλληνοδιδ. τῆς πρωτευούσης	»	»
Κ. Γ. Νοῦτάκης δημοδιδάσκαλος	»	»
Ἀντώνιος Ν. Δεναξᾶς μουσικὸς	»	»
Ν. Γ. Μαθᾶς μουσικὸς καὶ δημοδιδ. ἐν Ἀκρωτηρίῳ	»	»
Λάμπρος Ἀρβανίτης μουσικὸς	»	»
Ἱερόθεος Καρχμολέγκος » καὶ φοιτ. Πανεπιστ.	»	»
Ἀγγελος Ν. Σιγάλας κτηματίας	»	»
Γεώργιος Ν. Σιγάλας	»	3
Ἰωάννης Μ. Σταυράκης	»	1
Μαρίνος Ι. Σορότος	»	»
Μαρίδη χήρα Δ. Βεργωτῇ	»	»
Δεσποινὶς Κ. Μαθᾶ	»	»
Αἰκατερίνη Α. Σιγάλα	»	»

Καλλιόπη Ν. Σορότου	σῶμα	1
Ἰωάννης Μ. Σορότος	»	»
Ἀγαθάγγελος Μ. Σορότος	»	»
Γαβριήλ Μ. Σορότος	»	»
Πέτρος Μ. Σορότος	»	»
Θεμιστοκλῆς Μ. Σιγάλας	»	»
Νικόλαος Α. Ἀδραβάνης	»	»
Νικόλαος Γ. Λαγκαδᾶς	»	»
Νικόλαος Κ. Ἀναπλιώτης	»	»
Δημήτριος Κ. Καραβίας	»	»
Α. Ν. Μαυρομμάτης	»	»
Γουλιέλμος Ἰ. Λαγκαδᾶς	»	»
Γουλιέλμος Ν. Ζάνες	»	»
Γεώργιος Ι. Μουζάκης	»	»
Μάρκος Μ. Ζάνες	»	»
Μιχ. Μ. Σκορδίλης	»	»

ΝΟΜΟΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ.

Γ. Μπογδάνος ἱερεὺς, δημοδιδ. Γαίου Λευκάδος	»	»
Θεόδωρος Βέργος ἱερεὺς	»	»
Δημήτριος Ἀνεμογιάννης δημοδιδ. Λογκοῦ	»	»
Σπυρίδων Γ. Βουτζινᾶς	»	»
Ἀθανάσιος Γ. Ἀρβανιτάκης δημοδιδ. Λακιωτῶν	»	»
Ἰωάννης Α. Ζενεμπίσης	»	»
Εὐάγγελος Μ. Μουρίκης	»	»
Σ. Φουρλάκος Δήμαρχος Εὐγῆρου Λευκάδος	»	2
Δημήτριος Λήτσορης ἱερεὺς	»	1
Δ. Σ. Πολίτης κτηματίας ἐκ Κονταρχάνου	»	»
Καλλίστρατος Φητούρης ἱερεὺς	»	»
Δ. Χρυσοβιτζάνος ἰδιοκτήτης ἐκ Βορνίκου	»	»
Σπυρίδων Λαβραῖος ἐκ Βασιλικῆς	»	»
Νικόλαος Φλογαίτης ἐκ Μαραντοχωρίου	»	»
Ν. Σολδάτος ἐξ ἁγίου Ἡλιοῦ	»	»

Ἰωάννης Π. Ι. Σολδάτος ἐξ ἁγίου Ἡλιοῦ		σῶμα	4
Ἄγγελος Χρυσὸς τοῦ ἱερέως Ἰωάννου ἐκ Βουρνίκου	»	»	»
Εὐστάθ. Σ. Δρακόπουλος ἐπαρχ. δημοδ. Λευκάδος	»	»	»
Γεώργιος Σ. Φίλιππας βοηθός	»	»	»
Μηνᾶς Α. Ῥοντογιάννης δημοδιδ. Ἐξανθείας	»	»	»
Πέτρος Δ. Τοβέρδος	»	Καλαμιτσίων	»
Γεράσιμος Ε. Μανόλιτας	»	Ἀλεξάνδρου	»
Χρῆστος Κακλαμάνης	»	Καρυᾶς	»
Ἐπαμινώνδας Ἀσπροϊέραξ	»	Σφακιωτῶν	»
Σπυρίδων Βρετὸς	»	Κατούνης	»
Γ. Η. Κατηφόρης	»	Ἀπολλωνίων	»

ΝΟΜΟΣ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ.

Βασίλειος Ι. Ἀντύπας ἱερεὺς δημοδιδ. Πυλαρέως	»	»
Νικηφόρος Φαραντέλης	»	ἐκ Σαμείων
Ἀχιλλεὺς Κοτρόζος	»	ἐκ Καρυστίας
Γεώργιος Καλλίνικος	»	ἐκ Παραλίων
Ι. Ε. Ῥαυτόπουλος ἐπαρχ.	»	Ἰθάκης
Ἀνδρέας Ζ. Κατζαμᾶς	»	»
Γεράσιμος Ν. Μιχαλόπουλος μουσικὸς	»	»
Εὐάγγελος Κορυαλὸς	»	»
Σωσάνης Κρακούζης	»	»
Γερ. Ὀδυσ. Καλλίνικος	»	»

ΝΟΜΟΣ ΖΑΚΥΝΘΟΥ.

Ἀναστ. Στρ. Διονυσιάδης νομαρχ. δημοδιδ. Ζακύνθου	»	»
Ι. Ν. Λεονταρίδης ἱερεὺς βοηθός	»	»
Σπυρίδων Λογοθέτης καλλιγραφεὺς	»	»
Ἀθ. Π. Ι. Βίκος εἰδικὸς γραμματεὺς τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἐκκληστ. Μουσ. Συλλόγου καὶ νομαρχιακὸς διδά- σκαλος τοῦ Β. σχολείου Ζακύνθου	»	»
Ν. Δρογγίτης δημοδιδ. καὶ βοηθός Β. δημοτ. σχολ.	»	»
Α. Πυλαρινὸς ἱερεὺς τοῦ ἁγίου Λαζάρου	»	»

Π. Α. Βόσσης δημοδιδάσκαλος Δήμου Ἀρτεμυσίων	σῶμα	4
Στ. Ἀρβανίτης » » »	»	»
Λ. Ν. Κλαυδιανός » » »	»	»
Σπυρίδων Παπαγεωργόπουλος ἐκ Γερακαρίου	»	»
Διονύσιος Λαφιγγέλης Ἰωάννου »	»	»
Πέτρος Κρεκούπης »	»	»
Ἀντώνιος Σ. Μπουσκίνης ἐκ μέσῳ Γερακαρίου	»	»
Πέτρος Παπαγεωργόπουλος ἱερεὺς	»	»
Διονύσιος Ν Μουζάκης ἐξ ἄνω Γερακαρίου	»	»
Σπυρίδων Στρίνης ἐκ. κάτω Γερακαρίου	»	»
Διονύσιος Ζουπάνος ἱερεὺς	»	»
Ἀντώνιος Κολουβάς ἐκ Σκουλικάδων	»	»
Απόστ. Φλάμπουρος ἐκ Μπελουσίου	»	»
Διονύσιος Μόρος	»	»
Διονύσιος Π. Μουζάκης	»	»

Ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ

Ἑλληνικὸς Σύλλογος «Ἑρμῆς»	»	»
Α. Σ. Στεφόπουλος	»	»
Ἀνδρεάδης *	»	»
Δ. Π. Παστελάς	»	»
Κωνστ. Α. Ξανθόπουλος	»	»
Νικόλαος Μ. Σορότος Θηραῖος ἔμπορος	»	2
Ἀντώνιος Π. Σεγρέδος » »	»	2
Κωνστ. Μ. Σορότος » »	»	»
Εὐστράτιος Γ. Παπαδόπουλος ἀ. ψάλτης τοῦ ἐν		
Πέρχ ἱεροῦ ναοῦ τῶν Εἰσοδείων	»	2
Γρηγόριος Π. Πασχάλης β'. ψάλτης τοῦ ἰδίου ναοῦ	»	»
Δανιὴλ ἱεροδιάκων τοῦ ἰδίου ναοῦ	»	»
Ἰωάννης Χ. Ἀντύπας	»	»
Ἀντώνιος Γ. Παλαμάρης	»	»
Δημήτριος Π. Σοφρωνίου μουσικὸς τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ ἐν Σισλῇ νεκροταφείου.	»	»

Γ. Γύπαρης	σῶμα	1
Κ. Καλλέργης Θηραῖος	»	»
Γ. Πατούνας.	»	»
Μ. Ι. Κρεντηρόπουλος	»	»
Ι. Κ. Δημελήτσας	»	»
Χ. Β. Μερκούρης	»	»
Η. Π. Δαπόντας	»	»
Δ. Μ. Ῥήγας	»	»
Π. Κούρτζουλας	»	»
Γ. Τραυλός	»	»
Π. Οἰκονόμου	»	»

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ.

Ἀρχιμανδρίτης Κ. Μόδεστος	σῶμα	1
Παπαθεόδωρος ψάλτης τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου	»	»
Χρήστος Κ. Πάνου μουσικὸς	»	»
Ἰωάννης Α. Βλαγκόπουλος	»	»
Μιχαήλ Ι. Καλὸς	»	»
Δ. Βουργαράκης ψάλτης τοῦ ἁγίου Νικολάου	»	»
Βασίλειος Μ. Δεληθασίλης Σιατιστεὺς	»	»
Σ. Θάνος βιβλιοπώλης	»	»
Δ. Ἀθ. Οἰκονομίδης ἐξ Ἐπανομῆς	»	»
Οἱ μαθηταὶ τοῦ Διδασκαλείου διευθυνομένου ὑπὸ τοῦ μουσικοδιδασκάλου ἱερέως Θεοδ. Μαζουράνης	»	»
Θεόδωρος Παπαϊωάννου ἐκ Καταφυγῆς	»	»
Πέτρος Ἀποστολίδης Σεῖρσιος	»	»
Θεολόγης Τσακμάκης Νιασυστινὸς	»	»
Γεώργιος Μάνος Βορυτσαῖος	»	»
Ἰωάννης Χ. Ἰωάννου Θεσσαλονικεὺς	»	»
Ἀπόστολος Βασιλόπουλος Λιτοχωρίτης	»	»
Ἰωάννης Χατζόπουλος ἐκ Βελβενδοῦ	»	»
Συμεὼν Κυριακίδης ἐκ Μεσορώπης	»	»
Γεώργιος Παπαθωμᾶ Θεσσαλονικεὺς	»	»
Σταῦρος Σπάνδου Νεοχωρίτης	»	»
Ἀθάσιος Ἀθανασιάδης Λακοβακλιώτης	»	»
Ἀναστάσιος Παρδάλης Νανστηναῖος	»	»
Κωνσταντῖνος Ζαχόπουλος Θεσσαλονικεὺς	»	»
Ἀνδρέας Σοζίδης ἐκ Βογιατζικοῦ	»	»
Νικόλας Περδίκης	»	»
Χριστόδουλος Φυλακτὸς ἐκ Βελβενδοῦ	»	»
Κωνσταντῖνος Κοσμᾶς ἐκ Παλυγήρου	»	»
Γεώργιος Παπακωνσταντῖνου ἐκ Γαλατίστης	»	»
Γεώργιος Τακαντζᾶς ἐκ Βογιατζικοῦ	»	»
Ἀντώνιος Τζουβέρας ἐκ Λειβαδίου	»	»
Ἀθανάσιος Κροσταλίδης ἐκ Λειβαδίου Χαλκίδος	»	»

Δημήτριος Σαμαρᾶ ἐκ Γαλατίστης	σῶμα	1
Εὐάγγελος Εὐστρατιάδης	»	»
Κωνσταντῖνος Καμπιτογλίδης ἐκ Βερροίας	»	»
Νικόλαος Χ. Λούσης ἐκ Βοδενῶν	»	»

ΙΩΑΝΝΙΝΑ.

Γεώργιος Πρωτοψάλτης	»	»

ΚΡΗΤΗ.

Οἱ ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ Πρέβελι.

Δανιήλ Κουφάκης προηγούμενος	»	»
Κωνσταντῖνος Πλεύρης ἱερεὺς	»	»
Νεόφυτος Ὁρφανουδάκης ἱερεὺς	»	»
Ἰωσήφ Χρυμάκης μουσικὸς καὶ ψάλτης αὐτόθι	»	»
Ο. Παππαδάκης	»	»
Σ. Κουφάκης.	»	»

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ.

Γερμανὸς Καλλιγᾶς Μ. πρωτοσύγγελος	»	»
Ἀμβρόσιος Σφακιανάκης ἱερεὺς Κρής	»	»
Ἀνδρέας Καλλιγᾶς ἱεροδιάκων	»	»
Θεόδουλος Κύπριος πρωτοσύγγελος	»	»
Μεθόδιος ἱερομόναχος	»	»
Νικόλαος ἱερεὺς προεστὼς Κεφαλληνεὺς	»	»
Θεόφραστος Παγώνης ἱερεὺς	»	»
Ἱερεμίας Περίδης ἱεροδιάκων	»	»
Νικηφόρος Ζερβὸς Καλύμνιος	»	»
Ἀγαμέμνων Ὁρφανὸς	»	»
Γιαννούλης Σάγας Τήνιος	»	»
Παντελὴς Γεωργιάδης Καισαρεὺς	»	»
Ἀναγνώστης Λιβαδοῦρος μουσικὸς Θηραῖος	»	»
Ἰωάννης Γαρυφαλὴς	»	»
Ἱερώνυμος Καραβίας	»	»

Νικόλαος Κοτσιφάκης	Θηραῖος	σῶμα	1
Α. Σ. Λιβάρης	»	»	»
Γεώργιος Ν. Λαγκαδάς	»	»	»
Ἰωάννης Ν. Λαγκαδάς	»	»	»
Νικόλαος Γ. Ἀνδρεδάκης Κρής		»	»
Κυριάκος Συμεωνίδης Κύπριος		»	»
Ἀναγνώστης Παπαδημητρίου Λιμναῖος		»	»
Α. Κ. Κλίσσης		»	»
Ν. Δοῦκας Λέσβιος		»	»
Παναγιώτης Γρυτζάνης		»	»
Σπυρίδων Χρυσάφης.		»	»
Ἀντώνιος Ῥεκάρδος.		»	»

ΜΑΣΣΑΛΙΑ.

Μαρίνος Δ. Βεργωτῆς Θηραῖος	»	»

ΣΕΡΒΙΑ.

Χριστόδουλος Π. Ζαῦμίδης ἐξ ἁγίου Μηνᾶ τῆς Ἡπείρου	»	»
Κωνσταντῖνος Γ. Φιλιππίδης	»	»
Νικόλαος Παπαδόπουλος	»	»
Διονύσιος Α. Ζαχαριάδης ἐκ Ζαγορίου Ἡπείρου	»	»
Ἰωάννης Κ. Γέπης	»	»
Ζήσκος Σπ. Στενός	»	»
Κωνσταντῖνος Μπέλος ἐξ Ἀρτισίτης Ἡπείρου	»	»
Χαρίδης Μενεκόπουλος	»	»
Θωμᾶς Ι. Μπόσης	»	»
Θεοχάρης Πασχάλης Κορατζίδης	»	»
Χαρίσης Ζωῖδης	»	»
Παῦλος Π. Κατζανίκα Σιατιστεὺς	»	»

ΡΩΣΣΙΑΣ.

Γ. Μ. Καλοροίζικος Θηραῖος Ἐῖσκι Ῥωσσίας	»	»
Π. Α. Ἀξιώτης	»	»